„Dragi fani Bridgerton, neapărat să includeți pe lista voastră cartea minunată a Vanessei Riley.
Contele, fata și copilul.
POPSUGAR
Contele, fata și copilul
VANESSA
RILEY

COLECȚIA

Tubi'ri de poveste

SERIA „FEMEI ÎNDRĂZNEȚE, BĂRBAȚI SEDUCĂTORI"

Faptul că a supraviețuit unui naufragiu în drum spre Londra, venind din Jamaica, a fost doar începutul coșmarului Jeminei St. Maur. Suferind de amnezie, a fost despărțită de toți cei care ar fi putut să o cunoască și închisă în azilul de nebuni Bedlam. A fost eliberată doar pentru că avocatul Daniel Thackery, Lord Ashbrook, a fost convins să trădeze singurul lucru la care ținea: legea. Disperată să își descopere adevărata identitate, singura șansă a Jeminei este de a fura secrete periculoase cu ajutorul unui grup de femei îndrăznețe, ceea ce înseamnă să fie mereu cu câțiva pași înaintea formidabilului Daniel, indiferent cât de puternic este atrasă de el...

Căsătorit doar prin procură, acum văduv în urma naufragiului, Daniel este hotărât să o protejeze pe micuța lui fiică vitregă, Hope, de reputația scandaloasă a familiei sale. De aceea, el s-a dedicat nu doar legii, ci și ideii de a rămâne cât mai corect, mai integru – și mai plictisitor – cu putință. Dar, cu cât se apropie mai mult de misterioasa și seducătoarea Jemina, cu atât mai mult Daniel este tentat să încalce însuși regulile cărora le-a dedicat viața. Și, pe măsură ce adversarii nemiloși se apropie, va trebui oare ca el și Jemina să sacrifice singura lor șansă la fericire?

Vanessa Riley scrie ficțiune istorică plină de acțiune, romantism și umor, cu personaje puternice care provin din culturi și medii sociale diferite.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7919-2
9 786063 379192

Alma

VANESSA RILEY

Contele, fata și copilul

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București

Pentru Frank, Gerald, Marc, Chris, David, Jamil, Jimmy, cei mai puternici bărbați pe care îi cunosc.

Verilor, unchilor și prietenilor mei, pacea fie cu voi, să știți că mă rog pentru voi toți.

Capitolul 1

1812

O cameră cufundată în întuneric, undeva pe uscat

E un adevăr îndeobște cunoscut că, atunci când peste lume se așterne întunericul, e vremea să ne odihnim.

Cineva mi-a vârât o lumină în ochi. Somnul, pe care îl căutam cu disperare în patul scorțos de campanie, îmi fusese răpit din nou. Mirosul de sulf și miasma cumplită de ou stricat veneau de la ghipsul cuiva care stătea la două paturi distanță. Erau douăzeci de paturi în locul acela uitat de lume.

– Doamnă, dacă nu-mi puteți spune cum vă cheamă, o să fiu nevoit să vă trimit în arest preventiv.

Acel bărbat și acoliții lui mă dezbrăcaseră de haine, de parcă aș fi fost vreo coate-goale. Inelul, verigheta ce lăsase urma delicată a unui cerc pe degetul meu, îmi fusese smuls de pe mână. Eram norocoasă să mai am pe mine o cămașă care să-mi acopere picioarele tremurânde.

Nătângul mă privi iscoditor și flutură din nou lumânarea.

– Cine sunteți? Răspundeți-mi!

Cum să răspund la o solicitare atât de necioplită? Le spusesem, lui și tuturor celor care aveau urechi să audă: nu știam. O spusesem de o sută de ori și plânsesem până când mi se uscase gâtul. Iar dacă o repetam de o sută și una de ori, nu s-ar fi schimbat nimic.

Nimeni nu asculta.

Nu mai rămăsese nimic.

În mintea mea mai fremăta doar senzația de neîndurat a pierderii.

Brațul mi se îndoi sub mine, sub piept, ca un prost obicei. Ar fi trebuit să strâng ceva aproape de trupul meu, ceva neprețuit, ceva care îmi aparținea.

Nu mai era acolo.

Eram furioasă și voiam să dorm.

Bărbatul înalt își aruncă brațele în aer.

– Mă dau bătut. Zici că și-a înghițit limba.

Pașii lui răsunară de parcă aș fi fost închisă într-o sticlă. Ușile spitalului se deschiseră. Lumina se furișă înăuntru, orbindu-mă, ascunzându-mi chipurile întunecate ale bărbaților care acum luau decizii.

Nu-mi mai păsa. *Ol' Jancros. Hoții.* Hoții luaseră totul.

– Sunteți siguri că e Jemina St. Maur? întrebă medicul.

O voce îi răspunse în șoaptă:

– E în stare de șoc. N-o pot externa, nu așa.

– Nu contează. Bedlam.

Cuvintele răsunară limpede. Urma ca *Ol' Jancros* să mă dea afară de acolo. Numele care fusese rostit nu-mi părea cunoscut. Nimic nu-mi mai părea cunoscut.

– Locul acela e pentru nebuni, domnule. Ea a supraviețuit unui naufragiu. A pierdut tot ce avea. Mai are nevoie de timp ca să-și deplângă pierderea.

Pași. Ecoul unor pași. În afara încăperii, totul pieri. Rămăsesem cu oameni mai suferinzi decât mine. Unii muriseră. Alții gemeau. Era un lucru de care îmi aminteam.

Trebuia să-mi iau tălpășița.

Încotro? Eram prea furioasă ca să mai aleg. Un pui de somn putea să lămurească lucrurile. Dacă reușeam să închid ochii, totul dispărea.

Bătrânul se întoarse și-mi vârî iarăși în ochi lumina aceea îngrozitoare.

– E ultima ta șansă. Cine ești? Apără-te, sau o să fii trimisă la Bedlam. Nu vrei să ajungi acolo. O să ai nevoie de o minune ca să scapi de acolo.

Ridicându-mă în cot, l-am privit de sus, cu ochelarii lui pătați și cu respirația cu iz de cafea râncedă.

– Am pierdut totul. Ce mai contează?

Nătărăul bătrân se încruntă și scrise ceva pe hârtie.

M-am întors pe o parte și m-am ghemuit sub pătura mea jerpelită. Gata cu răspunsurile la întrebări, când nimeni n-avea de gând să răspundă la ale mele.

Pierdusem totul, îi pierdusem pe toți cei care contau. Preferam să fiu o smintită, decât să trăiesc fără ei.

Capitolul 2

18 octombrie 1812
Portsmouth, Anglia

Florile albastre și violete de arbore de tec pe care le avea prinse la rever se veștejiseră și aproape că-și pierduseră parfumul. P. Daniel Thackery zăbovea în zona docurilor, așteptând să-i vină rândul. Înaintea lui erau alte zeci de oameni, care sperau să discute cu un ofițer de pe HMS *Belvidera*. El își pierduse deja patru ore așteptând la coada care înainta lent și sinuos.

Daniel urmări cu degetul mugurii florilor de guaiac – *lignum vitae*, așa cum li se spunea în Jamaica – de la tulpină până la stamine; continuă să inspire, să se desfete cu parfumul lor concentrat și dulceag. Îi alina spaima surdă care i se zvârcolea în piept.

Phoebe trebuia să fie în viață.

Ridicându-și privirea spre cerul înnourat care se boltea peste Portsmouth, se întrebă cât timp avea să mai dureze înainte să înceapă să plouă peste mulțimea de oameni care veneau să afle vești despre nava naufragiată, *Minerva*.

Unii dintre cei care așteptau părăsiseră rândul.

Daniel făcu vreo câțiva pași înainte. Îl vedea foarte bine pe ofițer – un locotenent, după fireturile de pe haina de culoarea onixului – rostind cuvinte care îi făceau să izbucnească în plâns pe cei ce-l ascultau. Nici nu putea fi vorba ca asta să i se întâmple lui, să fie trimis la plimbare fără nimic, fără visuri, fără mireasă prin procură, venită din Jamaica.

Briza sărată luă cu ea una dintre petalele florilor de la reverul lui Daniel. Petala pluti în aer precum o pană purpurie și fu purtată spre marginea docului. Rămase agățată acolo, legănată în bătaia vântului.

Închizând ochii, el își aminti de pașii veseli de dans pe care îi făcuse de dimineață, pe când se aranjase în fața oglinzii. Un teanc de

veste zăcuseră aruncate la picioarele lui, veste de culoarea lavandei, indigo, violet. Aproape că-și înnebunise valetul, care se văzuse nevoit să tot intre și să iasă în și din debaraua cu haine a stăpânului său, ca să-i aducă acestuia haine de diferite nuanțe și cu diferiți butoni de alamă, argint sau perle, fiindcă Daniel voia ca îmbrăcămintea lui să se asorteze cu florile de guaiac, preferatele lui Phoebe.

Mândria era un huzur primejdios pentru un bărbat bogat, care își clădise averea prin investiții prudente. Cu toate astea, un bărbat care avea un croitor bun își dorea să arate perfect. Nu-ți întâlneai în fiecare zi soția pentru prima oară.

Era posibil ca toate planurile lui să fi pierit pe fundul mării.

Un alt cuplu izbucni în plâns și se îndepărtă de locotenent.

Daniel își abătu privirea și și-o coborî spre cizmele prăfuite. Luciul pe care li-l imprimase omul lui bun la toate, Marc Anthon, părea inutil acum.

– Afurisita asta de mare e de vină!

Un bătrân plecă valvârtej. Avea dreptate.

Marea îi purta pe oameni aproape și departe. Totuși, fusese nevoită să-i înghită pe cei înfrânți în războaie, uciși de pirați sau aruncați de pe navele negustorilor de sclavi.

Poate că de aceea se revoltau apele. Din când în când, deveneau violente precum un beţivan, lovind în stânga și-n dreapta – în nevinovați și în vinovați deopotrivă.

Altfel, de ce să se fi scufundat *Minerva*, o navă liniștită, care avea la bordul ei călători nevinovați?

– Phoebe Dunn e în viață. E în viață.

Daniel își repetă acele cuvinte ca pe o incantație și strânse florile mai tare, ca pe un simbol al iubirii, inspirat de scrisorile de dragoste pe care le schimbase cu Phoebe în cele optsprezece luni în care el îi făcuse curte. Uneori ea îi trimisese chiar câte două scrisori deodată, iar el le citise cu înflăcărare pe amândouă.

Târșâindu-și picioarele în ritmul în care înainta mulțimea, Daniel speră din toată inima ca, în clipa în care îi venea rândul, să fie răsplătit cu o minune.

Se descheie la haină. I se făcuse îngrozitor de cald văzând cum plângea o femeie, cu vreo cincisprezece sau douăzeci de oameni mai în față. Clipind, nu se simți în stare să-și ia privirea de la ea până când nu-și înfipse în palmă acul bont de la lavalieră. Înțepătura îl duru, dar nu-i curse sânge.

„Ține totul în frâu, toate dezamăgirile, disperarea, toată durerea."

Asta era deviza lui de pe vremea când avea șase ani. Mâhnirea nu schimba nimic. Nu vindecase inima frântă a mamei lui, nu înmormântase un tată care o luase pe căi greșite. Fără îndoială, n-avea cum să aducă nava *Minerva* în port.

Pânzele albe ale corabiei ar fi trebuit să se înfoaie și să fluture în adierea vântului, prinse de catargul puternic. Nu se putea ca nava să mai fie acum doar o carenă sfărâmată și abandonată la voia întâmplării, lăsată să plutească în derivă până când HMS *Belvidera* ajungea la locul naufragiului și strângea bucățile rămase.

Mireasa lui – femeia adorabilă care-i cucerise inima prudentă și șovăitoare – ar fi trebuit să traverseze pasarela, purtând sub braț surpriza pe care îi spusese că i-o aducea. Ar fi trebuit să se oprească acolo unde se afla locotenentul, căutându-l pe Daniel, un bărbat care acum purta la rever flori de guaiac ofilite.

Cât despre ochii ei... el ar fi aflat dacă aceștia erau de cel mai intens căprui, ori de culoarea grâului copt, sau mai întunecați, asemenea cotoarelor de piele pe care le aveau credincioasele lui cărți de drept.

Totul ar fi fost minunat.

Nu trebuia decât s-o vadă, în viață.

Doisprezece oameni îl mai despărțeau de răspunsurile pe care le căuta.

Un bărbat se repezi spre locotenent.

– Cineva o să plătească, spuse el înainte ca marinarii să-l ia de acolo.

Cineva avea să plătească. Daniel.

El plătea mereu, dar de data asta era vina lui.

Oare nu graba de a fi cu Phoebe îl făcuse să insiste ca ea să vină în Anglia tocmai atunci, în timpul sezonului ploios din insulă? Urma ca britanicii să impună o blocadă. Odată instituită, Marina Regală n-avea să mai permită nici o traversare. O făceau ca să pună capăt agresiunilor americane din războiul care avea loc în acel an, 1812.

O bătrână se ciocni de Daniel și se prăbuși la pământ.

El se aplecă și o ajută să se ridice. Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii ei uscățivi.

– Fiica mea, domnule! Sărmana mea fată nu mai e!

El caută în buzunar și îi întinse batista, una dintre comorile lui cu inițiale brodate cu fir de argint.

Bătrâna clătină din cap.

– Mulțumesc, e prea luxoasă pentru mine. Ea dădu să plece, apoi se întoarse. Sunt doi supraviețuitori, domnule. Doar doi. Sper să aveți noroc. Fiica mea... zace pe fundul mării. Nu pot să mai ajung la ea.

Sentimentul înăbușit al lipsei de speranță, pe care încercase să și-l reprime, se învolbură înlăuntrul lui Daniel cu și mai mare furie, frângându-i inima, tăindu-i răsuflarea. Luă florile de guaiac și i le întinse femeii.

– Nu e mult, dar puteți să cinstiți amintirea fiicei dumneavoastră cu aceste flori.

Suspinând din nou, bătrâna le luă și se apropie de marginea docului. Își înclină capul, cu aerul că se ruga. Apoi aruncă în apă ofranda compătimirii lui.

Cu șase oameni mai în față, un bărbat masiv înjură mai rău ca un marinar.

– Era singurul meu băiat! strigă el.

Îl scuipă pe ofițer, apoi se pierdu în mulțime.

Accesele de furie ale celor din jur nu-l mâhneau pe Daniel pe cât o făcea bătrâna rămasă singură într-un colț.

În instanță, atunci când judecătorul bătea cu ciocănelul și-și anunța hotărârile definitive, tânguirile spectatorilor din galeria de la Old Bailey răsunau tumultuos. Daniel era imun la acel sunet.

Dar nu și la vederea unei femei îndurerate.

Își înțepă mâna. De astă dată, acul i se înfipse până la sânge.

Mai erau trei oameni.

Daniel își înfășură batista peste palmă. Nu-și mai găsea locul, frământând în mâini certificatul său de căsătorie și întinzând pe foaie cerneala cu care erau scrise întregul lui nume oribil, Peregrine Daniel Thackery, și numele de Phoebe Monroe Dunn.

Doamne sfinte, nu era cu putință ca acel certificat să rămână tot ceea ce avea de la ea! Nu putea să rămână văduv fără să aibă vreo amintire din viața lui de bărbat căsătorit.

– Următorul, spuse locotenentul.

Venise rândul lui Daniel.

Își încordă mușchii de parcă ar fi așteptat verdictul juriului.

Locotenentul, cu bicornul mototolit, o pălărie în formă de semilună, îl privi cu o încruntare care aducea a dezgust.

– Pentru cine ați venit?

– Phoebe Dunn. Vocea îi tremură ușor, dar răsună apăsat atunci când rosti prenumele. E dată dispărută, dar...

Omul își drese glasul, afectat.

– Ei bine, de pe nava venită din Jamaica, bănuiesc că am găsit-o.

– Bănuiți?

– Păi, nu e în stare să spună.

Inima începu să-i bată nebunește în piept lui Daniel... Oare Phoebe a lui era în viață, dar rănită?

– E rănită? Inconștientă? Nu mai poate să vorbească?

Oare asta era surpriza lui Phoebe, ca el să fie singurul care să vorbească, în toți anii care urmau, despre viața lor împreună?

Nu mai conta.

El n-avea s-o iubească mai puțin. Nimic nu putea zădărnici comuniunea sufletelor.

Comandantul își puse mâinile pe Daniel și îl bătu ușor pe umăr.

– Liniște-te, băiete. N-ai cum să te aștepți la un răspuns de la ea acum.

Fără a lua în seamă nota de condescendență, Daniel făcu un pas în spate. La drept vorbind, era obișnuit cu asemenea atitudine și a cere să fie tratat cu respectul cuvenit unuia dintre avocații regelui n-ar fi schimbat, oricum, nimic.

– Unde e Phoebe Dunn?

– Ți-o aduc. A ta trebuie să fie. N-a mai venit nimeni de culoare.

Daniel își ținu buzele ferecate. Scopurile scuzau mijloacele. Nu venise acolo ca să se certe, ci venise pentru Phoebe.

Locotenentul făcu un semn cu mâna, iar unul dintre aghiotanții lui veni, aducând un ghemotoc înfășat. Marinarul vârî frumosul bebeluș cu pielea neagră în brațele lui Daniel.

– Iat-o pe Phoebe Dunn a ta.

Copilul, de un an sau ceva mai mare, se agăță de lavaliera lui, apucând nasturele de perlă.

Daniel rămase fără cuvinte. Asta nu era mireasa lui.

– A mai supraviețuit cineva?

– Doar o femeie. A fost luată de familia ei. Era într-o stare foarte proastă.

Locotenentul își împături hârtiile, care conțineau numele tuturor pasagerilor.

– Atunci când am pescuit-o din mare, copila purta o rochiță scumpă. Ne-am dat seama că trebuia să vină după ea vreun bogătaș, așa, ca tine.

Daniel era singura rudă de acolo a lui Phoebe, dar bebelușul nu era mireasa lui.

– Dacă nu veneam eu, ce s-ar fi întâmplat cu ea?

– Am fi dat copilul vreunui docher sau celor care lucrează prin bordeluri. Nu se acceptă copiii negri la spital și prin orfelinate. Mă bucur că ai venit. M-ai scutit de o grijă. Următorul!

Tremurând, furios, înșelat, Daniel ieși din rând, dar ținu copila strâns la piept. N-o putea da înapoi, nu acelui locotenent care ar fi fost nepăsător sau rău față de un bebeluș.

Omul lui, domnul Anthon, cel mai nou dintre angajați, sări din trăsură.

– Domnule, unde e conița?

Daniel clătină din cap, simțind cum i se punea un nod în gât. Nu putea spune că Phoebe murise.

– O, nu, domnule Thachery! N-au voie s-o rețină! Nu pot să vă trateze așa. Haideți să...

– Domnule Anthon, te rog! De obicei, îți apreciez ieșirile. Nu și acum. Trebuie să plecăm.

Lui Daniel nu-i făcea nici o plăcere să-l certe pe flăcău, dar trebuia să plece neapărat. Tuși, simțind că-l durea fiecare fibră a corpului.

– Portiera, domnule Anthon.

Tânărul păru descurajat, dar o deschise.

– Da, domnule. Încotro?

– La mătușa mea. Cred că ea și doamnele ei trebuie să se fi întors deja de la Bath. Mătușa... o să știe ce să facă.

Lacheul aruncă pe furiș o privire spre copilă, care încă mai era strâns agățată de nasturii lui Daniel.

– Se ține tare, domnule. Îmi închipui că problemele dumneavoastră juridice nu se termină niciodată.

Ochii de un căprui-închis ai lui Anthon se îngustară; mâna lui închisă la culoare se încleștă pe mantia pe care o scrobise cu mândrie.

– Să sperăm că mătușa dumneavoastră, Lady Shrewsbury, o să rezolve această mică problemă. De când eram noi doi mici, nu s-a schimbat nimic pentru arapii abandonați.

Așa era.

Oare Daniel nu vedea întâmplându-se acest lucru zi de zi la tribunal? Lucrurile se schimbau abia atunci când sărea el personal în ajutorul altora, la fel ca iubita lui mătușă.

Mută copila dintr-un braț într-altul și privi cum Anthon ajusta frâiele calului.

Tânărul era un fost derbedeu de pe stradă, care devenise hoț de buzunare și pe care Daniel îl ajutase să-și îndrepte purtările. Daniel era convins că, dacă era încurajat, acel lacheu avea să devină unul dintre cei mai loiali servitori ai lui.

Înțelepciunea domnului Anthon îl uluise pe Daniel până în străfundul inimii. Astfel, el găsi o cale de a cinsti amintirea lui Phoebe.

– Dar s-o iei spre Finchely. Cred că știu ce să fac.

– Prea bine, domnule. Îi dăm de veste lui Lady Shrewsbury mai târziu.

Mult mai târziu, după ce Daniel va fi întreprins totul ca să protejeze surpriza pe care voise să i-o facă Phoebe.

Se așeză în trăsură și o privi în ochi pe fetița dulce din brațele lui.

Avea ochii deschiși, căprui precum grâul copt.

– Phoebe te iubește. Îmi dau seama de asta. Așa că trebuie să te iubesc și eu.

Micuța se întinse, îi lovi ușor ochelarii și îl strânse zdravăn de nas, chestia mare și borcănată pe care el obișnuia s-o folosească pentru a adulmeca tot felul de bunătăți.

O curtase optsprezece luni pe Phoebe și nu auzise nici un cuvânt despre acea fetiță.

Cum să nu-i vorbească despre fiica ei? Cum să nu-i spună că avea să fie tată vitreg?

Bebelușul se tot foi și salivă, dar nu plânse. Daniel luă o bucățică de pâine din coșul de picnic și i-o așeză pe limbă. Copila o înfulecă nesățios și, excepție făcând înghițitura, nu mai scoase nici un alt sunet.

Soția lui, ca toate femeile, avusese motivele ei ca să-și păstreze secretul. Acel gând îl făcu pe Daniel să se simtă mai bine decât cel că Phoebe nu crezuse că el ar fi fost în stare s-o iubească, și, împreună cu ea, și copilul altui bărbat.

Ca om al legii, el urma să facă cercetări ca să afle dacă nu cumva exista vreo familie cu inima frântă și care o căuta pe micuță, dar, după cum îi spusese și locotenentul, nu se mai prezentase nici un arap. Copila trebuia să fie fetița lui Phoebe.

Încrederea pe care fetița o avea în el reuși să-i aline lui Daniel durerea care îi stăruia în piept. Nu pierduse totul. Mai avea ceva. Avea speranță.

– Îmi place surpriza pe care mi-ai făcut-o, doamnă Thackery.

Vorbi în notele unei șoapte înlăcrimate și guturale:

– O să cresc copilașul ăsta, pe Hope... a noastră. Da, Hope, ca să fie minunat.

Cu amândoi pumnișorii încleștați pe nasturii lui, fetița îi adormi în brațe.

Capitolul 3

JEMINA ST. MAUR

Doi ani mai târziu, 2 iunie 1814
Londra, Anglia

Era un adevăr îndeobște cunoscut că o văduvă care avea nevoie de salvare pierduse omul și mijloacele prin care să fie salvată. În cazul meu, de mine depindea să mă salvez.

Groaznic.

Groaznic era un cuvânt atât de banal. N-avea puterea de a descrie suficient de bine nici sentimentele, nici suișurile și coborâșurile momentului. Mă simțeam groaznic pentru că îmi zvâcnea cotul. După ce îl izbisem de horn, în ultima noastră misiune, rămăsesem cu o rană, una foarte vineție și sâcâitoare. Nu se presupunea că trebuia să fiu mai bună, după tot antrenamentul pe care îl presupuneau operațiunile secrete de la Așezământul Speranță pentru Văduve? Bănuiam că avusesem dintotdeauna o problemă cu înălțimile. Nu-mi amintesc.

Groaznic.

Groaznic, pentru că fazanul fript servit la cină era uscat. Pasărea de pe farfuria mea Wedgwood ar fi meritat să-și dea viața pentru o cauză mai bună. Lipsa unui sos mai acătării sporise parcă și mai mult cruzimea întregului fapt. Ar fi trebuit ca gazda noastră, Lady

Bodonel, să aibă mai multă milă dacă tot insista să organizeze cine săptămânale, la care trebuie să participăm eu și nora ei, Patience. Buna mea prietenă, noua ducesă de Repington, era la mare căutare, dar nu trebuia s-o las pe Excelența Sa să pătimească de una singură din cauza unei păsări gătite în exces. Poate că fusesem bucătăreasă pe vremuri. Nu-mi aminteam.

Groaznic.

Pantofii mei noi și eleganți erau rigizi și strâmți. M-aș fi abținut de la a dansa toată noaptea, dar zvonul că eram moștenitoarea sezonului îi făcea pe toți... ei bine, aproape pe toți... să mă invite la dans. Cu excepția unui document cu valoare juridică, ce avea înscrisă în cuprinsul lui o sumă cu numeroase zerouri, nu știam de ce aveam cele douăzeci de mii de lire sau dacă mi se cuveneau de drept. Nu știam nimic despre asta.

Groaznic, pentru că el se uită la mine, apoi se întoarse. Daniel Thackery, singurul bărbat care nu-mi ceruse mâna, stătea în fața mea la masă și discuta cu Lady Shrewsbury, mătușa lui.

Ce îi spunea? Ce mai avea de reclamat de data asta?

Bărbatul chipeș, mereu zgârcit la vorbă – dacă nu se apuca să te corecteze – se uită iarăși lung la mine, sau la bandajele care îmi acopereau vânătăile. Copcile pe care mi le pusese doctorul nu puteau fi ascunse de mânecile mele împodobite cu dantelă.

Jucându-se, stângaci, cu mănușile de dans croite din pânză albă și împodobite cu fireturi vișinii la manșetă, avocatul meu se încruntă din nou. Păcat de buzele lui moi. Le-aș fi desenat frumos, dacă aș fi făcut portrete. Chiar dacă eram pricepută în materie de mânuit cărbunele pe hârtie, nu cred să fi fost artistă.

Lui Thackery nu-i plăcea deloc atunci când se rănea vreuna dintre persoanele care lucrau cu mătușa lui. Și nici n-aveam voie să-i spunem. Voia să aibă tot mai puțin de-a face cu operațiunile lui Lady Shrewsbury. Ideea că ne răneam îl agita pe măsură.

Totuși, existau momente – ca, de pildă, cel de acum – când, la cea de a treia ocheadă, bărbatul care le știa pe toate nu-și dădu seama decât prea târziu că-l observasem. Întâlnindu-se, privirile noastre rămaseră pironite una într-alta de parcă am fi fost singuri în încăpere, în toată Londra sau pe întreg pământul. Acea ocheadă părea să spună că parcă am fi împărtășit vreun secret indecent, știut numai de noi doi.

Astfel de picanterii ne-ar fi făcut să râdem, fără îndoială. El mi-ar fi aruncat unul dintre rarele lui zâmbete, ce îi dezvăluiau strungăreața care îl făcea să pară tânăr, uman și mai puțin epuizat.

Dar nu împărtășeam un asemenea secret. Groaznic.

El se întoarse, iar gândurile mi se risipiră. Am sorbit din paharul de punci. Îngrozitoarea serată a lui Lady Bodonel adunase o mulțime de lume, dar obișnuiții acelor petreceri – politicieni, aristocrați și femei frumoase – îmi deveniseră mai cunoscuți.

– Nu mai trebuie să mănânci, Jemina, îmi spuse Patience.

Stătea în dreapta mea, îmbrăcată într-o rochie superbă, dintr-un satin de culoarea piersicii, strânsă sub piept cu o panglică de mătase de un portocaliu aprins.

– Poți să te prefaci. Mișcă mâncarea de colo-colo. Așa face Excelența Sa.

Ducele scăpase din nou de îndatorirea de a lua parte la serată. Invocase drept scuză o îndatorire militară sau ceva legat de Wellington, ori de un tun. Mereu avea câte *ceva* de făcut ca să stea cât mai departe cu putință de mama lui.

Scumpa mea Patience suferea în locul lui – mâncarea proastă, oaspeții veninoși, care făceau pe furiș glume despre faptul că era străină, iar la toate astea se adăuga muzica proastă a vânătorilor de avere stridenți, precum Lady Lavinia. Auzisem că acea femeie învești mântată în auriu era în căutarea soțului cu numărul patru.

O femeie nu făcea rău dacă încerca să-și asigure poziția în societate, dar uram faptul că Lady Lavinia se dădea în spectacol, foindu-se pe scăunelul pianului, într-un corset care abia dacă îi acoperea pieptul, și mai cânta și fals. N-ar fi trebuit să fie nevoie de așa ceva ca să atragi atenția unui bărbat.

Cu o mână așezată pe abdomen, Patience își împinse ușurel farfuria din față. Un servitor în livrea argintie se repezi spre masă și i-o luă într-o clipită.

Chipul ei în formă de inimă, de un măsliniu luminos, păru nespus de ușurat. Patience se aplecă spre mine.

– Lady Shrewsbury mi-a spus că la sfârșitul lunii o să afle unde se ascunde informatorul. Avem timp să ți se vindece brațul.

– Bine, am spus eu dând din cap în semn de încuviințare. Văduva Cultony are nevoie de dovezi. Procesul pentru acuzația de furt are loc peste câteva săptămâni.

Un lacheu îmbrăcat într-un caftan de un roșu aprins se apropie de Thackery și îi înmânã un rãvaș. Avocatului îi scăpă din mână o mănușă atunci când apucă hârtia. Ochii lui mari și de un negru-tăciune se conturară amenințători în spatele ochelarilor. Clipi iute. Sări în picioare.

– Lady Bodonel, mulțumesc pentru invitație. O chestiune urgentă...

– Nu. Te rog, ia loc.

– Nu, doamnă, Lordul Primar cere...

Femeia blondă și mlădioasă pufni apăsat, pe nas, iar sunetul acela îi mișcă penele de păun înfipte în parură.

– Ai fost ridicat în rang. Acum ești conte. Noul Lord Ashbrook. Când o să renunți la munca asta și o să-ți iei locul care ți se cuvine în societate?

Thackery își mușcă buza, făcu o plecăciune și apucă valvârtej spre cea mai apropiată ieșire.

Femeile prezente la cină își fluturară evantaiele, iar discuția se concentră pe domnul Thackery, noul conte de Ashbrook.

Patience mă apucă de mână.

– Și eu, care credeam că mama Excelenței Sale, draga de ea, a devenit mai tolerantă și că de asta l-a invitat la cină! Domnul Thackery e aristocrat. De acum încolo, numele lui o să se regăsească pe toate listele de invitați. Sărmanul, Lady Shrewsbury spune că a fost un adevărat pustnic de când i-a murit soția.

Pianul zăngăni. Lady Lavinia își răsfiră degetele peste claviatură și începu un nou cântec, dar ochii nu îi erau ațintiți la clape. Ci la ușa pe care ieșise avocatul.

Capitolul 4

DANIEL – DAT ÎN VILEAG DE BÂRFE

Târșâindu-și pașii pe coridorul reședinței din Mayfair a lui Lady Bodonel, Daniel avu senzația că pereții se prăvăleau peste el. Întinse mâna spre lavalieră, de parcă l-ar fi strâns cineva de gât.

Ce mai voia acum Lordul Primar? Oare lui Daniel îi scăpaseră unele dintre manevrele mătușii lui? Oare vreo văduvă dăduse în vileag organizația numită Așezământul Speranță pentru Văduve? Oare indiciile duceau la el?

– Daniel, stai!

Șoapta aceea imperioasă îl făcu să se oprească locului. Pocnind din degete, el făcu semn unui servitor.

– Să mi se aducă trăsura!

Servitorul înclină din cap și o luă la fugă pe covorul auriu.

Apoi Daniel se întoarse spre mătușa lui.

– Da, Lady Shrewsbury.

Ea îl luă de braț, desigur că în parte cu afecțiune, însă pe de altă parte constrângându-l. Femeia era o adevărată forță a naturii, precum marea atotputernică.

– Nepoate, n-ai răspuns la misivele pe care ți le-am trimis.

– Am multă treabă la tribunal. Clienții depind de mine.

– Daniel, știi că am nevoie de ajutorul tău. Femeile mele...

Cu o smucitură blândă, el își eliberă brațul.

– Nu mai pot să fac asta. Mizele sunt prea mari.

Ea își încrucișă brațele peste rochia argintie, impecabilă, cu mâneci lungi, iar Daniel se întrebă dacă și sub mătasea ei se ascundeau răni.

– Acum, că ai ajuns conte, vrei să te retragi din luptă?

El clătină din cap.

– Trebuie să mă duc la Lordul Primar. Nu e niciodată mulțumit de mine. Dacă nu i-ar fi fost frică de dezaprobarea Prințului Regent, s-ar fi împotrivit numirii mele.

– Ai parte de sprijin. Trebuie să-l folosești. Așa am plănuit.

– Așa am plănuit? Sau așa ai plănuit tu?

– Da, Daniel, am planuri pentru viața ta. Ți-am văzut perspectivele de la bun început și nu m-ai dezamăgit niciodată. Te dedici mereu cauzelor juste. Așezământul Speranță pentru Văduve e una dintre acestea.

El își șterse ochelarii, încercând să se gândească la o cale de a se înțelege cu o femeie care semăna cu mama lui.

– Faptul că văduvele câștigă mai multe procese la Curtea de Justiție n-a trecut neobservat. Sau că numele meu se regăsește pe prea multe documente de eliberare ale deținutelor de la Bedlam.

S-a făcut legătura cu apariția bruscă a unor dovezi împotriva familiilor influente. Încep să se pună întrebări.

– Legile trebuie puse la îndoială, Daniel. Faci parte din nobilime; poți să aduci subiectul în discuție la Camera Lorzilor.

– Mă tot gândesc la asta de când mi-ai spus că Ducele maur al Florenței a fost sugrumat de vărul lui.

– Da, dar Alessandro da' Medici a fost, de fapt, înjunghiat.

Iar chichița asta trebuia să-l facă pe Daniel să se simtă mai bine? El trase aer în piept.

– N-am de gând să-mi preiau funcția ca să ies cu atât mai mult în evidență.

– Ești ridicol, nepoate.

– Groaznicul meu unchi rareori făcea uz de funcția lui. Poate că o să-ți fac pe plac mai târziu, când o să fie Hope mai mare și lucrurile se mai așază, dar nu acum. Ea trebuie să știe că vin acasă... la timp.

Ochii chihlimbarii ai mătușii se făcură mari.

– Nepoata mea? Iar nu se simte bine?

– Coșmarurile au devenit mai crunte. N-a vorbit atât de mult timp, iar acum, că vorbește, țipă în timp ce visează. Ea vrea ca eu să îndrept lucrurile. Nu știu cum altfel s-o fac decât stând la Finchely și legănând-o. Asta înseamnă că n-ar trebui să plec la Newgate.

– Asta n-o să se întâmple. Ești prea deștept. Daniel, ești un tată bun. Ea e în siguranță. O să fie foarte mândră de realizările tale.

– Nu și dacă o să cad în dizgrație. Nu și dacă fiecare aspect din viața mea e luat la puricat și distrus.

– Vorbești de parcă ai avea ceva de ascuns. Despre ce e vorba, Daniel?

El avea un secret pe care trebuia să-l păstreze, dar scumpa lui mătușă era prea ocupată să-și rănească agentele, așa că nu putea să-i fie de ajutor. Daniel se uită la ușă, sperând ca domnul Anthon să-i aducă trăsura.

– Nepoate, despre ce e vorba?

– Lady Shrewsbury, tu n-ai timp de problemele mele. Trebuie să-ți găsești niște înlocuitoare pentru preferatele tale, ducesa de Repington și doamna St. Maur.

– Sunt femei foarte capabile și încă nu și-au îndeplinit legământul față de Așezământul Speranță pentru Văduve. Trebuie să ajute alte femei de cinci ori. O să mai rămână active o vreme.

– O, ba și-au încheiat socotelile. Excelența Sa, ducele de Repington are să i-o interzică soției lui, de îndată ce o să afle ce riscuri își asumă. Iar doamna St. Maur, femeie blândă, dar gălăgioasă, o să fie luată pe sus de vreun pretendent înainte să-și piardă viața în timp ce se cațără pe acoperișuri.

– Să-și piardă viața? Exagerezi.

– Doamna St. Maur are o rană urâtă la braț.

Daniel luă mâinile lui Lady Shrewsbury într-ale lui.

– Trebuie să încetăm. Am făcut destule. Tu ai făcut destule.

– Facem progrese. Femeile își primesc drepturile înapoi.

– Nu înțelegi?

Daniel așteptă ca servitorul să treacă de ei, apoi o trase pe Lady Shrewsbury spre un coridor plin cu statui romane ce semănau cu oribilele statui pe care le avea ducele de Repington la reședința lui, Hamlin Hall.

– Mătușă, dacă se află că am închis ochii și le-am permis văduvelor să se implice în tâlhării... totul o să fie pierdut. Mica mea Hope are nevoie să știe că tatăl ei se întoarce acasă.

– Ai probleme, Daniel? Te amenință cineva? Spune-mi.

El își mușcă buza și-și înăbuși mânia ce-i clocotea în suflet.

– Pot să-mi port singur bătăliile. A venit momentul ca fiecare să-și vadă de drum. Lasă-le pe ducesă, pe doamna St. Maur și pe toate celelalte să-și vadă de viața lor. Și tu ar trebui să faci la fel. Să renunți la misiunile tale. Să vii să stai la țară, cu mine și cu Hope.

– Asta e munca mea de-o viață. Femeile au nevoie de alte femei ca să-și susțină cauza.

– Ei bine, eu nu sunt femeie, ci doar un nepot mult prea protector și neliniștit. Nu mă încadrez în profilul tău.

Daniel se aplecă și o sărută pe obraz.

– Gândește-te să mai temperezi lucrurile sau...

– Sau ce?

Trebuia ca ea să-i înțeleagă îngrijorarea, fricile nerostite; el o privi drept în ochi.

– Sau închide definitiv Așezământul Speranță pentru Văduve, înainte să moară cineva ori să mă pui să aleg între a-ți sări în ajutor sau a mă duce acasă, la Hope.

Nedorind să mai zăbovească și să-i ofere mătușii șansa de a-l face să se răzgândească, Daniel plecă. Înaintând cu pași apăsați pe

coridorul decorat cu oglinzi cu rame opulente, aurite, el ajunse în galeria exterioară. Apoi coborî spre drumul principal și se nimeri față în față cu neobișnuita și ademenitoarea Jemina St. Maur.

Capitolul 5

JEMINA – IMPREVIZIBILĂ FEMEIE

Sigur că l-am speriat. Domnul Thackery, acum contele de Ashbrook, cu ochi de culoarea cerului noptatic, stătea în fața mea. Ai fi zis că ochii lui erau niște oglinzi, unele dintre acelea uzate de trecerea timpului, al căror spate de argint s-a tocit și dezvăluie, astfel, sticla de dedesubt.

– Doamnă St. Maur, ce faci aici? Spune-mi că nu ești plecată într-o misiune în care să te fi trimis mătușa mea.

Cu o clătinare din cap, eu i-am întins mănușa.

– Ai plecat foarte grăbit și ai scăpat asta, domnule... milord.

El își înăbuși urma de zâmbet care îi înflorise pe buze.

– Doamnă St. Maur, cum ai reușit să ajungi aici? Adineauri eram pe coridor.

– Eu și ducesa de Repington am găsit mai multe rute ca să scăpăm de Lady Bodonel.

El luă mănușa, își trecu degetul peste țesătura fină, de batist, iar apoi și-o îndesă în buzunar.

– Afacerea asta cu Așezământul Speranță pentru Văduve vă face pe toate magiciene, la cum dispăreți și apăreți.

– Măcar nu ne-ai făcut „vrăjitoare".

– Niciodată.

Îmi strânse mâna o clipă, apoi îi dădu drumul.

– Unii oameni sunt cruzi atunci când nu obțin ceea ce vor, adăugă el.

Secretele pe care știam că le ascundea îi scânteiară în ochi precum flacăra unei lumânări. Eram neputincioasă într-un fel, dorindu-mi să mă las atrasă în mreje de lumina lui.

– Asta e cu totul greșit.

Tonul vocii lui nu răsuna baritonal. Cu siguranță că nu era nici ascuțit, nici strident, ci undeva la mijloc, pătrunzător și inspirând încredere.

– E greșit să le numești în fel și chip pe femeile care se apără singure. Tu ești puternică. Cu toatele sunteți.

– Familiile care le sunt potrivnice văduvelor ne afurisesc. Detestă informațiile pe care le găsim. Alții urăsc metodele prin care acționăm.

Sub strălucirea unei torțe, el își prinse, în treacăt, buza între dinți.

– O, ai auzit ce am discutat cu Lady Shrewsbury!

– Nu crezi că e ipocrit să fii selectiv atunci când vine vorba despre metodele prin care scoți adevărul la iveală?

– Îmi spui că sunt ipocrit? Îmi fac griji pentru siguranța ta.

Ridicându-mi brațul bandajat, am scăpat doar un ușor scâncet atunci când mi l-am îndoit peste corsajul rochiei simple pe care o purtam.

– Lord Ashbrook, e minunat că-ți faci griji. Dar ești ipocrit.

Gura lui se întredeschise ușor. Apoi se închise și se întredeschise din nou.

– Dacă tot trebuie să fiu insultat, poți măcar s-o faci cu blândețe, nu cu vocea ta gălăgioasă, cu care îți închipui că șoptești.

– Cum, de obicei, tu ești cel care se ocupă cu corectatul celorlalți, cum să ratez ocazia de a da replică unor platitudini înfumurate? *Fiecare pasăre pe limba ei piere.*

Mi-am acoperit buzele. Scăpasem una dintre frazele care răsunau în visele mele.

– Ei bine, pasărea asta n-o să piară pe limba ei, doamnă.

El își coborî ușor capul.

– Ai câștigat disputa cu proverbul tău, doamnă St. Maur. E întuneric. Întoarce-te înăuntru și bucură-te în continuare de serata lui Lady Bodonel.

El îmi atinse brațul, apoi se retrase imediat, de parcă l-aș fi ars.

N-aveam cum să fac asta, din moment el era precum focul. În spatele firii lui riguroase și al predicilor, ardeau pasiunea pentru dreptate și dorința de a-i proteja pe toți cei din jurul lui. O văzusem cu ochii mei. Odată, eu și Patience ne strecurarăm la Old Bailey ca să urmărim procesul ce o viza pe una dintre tovarășele noastre. Ashbrook era foarte bun în pledoariile lui.

– Nu renunța cu atâta ușurință, domnule. M-aș putea lăsa convinsă, dacă mărturisești.

– Să mărturisesc? Asta ar însemna că am greșit cu ceva, doamnă St. Maur. Mai ai vreun alt lucru de care să mă acuzi, în afară de povestea asta cu ipocrizia?

În ochii lui se ascundeau secrete care îi clocoteau pe sub piele. Dacă aș fi putut să i le scot cu cleștele, aș fi făcut-o. Poate că trebuia să încerc.

M-am apropiat de el.

– M-ai salvat de la Bedlam. Nu cred să-ți fi mulțumit vreodată.

– Nu e nevoie de mulțumiri. N-ar fi trebuit să te afli acolo. N-ar fi trebuit să ți se întâmple niciodată una ca asta. Iar acum, fii fată cuminte și du-te...

– Nu mi-ai spus niciodată cum de s-a întâmplat să mă găsești. De obicei, o rudă de sânge a văduvei vine la Lady Shrewsbury. A venit și familia mea?

– O coincidență. Faptul că am venit a fost o coincidență.

– O coincidență cu documente? Ce știi despre familia mea? Cine sunt cei din neamul St. Ma...

– Acum începi să vorbești un pic cam tare. Doamnă, trăsura mea o să fie aici în curând.

– Nu vrei să vorbesc despre familia mea. Nu e prima dată când schimbi subiectul. De fiecare dată când reușesc să te prind între patru ochi ca să discut despre trecutul meu, îmi distragi atenția, mă tachinezi, orice numai să nu-mi spui adevărul.

Mâna lui alunecă pe umărul meu, apoi pe brațul rănit. El se apropie atât de mult de mine, încât îi simțeam aroma coloniei, o minunată mireasmă jamaicană. De care chiar îmi aminteam.

– Ai toată viața înainte, doamnă St. Maur. Poți fi oricine îți dorești. Nu trebuie să-ți amintești de nimic.

– Faci ca amnezia să pară un lucru plăcut.

– Sunt multe lucruri pe care eu, personal, mi-aș dori să le uit. Acum du-te înăuntru. Nu vreau ca moștenitoarea sezonului să fie acostată de cineva.

– Am uitat totul, mai puțin condescendența din vocea unui bărbat. O să intru când vreau, după ce îmi termin interogatoriul la care te supun.

– Interogatoriul? Încerci să-ți măsori inteligența cu mine, doamnă St. Maur?

El își coborî capul și mă ocoli.

– Unde e domnul Anthon?

– Fugi atât de ușor de luptă? Ce anume la mine sau la trecutul meu te face să fii un laș?

– Asta nu e o luptă. Se presupune că suntem în aceeași tabără. Rămase cu spatele la mine și se frecă la ceafă. Femeie, ți-ai dorit să ieși și ai plecat de la cină. N-am nici un control asupra ta, sau vreo responsabilitate să-ți dau un sfat sau altul. Și nu e o lașitate faptul că-mi doresc să te gândești la siguranța ta.

– Vrei să ai controlul asupra mea?

Cuvintele mele îl determinară să se întoarcă. O undă de uimire făcu să-i tresară buza de jos.

– Te pricepi la cuvinte, doamnă St. Maur, chiar și atunci când nici măcar nu încerci. E...

– Îndrăzneț? Elocvent?

– Tulburător. Unde e vizitiul meu?

– Lord Ashbrook, dacă ar fi să-ți dau, pentru o clipă, putere asupra mea, ce ai vrea să știu?

Ochii lui se ațintiră la mine, iar apoi se închiseră.

– *Durerile de care te-ai jelit, cu toatele să-ți fie alinate. Fie ca grația divină să te cuprindă și să te vegheze. Pe tine, toate ale tale fapte, și fie ca-n vecie să trăiești.*

– Eu... speram doar să spui că mă placi.

El chicoti:

– Sunt câteva versuri dintr-o poezie de Phillis Wheatley, care să-ți spună să-ți vezi de viața ta. Nu mai suferi pentru ceea ce ai uitat.

– Ți-aș putea spune același lucru. Lady Shrewsbury zice că ești văduv de ani întregi, dar că ieși foarte rar în societate.

Luminile făcliilor lăsară să se întrezărească o încruntare de toată frumusețea. Mersesem prea departe. Sau poate că nu îndeajuns de departe.

– Situația mea nu contează, doamnă. Doar că nu-mi doresc să ți se facă vreun rău.

Am zâmbit. Iată îngrijorarea pe care o citisem în spatele mustrărilor lui. N-o luasem razna... n-o luasem razna crezând că mă plăcea.

– Vezi-ți de drum, doamnă St. Maur, înainte să se răspândească zvonuri despre cum neasemuita de la balul lui Lady Bodonel a stat de vorbă cu negriciosul conte de Ashbrook.

Plutea o notă de amărăciune în acele ultime cuvinte ale lui, dar n-am mai avut șansa să-i pun nici o întrebare.

Mă conduse înăuntru. Un lacheu deschise ușa, iar Lady Shrewsbury se ivi chiar în fața mea, așteptând.

– Doamnă St. Maur, aici erai, spuse ea.

– Da, doamnă. Mulțumesc că mi-ai ținut companie... milord.

Am traversat agale coridorul, zâmbind la pereți și la oglinzile strălucitoare.

Văzusem ceea ce-mi dorisem și-mi confirmasem că noul lord Ashbrook era unul și același cu domnul Thackery. Îmi ascundea unele lucruri și era dispus să se folosească de orice, inclusiv de farmecul lui, ca să-mi distragă atenția.

No kya, nu conta, eram fermecată, dar el era singurul bărbat pe care Lady Shrewsbury ne interzisese nouă, femeilor de la Așezământul Speranță pentru Văduve, să-l ademenim în mreje.

Capitolul 6

DANIEL – TREBURI DE FAMILIE

Urmărind cum imposibila și adorabila femeie reveni la dineu, Daniel simți cum sângele începea să-i fiarbă în vene. Bănuia că părul, de un castaniu viu, cu reflexe din roșul lui preferat, îi ajungea Jeminei până la talia subțire, poate că până la șoldurile voluptuoase. Cosițele ei erau ridicate, iar din ele unduiau bucle care îi mângâiau gâtul lung, un gât care poate că fusese împodobit cu bijuterii de-a lungul vieții pe care ea o uitase.

Bijuteriile dobândite sau, mai curând, furate prin comerțul cu zahăr, trebuiau date uitării.

– Daniel, nu. Nu ea.

– Nu *ea* ce, mătușă?

– Nici ea și nici vreo alta dintre văduvele mele.

El nu se gândise la nimic mai mult, nu-i așa?

Bineînțeles că nu.

Nu atunci când trecutul ei putea să distrugă tot ceea ce se chinuise el să protejeze. Își curăță ochelarii.

– Toate problemele astea cu Așezământul Speranță pentru Văduve sunt prea complicate. Iar acum am fost chemat de Lordul Primar în persoană. La ora asta!

– Străzile sunt aglomerate, Daniel. Ar putea să-ți ia un ceas sau chiar mai mult ca să ajungi la el. Te-ai gândit să nu te duci, pur și simplu?

Daniel se trase ușor de gulerul cămășii, întrebându-se cât de mototolită îi era lavaliera care mai devreme fusese impecabilă.

– Trebuie să mă duc. Orice întârziere îi dă Lordului Primar timp să-și formuleze propriile speculații în legătură cu conspirațiile despre care am discutat. La ora nouă seara o să-i spulber cele mai proaspete suspiciuni și sper ca nici un mesager să nu se arate pe la Finchely. În felul ăsta, nimeni n-o să fie luat pe sus din cauza Așezământului Speranță pentru Văduve.

– Ei, nu e ca și cum ai fi greșit vreodată cu ceva. Ai putea să te faci preot.

Daniel tresări în clipa în care se gândi la cel care devenise. Sau la cel care se forțase să devină.

– Eram îndrăzneț și impulsiv pe vremuri.

– Niciodată, Daniel. Ai fost întotdeauna responsabil.

Acea versiune a lui pe care o tot lăuda Lady Shrewsbury părea a fi fost un ins de-a dreptul jalnic. Căutase să devină cel mai bun avocat și tată cu putință. Nimeni nu putea să-l pună vreodată la îndoială pe un burlac care o creștea pe Hope departe de familia Dunn din Jamaica.

– E timpul pentru o schimbare, mătușă. Doi ani din viață pe care mi i-am trăit ca un călugăr, unul satisfăcut de sine și aparent ipocrit, au fost prea de tot. Oare un dram de impulsivitate ar putea să-mi afecteze reputația? Sunt multe de luat în calcul.

– Daniel, te comporți ridicol.

– Nu, asta-i o temă de gândire. Poate că există vreun bordel pe care aș putea să-l vizitez după întrevederea cu Lordul Primar, iar apoi să și ajung la timp la Finchely, ca să iau micul dejun împreună cu micuța mea Hope.

Spunând o asemenea prostie cu voce tare, Daniel simți că parcă apăsarea din piept i se mai astâmpărase. Chiar că trebuia să facă schimbări în viața lui.

Mătușa îl îmbrățișă.

– Ești un bărbat tânăr, Daniel, și un tată bun. Du-te acasă. Nu mai lăsa pe nimeni să te amenințe.

– Foarte drăguț din partea ta să spui asta, dar apoi o să inventezi, la așezământ, tot felul de misiuni care să-mi umple programul. Desigur, asta o să ducă la o altă întâlnire cu Lordul Primar.

Ea îl trase ușor de ureche.

– Să continui să-ți vezi de viață n-are nimic a face cu Așezământul Speranță pentru Văduve. Îți dorești cu ardoare compania unei femei? Ia-ți o soție. Au trecut doi ani de când a murit Phoebe.

Lui Daniel îi reveni migrena de care crezuse că scăpase. Gândurile disprețuitoare la adresa căsătoriei, alimentate de suferințele îndurate de femeile mătușii lui, îl făceau să nici nu vrea să audă de o asemenea posibilitate.

Cu un sărut apăsat pe obrazul lui Lady Shrewsbury, el se întoarse la pledoaria finală.

– Închide așezământul, mătușă, până nu pățește cineva ceva, până nu pierdem totul. Îți dau răgaz până la sfârșitul lunii să decizi dacă ai nevoie de ajutorul meu ca să faci asta.

O lăsă pe femeie clătinând din cap și respingându-i sfatul înțelept, dar cea mai inteligentă persoană pe care o cunoștea trebuia să ajungă, inevitabil, la aceeași concluzie cu el. Așezământul Speranță pentru Văduve devenise prea periculos. Trebuia să ia sfârșit.

Capitolul 7

JEMINA – SFÂRȘITUL LUI IUNIE, ÎNAPOI LA TREABĂ

În acea noapte răcoroasă de vară, ceața era umedă și înăbușitoare. M-am ascuns în umbrele de la Lincoln's Inn[1], așteptând ca prietena mea să deschidă ferestrele. Nu trebuia să fim descoperite. Cu siguranță că avocații care lucrau aici ne-ar fi trimis înapoi la Bedlam. Nu era ca și cum am fi putut recunoaște că ne aflam într-o misiune secretă.

[1] Honorable Society of Lincoln's Inn – unul dintre cele patru barouri londoneze din care fac parte avocații din Anglia și Țara Galilor

Gustul de vată de zahăr ars, un zahăr ars care depășise cu mult stadiul de caramel cremos și se făcuse ca o zgură, zăbovea pe limba mea chiar și după ce plecasem de la cea mai recentă petrecere dată de Lady Bodonel. Substanța aceea înnegrită, servită ca glazură pe desert, avea un gust atât de amar încât mă durea stomacul. Totuși, aș fi preferat să mă aflu în salonul lui Lady Bodonel și să zâmbesc mâncând otrava aceea, decât să fiu nevoită să mă strecor pe ascuns, folosindu-mă de o frânghie, și să mă legăn pe lângă una dintre laturile clădirii. Brațul meu își revenise în mare parte. Ar fi fost păcat să mă rănesc din nou.

Am tras de funie. Cârligul de suliță – sau *assegai*[1], cum îi spunea Patience – părea să fie sigur. Ea îl aruncase și îl agățase într-o ramură din vârful stejarului care creștea în imediata apropiere a clădirii.

Unde era prietena mea? De ce nu deschisese fereastra?

Mi-am ridicat, cercetător, privirea spre bolta deasă de frunze, dar n-am reușit s-o văd. Patience n-avea niciodată nevoie de mai mult de câteva minute ca să deschidă ceva. De ce să fie mai complicat astă-seară?

– Patience?

Am vorbit în șoaptă, adică m-am străduit s-o fac. Mi se spusese că vorbeam prea tare, dar părerea avocatului meu nu conta... prea mult.

– Aproape că am intrat, Jemina. Sunt mai înceată decât de obicei. Mi s-a făcut rău de la mâncarea aia.

– Și ție? Crezi că soacra ta a făcut-o intenționat?

– Lady Bodonel? Nu. Doar că e o gazdă îngrozitoare, dar toată lumea vine la ea fiindcă e mama lui Busick. Sărmanul meu duce!

Auzul vocii lui Patience liniști tensiunea din mușchii mei.

Încă eram în siguranță, ea încă mai era cu mine.

– Grăbește-te, Excelența Ta.

Patience nu răspunse, dar știam că detesta să mă adresez cu titlul ei. Poate că găsise o cale să intre.

Am tras aer pe nas cu lăcomie și mi-am umplut pieptul, de parcă era ultima dată. Rugăciunea mea: *să nu meargă nimic prost.*

Știam cum era atunci când lucrurile mergeau prost. Te simțeai de parcă te scufundai în ape adânci, de parcă valurile reci se

[1] Suliță lungă de lemn, cu vârf metalic (în Africa de Sud)

dezlănțuiau cu și mai multă forță, învăluindu-ți picioarele, apoi genunchii, apoi aproape ajungându-ți deasupra capului...

– Haide sus, Jemina! Am intrat. Frânghia e sigură. *Assegai* se ține bine.

Palmele îmi erau lunecoase din pricina transpirației. Ultima dată, alunecasem și aproape căzusem de pe acoperiș, aproape că-mi rupsesem brațul.

– Jemina, nu te las să cazi. Ne asumăm riscurile astea pentru așezământ, pentru surorile noastre. Pentru doamna Cultony, Jemina. Poți s-o faci. Îți iese mereu.

Dacă era ca doamna Cultony să recâștige vreodată custodia copiilor ei, avea nevoie de notițele întocmite de avocatul Coroanei. Astfel, putea să conteste acuzația falsă pe care o făcuse familia răposatului ei soț și să le demaște membrilor ei planul de a o înșela.

Cu gândul la biata femeie, mi-am ridicat piciorul și mi l-am apăsat pe trunchiul copacului.

– Ține frânghia. Nu-mi place când se leagănă.

– Poți să ai încredere în mine, Jemina.

Puteam. Patience mi-o dovedise de nenumărate ori. Eu mă îndoiam de mine.

Cu o strângere fermă, am început să mă cațăr și mi-am înfipt tălpile încălțărilor cu cataramă în scoarța noduroasă a copacului. Rugăciunea văduvei nu mi-a părăsit o clipă buzele:

– Cel de Sus e protectorul văduvelor și ne dă alinare și sprijin. El e speranța văduvelor.

S-o spun cu voce tare era mai bine decât să recit *Rugăciunea lui Iisus* sau oricare alt text scurt din Scriptură care să fi rămas în memoria mea presărată cu atâtea goluri. Faptul că suferisem de amnezie în ultimii doi ani făcea ca totul, cu excepția prezentului, să fie ceva nesigur.

– Ai ajuns la jumătate, Jemina. Lady Shrewsbury avea dreptate. În birou sunt patru mese de lucru, adică patru avocați. Informațiile pentru doamna Cultony trebuie să fie aici.

Bum! Am nimerit cu fața direct în frunze. Mirosul de stejar și de țelină tăiată îmi luă cu asalt nările. Urcând încă vreo câțiva metri, am văzut zâmbetul lui Patience, chipul ei în formă de inimă.

Apoi am alunecat.

M-am pregătit să mă prăbușesc la pământ și să iau, fără voia mea, o gură de noroi, dar Patience m-a apucat de brațul sănătos și m-a tras pe pervaz.

Ținându-mă strâns de ea, am refuzat să-i dau drumul. Bătăile nebunești ale inimii au început să-mi vuiască în tot trupul. Nici nu mai știam dacă inima îmi mai era la locul ei, în piept.

– Totul e în regulă. Uită-te la mine, Jemina. Totul e în regulă.

Plămânii îmi șuierau.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău, Jemina. O prietenă mai bună ar găsi o cale mai ușoară de a intra în clădire și nu te-ar obliga să te confrunți cu temerile tale.

– Nu mi-e frică de toate locurile înalte, ci doar de cele în care nu putem folosi scările.

Am strâns-o atât de tare, că ai fi zis că mă trezise dintr-un coșmar.

– Tu ești cea mai bună. Cu cât recuperăm mai repede documentele privitoare la custodie ale doamnei Cultony, cu atât o să ne întoarcem mai repede la Excelența Sa și o să ne bucurăm, cu pământul sub picioarele noastre, de un ceai fierbinte.

– O, te rog, nu-l lăsa pe Busick să afle că am... ei bine, știi tu... că am venit... ăăă... hmmm, neinvitate la Lincoln's Inn.

Razele lunii, furișate prin ceață, îi accentuau lui Patience ochii negri. Ea știa că asta era o spargere, chiar dacă nu luam decât niște documente.

Scoase din buzunar două lumânări și aprinse una pentru mine, una pentru ea.

Am mângâiat ceara catifelată care ardea, iar mirosul ei de miere mi-a amintit de inocență, dar ce inocență să aibă focul? Eram vinovate pentru că făceam ceva greșit ca să îndreptăm niște greșeli.

Patience ridică din umeri.

– Trebuie să verificăm toate birourile ca să-l descoperim pe cel al avocatului acuzării din cazul văduvei Cultony.

Patru birouri.

Două dintre ele erau pline de cărți și de teancuri de file cu însemnări legate cu panglici stacojii.

Pe altul erau stivuite documente care alunecaseră pe un scaun.

Ultimul, aflat lângă o canapea de un cafeniu-deschis, îmi atrase atenția. Îngrijit și ordonat, avea să fie ușor de cercetat. Rigoarea

simplă a stivei care trona în centrul biroului, felul în care ea se păstra la egală distanță de marginile blatului de lemn, erau ceva fascinant în sine. Ce fel de bărbat era atât de îngrijit?

La lumina lumânării pe care o țineam în mână, am admirat scrisul frumos al acelui avocat, precum și întrebările lui abile legate de mărturia unui martor, adnotate pe margini.

Scrisul de mână îmi părea cunoscut.

Acel manuscris era al avocatului Thackery, iar biroul era al lui, de asemenea.

Pulsul începu să-mi bată nebunește. Lui Thackery nu-i scăpa nimic. Ceea ce făceam acum părea mai rău decât o spargere, părea o profanare. Mi se strânse stomacul de parcă aș fi mâncat iarăși din caramelul acela ars.

– Patience, de ce ar vrea Lady Shrewsbury să intrăm într-un birou în care lucrează nepotul ei? Nu putea să facă el rost de documente?

– Poate că nu mai vrea să-l implice. Asta înseamnă că avem cu un birou mai puțin de verificat. El n-ar accepta niciodată un caz intentat împotriva unei văduve înșelate.

Avea dreptate.

Omul acela era pe cât de țâfnos, pe atât de cinstit.

– Lasă-mă să aranjez lucrurile la loc, ca să nu găsească nici un cusur.

Am așezat cu grijă teancul, aliniind marginile documentelor și riscând să mă tai în hârtie. Foile nu voiau nici în ruptul capului să-mi facă viața ușoară. Se tot mișcau și alunecau.

„Respiră!" mi-am spus.

Nu trebuia să mă grăbesc. Am așezat paginile frumos, una peste alta. Apoi mi-am văzut numele de familie scris pe una dintre ele, „St. Maur". M-am mai uitat o dată și mi-am citit tot numele: „Jemina Monroe St. Maur".

Mi se părea ciudat să-mi privesc numele scris, cel pe care fusesem nevoită să-l învăț din nou în ultimii doi ani. Era lipsit de viață... și fără amintiri de care să-l leg.

– Jemina, ai găsit ceva?

– Contractul meu de căsătorie, „Jemina Monroe măritată cu Cecil St. Maur". Ce nume mai e și „Cecil"? De ce nu un nume care să sugereze un bărbat plin de pasiune, cum ar fi „Cezar"?

Patience veni lângă mine și ridică documentul.

– „Jemina St. Maur". E posibil să mai existe o altă Jemina St. Maur?

– Poate că da, însă nu una pomenită într-un document care să se afle pe biroul lui Daniel Thackery. Avocatul care a ticluit peste noapte o zestre de douăzeci de mii de lire consfințită printr-o înlănțuire nesfârșită de documente, a uitat să mi-l arate pe ăsta.

Ce prostie din partea mea să-i accept pur și simplu ajutorul fără să-mi pun întrebări! Ce prostie din partea mea să cred că omul care mă salvase de la Bedlam era cinstit!

– De ce să nu-mi dea documentul ăsta?

– Actul are sigiliu de Jamaica. Indiile de Vest. Tu *vii* din insule.

Frânturile din viața aceea – o pană viu colorată atingându-mi bărbia, crâmpeie de culoare, soarele cald – trebuiau să fie adevărate.

– Jemina?

Buzele mele păreau incapabile să se deschidă. Amuțisem.

Patience mă cuprinse în brațe și mă mângâie ușor pe spate.

– Totul o să fie bine. Te rog, dezmeticește-te!

Gândurile mi se limpeziră.

– Patience, am fost măritată cu un bărbat care a avut bunul-simț să-mi lase bani, iar eu n-am bunul-simț să-mi aduc aminte de el!

– Nu e vina ta.

– O contuzie la nivelul craniului, după cum au spus medicii înainte de a-mi oferi acest nume, „Jemina St. Maur".

Am simțit că mi se făcea rău din nou. Aproape că-mi aminteam de un loc anume, dar nimic despre soțul meu.

– Ești puternică, Jemina. Patience își ținu mâinile pe mine, ajutându-mă să-mi păstrez echilibrul. Tu m-ai ajutat să rămân întreagă la minte atunci când credeam că totul era pierdut. Mi-ai luat apărarea atunci când eu nu puteam s-o fac. Orice ar însemna descoperirea pe care tocmai ai făcut-o... o să-i dăm noi de cap.

– Daniel Thackery, contele de Ashbrook, îmi cunoaște secretele.

Înnebunită, m-am întors și am căutat febril prin teancul de documente, teancul care ar fi trebuit să fie atât de compact încât eu să nu fi văzut contractul.

– El știe. El știe despre mine.

Urmărindu-mă din priviri și dând din cap, Patience rămase în spatele biroului.

– Atunci, haide să ne uităm prin sertarul omului. Să vedem ce mai ascunde.

– El știe detalii despre viața mea și a ales să mi le ascundă.

– Poate că n-a găsit o cale potrivită ca să-ți spună ceea ce știe. Mereu vă certați sau vă ignorați unul pe altul.

Sau îmi recită poezii pe întuneric.

Mi-am ațintit din nou privirile la birou și am început să revăd toată grămada de hârtii. Am găsit curând o bucată de ziar ruptă din *Cornwall Chronicle*, un registru din Jamaica.

– O listă de nume... o listă cu pasagerii care au plecat din colonie.

Mi-am văzut numele, din nou numele meu întreg – „Jemina Monroe St. Maur". Alături era scris cuvântul *GĂSITĂ*. În dreptul numelui de „Cecil St. Maur" erau scrise cuvintele *DAT DISPĂRUT*.

Știam.

– Ei, bine, asta a fost dovada lui Ashbrook că eram văduvă. De aceea am fost dusă la Așezământul Speranță pentru Văduve.

– Îmi pare rău, Jemina.

Prietena mea luă lista.

– Nava se numea *Minerva*. Contesa poate...

– Ce? „Problema" mea e rezolvată. Am ieșit de la Bedlam. Am o moștenire. După ce am ajutat a cincea văduvă, eu am terminat-o cu așezământul.

– Nici să nu te gândești. Suntem împreună în povestea asta. Ducele, soțul meu, o să descopere mai multe. El o să te apere. Iubește discreția – și să se ocupe de treburile *mele*. Cred că aproape toți servitorii lui sunt militari sau îi sunt aliați.

Patience era curajoasă și independentă, dar atât de sigură de soțul ei! M-am întrebat dacă iubisem în același fel un bărbat pe nume Cecil.

Răceala dinăluntrul meu îmi spuse că nu, nu un Cecil. Am parcurs lista de pasageri de pe *Minerva*, căutând mai mulți membri ai familiei St. Maur – o soră, un frate, un copil?

Nimic.

Dacă, oare, vedeam oameni care erau sânge din sângele meu și nu simțeam nimic?

– Avem o misiune, Jemina. Avem o văduvă de salvat.

– Mâine o să mă gândesc la mine.

M-am apucat să ordonez stiva perfectă de documente. Biroul lui Thackery trebuia să arate neatins, chiar dacă voiam să-i dau foc.

– O să observe scrumul de la fitilurile lumânărilor.

Podelele scârțâiră. Cineva se afla pe coridor.

Patience sări iute pe fereastră, ca să ajungă la frânghii, și se furișă în copac.

Nu mai aveam timp s-o iau pe urmele ei.

Am stins lumânările, am închis fereastra și m-am ascuns în spatele canapelei.

Capitolul 8

DANIEL – SPARGERE ȘI DISTRACȚIE

În fața ușii de la biroul comun din Lincoln's Inn, însoțitoarea lui prea afectuoasă din acea seară, Lady Lavinia Nell, rămase în spatele lui Daniel, cu brațele înfășurate în jurul pieptului lui, asemenea unui frac fin și scump.

El îi îndepărtă mâinile cu delicatețe și căută cheia în buzunarul hainei.

– Ăsta e biroul meu, Lady Lavinia. Arunci o privire, iar apoi te conduc înapoi la trăsură.

– Ești încă în toane proaste din cauza avocatului care te-a supărat înainte de cină.

– Domnul Mosey a lucrat pentru unchiul meu. Omul e o lepădătură. Amândoi erau.

Daniel scăpă cheia, dar o prinse înainte ca Lavinia să pună mâna pe ea.

– Da, Mosey mi-a stricat seara. Cabinetul Tonbridge îi reprezintă pe cei care se ocupă cu afaceri dubioase. Negustori de sclavi, transportatori intercoloniali de pasageri – activități îndoielnice, ticăloase.

Ea îl mângâie pe Daniel pe umăr, urmărind cu degetele conturul fracului protocolar, de culoarea abanosului.

– Lasă-mă să te scutur și să redau strălucirea ochilor tăi.

– Lavinia, du-te acasă. N-am chef de distracție.

– De ceva ai tu chef, altfel de ce mă aflu aici?

Ar fi fost o lipsă de politețe din partea lui să spună că avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția, că era nervos fiindcă îl văzuse pe noul pretendent al doamnei St. Maur, domnul Willingham, dându-i târcoale acesteia.

– Deschide ușa, Lord Ashbrook. Vreau să văd locul în care se echilibrează balanța justiției.

– Asta se întâmplă la tribunalul Old Bailey, nu aici. Treci marți pe acolo. Am un proces în care sunt avocat al Coroanei.

– Lasă-mă să intru, Daniel.

Ea se ghemui mai aproape și fu cât pe ce să-l împingă în mânerul ușii.

– Biroul pare cam mic.

El se chinui să scape, punând mai mult spațiu între ei.

– E destul de mare.

– Pari neliniștit, domnule. O să-ți facă bine un coniac sau un vin de Porto. Sau, poate, reușim să facem ceva ca să te mai relaxezi?

Daniel nu obișnuia să bea decât câte o gură din când în când, la ocazii, ca să nu-și supere gazda sau prietenii.

– Nu, draga mea. Sunt neliniștit. Pun la încercare o dădacă nouă, acasă. E prima noapte după mult timp când nu-mi duc eu însumi fetița la culcare.

– Am auzit că a trecut mult timp de când n-ai mai dus la culcare o femeie.

El scăpă din nou cheia.

– Nu da atenție bârfelor. Tu ar trebui să știi câte parale fac ele.

Bâjbâind prin întuneric, găsi cheia lângă pantoful de mătase albă al femeii. Daniel refuză invitația piciorului ei lung, care se apropie de fața lui, și țâșni iute în sus.

– Lavinia, nu! Încetează, milady!

– Nu sunt cățelușul tău, Daniel. Dar mă pricep foarte bine la comenzi.

– Atunci aș putea să ți-l dau pe Max o săptămână. Mopsul meu încă e un câine arțăgos.

– Nu asta îmi doresc eu.

Daniel împinse cheia în broască. Ușa se deschise cu un scârțâit și el aprinse lămpile de pe perete.

– Vezi, nimic ieșit din comun. Du-te acasă. Ai făcut turul complet.

Lady Lavinia se strecură înăuntru. Rochia ei de culoarea granatului avea un decolteu adânc. Lăsa la vedere forme voluptuoase și o invitație la intratul în necazuri, genul de necazuri de care lui îi era dor.

– Daniel, îți mai amintești de perioada în care îți plăcea compania mea?

Degetul lui mare alunecă pe zimții cheii de alamă, dintre care unii erau ascuțiți, iar alții, uzați de trecerea timpului. Se lăsase ispitit de Lavinia, dar totul fusese doar o reacție alimentată de gelozie.

– Daniel, ai amuțit. Îți mai amintești de noi, de cum eram altădată?

Lady Lavinia fusese prima lui relație amoroasă importantă, dar un tânăr necopt și aflat la începuturile lui în avocatură nu era ceea ce-și dorea fiica unui marchiz. O asemenea fiică năzuia la buzunarele mai adânci ale nobililor.

Daniel puse cheia deoparte.

– Suntem amândoi mai în vârstă și mai înțelepți. Și niciodată lipsiți de prudență.

– Erai atât de amuzant, scandalos de amuzant, iar acum ești nobil. Ar trebui să sărbătorim cu șampanie și cireșe.

Ea își trecu degetul peste pieptul lui.

– Am auzit că unchiul tău s-a străduit din răsputeri să împiedice ridicarea ta în rang. A murit în chinuri?

Da. Înecându-se cu propria vomă.

– Sunt doar zvonuri. Du-te acasă.

– Rareori te-am văzut ducând la buze un pahar de vin. Răposatul conte de Ashbrook iubea paharul. La fel și tatăl tău.

Gemând, Daniel se mută în spatele biroului. Tatăl lui fusese un bețivan notoriu, jalnic și care dezamăgise pe toată lumea. Lipsa de control a acelui om îi reamintea mereu fiului său de însemnătatea cumpătării.

– Nu trebuie să întrec măsura ca să mă bucur de serile mele, Lavinia.

Stând pe birou, ea se întoarse și-și puse pantoful pe spătarul scaunului lui.

– Te-am urmărit, Daniel, ți-am văzut ascensiunea în instanțe. Chiar dacă ești unul dintre preferații lui Prinny[1], ai muncit de două ori mai mult ca să devii unul dintre cei mai buni avocați ai Coroanei.

[1] Poreclă afectuoasă dată de supuși regelui George al IV-lea (1862–1830)

Spusele ei îl făcură să zâmbească. Prințul Regent chiar își susținea favoriții, arapi extraordinar de talentați precum Bridgetower, virtuozul violonist; Richmond, premiatul pugilist; și Daniel, mintea cea socratică. Acelea erau victoriile prințului.

– Am auzit că lucrezi mereu, dragul meu. E o mare risipă să fii atât de sârguincios, concentrat pe muncă, și chipeș.

Acum Lady Lavinia stătea lângă el. Degetele ei trecură pe după lavaliera lui și i se strecurară pe sub cămașă.

– Știi ce se zice despre cei care nu fac decât să muncească, fără nici un pic de distracție, Daniel, scumpul meu.

El îi sărută mâna și o mută pe scaunul lui.

– Cred că asta se aplică unui băiat pe nume Jack[1]. Eu, pe de altă parte, am alt nume și altă etică. Munca e distracția mea.

Alunecând de pe birou, ea se ghemui lângă el și-și furișă din nou mâna spre haina lui. Daniel se îndoia că ar fi căutat scame.

– Daniel Thackery, noul Lord Ashbrook. Sună atât de frumos.

– Lady Lavinia, te rog. Ai promis să pleci după ce-mi vezi biroul. Trebuie să fiu în curând acasă, pentru fiica mea. Nu mă interesează să am o amantă de ocazie.

– Te-ai gândit să-ți iei o soție de ocazie, Daniel? O femeie cu relații ar putea să-ți fie de folos. Aș putea chiar să te ajut cu chestiile plictisitoare, de genul petrecerilor și altele asemenea.

El întoarse privirea și-și căută notițele într-un sertar. Una despre Phoebe ar fi putut să fie acolo.

– Procesul de mâine o să fie istovitor.

– Îmi pare rău. Am uitat de devotamentul tău nestrămutat față de o femeie pe care n-ai întâlnit-o niciodată. O, Daniel, încă mai ești îndrăgostit de ea?

Poate.

Cum să nu fie, când îi citea scrisorile în fiecare seară. Își închipuia conversațiile pe care le-ar fi purtat despre ea... despre fiica lui, Hope.

– Daniel, arăți de parcă ai fi înghițit o lămâie.

El se strădui să schițeze zâmbetul pe care îl păstra pentru judecătorii neînduplecați.

– Ai puțină milă, Lavinia. Sunt sigur că ți-a pasat măcar de unul dintre cei trei soți pe care i-ai avut.

[1] Referire la un proverb englez – *All work and no play makes Jack a dull boy*

– Dar eu l-am avut pe fiecare dintre soții mei. Tu ai niște scrisori.

Deja ea întrecea un pic prea mult măsura.

– Lavinia, te rog să pleci.

Ea îl mângâie pe umeri, apoi vorbi în șoaptă, lângă gâtul lui:

– Te tachinez, Daniel. Ești mereu atât de serios, atât de precaut! Când se mai distrează Daniel?

Era scandalos ca el să se afle în acea încăpere, biroul în care lucra, împreună cu o femeie cunoscută pentru așa ceva.

Daniel se îndreptă spre ușă și o deschise.

– Eu și doamna Dunn ne-am întâlnit de o mie de ori în scrisori. Îmi amintesc fiecare rând, fiecare vorbă de duh. Cred că te-ai amuzat destul pe seama mea. Noapte bună!

Ea se apropie agale și trânti ușa, apoi îl cuprinse de mijloc.

– Vorbe! Îți plac la nebunie, dar, din câte îmi amintesc, faci cea mai bună treabă în tăcere.

– Pe atunci eram tânăr. Acum sunt un bătrân cu responsabilități.

– Ai abia treizeci de ani. Ești în floarea vârstei.

Unghiile ei se înfipseră în mușchii încordați ai spatelui lui.

– Soția potrivită poate să te ajute.

– Ai grijă cu vesta! Țesătura e delicată.

– Atunci, ar trebui s-o dăm jos.

– Nu, Lavinia! Și nu, n-am nevoie de o soție. Iar tu ai prea multă personalitate ca să fii o simplă amantă. Cel mai bine e să rămânem prieteni.

– Te vreau, Daniel, și vreau să te însori cu mine.

De ce mătușa lui și, acum, Lavinia, tot încercau să-l însoare?

– Daniel, ești prea bun pentru scumpa și bătrâioara Lavinia? Umbli după vreuna dintre tinerele acelea neprihănite. Una dintre făpturile feciorelnice care nu s-ar uita de două ori la tine pentru că nu ești un gentleman care să se fi dedat plăcerilor.

El își înclină ușor capul și o privi lung.

– Dacă aș avea nevoie de companie, mi-aș alege o amantă discretă, asupra căreia să nu planeze nici un scandal, nu o soție. Nu din nou.

– Te-ai schimbat, Daniel. Sau o să-mi ceri să-ți spun „Lord Ashbrook"? Ți s-au urcat ifosele la cap de când ai fost ridicat în rang. Nu mai sunt destul de bună pentru tine.

– Vrei să spui că sunt un avocat cu nasul pe sus?

Buzele ei se strânseră ferm, dar el o provocă să pomenească de lucrurile pe care toți prietenii lui din lumea bună fuseseră învățați – chiar de către el – să le treacă cu vederea... rasa lui, tatăl lui și, mai nou, fiica lui. Ceilalți prieteni pe care îi avea își învățaseră, și ei, lecția.

Lavinia râse; trilurile vibrară pe pieptul lui încordat. El se relaxă și i se alătură.

– Nu te așteaptă nimeni acasă, Lady Lavinia? Un pudel, vreun alt soț, vreun instructor de călărie?

Ea își înfipse mâinile în părul lui ondulat și des, i-l aranjă de-o parte și alta a capului și i-l ridică în creștet, iar apoi îi cuprinse gura într-un sărut.

Lavinia era irezistibilă și iscusită la sărutat, iar Daniel pierdea teren. Era un bărbat singur, la urma urmei. Iar o femeie care știa ce-și dorea nu era totuși o minunăție?

Ea reuși să-i scoată haina, dar Daniel se simțea apăsat de josnicia ideii de a se lăsa sedus în biroul lui, spațiul în care muncea din greu ca să-și câștige locul în lume. Se eliberă din strânsoarea Laviniei și observă cum canapeaua căpătase două picioare în plus.

Doi pantofi uzați.

– Daniel, ce s-a întâmplat?

Pantofi cu catarame.

Scandalul plutea în aer. Un martor!

– A apărut o probă-surpriză, Lavinia. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun.

– Daniel?

– O informație nouă. El arătă spre pantofi; unii pe care îi văzuse mai devreme în acea seară, în timp ce dansau cu Willingham. O conduse pe Lady Lavinia până la ușă. O să continuăm discuția asta mai târziu.

– Oare, drăgălașule? Sau o să apară altcineva în agenda ta? Picioarele par să se înmulțească.

– Draga mea, o să te caut.

– Ai face bine, Lord Ashbrook, ai face bine.

Ea plecă.

Lui Daniel îi scăpă un oftat nazal, care îi aburi lentilele. Remarcă frânghia ce se legăna la fereastră. Aceea fusese o operațiune serioasă a Așezământului Speranță pentru Văduve, desfășurată în biroul lui, la Lincoln's Inn.

Se aplecă peste marginea biroului și-și încrucișă brațele.

– Am rămas singuri acum, domnișoară. Poți să ieși la lumină.

Jemina St. Maur ieși valvârtej din ascunzătoare. Cataramele ei strălucitoare, de alamă, luceau pe pantofii galbeni. Cu părul care i se revărsa din coc, femeia rămase la câțiva centimetri în fața lui, apoi își ridică brațul și îl plesni cu putere.

– Ești imposibil, Daniel Thackery!

Dând din cap, el încuviință prin acel gest ideea că unele lucruri erau imposibile, lucruri precum o slăbiciune pentru pistrui și pentru arcuirea senzuală a buzelor ei.

– De ce să mă lovești? Nu ți se potrivește să fii geloasă pentru o discuție privată între doi adulți.

– Nu pentru musafira ta. Ci pentru asta!

Ea îi flutură prin față o bucată de ziar.

Încreștită, îngălbenită de trecerea a nu mai puțin de doi ani – Daniel știu exact ce era. Memoria lui cunoștea fiecare nume de pe pagina ruptă din *Cornwall Chronicle*, lista pasagerilor îmbarcați pe *Minerva*, pe care figura inclusiv numele lui Phoebe.

– Ei bine, domnule Thackery?

Daniel se gândi că trebuia să fi ars hârtia.

Totul era pus în pericol pentru că el era un nerod sentimental.

Totuși, nu spuse nimic, ci doar se uită lung în ochii splendizi și furioși ai doamnei St. Maur.

Capitolul 9

JEMINA – DEZBĂTÂND CU UN AVOCAT

Stăteam în Lincoln's Inn, fără să-mi pese că Ashbrook mă prinsese în fragrant delict în biroul lui. Ar fi trebuit să-mi fie rușine pentru asta și pentru că-l plesnisem.

Bătăile inimii mele n-aveau de gând să încetinească. Bubuiau cu putere și mi-am fluturat un deget pe sub nasul lui.

– Doar pentru că ești conte sau avocat, asta nu înseamnă că ești imun la minciună.

– Sunt conte și avocat. Dar ai dreptate. Uneori, în instanță, trebuie să recurg la șiretlicuri.

– Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să-mi ascunzi faptul că am fost pe *Minerva*?

El oftă, dar nu spuse nimic, ci doar își frecă maxilarul.

– Lord Ashbrook, asta e o fărădelege!

Trecându-și mâna peste bărbie, el își drese glasul.

– Poți să-mi spui despre ce fărădelege e vorba? Tot ce văd eu e tentativa de intrare prin efracție aici a uneia dintre membrele Așezământului Speranță pentru Văduve.

– Minciună! Ai comis o fărădelege, domnule!

– Din punct de vedere tehnic, e vorba despre încălcarea uneia dintre Cele Zece Porunci, nu despre una dintre infracțiunile definite ca atare de lege, doamnă. Mare ghinion dacă aș fi mințit, dar nu s-a întâmplat astfel.

– Ba da; ai avut hârtia asta...

– Doamnă St. Maur, n-am negat niciodată că aș fi avut hârtia. Sunt o grămadă pe biroul meu. Mi-ai umblat în teancul de documente?

– Ai ghinion!

M-am aplecat și i-am dărâmat grămada de hârtii, nu îndeajuns ca să le împrăștii pe jos, dar acum nici vorbă ca teancul să se mai afle în centrul biroului.

El se întunecă la față, însă eu eram copleșită de senzația că mi se ascundeau lucruri. Omul acela știa mai multe, dar nu voia să-mi spună.

– Mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău, Ashbrook, ca să-mi ardă de glume. Vreau să fiu inclusă în secretul pe care îl ții doar pentru tine.

– Poftim? De ce?

– Pentru că mi-aș dori să am ceva. Ceva special și personal. Să știu ceva de care să nu fie nevoie să mă îndoiesc tot timpul.

El întredeschise ușor gura, apoi lăsă, în treacăt, să i se vadă strungăreața.

– Mă zăpăcești. M-aș fi așteptat să fii supărată, să urli cât te ține gura și să te dezlănțui, dar nu la...

– La ce?

– Nu pot să-ți explic. Nu mă gândeam la înfrângere sau la resemnare. Dar reacția pe care o așteptam e una puternică și mor de nerăbdare să văd ce o să faci în continuare.

– Te rog, nu căuta să mă farmeci. Numele complet al soțului meu e menționat pe bucata asta de ziar.

Întinzându-se, Ashbrook își împinse picioarele în față, iar apoi rămase cu privirea ațintită în podea.

– Îți amintești de el?

– Nu.

Pumnii mi se încleștară; pieptul mi se zguduia.

– Amnezia mea e totală.

– Atunci, un nume scris pe o listă nu înseamnă nimic.

– Nu crezi... nu crezi...

Am început să tremur violent, din toate încheieturile; în clipa următoare, am fost luată în brațe de avocatul meu.

Iar el îmi șopti versuri mai dulci decât cele de prima dată:

Însuflețit de speranță, neamul ei nu mai jelește,
Recunoștința arde în fiecare piept și fiecare suflet crește,
În vreme ce în mâna ta, o, Doamne, noi cu drag lăsăm
Frâiele ca de mătase, și-al Libertății farmec acum îl contemplăm.

Nu știam ce însemnau toate acele cuvinte, dar îmi plăceau felul în care îmi răsuna vocea lui în urechi, mirosul dulce al lavalierei apretate și forța brațelor care mă apăsau pe pieptul lui. Mă ținu în îmbrățișare până ce se mi se liniștiră bătăile inimii.

– Gata, gata.

Își puse palma sub bărbia mea și mi-o înălță cu blândețe.

– Dacă ne înțelegem, putem să discutăm rațional. Suntem în aceeași tabără pentru moment, nu?

– Bine. Da.

Vocea îmi răsună cu vioiciune, dar nu m-am desprins din îmbrățișarea lui. Nu eram pregătită să-i dau drumul.

– Îmi propui un armistițiu, am spus.

Cu o înclinare din cap în semn că da, el puse o oarecare distanță între noi.

– De ce ești aici, în biroul meu?

– Am fost trimisă ca să caut un alt avocat, pe cel care se ocupă de acuzațiile aduse împotriva văduvei Cultony. Familia soțului ei pretinde că ar exista un fel de înșelăciune.

– Mătușa nu m-a rugat pe mine s-o fac. Se trase ușor de lavalieră. Bănuiesc că putem considera asta ca pe o formă de progres. I-am spus... Ei, bine, e un progres.

Un alt secret.

– Te încrunți, milord. Ți s-a trezit la viață conștiința?

– Nu mai mult decât până acum. Oare Lady Lavinia a fost cumva complice, tot voind să...?

– Da, am auzit fără să vreau.

– Nu. Ea voia să mă duc acasă. Nu contează.

Daniel își desfăcu lavaliera mototolită și-mi spuse:

– Verifică biroul de lângă fereastră. L-am auzit pe colegul meu discutând despre viitorul proces Cultony.

Ducesa de Repington bătu în geam.

– Mă lăsați și pe mine să intru?

Ashbrook se apropie iute de fereastră.

– Sunteți amândouă aici? Firește!

Deschise canaturile și îi întinse o mână lui Patience, apoi o trase înăuntru.

– Excelența Ta, spuse el, oare ducele știe că te cațări în copaci și că dai buzna prin birourile oamenilor?

– Nu, dar, dacă îi spui, te rog să specifici că am făcut-o îmbrăcată într-o rochie.

Ea trase de o panglică prinsă în jurul taliei, iar fusta unei rochii îi coborî peste pantalonii albi, care aproape că arătau ca niște ciorapi.

– Vezi, ca o doamnă!

– Detalii, Excelența Ta!

Daniel își frecă fața, maxilarul părând să i se fi înroșit.

Inelul meu de argint, unul asemenea celor pe care mătușa lui li le dăruise fiecăreia dintre văduvele ei, îi lăsase un semn.

– Îmi pare rău, milord, dar te rog ca acum să-mi dai o explicație.

O spusesem cu brațele încrucișate, bătând din pantoful meu cu cataramă.

– Încă nu mi-ai spus de ce ai lista asta pe care sunt trecute numele meu și cel al soțului meu.

El trase înăuntru frânghia lui Patience și o înfășură.

– Majoritatea văduvelor care au fost salvate și au primit o avere fac lucruri minunate, cum ar fi să-și vadă mai departe de viața lor, nu să se furișeze prin tot felul de locuri. Tu ce vrei de la viață?

Dacă i-aș fi dezvăluit cea mai mare dorință a mea, el ar fi izbucnit în râs sau mi-ar fi șoptit că ar fi vrut să am și eu visurile mele. Era un om bun și sâcâitor.

– Care e noul tău țel? întrebă el. Sper să-ți dai seama de ceea ce vrei și să profiți de ocazie. O femeie care știe ce vrea e redutabilă, nu crezi?

– Ce-ți pasă ție? Răspunde-mi, Lord Ashbrook!

– Felul în care îmi rostești titlul, cu furie și încordare, aproape năvalnic, sună a zeflemea sau a obscenitate pe buzele tale.

– Ashbrook, Ashbrook, Ashbrook!

Mi-am țuguiat buzele și am vorbit la repezeală, iar apoi am răsuflat adânc.

Ducesa își netezi faldurile fustelor.

– Acum de ce vă mai certați?

– Din pricina soțului meu, domnul St. Maur.

Am fluturat ziarul prin aer.

– Din pricina informațiilor despre Cecil St. Maur, Jemina St. Maur și decesul amândurora, care mi-au fost ascunse.

– Tehnic vorbind, doar decesul lui.

Daniel se aplecă și-și ridică haina.

– E lista pasagerilor de pe *Minerva*. Tu apari ca fiind găsită. Soția mea apare ca fiind dată dispărută, dar și ea a murit.

Am încremenit, l-am privit lung și mi-am dorit să plâng. Nu era de mirare că se uita atât de ciudat la mine. Eu trăiam, iar femeia pe care o iubea, murise.

– Îmi pare rău.

Cu o mișcare rapidă, el își lăsă haina pe birou, apoi smulse ziarul din mâna mea.

– Prefer pseudo-obscenitatea, milei. Am descoperit lista pe când încă mai speram ca soția mea să nu se fi îmbarcat pe *Minerva* în Jamaica, dar se îmbarcase. A fost înghițită de furia mării.

Devenită dintr-odată rece, încremenită, mi-am cuprins torsul cu brațele.

El își drese glasul.

– E bine că am adus la lumină povestea cu *Minerva*. Nu trebuia să mai fii protejată de aflarea acestui adevăr. Naufragiul ne unește.

Ducesa, care se așezase pe canapea și care studia documentele din cazul Cultony, spuse:

– Nu-mi amintesc de o anume „Thackery" pe listă. Nu e drept să-mi derutezi prietena.

– E pomenită acolo, Excelența Ta. Phoebe Dunn era soția mea.

El spuse numele, iar eu am închis ochii, sperând ca în mintea mea să se facă lumină. Poate că aveam o amintire de împărtășit despre soția lui, dar n-aveam. Viața mea, cu excepția ultimilor doi ani, rămânea precum o coală albă.

– Domnule... Lord Ashbrook, spuse ducesa, te simți bine? Arăți cam palid. Am văzut când te-a plesnit. Jemina are mână zdravănă.

– Mă simt bine. Destul de bine, te asigur.

Nu se simțea bine. Mințea. Vocea îi era prea scăzută. Își întoarse privirea spre stânga. Bietul om încă își mai plângea soția.

Ashbrook se duse spre ușă și o deschise.

– Dacă ați terminat de răscolit printre lucrurile colegului meu, putem să punem punct acestei întrevederi. Du-te acasă, Excelența Ta, la adorabilul tău băiețel. Micuțul Lionel are nevoie ca mama lui, împreună cu scumpa ei prietenă, să fie acasă, în siguranță.

Ducesa se îndreptă spre ușă, dar eu continuam să încerc să descifrez privirea lui.

– Ashbrook, spuse ea, vino să iei cina împreună cu Repington săptămâna viitoare. Tu și Jemina puteți să vă purtați civilizat mai mult de un minut. Dacă ar fi să uiți că am trecut pe aici, aș putea să-ți pregătesc niște pâine de cocos. Sau un desert dintre cele despre care mătușa ta zice că-ți plac foarte mult.

– Nu se cade să mituiești un om al legii, Excelența Ta. Dar fiindcă gătești extraordinar, se pot face excepții. O seară bună!

I-am ocolit biroul și am scos contractul de căsătorie din teancul de documente.

– O să iau actul ăsta.

Mi-l luă din mână.

– Nu, fiindcă asta e copia mea care trebuie să rămână alături de documentele legate de moștenire, în cazul în care se pun vreodată întrebări.

– Dar e al meu!

– Du-te în Jamaica și mai fă rost de o copie, doamnă.

Tonul tăios nu lăsa loc de interpretări. El făcu o plecăciune în fața ducesei și arătă spre coridor. După ce am trecut pragul, trânti ușa în urma noastră.

Aveam răsuflarea întretăiată și simțeam cum în pântec mi se căsca un gol.

– Patience, știe mai multe. Simt asta.

Am dat să mă întorc în biroul lui Ashbrook, dar Patience m-a prins de mână.

– Altă dată. Să ne îndreptăm spre Sandlin Court înainte ca Excelența Sa să bănuiască în vreun fel că am fost plecate în misiune.

Avea dreptate, așa că am coborât treptele în urma ei. Dar mi-am propus să aflu tot ce știa lordul Ashbrook despre mine, chiar dacă trebuia să mă cațăr în toți copacii de pe pământ ca să ajung la el.

Capitolul 10

DANIEL – GENTLEMENII

Prea multe pregătiri pentru procese, prea multe întâlniri cu avocați ocupară săptămâna lui Daniel, iar toate acestea chiar îl transformau într-un ins teribil de plicticos. Astfel, propunerea de a lua parte la un joc de cărți, făcută de prietenul lui, Bridgetower, păru o scuză la fel de bună ca oricare alta pentru ca pustnicul de la Finchely să se mai distreze un pic.

Mai mult, euforia și bârfele prietenilor lui aveau să-l împiedice să răspundă la scrisorile pe care i le tot trimiteau ducesa și doamna St. Maur.

Îi răvășiseră masa de lucru, intraseră pe furiș în biroul lui. Nu greșea pentru că le evita.

Pentru moment.

Hârtia scrisorii lui St. Maur păstra un ușor parfum de iasomie. Cea a ducesei mirosea a lavandă și a nuci de cocos.

Clătinând din cap, Daniel alungă gândurile legate de doamna St. Maur și de teama ca ea să nu dezgroape zvonurile care circulaseră despre *Minerva*. Tovarășii lui, prietenii care îl înțelegeau, începură să sosească și să-și ocupe locurile în jurul mesei.

Mopsul lui cu blană nisipie, Maximillian, strănută lângă el. Adorabila creatură lătra la fiecare invitat care sosea, iar apoi se cufunda într-un somn care făcea să-i curgă bale din bot.

Nu era tocmai un câine de pază, dar la Finchely – o casă situată departe de oraș – nu prea aveai multe de care să te păzești.

Daniel își trecu mâna peste blatul mesei, o suprafață fină de mahon lustruit la perfecție. Modelul în dungi al inserțiilor din lemn reflecta flăcările lumânărilor și oglindea spatele cărților de joc.

Masa și încăperea erau preferatele mamei lui Daniel. Rarele dineuri pe care ea le organiza erau absolut uluitoare.

Daniel avea doar patru ani pe când, din capul scărilor în spirală, privise sala cea mare, urmărind cum soseau invitații. Entuziasmul musafirilor nu era atât doar de bucatele mamei sau de meniurile atent întocmite. Era mai degrabă vorba de curiozitatea pe care o trezea fiica unui negustor londonez, care avea legături de sânge cu negrii caraibieni din Dominica și care excela în privința supei de pui servite la dineuri, a fețelor de masă albe, din pânză de in, și a discuțiilor de complezență. Daniel își dorea atât de mult să fi putut să vină acasă, la Phoebe, și amândoi să vorbească despre ziua lor, în fața unei mese copioase și la lumina lumânărilor, doar ei doi, sau trei, dacă o puneau și pe Hope la socoteală.

Întâlnirea cu tovarășii lui urma să umple sala de mese cu discuții deocheate, opinii despre politică, mișcarea aboliționistă, amante și căsnicie.

Nu neapărat în acea ordine, dar noaptea n-avea să fie completă fără măcar un „Fugi de-aici, nebunule!“ sau un „Ce-a fost în capul tău?“

Ei bine, era un fel de cină de familie, între frați. Nu prea onora standardele mamei lui, dar Daniel știa că ea l-ar fi înțeles.

– E rândul dumneavoastră, domnule, spuse domnul Anthon așezându-se pe locul lui Bridgetower, care întârzia adesea.

Intră doamna Gallick, care aducea un alt platou de fursecuri, de data asta cu coacăze și semințe de chimen.

– Să-i răsfățăm pe pofticioși!

Scoțiana luă de pe bufet platourile golite de homar și de fazan, precum și farfuria pe care nu mai rămăsese nici măcar o banană friptă.

Prietenii lui Daniel erau întruchiparea vie a politeții, drept care nu se plânseseră nici măcar o dată că gazda lor le oferea limonadă în loc de rom sau de coniac.

De cum rămaseră singuri, Jon Beef – nepotul celebrului Jack Beef, faimoasa mână dreaptă a magistratului Baker – își coborî paharul, al cărui picior scoase un scârțâit.

– E ciudat că ne aduni pe toți laolaltă acum. Nici o grijă, eu o să-mi fac mereu timp pentru o masă bună și ca să-ți iau banii, domnule avocat!

– N-am nici o scuză, prieteni.

Daniel apucă un fursec și îl trecu prin gemul de zmeură.

– Cel puțin, nici o scuză bună. A trecut prea mult timp.

Beef îi aruncă un surâs aprobator pe sub mustața tunsă îngrijit. Mâinile lui cafenii și bătătorite dezvăluiră o combinație câștigătoare de cărți la jocul de douăzeci și unu.

– Eu câștig, prealuminată minte a lui Prinny.

– Norocul e de partea ta în seara asta, Beef.

Daniel adăugă jetoane la grămada pe care prietenul lui o tot sporise câștigând de șase ori la rând.

– Știu că n-am prea fost un fluture de saloane în ultima vreme.

– Un fluture? Domnul Gerard, majordomul de la Sandlin Court, reședința de oraș a familiei Repington, izbucni în râs și se apucă să amestece din nou cărțile. Mai degrabă o molie singuratică, adăugă domnul Gerard. Am auzit că au trecut aproape doi ani de când nu mai ieși în lume.

Între muncă, problemele lui Hope și activitățile mătușii lui, Daniel nu mai avea energie să și petreacă. Își amintise cum mai era viața de dincolo de instanțele de judecată și de Finchely atunci când le însoțise pe ducesa de Repington și pe doamna St. Maur – cea iute la plesnit bărbați – într-o incursiune prin tripouri.

Își ridică noua mână de cărți, trei de caro și două de pică, una care era foarte departe de a fi câștigătoare la jocul de douăzeci și unu.

– Scuzele mele. Tovărășia e importantă și, dacă o să vorbiți încet, micuța mea Hope n-o să ne deranjeze înainte de ora zece, când îi citesc povestea de dinainte de culcare.

Cu un zâmbet larg, domnul Gerard își apropie cărțile de ochi.

– E cam târziu pentru un prichindel, nu? Poate că toate tratatele tale de drept te-au instruit greșit în privința metodelor de a crește un copil.

Domnul mai în vârstă își purta pudrat părul cărunt. Pielea lui negricioasă era străbătută de riduri adânci pe care râsul i le sculptase pe lângă colțurile gurii, ceea ce arăta că era un om de viață. Totuși, șicanele lui îl atinseră pe Daniel, care se lupta în permanență cu sentimentul că nu era un tată bun.

Însă Hope îi spunea „Pa-Papa", cu mica ei bâlbâială. Iar atunci lumea lui redevenea minunată.

– Scuze, am întârziat!

La cincisprezece minute după ora stabilită, George Bridgetower se strecură în încăpere și-și ocupă locul obișnuit, de lângă fereastră.

Domnul Anthon se ridică iute, dar Daniel îi făcu semn spre alt scaun.

– Ți-ai câștigat un loc în seara asta. O să te curăț de niște mărunțiș.

Zâmbetul îi lumină tânărului ochii căprui.

Bridgetower dădu din cap și zise:

– Da, rămâi! În felul ăsta, după ce pierdeți amândoi, stoarcem și mai mulți bani de la angajatorul tău.

Domnul Gerard împărți cărțile.

Era plăcut să-l vadă binedispus pe Bridgetower, un virtuoz genial, care se număra printre protejații lui Prinny. Ultimii ani fuseseră o adevărată luptă pentru el. Între moartea mamei lui și disputa cu legendarul Beethoven, Bridgetower avusese parte doar de ghinioane.

Elegant în haina cenușie și vesta de un verde pal, violonistul fluieră în timp ce își studie mâna. Probabil că acea melodie era o capodoperă în devenire.

Lăsându-se pe spate, Daniel fu surprins de asemănarea nedorită dintre Anthon, Bridgetower și el însuși, care erau membrii mai tineri ai grupului: absența taților. Cel al lui Daniel murise de tânăr, răpus de băutură. Al domnului Anthon fusese doborât de gloanțe în Războiul Peninsular, lăsându-și familia într-o sărăcie lucie. Cât despre Bridgetower, tatăl lui încercase să exploateze talentul muzical al fiului. Provocase un asemenea dezastru, încât Prințul Regent fusese nevoit să intervină și să-l trimită pe tată înapoi în Prusia. Prințul îl

ajutase pe tânărul violonist să-și continue studiile și chiar oferise o alocație care s-o ajute pe sărmana mamă a acestuia.

– Ai privirea aceea, Thackery. Scuze, Lord Ashbrook, spuse Bridgetower. Te-au copleșit amintirile?

Mai fredonă puțin. Ritmul era lin, ademenitor și grandios.

– Ai pierdut prea multe procese luna asta, sau e vorba de comemorarea soției tale?

Domnul Anthon îi aruncă o căutătură încruntată.

– El nu pierde procese.

Râzând, Daniel își bătu ușor pe umăr tânărul angajat.

– Ba da. Doar că uit s-o și spun. Probleme cu Lordul Primar, dar nimic care să nu se poată rezolva.

Beef își bău limonada dintr-o înghițitură și strâmbă din buze.

– Fir-ar să fie! Știu că-ți place ceaiul, dar trebuie să ai pe aici ceva care să semene mai mult a băutură. Ca, de pildă, niște bere neagră?

Niciodată. Nu din nou la Finchely.

– Din păcate, asta nu e o berărie, dar unul dintre clienții mei mi-a trimis o minunată sticlă de rom.

Beef își strânse paharul între degete. Cristalul scoase un clinchet ca de harpă.

– Exact despre asta vorbesc.

Sunând din clopoțel, Daniel ceru să i se aducă romul, așa cum, de altfel, stabilise dinainte cu doamna Gallick. Femeia intră, aducând o tavă pe care se aflau, alături de sticla de rom, niște cupe frumoase de argint.

– Lordul Ashbrook a crezut că limonada roz o să devină neinteresantă, spuse ea.

Loiala femeie păru să-l urmărească din priviri pe Daniel câtă vreme acesta turnă fiecărui bărbat în parte câte o porție zdravănă din licoarea chihlimbarie. Cum al lui rămase gol, ea îi mai turnă limonadă în paharul de cristal.

După ce doamna Gallick plecă, Beef își ridică paharul.

– În cinstea cui închinăm prima dată? Pentru noul nostru conte sau pentru noua moștenitoare a lui Bridgetower?

Stăpânindu-și expresia de pe chip, Daniel își îngheță fiecare mușchi. Gândul îi zbură la doamna St. Maur, moștenitoarea pe care el o transformase în steaua Londrei. Zestrea pusă la bătaie, pentru *descoperirea* căreia își folosise întreaga iscusință juridică,

împreună cu bârfele atent plasate ici și colo de guraliva Lady Bodonel, își atinsese scopul. Doamna St. Maur căpătase notorietate.

În loc să fie curtată repede și să se mărite cu un nobil cumsecade, ea devenise o țintă pentru toată lumea – înalta societate, negustori, chiar toată lumea. Cu frumusețea ei, aerul insular exotic și puținele dăți în care i se întâmpla să vorbească în dialect jamaican, fusese foarte căutată. De către bărbați ce aveau o slăbiciune pentru doamnele din Caraibe, precum erau el și Bridgetower, care se trăgea din Barbados.

Totuși, iată crunta ironie a sorții: Daniel se simțea extraordinar de atras de acea femeie, gândindu-se prea des la ea și, din păcate, fiind gelos pe atenția de care ea se bucura.

– Doamnele primele, domnilor, spuse el ridicându-și paharul de limonadă.

Nasul mare și turtit al lui Bridgetower se mări triumfal, de parcă ar mai fi sfârșit de compus o sonată.

– Domnișoara Mary Leech-Leak e uluitoare, dar se poate ca tatăl ei să aspire la mai mult decât un geniu.

Domnul Gerard clătină din cap.

– E norocoasă să te aibă. Femeia e văzută de cei mai mulți ca fiind doar bună de amantă.

Făcând ochii mici, Daniel își înclină capul într-o parte.

– Nu-i frumos să spui așa ceva.

– Nu e părerea mea. Am auzit că e foarte drăguță, dar, cum a lucrat pentru Lady Bodonel mulți ani, vicontesa e o sursă inepuizabilă de bârfe. Ea spune că domnișoara Leach-Leek e bună de amantă, nu de măritiș, din cauza părinților ei, unul fiind Leech, iar celălalt, Leak[1].

Daniel văzu cum violonistul începea să fiarbă.

– Asta e o lipsă de respect! În plus, orice femeie poate să fie amantă, în ciuda educației primite.

– Tu îți mai amintești ce e o amantă, Ashbrook?

Beef amestecă pachetul de cărți de trei ori.

– Gurile rele spun că ești un pustnic curat ca lacrima.

Un an de viață petrecut pe străzi îl făcuse pe Daniel să prețuiască lucruri precum apa, hainele curate și ordinea.

[1] Joc de cuvinte, *leech* însemnând în lb. engleză „lipitoare", iar *leak*, „scurgere"

– Chiar îmi place săpunul, Beef. Ar trebui să-l încerci mai des. Și sunt convins că, dacă ar exista o doamnă Beef, i-ai fi devotat ei și numai ei.

– Atunci n-ar trebui să existe una pentru prea mult timp, spuse Beef, apoi se lovi în piept. John Beef e devotat vânătorii.

Domnul Gerard izbi cu pumnul în masă.

– Ura! Douăzeci și unu!

Își adună valvârtej câștigurile, apoi făcu din nou cărțile.

– Domnilor, după cum spuneam, domnul Leak, tatăl, e îmbogățit de pe urma afacerii cu bumbac, dar e prea bogat ca să-și mai facă timp s-o mărite pe mama fetei.

– Nimic din toate astea nu contează.

Degetele lui Bridgetower se strânseră într-un pumn.

– Domnișoara Mary e divină. Nu vreau să mai aud nimic din mizeriile astea.

– Contează, tinere. O să conteze întotdeauna, până la abolirea sclaviei.

Expresia mâhnită de pe chipul domnului Gerard spunea povestea tăcută a comunității arapilor, una dominată de constrângere sau de promisiuni obscure de eliberare a femeilor de culoare rămase captive în colonii.

Majordomul luă un șervețel și se șterse la gură, de parcă și-ar fi dorit să verse.

– Lăsând originile deoparte, cei din lumea bună nu-și doresc o mireasă care e odraslă ilegitimă decât dacă sunt absolut disperați după bani. Aranjamentele cu soții prin procură, din Indiile de Vest, sunt prea mult pentru așa-zișii oameni de bună-credință.

– Vrei să spui pentru oamenii cu frica lui Dumnezeu, care își fac de cap, procreează, iar apoi se agită fiindcă descendenții lor au sângele amestecat.

Cuvintele domnului Anthon erau încărcate de amărăciune.

– Curată ipocrizie! adăugă el.

Daniel înțelegea din proprie experiență acea problemă. Unchiul lui, răposatul conte, încercase orice, în afară de crimă, ca să-l împiedice să-i devină moștenitor de drept. Își ridică din nou paharul.

– Domnișoara Mary Leach-Leak e minunată, cu o față frumoasă și cu un ten măsliniu, strălucitor, care te-ar face să întorci capul dacă...

– Dacă nu te-ai fi hotărât să ții doliu pentru totdeauna și să te faci călugăr?

Bridgetower ciocni paharul cu Daniel, iar apoi își întinse pe masă mâna de cărți câștigătoare.

– Douăzeci și unu, milord!

Râsetele umplură salonul. Daniel chicoti, dar simți cum îl treceau fiorii pe dinăuntru. În urmă cu doi ani, fusese înțelept să adopte un trai de călugăr, să deplângă cu atât mai mult pierderea soției și să adune cât mai multe mărturii și cât mai mulți martori în favoarea ideii că el era un tată foarte bun, în cazul în care apăreau vreodată probleme legate de tutela lui Hope sau de *Minerva*.

Făcuse o treabă bună. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să trimită copila la niște bunici care nu întrebaseră niciodată nimic despre ea.

Frecându-și fruntea, își studie atent cărțile, gândindu-se la motivul pentru care încă era cu desăvârșire singur.

Simți că-l trăgea cineva ușor de picior, iar astfel avu în fața ochilor și explicația pe care o căuta.

Lângă cizma lui se afla micuța Hope, cu un zâmbet larg pe buze și cu pistrui pe năsucul ca de bronz.

– Pa-Papa citit?

Nu venise pe două picioare, ci se târâse în patru labe până la el, ceea ce însemna că fetița coborâse de una singură scările alunecoase. Pregătindu-se s-o dojenească ușor, Daniel o ridică în brațe.

Fetița se agață de gâtul lui de parcă ai fi zis că tatăl ei adoptiv avea să dispară dintr-un moment într-altul. Un gest care pe el îl făcea să se topească de fiecare dată.

– Domnilor, o cunoașteți pe Hope a mea, micuța stăpână a casei.

O mută în adâncitura cotului, poziția ei preferată.

– Prințesă, mai avem o oră înainte de povestea de seară. Tata se joacă cu prietenii lui. Nu-i așa, oameni buni?

– O, da!

O spuseră cu toții într-un glas, în timp ce zâmbiră cu toții larg la vederea felului în care acel ghemotoc de om îl avea pe Daniel la degetul mic.

– Pa-Papa, povestea! Ai spus că e pentru somnoroși. Eu somnoroasă acum.

Vorbea foarte încet, dar făcea progrese, iar nerăbdarea ei îi amintea lui Daniel de o anumită ducesă.

Domnul Anthon își supralicită mâna cu remiza unei regine care îl făcu să treacă razant pe lângă douăzeci și unu.

– Mai poți să joci, domnule?

Asta era întrebarea zilei.

Bridgetower se uită la el, apoi fredonă melodia pe care o cântase la sosire:

– *El e stânca mea, sprijinul meu. Nu voi fi tulburat, în freamăt, de valuri. Stânca mea.*

Minunea minunilor, prietenii lui căliți de viață și cu o slăbiciune pentru băutură mai și cântau. Falsetul lui Anthon se amestecă cu glasul baritonal al domnului Gerard și cu vorbele lui Bridgetower.

– *El este stânca mea, sprijinul meu. Stânca mea. O, stânca mea. Stânca mea.*

Cinicul Beef zâmbi zeflemitor, mai dădu pe gât un pahar de rom și privi spre Hope.

– Ashbrook, când o să fie mai mare, o să ai bătăi de cap.

Îngerașul lui zâmbi de parcă ar fi înțeles, dar cântecul neterminat o făcu să caște. Ea se apăsă de pieptul lui Daniel și se agăță de nasturii lui.

Doamna Gallick intră în cameră, iar cu toții amuțiră, în afară de Daniel.

– *Nu voi fi tulburat, în freamăt, în valuri. Stânca mea.*

Menajera lui îl văzuse de prea multe ori cum își adormea îngerașul.

Probabil că prietenii lui nu-și doreau să li se strice reputația,îi trecu prin gând lui Daniel în timp ce ștergea cu batista gurița lui Hope. Apoi îi întinse copila menajerei lui.

Fredonând melodia lui Bridgetower, doamna Gallick ieși pe ușă în vârful picioarelor.

– Domnilor, cred că m-ați ajutat să depășesc urgența de ora zece.

– Bun.

Apoi Beef spuse:

– Cum încă nu-mi doresc să prind în mreje vreo moștenitoare, vreau să mai câștig din banii tăi, conte. Mă simt prea bine cu domnițele mele. Ai putea să mi te alături.

– O să se alăture, nici o grijă.

Domnul Gerard luă pachetul de cărți și le amestecă.

– Ashbrook n-a decis ce vrea, bani vechi sau bani noi.

Majordomul îl privi lung cu ochii lui înțelepți, în nuanțe de cenușă și de aur.

„Bani vechi" însemna că Lady Lavinia vorbise despre Daniel.

„Bani noi" era o expresie ciudată. Oare circulau zvonuri despre el și doamna St. Maur?

Un râset asurzitor se auzi dinspre coridor. Bill Richmond, pugilistul preferat al lui Prinny, stătea în pragul ușii. Cu o umbră masivă, cu brațe groase ca ale unui fierar, bărbatul cu pielea ca abanosul era o figură impunătoare. Rareori întârzia, iar asta numai dacă dădea cumva de belele.

– Ce am pierdut?

– Nu prea știu, spuse Daniel. Avem mereu un loc pregătit pentru tine. Toate bune?

Bărbatul mare și plin de contuzii se așeză, aranjându-și sub el haina elegantă, ca de smarald.

– Da. A trebuit să mă ocup de unele lucruri.

Se auzi o răsuflare de ușurare, scoasă la unison. Era bine că nu apăruse nici o problemă.

Jocul de cărți continuă, iar domnul Gerard continuă să-i zâmbească lui Daniel.

Poate că-l văzuse îmblânzind o altă fată, una care suferea de amnezie. Totul avea să se așeze dacă doamna St. Maur își vedea de viața ei și renunța la ideea de a dezgropa trecutul. Mâinile ei delicate puteau distruge viitorul tuturor.

Capitolul 11

JEMINA – NELINIȘTITĂ ȘI ÎNTREBĂTOARE

Miezul nopții.

Tot foindu-mă în pat, m-am întors cu spatele la fereastră și am încercat din nou să-mi găsesc un loc confortabil pe saltea. Mi-am luat pernele în brațe și m-am întrebat dacă preferasem dintotdeauna să

dorm pe partea stângă. Oare avusesem mereu nevoie să fiu lângă o fereastră ca să adorm?

Oare mă ghemuiam la pieptul lui Cecil în timp ce se dezlănțuiau furtunile?

Oare el îmi spusese că mă iubea, în vreme ce *Minerva* își trăia ultimele clipe?

Iar eu fusesem, oare, în măsură să-i răspund cu aceleași sentimente?

Uram faptul că nu vedeam nimic atunci când închideam ochii. Nici un soț, nici o amărâtă de navă, doar umbra unei absențe. Singura mea alinare, dacă putea să fie considerată astfel, consta în faptul că acele coșmaruri legate de apa năvalnică, apa nimicitoare, erau adevărate.

Un singur răspuns și nu mai puțin de o sută de întrebări.

Trecuseră două săptămâni de când eu și prietena mea intraserăm pe furiș în birou și fuseserăm prinse de avocatul meu. Încă nu reușeam să înțeleg de ce el îmi ascunsese povestea aceea.

O bătaie ușoară răsună în ușă și m-am bucurat de întrerupere.

– Intră!

Patience băgă capul pe ușă.

– Am vrut să văd ce faci. Știu că n-ai reușit să dormi.

– Sunt la fel. Neliniștită.

Un halat argintiu fremătă în jurul lui Patience, în timp ce ea intră alene. Picioarele ei goale nu scoaseră aproape nici un sunet pe când prietena mea se apropie de fereastră și se sprijini de masa mea albă, la care obișnuiam să desenez.

– Lady Shrewsbury a trimis un bilețel. Informațiile pe care le-am găsit par să fie folositoare. Speră ca ele să fie de ajuns ca s-o salvăm pe văduva Cultony.

Am ridicat din umeri și m-am dat jos din pat.

– Așa sper și eu. Îmi închipui că n-am putea să ne mai ducem o dată la Lincoln's Inn. Sau am putea?

Patience mă strânse de mână.

– Nu, Jemina.

– Trebuie să existe mai multe detalii. Ashbrook deține secrete legate de mine. Trebuie să aibă mai multe informații despre Cecil St. Maur. Îi sunt datoare soțului meu cu ceva, dar eu nu pot decât să mă gândesc la conte.

– O!

Ea se întoarse spre schițele mele, sau spre peretele gol, văruit.

– Continuă să-mi mărturisești ceea ce bănuiam deja.

– Detest faptul că îmbrățișarea lui a fost atât de liniștitoare, detest și că-mi amintesc de fiecare dintre îmbrățișările lui, de felul în care mirosea, de aroma de apret a lavalierei lui. Îmi gâdilă nările. Aud în minte vocea lui șoptindu-mi poezii.

– Ooo!

Pe chipul lui Patience înflori cel mai larg zâmbet, un amestec de obrăznicie și de *uzimmie*. Ea mă vedea așa cum eram, îmi înțelegea mintea tulburată.

– Mi-e rușine, îmi pare rău.

M-am sprijinit de pervazul ferestrei.

– Bănuiesc că doi ani sunt mai mult decât suficienți ca să ții doliu așa cum se cuvine.

Cu buzele strânse într-o linie, ea își ridică privirea, fără nici un *„Mă gândeam eu"* fără nici un zâmbet de uimire, fără nimic. În schimb, mă cuprinse în brațe, mă strânse la piept și mă lăsă să plâng. *Uzimmie! Uzimmie!* Ea chiar vedea drept în inima mea!

– Jemina, nu ești îngrozitoare. Ești doar om.

Exista ceva atât de alinător și de plin de omenie în ideea de a fi înțeles, de a fi lăsat să fii slab fără să te simți ultimul om de pe pământ!

Patience îmi șterse fața cu o batistă dantelată.

– El ne-a salvat de la Bedlam și ne-a ajutat atât de mult! Era de așteptat ca una dintre noi să se îndrăgostească de eroul nostru.

Am început să râd, dar în minte mi-au venit imaginile din ziua aceea de la Bedlam.

– Ne-a smuls din ghearele răului. Era atât de întuneric în vreme ce plecam, trecând prin umbrele pe care le proiectau pe pământ îngerii melancolici de piatră ce străjuiau poarta. Eu m-am împiedicat, iar el m-a prins. Avocatul nostru m-a ridicat în brațe și m-a dus până la trăsura lui. Era prima dată după doi ani când vedeam luna. Prima dată după doi ani când un bărbat mă ținea în brațe și mă simțeam în siguranță.

– Nu-i nimic rău în faptul că-ți place Ashbrook. Nu-i faci nici un deserviciu lui Cecil St. Maur. Soțul tău și-ar fi dorit ca tu să mergi înainte.

– De unde știi, Patience? Dacă era un om rău sau egoist...

– Sau bolnav, ca primul meu soț.

Patience ridică una dintre schițele mele, un castron plin cu fructe de mango.

– S-ar putea să nu afli niciodată. Dar avem confirmarea faptului că soțul tău nu mai e. Ești liberă, Jemina.

– Oare, Patience? Nu suport ideea că nutresc sentimente pentru un bărbat care mi-a dovedit la nesfârșit că o să-mi tot ascundă lucruri ca să mă protejeze. Cum să am încredere în mine, dacă el îmi tot amintește că sunt slabă?

Patience își puse mâna pe obrazul meu. Pielea ei emana un parfum delicat de nucă de cocos.

– Atunci, nu el e bărbatul pentru tine. Busick m-a învățat asta. Dacă Ashbrook nu te face să te simți de parcă lumea e a ta, dacă nu te face să fii tu însăți, atunci trebuie să uiți de el. O să te ajut cu tot ce pot.

Simțeam cum nodul care mi se pusese în gâtlej mă ardea. Nu voiam să nu mă gândesc la el și la zâmbetul lui minunat.

– Poate că astfel de sentimente sunt trecătoare. Ar trebui să desenez mai multe fructe. Poate că asta o să mă mai liniștească.

– Dar florile? Hibiscusul rozaliu, cu flori în formă de trompetă, sau copacii-flacără de un portocaliu scânteietor, cu frunzele lor verzi și acoperite de perișori! Ești o artistă talentată, Jemina. Și sora mea, Charity, era.

Nu-mi plăcea niciodată să văd ochii lui Patience întunecându-se și devenind atât de pierduți și de triști. De parcă aș fi fost Ashbrook, i-am distras atenția, împingându-i sub nas un cărbune negru ca miezul de noapte.

– Are un miros de cretă și de tăciune. Mă uimește că poate să creeze asemenea minuni. Poate că am luat lecții de desen cândva. Degetele mele par să-și amintească.

– Trebuia să fii extraordinară. Acuarelele tale cu fructe sunt nemaipomenite.

– Acuarelele? Nu, mă pricep mai bine la schițe. M-am bătut ușurel peste nas, gânditoare. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun lui Ashbrook că vreau să pictez. Ar trebui să-i scriu despre asta.

Patience puse deoparte schițele mele.

– E deranjat de pretendenții tăi, mai ales de Willingham.

– Poftim? Ashbrook e gelos?

– Da. L-am întrebat. Ea se joacă cu cordonul halatului. E deschis atunci când i se pune o întrebare directă.

– Directă? O să-mi distragă atenția, ca de obicei.

– Poate că o să mai primești o îmbrățișare. Patience îmi prinse între degete una dintre șuvițele rebele. Cu o mișcare abilă, mi-o fixă la loc. Buclele tale, cu reflexii de bronz și de stacojiu, trebuie să fie frumoase și să ți se onduleze în jurul gâtului. Mâine-dimineață o să vină în vizită și mai mulți pretendenți.

– Pretendenți, bărbați care râvnesc la zestrea mea de douăzeci de mii de lire. Și asta e tot din vina lui Ashbrook. A pomenit despre zestre de față cu Lady Bodonel, iar acum știe toată Londra.

– Zestrea a făcut-o pe soacra mea să nu mai fie urâcioasă cu tine. Cred că Ashbrook a vorbit despre asta ca să te protejeze, dar a subestimat consecințele celei mai importante bârfe din oraș, aceea că tu deții o avere.

– Vezi, tot la Ashbrook ne întoarcem.

Patience își încrucișă brațele.

– Cred că asta înseamnă că n-o să renunți la el.

– Nu pot să neg la nesfârșit că-l plac, nu?

Oftatul ei răsună greoi, puțin trist.

– Din păcate, unele lucruri nu pot fi negate. O, cum mă tulbură ducele și pe mine, uneori!

Tonul ei îmi păru foarte trist și mă cutremură, răscolindu-mă de parcă aș fi fost o barcă purtată de valuri vijelioase.

– Ce s-a întâmplat? Doar tu și ducele nu vă certați, nu?

– Doamne, nu! Ei bine, nu mai mult decât ciondănelile noastre obișnuite, dar soțul meu uită dinadins că nu sunt vreunul dintre secretarii sau locotenenții lui. Și nu sunt nici vreunul dintre recruții lui.

– E normal pentru Repington. Care e problema, Patience?

Ochii ei căpătară o notă încețoșată și distantă.

– Face prea multe. E în toiul unei noi operațiuni, probabil că pentru Wellington. E atât de hotărât! Uneori mă tem pentru el.

– I-ai spus?

– Cum îi spui ceva unui comandant? Îi place un salut, un „da", un „nu"... și s-o iei de la capăt cu toate astea.

Fața i se îmbujoră iarăși, de parcă n-ar fi vrut să spună astfel de vorbe, dar era limpede că ducele și ducesa țineau unul la altul. Ea își iubea nespus de mult îndărătnicul soț.

Patience se așeză la biroul meu, dându-mi schițele deoparte.

– L-am rugat chiar pe viconte, prietenului lui, să intervină, dar Lord Gantry încă își mai caută soția. Nu-mi e de prea mare ajutor. Îmi pare foarte rău pentru el. E îndrăgostit nebunește de o femeie care a fugit.

Vicontele era un bărbat înalt și zvelt, care își purta părul castaniu prea lung și și-l ținea legat la spate cu o panglică. Stătea mereu încruntat și nici n-avea o strungăreață discretă, precum Ashbrook.

– Să sperăm că lucrurile o să se rezolve.

– Dacă n-ar fi avut pe nimeni, ar fi fost o partidă bună pentru tine.

– Nuuu! e atât de apropiat de duce, ar fi ca și cum m-aș mărita cu un frate. Nu e pentru mine.

– Nu-i nevoie să ne părăsești, Jemina. Tu îmi ești ca o soră. Și pentru duce însemni la fel de mult.

Mi se strânse inima în piept, iar ochii mă ardeau. O iubeam pe Patience. Ea era familia mea. Știam că îmi pierdusem familia. Aveam foarte des senzația asta atunci când visam, dar dragostea mea pentru Patience era un miracol pentru care simțeam o recunoștință profundă.

Ea căscă și se întinse.

– Niciodată n-am fost atât de obosită. M-a epuizat să tot umblu după Lionel, iar acum, după duce. Lady Bodonel o să vină mâine în vizită. Vrea să facă parte din viața soțului meu, dar el are atât de puțină încredere în ea!

– Și tu?

– Cineva trebuie să-i dea o mână de ajutor. Dacă n-o las să-l bată la cap pe Busick și o învăț cum să se poarte cu fiul ei, atunci totul o să fie bine. Măcar atât să fac pentru el.

– Ciudată mai ești, Patience! Ne conduci pe mine și pe celelalte văduve în atâtea feluri, dar te lași în seama ducelui. Cum faci asta?

Mi-am coborât bărbia în piept și am adăugat:

– Poate că e o întrebare prea personală.

Degetele ei moi și calde, cu miros de cocos, mi-au ridicat bărbia.

– Nu, deloc. Iar răspunsul e că nu știu. Am pur și simplu încredere în dragostea lui. Iar el îmi amintește că pot să am încredere în mine.

– Atât de simplu? Ăsta e secretul?

Patience căscă din nou. Părea foarte obosită.

– Da, întocmai.

– Excelența Ta, fugi la somn! Du-te la sfântul tău salvator. Ducele are nevoie ca principalul lui recrut să fie foarte odihnit.

Patience se ridică și mă strânse într-o ultimă îmbrățișare, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul ei.

– Busick e departe de a fi un sfânt. Ne-am războit la început. Ne-am dat cap în cap, dar nu m-am îndoit niciodată de cine era el cu adevărat și de faptul că prioritatea lui era să ne onoreze și să ne protejeze pe mine și pe fiul meu.

Ea îmi dădu drumul.

– Dă-ți seama ce vrei. Dacă n-o să-ți mai recapeți niciodată memoria, ce anume o să te facă fericită?

Din nou întrebarea lui Ashbrook.

– Noapte bună!

M-a lăsat cu gândurile mele contradictorii, care se reduceau la întrebarea dacă îl plăceam sau nu pe Ashbrook. Urcându-mă în patul meu confortabil, în stânga, mi-am tras pătura de lână până sub bărbie.

Deși Ashbrook îmi refuzase invitațiile, plănuiam să-i scriu din nou, până când accepta să se vadă cu mine. Desigur că, în cele din urmă, aveam să cădem cumva la pace. Îmi propuneam să fiu drăguță cu el, iar apoi cu siguranță că Ashbrook avea să-mi dezvăluie totul.

Capitolul 12

DANIEL – O SCRISOARE PRIMITĂ DE LA O VĂDUVĂ HOTĂRÂTĂ

Ținând ușa deschisă, Daniel îl lăsă pe Lordul Primar să iasă din biroul lui. Bărbatul înalt și subțiratic, cu părul complet alb și din ce în ce mai rar, făcu o grimasă în timp ce trecu pe lângă el.

– Trebuie să-ți mai aloc un caz pentru Coroană. Raționamentul pe care o să-l folosești pare logic. Cred că o să te descurci.

Daniel își ținu respirația o clipă, fiindcă discursul pe care și-l pregătise trebuia rostit fără pic de emoție. Totuși, cum să nu simtă nimic în fața unei asemenea condescendențe? Înghiți în sec.

– Milord, am pledat în multe cazuri pentru Coroană în ultimii șase ani, foarte multe dintre ele judecându-se înaintea mandatului dumneavoastră.

– Numirea mea e recentă și vreau cea mai mare rată de condamnări cu putință. Poți înțelege asta?

Bineînțeles că Daniel înțelegea. Și știa că era singurul dintre colegii lui chestionat în felul acela. Lordul Primar nu obișnuia să-i ia astfel la întrebări nici măcar pe cei mai puțin experimentați.

– Da, milord.

Lordul Primar plecă, iar Daniel își dori în gând ca omul să cadă pe scări.

Cât putu de încet, închise ușa și se chinui să inspire și să expire. Lordul Primar se purta astfel ca să-l determine să-și dea demisia. Daniel nu era genul care să renunțe, dar nici nu-și dorea să fie demis și să cadă în dizgrație. S-ar fi ales praful și pulberea de tot ceea ce făcuse Prințul Regent, și chiar de încrederea lui Lady Shrewsbury. Motiv pentru care neliniștea lui creștea ori de câte ori venea vorba de misiunile Așezământului Speranță pentru Văduve.

Doar pentru că el nu știa despre acele misiuni, asta nu însemna că ele nu se desfășurau. Se lăsă ușor pe scaun, amintindu-și că fusese mereu grijuliu. Respecta întotdeauna litera legii și doar trecea cu vederea unele lucruri. Iar Lady Shrewsbury era genială. N-avea să fie prinsă.

Dar agenții care se accidentau pe acoperișuri erau o cu totul altă problemă.

Doamna St. Maur îi mai trimisese o scrisoare.

O luase grăbit, de dimineață, la micul dejun. Îi fusese ușor să le ignore pe celelalte. Daniel n-avea de gând să ajungă la vreo altă ceartă sau, mai rău, să recunoască despre trecutul ei lucruri care o puteau răni.

Totuși, cum să nu răspundă la asta?

Finchely House
Londra, 12 iulie 1814

Dragă Lord Ashbrook,

Credeam că aveam nevoie de răspunsuri și am presupus că tu erai omul care să mă ajute. Din păcate, nu ești.

Trist.

Asta face ca stima mea pentru tine să scadă. Un om care iubește poezia ar trebui să fie ținut întotdeauna la loc de mare cinste. Altfel, de ce mi-aș fi petrecut diminețile scriindu-ți în fiecare zi, în ultimele două săptămâni? Nu sunt genul care să implore.

Dacă aș fi fost, ar fi trebuit s-o fac pentru altceva, ceva însemnat, precum un tei sau o rodie perfectă. Am decis că vreau o rodie. Dacă reușești să-mi faci rost de una, o să recunosc că am greșit atunci când te-am plesnit.

Da.

Iată care trebuie să fie rezolvarea disputei dintre noi. Dacă nu-mi poți împărtăși secretele tale, o rodie va fi de ajuns, nu crezi?

M-am întrerupt din scris fiindcă am fost chemată să mă ocup de ceva, un lucru despre care n-am voie să-ți vorbesc.

Îmi pare rău. Uită că ți-am pomenit despre asta.

În timp ce revăd prezenta scrisoare, îmi dau seama că sună deosebit de aspru. Înțeleg de ce n-ai vrea să vii în vizită. Cu toate astea, nu pari a fi un om ușor de descurajat. Dacă te răzgândești, vii pe la mine și-mi aduci o rodie, o să te primesc în vizită. Îți promit să fiu cât se poate de înțelegătoare.

Cu sinceritate,
J. St. Maur
Sandlin Court, Londra

Daniel împături scrisoarea. Absurdul situației îl făcu să râdă din toată inima. Jemina nu era nici aspră, nici răutăcioasă. Scuzele și rugămintea ei îl făcură să chicotească iar și iar. Tensiunea din umeri i se mai domoli. Pentru că femeia aceea îi scrisese o scrisoare

absurdă, el avea să poată să-l înfrunte cu mai multă ușurință pe Lordul Primar în instanță.

Doamna St. Maur merita un răspuns și o rodie.

Capitolul 13

JEMINA – PRETENDENȚI ÎN VIZITĂ

O altă privire aruncată pe fereastra salonului de la Sandlin Court îmi dezvălui aceeași Davies Street pustie, ca în urmă cu cinci minute. Acea prelungire a lui Grosvenor Street era liniștită, enervant de liniștită.

Nici urmă de Ashbrook, încă.

Scurtul bilețel prin care el îmi spusese că venea în vizită mă ținuse ca pe ace. Nici o explicație în privința motivului pentru care îmi ignorase toate celelalte scrisori. Totuși, știam că cea mai recentă scrisoare a mea putea să fi stârnit o reacție a firii lui curioase și, în egală măsură, protectoare. Poate că Ashbrook voia să verifice dacă situația noastră fără ieșire mă scosese din minți.

Ei bine, poate că eram un pic cam sărită de pe fix. Îl căutam pe el, când aveam în fața mea un pretendent perfect.

– Doamnă, spuse domnul Willingham, ce vezi pe fereastră? Te tot uiți într-acolo.

M-am întors repede, lăsând perdelele să-mi alunece dintre degete.

– Nimic, domnule. Pare să fie o zi foarte frumoasă! Poate că ar trebui să te urci în landou și să te duci la o plimbare.

– O plimbare fără tine? Am adus landoul ca să te ademenesc.

Adonisul cel blond, cu ochii albăstrii, părea înnebunit să-mi facă ceva curte în vehiculul lui elegant, descoperit. Aproape cu același entuziasm cu care devora unul dintre biscuiții mei cu ciocolată, proaspăt scoși din cuptor.

– Trebuie să vii, doamnă St. Maur.

– Nu, eu o să rămân aici, la Sandlin Court. A fost frumos din partea ta să vii în vizită.

M-am îndreptat spre ușă și am ținut-o deschisă. Mâneca mi se agăță în stucatură.

– N-ar trebui s-o iei din loc?

– Nici pomeneală, doamnă St. Maur. Vreme de încă o oră, nu mai am nici o întâlnire la docuri. Mi se pare că de abia am sosit.

Nu, venise de suficient timp ca să mănânce o farfurie de prăjituri și să mă înghesuie de două ori pe canapea.

Eliberându-se, dantela mea cenușie se rupse ușor. Gata și cu arătatul perfect pentru vizita contelui. Resemnată, m-am întors la fereastră și am aranjat perdelele, astfel încât văd afară după ce m-am cufundat într-unul dintre scaunele nou tapițate. Erau acoperite cu o stofă de un galben-închis, având aproape nuanța narciselor. Mi-am strâns bine șalul crem pe mine și m-am așezat. Nu-mi era frig, dar aveam nevoie să fac ceva cu mâinile. Păreau agitate și transpirate, dar acea stare îmi fusese provocată de grija că aveau să se termine toți biscuiții înainte de sosirea contelui. Îi plăceau bunătățile. Dulciurile erau menite să-l facă să rămână mai mult timp.

Willingham mă privi cu ochii lui mari.

Am aruncat o privire spre grămada de biscuiți care se făcea din ce în ce mai mică.

– Știu că ești un om ocupat, domnule Willingham. Nu vreau să zăbovești prea mult timp și să-i privezi pe ceilalți de compania ta.

El râse în hohote.

– Ești atât de amuzantă! Ai un puternic simț al umorului.

Era un bărbat frumos, ai cărui ochi străluceau atunci când râdea, dar acum încetase s-o mai facă. Privirea lui era prea intensă. Pe chip i se zugrăvise dorul și încă ceva, dar acel ceva trebuia să fi fost, de fapt, pofta pe care i-o provocau biscuiții mei.

Rețeta lui Patience transforma chiar și mâinile mele stângace în mâinile unui brutar de excepție. Aș fi putut să fiu...

Am ridicat tava de argint și i-am vârât-o sub nas lui Willingham.

– Încă unul, domnule?

Gura i se strânse de parcă ar fi vrut să spună ceva, așa că i-am dat tava.

– Se pare că-ți plac biscuiții, domnule. Te rog să mai iei unul.

– Ei bine, dacă insiști, doamnă St. Maur. Ești foarte amabilă.

El mai înhață doi biscuiți.

Folosisem forme ca să desenez o floare de crin pe suprafața aluatului, iar căldura cuptorului accentuase modelul. Stratul subțire de ciocolată făcea ca biscuiții să aibă un gust mai rafinat, adăugând dulceață la textura untoasă. Crezusem că astfel aveam să-i fac pe plac lui Ashbrook, câtă vreme el mi-ar fi dezvăluit informațiile pe care mi le doream.

Acum mă îndoiam că avea să mai fie vreun biscuit pe tavă atunci când sosea el.

Cu firimituri pe buze, Willingham continuă să mestece.

– Sunt excelenți. Îți amintești cum se gătesc și alte lucruri?

– Mă bucur că-ți plac biscuiții, domnule Willingham.

I-am ignorat întrebarea, așa cum făcusem cu toate întrebările legate de lipsa mea de memorie.

– N-am vrut să te jignesc.

– M-ai jignit, dar mai ia un biscuit.

Imaginea de Adonis se risipea pe măsură ce mă uitam mai mult la domnul Willingham. Își purta părul prea lung. I se ondula peste urechi precum o blană. Haina atârna pe el de parcă ar fi fost mai mare cu două numere. Omul avea bani ca să se ducă la un frizer și la un croitor, nu-i așa? Sau căuta o soție bogată care să susțină asemenea cheltuieli?

– Sunt buni, vorbi el cu gura plină. Probabil că ar trebui să mai las câțiva și pentru ceilalți oaspeți. Mai aștepți alte vizite?

Aerul lui nătăfleț era oarecum înduioșător, dar omul n-avea prea multe trăsături care să-mi atragă atenția, nimic care să mă convingă să prefer compania lui celei a oricărui alt bărbat lat în umeri.

Ideea de a-mi alege un nou soț în funcție de înfățișare mă făcea să râd. Noua mea avere îmi oferea motive prostești de a fi pretențioasă. Încercam un sentiment eliberator fiind atât de capricioasă, dar nu eram nevoită să aleg. Patience îmi spusese că puteam să continui să locuiesc în casa ei.

Dacă voiam un nou soț, el trebuia să se uite la mine așa se uita ducele la soția lui. Atunci când el credea că nu-l vedea nimeni, tot chipul i se lumina în clipa în care soția lui intra în încăpere. Nu era deloc un lucru obișnuit să vezi cum un militar neînduplecat rămânea uluit în fața grației ei, a zâmbetului ei.

Îmi doream acel tip de iubire, atotcuprinzătoare, chiar copleșitoare.

Musafirul meu se mișcă pe canapea. Se așeză mai aproape de scaunul meu. Genunchii lui acoperiți de pantalonii nisipii aproape că îi atingeau pe ai mei.

Cred că-mi plăcea mai mult de la distanță.

– Ce ai de gând să faci câtă vreme rămâi în oraș, doamnă St. Maur?

– Să-mi vizitez prietenii.

Domnul Willingham aruncă o privire spre biscuiți, apoi din nou spre mine.

O altă tăcere stânjenitoare se așternu peste încăpere.

Cum nu-mi doream s-o întrerup, am sfărâmat un biscuit dulce pe limbă.

– Doamnă St. Maur, sper că o să rămâi ceva vreme în oraș. Aș vrea să vin să te vizitez în continuare.

– N-ai veni dacă aș locui la țară?

Fața i se strâmbă de parcă ar fi căzut pe gânduri.

– E mai complicat. Afacerea mea se desfășoară prin porturi. Se frecă la ceafă, deranjându-și lavaliera groasă. N-ai văzut toate locurile frumoase din oraș. Ai spus că tu și ducesa vă duceți la piață. Poate că reușesc să vă însoțesc.

Mi-am schimbat locul și m-am ascuns un pic mai mult sub șalul meu.

– Nu, e în regulă. Ni s-au schimbat planurile. Eu... Rămânem acasă.

Sprânceana i se arcui de parcă ar fi avut întrebări de pus, dar apoi dădu din cap și mai înfulecă un biscuit. Pentru o clipă, mi-am închipuit o viață alături de el, la micul dejun, trăind împreună clipe în care el s-ar fi uitat la biscuiții mei cu atâta afecțiune.

Oare ce s-ar fi întâmplat după ce s-ar fi terminat bunătățile?

– Ei bine, poate mâine, doamnă St. Maur. V-aș putea însoți atunci.

– Trebuie s-o întreb și pe ducesă. Poate că și-a făcut alte planuri.

– Să-mi dai de veste. Nu uita... Adică amintește-ți să...

Mai luă un biscuit.

Am lăsat ca ronțăitul dulciurilor crocante să încurajeze mai multă tăcere. Poate că trebuia să-l rog pe Willingham să plece, ca să pot să văd care era acum starea lui Patience.

Nu se simțise prea bine de dimineață. Nu arătase prea bine în ultima săptămână, pielea ei întunecată devenind foarte palidă.

Se rănise, oare, atunci când se cățărase în copac, și nu spusese nimănui?

Oare, nevoind să mă enerveze, hotărâse să nu ne spună nimic mie... și ducelui?

El s-ar fi supărat foarte tare.

Iar eu m-aș fi întristat, mi-ar fi părut rău că eram într-o asemenea stare care o făcea pe ea, chiar rănită, să-mi ascundă asta ca să mă menajeze. Toată lumea ar fi trebuit să fie stângace precum domnul Willingham și să spună orice lucru îngrozitor care îi venea pe limbă.

– Iar ai amuțit. N-am vrut să...

El se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Tapetul în culori calde și armura din colț erau o combinație între stilul ducelui și cel al ducesei – formalism, rigoare militară și culoare.

Willingham se opri în fața acuarelei mele, pe care Patience o agățase pe perete cu o zi înainte.

Era strălucitoare, în nuanțe de roșu și vișiniu, cel mai frumos vas cu fructe pe care îl pictasem vreodată.

– E minunat și modern! Oare ducesa l-a cumpărat de la vreun negustor din piață?

Omul își ținea mâinile proptite în șold, de parcă s-ar fi pregătit să-mi fie model pentru următorul desen, dacă aș fi desenat oameni. Oare desenam oameni?

– Nu, domnule.

N-aveam chef să explic sau să mă delectez cu asemenea laude pline de falsitate. Abia începusem să fac acuarele, iar Willingham nu era muza mea. Rodiile erau.

– Îmi place mult camera asta, doamnă St. Maur. O atmosferă foarte tihnită. Spuneai că ducesa a redecorat încăperea. În ce culoare era zugrăvită înainte?

– Roz. Cred că nuanța se numește „somon putred".

Omul izbucni în râs în timp ce înconjură canapeaua.

– Acel decorator angajat de duce avea simțul umorului!

Dar așa era descrisă nuanța, „putred" pentru că era lipsită de intensitate, iar „somon" de la rozaliul cărnii acelui pește. M-am ridicat și m-am apropiat de fereastră. Desfăcând mai bine draperiile, n-am observat nimic nou, strada rămânând pustie, cu o singură trăsură oprită, cea a domnului Willingham.

– Cauți pe cineva?

– Nu. Nu.

Am închis ferestrele înalte. Era o prostie să stau la pândă după conte. Poate că planurile lui se schimbaseră.

– Pari pierdută în gânduri, doamnă St. Maur. Ce-ar fi să mergem în plimbarea de care vorbeam? Am trăsura afară. Vezi cei patru cai sprinteni? Ne pot duce departe. Ziua e atât de frumoasă!

Nu era ceea ce-mi doream, iar el nu era cel pe care mi-l doream.

Domnul Willingham nu era pentru mine. Cu cea mai mare delicatețe de care eram în stare, m-am îndepărtat de el și am zbughit-o spre șemineu.

– Nu sunt pregătită pentru o plimbare.

– Cred că trebuia să întreb din timp. Desigur că o doamnă ca tine mai întâi își face planuri.

– Chiar îmi fac.

M-a urmărit precum o albină, ținându-se aproape de parcă fustele mele galbene ca iasomia ar fi fost niște petale.

– Ești frumoasă, ca o gingașă...

– Floare.

– Da... Floarea mea cea gingașă.

Suna drăguț, dar mă făcea să mă simt delicată și ușor de zdrobit. Eu nu eram așa, cel puțin speram că nu mai eram așa.

– Poate că nu sunt destul de direct în felul în care îmi exprim admirația.

Domnul Willingham îmi luă mâna și-și apăsă buzele pe încheietura mea. Strânsoarea lui era puternică. Ar fi fost dificil să mă eliberez.

Nu-mi plăcea îndrăzneala lui, sau senzația că avea să profite.

Nu trebuia să mă apuc să-mi ridic vocea sau să fac ceva care să-l înfurie pe bărbatul acela masiv. Am mimat o tuse îngrozitoare și guturală.

Scoțând o batistă din buzunar, el mi-a dat drumul și mi-a oferit bucata de pânză brodată cu monogramă.

– Vrei niște apă, doamnă St. Maur? Lasă-mă să-ți aduc.

Tamponându-mi ușor gura, am simțit sarea mării impregnată în pânza batistei, și chiar și o urmă de miros de pește. Era limpede că Willingham își petrecea mult timp pe la docuri.

Tușind, am fluturat din mână și am dat din cap.

– Da, te rog.

Omul se duse la masă și se întoarse degrabă cu un pahar plin cu apă.

– Poftim, doamnă St. Maur.

Domnul Willingham mă privea de parcă ar fi făcut ceva greșit, dar, începând din clipa aceea, nu mă mai sufocă cu prezența lui.

Poate că nu era chiar atât de groaznic.

Apoi înaintă spre mine și-și coborî capul spre al meu. Din nou îi simțeam răsuflarea pe frunte. Plutind deasupra mea. Cu aromă de biscuiți și cu o undă de acreală.

– Am fost invitat la balul pe care îl organizează Lady Shrewsbury luna viitoare.

Încă un acces de tuse îmi scăpă printre buze. M-am mai depărtat cu doi pași de Willingham.

– Da, ar trebui să fie un mare eveniment. Am înțeles că-l organizează o dată pe an, în onoarea văduvelor.

N-aveam de gând să pomenesc nimic despre dineul care preceda balul. Nu mi-l doream pe Willingham ca partener.

– Ne-am putea duce împreună la bal, sau am putea sta unul lângă altul la masă. Vreau să te bucuri de atenția mea specială.

Ochii albăstrii îi sclipiră de parcă spusele lui ar fi trebuit să mă facă să leșin.

N-am făcut-o.

Îmi doream din toată inima să bată ceasul cu pendulă, pentru ca vizita aceea să se încheie.

– Mai ai nevoie de ceai, domnule, ca să meargă cu încă un biscuit. O să cer să ni se aducă.

El mă apucă de mână.

– Nu. Nu pleca. Avem multe să ne spunem.

Chiar așa? Unde era ducele? Trebuia să fi trecut deja o jumătate de oră. El îmi promisese să intervină în locul lui Patience, ca să împiedice orice pretendent să-și facă idei. Willingham avea mâna mea într-a lui și, pe deasupra, tot felul de idei.

– Doamnă St. Maur, nu cred că fac asta așa cum se cuvine, dar trebuie să-ți spun că încep să am sentimente pentru tine.

– Cum? Cum să fie măcar posibil așa ceva?

El clipi, nedumerit, uitându-se la mine.

Profitând de deruta lui, mi-am retras mâna, privindu-mi veriga strălucitoare de pe deget.

– Grăbești lucrurile.

Îmi apucă din nou mâna.

– Sunt copleșit de frumusețea ta. Trebuie să te măriți cu mine.

– De ce? Ceea ce vreau să spun e că nu mă cunoști.

– Te cunosc destul de bine. Ducele de Repington se tot laudă cu cât ești de deșteaptă. Dragul lui prieten, Lord Gantry, spune același lucru.

– Mă bucur că toți acești bărbați cu care ai petrecut un minut din timpul tău au vorbit despre mine și ți-au spus că le-am făcut o bună impresie. Dar ăsta nu e motiv de căsătorie.

Ridicând privirea spre chipul lui zăpăcit, am știut că trebuia să scap de el o dată pentru totdeauna. N-avea răbdarea să-mi acorde timp ca să-l iubesc sau chiar ca să mă gândesc la el ca la viitorul meu.

– Fără căsătorie. Nu acum.

– Îmi pare rău. Își lăsă capul în jos, cu o expresie posacă pe chip.

– Dar fiecare tânără ar trebui să se mărite. Fiecare văduvă ar trebui să recăsătorească. Ușa principală a reședinței se deschise cu zgomot.

„O, te rog, Doamne, dă să fie cineva care să aibă nevoie de salon!"

– Domnule Willingham, ar trebui să pleci.

Ușa salonului se deschise.

Îmbrăcat într-o uniformă argintie care strălucea deasupra cizmelor militărești, intră un lacheu.

Trebuia să fi fost unul dintre foștii soldați ai ducelui.

– Domnul Ashbrook dorește să vă vadă, doamnă. Îl primiți?

„Slavă cerului! Preamărit fie bunul Dumnezeu!"

Capul îmi bubuia. Dichisit în fracul lui perfect croit și ținând în brațe un buchet încântător de flori de usturoi sălbatic și de lăcrămioare, Ashbrook trecu pragul.

Pulsul mi-o luă la goană. De două ori mai repede în clipa în care am auzit geamătul domnului Willingham. De trei ori mai repede în momentul în care am surprins zâmbetul galeș al contelui și rodia pe care o ținea sub braț.

Capitolul 14

JEMINA – UN AVOCAT FOLOSITOR ȘI FORMIDABIL

Ashbrook venise, în sfârșit. Se afla în salon încărcat de daruri, ca un pretendent perfect, culegătorul perfect de rodii. Da, perfect ca să-l descurajeze pe domnul Willingham.

M-am repezit spre conte.

– Mi... milord, buchetul e minunat! Ducesei o să-i placă foarte mult. O, iar asta e pentru mine?

– Amândouă sunt pentru tine, doamnă St. Maur. El vorbi în șoaptă, plecându-și capul spre urechea mea. Ca să-mi răscumpăr vina.

Supărarea pe care o simțeam față de Ashbrook se atenuă, poate chiar se evaporă cu totul.

Puțin uimită, puțin emoționată, am mângâiat o petală și mi-am trecut palma peste rodie.

– Mulțumesc, milord.

Dar zâmbetul galeș, începutul discret al zâmbetului lui minunat dispăru în clipa în care domnul Willingham veni mai aproape.

– Nu știam că o să ai companie, spuse Ashbrook, iar privirea lui o întâlni, înflăcărată, pe a mea. Credeam că o să fim doar noi doi.

– Domnul Willingham e în trecere, iar acum pleacă.

Adonis își întinse mâna spre conte.

– Nu cred să fi făcut cunoștință oficial.

Ashbrook nu mută florile ca să răspundă salutului. Făcu doar un semn din bărbie.

– Nu. Oficial, nu.

Contele îmi oferi florile, dar nu-mi dădu drumul la mâini. Degetele lui zăboviră peste ale mele, puternice și calde.

– Lăcrămioarele și usturoiul sălbatic sunt de o frumusețe deosebită, rezistente și parfumate, un pic cam ca tine, doamnă St. Maur.

Am umezit batista domnului Willingham și am înfășurat-o peste tulpinile florilor.

– Îmi plac. Mulțumesc.

– Stai, spuse domnul Willingham în timp ce se înghesui și mai mult în mine. Jemina, doamnă St. Maur, noi doi tocmai aveam o întâlnire.

– Bănuiesc că amândoi am venit aici pentru această doamnă.

Lord Ashbrook trase de hârtie și dezvălui mai multe flori. Apoi, cu gesturi teatrale, îmi revendică degetele și-și apăsă gura peste încheieturile mele.

Atingerea îi era delicată, la fel cum îi erau și buzele.

– Ciocolată, draga mea? Asta miros eu acum pe pielea ta?

Obrazul lui tremură. Să fi fost un râset înăbușit?

Ashbrook își drese glasul.

– Aș vrea să ne încheiem discuția între patru ochi, doamnă.

Mâna mea se pierdu în palma lui. Chiar dacă strânsoarea îi era puternică, nu mă trase spre el. Nu eram neliniștită în preajma lui, nu așa cum eram cu Willingham.

De parcă ai fi zis că aveau o voință a lor, degetele mele se strânseră peste ale lui.

Îl mai ținusem vreodată pe Ashbrook de mână?

Apoi mi-am amintit că mă salvase de la Bedlam. Da, el mă ținuse de mână și îmi oferise umărul ca să mă sprijin. Picioarele îmi fuseseră slăbite de cătușele folosite la ținerea în frâu a nebunilor. Apoi mă ridicase în brațe atunci când mă împiedicasem.

Inima îmi bătea cu putere.

– Doamnă St. Maur?

Umbra domnului Willingham ne acoperi pe amândoi.

– Domnule, ne deranjezi!

– Eu am o întâlnire anunțată, Willingham. Cred că ai stat prea mult.

Mi-am condus primul pretendent spre ușă.

– Mulțumesc pentru vizită, domnule Willingham.

M-am întors, iar privirea mi s-a împletit cu cea a contelui. El rămase cu ochii pironiți la mine și, pentru o fracțiune de secundă, nu mi-am mai dorit să-i rup urechile.

Totuși, ăsta era Ashbrook, avocatul care uitase să-mi spună că deținea o bucățică din viața mea ascunsă în actele de pe biroul lui.

– Hmmm...

Willingham tuși.

Contele nu se mișcă din loc, nu-și schimbă poziția și nici nu-și retrase privirea sau degetele.

– Lord Ashbrook, înainte de a pleca, mai vrei să-l întrebi ceva pe celălalt oaspete al meu?

El oftă și îmi dădu drumul.

– Oare transportul maritim e o afacere bună, Willingham, sau încă își revine de pe urma războiului care tocmai s-a încheiat?

– Foarte bună, Excelența Voastră. Revenirea de după 1812 și Războiul Peninsular au fost o provocare.

Vreme de o clipă, Ashbrook îl pironi cu o privire distantă.

– Compania mea are multe nave! izbucni domnul Willingham. Toate sunt angajate într-o mulțime de afaceri. Pot să-i asigur un trai foarte bun unei soții.

– Chiar așa, domnule? Mă bucur să aud asta.

Ashbrook se întoarse și făcu semn spre tabloul în acuarelă.

– Doamnă St. Maur, tabloul ăsta e nou? Nu-l observasem la ultima mea vizită, dar eram ocupați.

Oare de ce aveam impresia că postura lui, cu mâna proptită în șold, cu fracul descheiat, care dezvăluia nasturii frumoși ai vestei de un verde-sticlă, era una de revendicare a teritoriului?

Poate pentru că așa și era.

Ashbrook avea aerul unui păun cu penele înfoiate, dar, dacă exista un lucru pe care domnul Willingham să-l învețe de la conte, asta era cum să se impună cu eleganță, cum să-și arate puterea fără să fie autoritar.

Avocatul meu putea să fie foarte condescendent, dar îmi lăsa mereu spațiu ca să contest, ca să spun ceea ce gândeam.

Îmi plăcea asta la el.

Willingham veni după mine până în dreptul tabloului.

– Vii des în vizită, Ashbrook?

Contele întinse mâna și atinse pânza.

– Are nevoie de o ramă. Da, domnule Willingham. Din când în când, ori de câte ori doamna St. Maur, sau ducele, sau ducesa de Repington au nevoie de sfaturile mele.

Willingham pufni:

– Condoleanțe pentru unchiul tău! A fost unul dintre cei mai dragi prieteni și clienți ai mei.

Mâneca cenușie și frumos croită a fracului contelui se încreți. Părea că mușchii pe care îi acoperea se încordaseră la auzul acelor vorbe. Deși expresia de pe chipul lui rămase indiferentă, pupilele i se făcură mici și căpătară un aer absolut necruțător. Nu exista nici urmă de doliu la Ashbrook, nimic în afară de tensiune.

Îndepărtându-mă de cei doi, mi-am pus deoparte rodia și am aranjat lăcrămioarele, adulmecând parfumul dulce al florilor de usturoi sălbatic. Florile albe arătau ca o dantelă. Aveau nevoie de culoare, poate că de o picătură de albastru sau de violet.

Mi-am simțit nările asaltate de parfum, pieptul cuprins de pacea lor. Dacă voiam ca lucrurile să decurgă în liniște, trebuia să preiau frâiele discuției.

– Domnule Willingham, contele e fostul meu, de fapt, actualul meu avocat. Trebuie să discutăm unele lucruri. A fost frumos din partea ta să vii în dimineața asta, dar trebuie să pleci.

Willingham se apropie de conte.

– Spune-mi, Ashbrook, le aduci mereu flori clientelor tale?

– Doar celor frumoase, cu pistrui.

Willingham se făcu roșu ca racul, iar mâinile i se strânseră în pumni.

Mi-am așezat florile pe masă, lângă cei câțiva biscuiți care mai rămăseseră. L-am luat de braț pe Willingham și l-am condus spre ușă.

– E timpul s-o iei din loc, domnule.

– Doamnă St. Maur, spuse el cu o voce scăzută și morocănoasă, o plimbare, doar noi doi!

– Răspunsul e „nu".

Tonul scăzut al lui Ashbrook nu aducea deloc a șoaptă. Vorbise destul de tare pentru ca servitorii de pe coridor să-l audă. Apoi, avocatul meu cel mândru se așeză pe brațul canapelei, de parcă ar fi fost a lui.

Nici n-avea idee cât de mult mi-ar fi plăcut să-l văd alunecând și căzând, dar era mai important ca domnul Willingham să plece cât mai repede de la Sandlin Court.

– O zi bună!

Willingham păși pe coridor.

– Dar o plimbare? Încă o clipă?

– O zi bună, domnule! Mulțumesc că ai venit.

Cu toată forța, i-am trântit ușa în nas. Apoi am oftat și m-am lipit de ea, împingându-mi greutatea în mâner și în tocul de lemn, dar mi-am prins și degetul.

– Au!

– Bravo, doamnă St. Maur! A plecat omul, dar nu e nevoie să te rănești în timp ce-l trimiți la plimbare.

Ashbrook chicoti, dar chipul lui redeveni serios atunci când mi-am fluturat prin aer mâna care mă durea groaznic.

– Te-ai rănit?

– În palmă. Mi s-a înroșit și degetul.

– Știam eu că Willingham nu poate să-ți aducă decât durere. A stat pe capul tău în fiecare zi?

– N-a fost singura pasăre care s-a umflat în pene pe aici. Știi că masculii sunt cei care, de obicei, fac asta.

Scuturându-mi palma înroșită, am făcut vreo câțiva pași spre partea de canapea pe care era așezat contele.

– Chiar trebuia să te iei la ceartă cu el? Credeam că păstrezi sentimentele astea deosebite pentru mine.

– Trebuie să-mi împart disprețul fără discriminare.

Pe chipul lui Ashbrook apăru acum un zâmbet în toată regula, nu urmă de surâs pe care o văzusem de atâtea ori. Încă nu se vedea nici o strungăreață.

– Lasă-mă să mă uit la degetele tale. Masculul aici de față, că-ți place sau nu, mai are și alte talente speciale. Eu nu pier pe limba mea.

Așadar, Ashbrook n-avea de gând să spună ceva care să-l încrimineze. N-avea de gând să piară pe limba lui. Amestecul de dialect și de umor îmi făcu fruntea să se încrunte. Încă simțindu-mi degetul îndurerat, mi-am încleștat pumnul.

– N-am nevoie de nici un ajutor deosebit din partea ta. Sunt bine.

El trase de lanțul ceasului de buzunar. Era elegant în pantalonii lui negri din piele. Lavaliera apretată îi era albă ca zăpada.

Cu cât îl priveam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că din ochii lui nu lipsea oglindirea anumitor sentimente, iar ei nici nu erau adevărate bucăți de cărbune, ci scânteiau, cristalini, precum pietrele de obsidian șlefuite. Ici și colo, pe la margini, se întrezăreau chiar mici străfulgerări de auriu și poate de albastru-verzui.

– Te uiți lung la mine, doamnă St. Maur? Ce anume încerci să afli?

Mi-am încrucișat brațele și m-am prefăcut ofensată de acuzația lui, dar eram vinovată că mă uitam lung la el, că-mi doream să-i surprind zâmbetul acela care putea fi asemănat cu o piatră rară.

Era chipeș.

Pielea, foarte bronzată, îi strălucea precum un soare cald. Tunsoarea îndrăzneață – cu părul neted pe laterale, buclat spre creștetul capului – ascundea vălurele aproape imperceptibile. Mustața subțire și barba frumos tunsă îi încadrau fața mare, care te făcea să te bucuri că ochii aceia pătrunzători erau ațintiți spre tine.

– Trebuie să fie gânduri bune, doamnă St. Maur, din moment ce pari să fi rămas fără cuvinte.

Mișcându-mi mâna rănită, am coborât privirea spre lăcrămioare și spre batista domnului Willingham.

– O să fie nevoie să-i dau batista înapoi, dar cu ce preț?

– Domnul Willingham nu mai e unul dintre favoriți?

– N-am nici un favorit, dar el e insistent. Își tot găsește timp să mă vadă.

Zâmbetul lui Ashbrook dispăru. Deveni tăcut și se uită la pictura mea.

Îmi plăcea mai mult versiunea jovială a contelui.

– Mulțumesc din nou pentru flori și fruct, dar nu e de ajuns. Crezi că poți să vii aici și să mă convingi să te iert?

– Sunt un om al legii. Florile nu înseamnă mită.

– Poate că nu sunt mită, dar tu încerci să mă influențezi. Dintre noi doi, domnule, tu ești cel care are cele mai multe secrete. Încerc să-mi dau seama dacă îndelunga ta tăcere a fost intenționată, sau dacă te folosești de ea ca să mă chinui.

– Ești foarte vorbăreață. Înțeleg acum de ce tăcerea e un chin pentru tine.

– Ai crezut că eram nevrednică să știu despre naufragiul *Minervei*? Cred că reticența ta e o formă de a-ți exercita puterea.

– Și ai pus cap la cap toate gândurile astea doar dintr-o simplă privire, doamnă?

Mi-am fluturat palma, răsfirându-mi degetele. Pielea prinsă în ușă încă mă mai durea.

– Da. Trebuie să fiu un pion pentru tine, unul pe care apoi să-l dai deoparte și să-l strivești ca pe un gândac.

– Nu. Nicidecum.

El se apropie. Proximitatea lui, spre deosebire de cea a lui Willingham, avea note dulci de cedru și de apret. Nu era detestabilă, nu mirosea a pește sau a sare.

– Dă-mi mâna, doamnă St. Maur. El își coborî palma făcută căuș. Te rog.

I-am atins degetele vreme de câteva secunde, înainte să mă trag iute înapoi.

– Ce ai de gând să faci?

– Să arunc o privire la rana ta.

– De ce? Acum mai ești și doctor?

Pufnetul apăsat pe care îl scoase pe nări mă neliniști.

– Doamnă St. Maur, te rog. N-o să-ți fac nici un rău. Aș vrea doar să-ți alin durerea.

– Bine.

Mi-am ridicat palma spre a lui.

– Ne trebuie mai multă lumină.

El își aranjă ochelarii, apoi mă conduse spre candelabrul poleit, din dreptul poliței căminului.

– Ai o așchie sub piele.

– O așchie?

Mi-am tras mâna și am studiat locul înroșit.

– Da, doamnă, lasă-mă s-o scot. Tu continuă să vorbești, ca să-ți distragi atenția. Pune-mi întrebări.

Era ceva greu de făcut atunci când îl aveam lângă mine pe conte, care îmi atingea palma și apăsa pe locul care mă durea.

– Hmm... De ce ai așteptat până azi ca să vii în vizită?

– Programul de la tribunal e foarte încărcat. Mi-am dorit să te și calmezi. Nu-mi prea place să fiu plesnit.

El îmi scoase așchia din palmă.

M-a durut, însă mult mai puțin decât atunci când încă aveam sub piele așchia aceea. Totuși, încă simțeam furnicăturile sau șocul. Ashbrook nu-mi dădu drumul la mână.

– Ține pumnul strâns. E foarte roșu.

M-am supus, iar el ieși pe coridor și îl rugă pe domnul Gerard să-i aducă un pahar de coniac. Câteva minute mai târziu, se întoarse cu un pahar din licoarea fină a ducelui.

– Îți era sete?

– Doamne, nu! În orice caz, nu sete de chestia asta. E pentru tine.

El luă batista domnului Willingham, o scufundă în pahar, iar apoi apăsă materialul pe palma mea.

– Au. Frige, împieliatule!

El îmi ținu brațul, nelăsându-mi mâna să se elibereze din strânsoarea lui.

– Ușurel! Asta o să curețe rana și n-o s-o lase să se infecteze.

– O, cred că trebuie să-ți mulțumesc.

El îmi strânse degetele, iar apoi mi le răsfiră.

– Să faci asta de câteva ori. Spune-mi dacă simți ceva. Vreau să mă asigur că nu mai ai și altceva.

Aveam multe de simțit... senzația fierbinte și aspră pe care pielea lui mi-o trezea atingând-o pe a mea, adierile scurte ale răsuflării lui calde pe toate locurile care dureau.

Inima îmi bubuia în piept. Oare el putea să audă bătăile nebunești dinlăuntrul meu?

– Tu...

Mi-am înghițit nodul din gât.

– Tu te porți de parcă ți-ar păsa, Lord Ashbrook.

– Și ăsta e un lucru așa de greu de crezut?

– Mi-aș dori să nu mă mai zăpăcești atâta.

– Ei bine, doamnă, dacă m-ai înțelege, ți-ai da seama că sunt destul de neinteresant. Dar tu? M-am gândit la scrisorile tale. De mult mai multe ori decât mi-ar plăcea s-o recunosc, am fost copleșit de nerăbdarea de a vedea ce-mi scriai în continuare. M-ai făcut să sper că aveam să te aud spunându-mi că m-ai iertat.

– Îmi ceri să te iert? Asta ar însemna că ți-ai plecat urechea la obiecțiile mele și că le-ai recunoscut ca atare.

– Ce drăguț, folosești termeni juridici! Dar ai dreptate.

El îmi mângâie palma de-a lungul liniei înroșite.

– Îmi pare rău. Medicii au spus că trebuie să-ți amintești prin propriile eforturi. Nu trebuie să fie nimic forțat. Aș putea spune că m-am lăsat influențat de ei. Dar ar fi o lașitate din partea mea să recunosc asta și, în mare, ar fi un neadevăr.

Degetul lui se opri din făcut rotocoale chiar pe linia vieții din palma mea.

– Am vrut să te protejez. Eu știu ce am pierdut pe *Minerva*. Dacă aș putea să te scutesc de durerea asta, de orice durere, aș face-o. El începu să vorbească în șoaptă... cald, încet și liniștitor, în urechea mea: Nu te vreau să fii tristă sau îndurerată. Mă ierți, Jemina St. Maur?

Întrebarea lui răsună afectuos, chiar înflăcărat. Oare dacă spuneam „da" ar fi însemnat să-mi pierd puterea? Trebuia să fiu puternică pentru a rosti asemenea cuvinte.

Am ridicat din umeri și m-am apropiat de lăcrămioare.

– Ar trebui să pun florile în apă.

– Nu pari să fii pregătită să mă ierți. Ar trebui să mă întorc altă dată?

– O să fii iertat dacă o să-mi spui mai multe despre navă. Ai idee câte coșmaruri am avut? Coșmaruri care abia acum au căpătat un sens?

– Nu. Povestește-mi despre ele.

Îmi simțeam gâtul puțin uscat.

Ashbrook micșoră distanța dintre noi.

– Îți amintești că ai fost pe *Minerva*? Spune-mi totul despre asta, doamnă St. Maur. Te ascult.

– Sunt derutată, dar asta e ceva obișnuit ori de câte ori mă gândesc la trecutul meu.

El strânse din buze. Ochii i se întoarseră iute spre mine. Desigur, îi plăcea de mine atunci când mă vedea dezorientată.

M-am dus la ușă și am deschis-o.

– Poți să pleci. Mulțumesc pentru flori și îngrijire. Și pentru rodie. Pare coaptă.

El își încrucișă brațele și rămase neclintit.

– E coaptă, cu coaja tare și gata pentru tine. Bobițele ar trebui să fie de un roșu aprins, roșul pe care îl capătă obrajii tăi atunci când te îmbujorezi. Te rog, închide ușa. Vreau să mai vorbim vreme de câteva minute.

Cu o asemenea descriere a rodiei, cum puteam să refuz?

Am cedat și am închis ușa, de data asta fără să mă mai trezesc cu vreo așchie implântată în palmă.

Contele se juca cu un nasture de la haină.

– Doamnă St. Maur, nu mă așteptam să vorbesc din nou despre *Minerva*. Vreau să uit că am pierdut... atât de mult. Îmi cer scuze. Îmi amintesc nerăbdarea cu care număram zilele înainte să sosească Phoebe a mea, apoi cum am așteptat săptămâni întregi ca să văd catargul și pavilionul navei. Mulțimile din Portsmouth... Aveam floarea de guaiac prinsă la rever pentru Phoebe. Ca să mă vadă și să mă recunoască.

Vocea puternică i se stinse. Valul de tristețe din cuvintele lui se năpusti asupra mea ca un uragan.

Omul acela era încă în doliu. Sufeream pentru el.

– Îmi pare rău.

– Bănuiesc că e stupid să mă auzi vorbind astfel despre asta. Au trecut doi ani... dar mie mi se pare că totul s-a întâmplat ieri.

De parcă ar fi avut nevoie de ceva real, concret, care să-l ancoreze în prezent, îmi strânse din nou mâna și începu s-o maseze.

– Nu-ți amintești nimic despre Cecil St. Maur, nimic din obiceiurile sau comportamentul lui?

Am clătinat ușor din cap și am primit acuza lui Ashbrook. Soțul meu murise pe nava aceea, nava care o ucisese și pe soția avocatului.

El simțea totul, iar eu nimic.

Eram stânjenită, iar valurile de vinovăție mă cuprinseră în iureșul lor. Lacrimile pe care mi le înăbușisem cu încăpățânare începură să mi se prelingă pe obraji.

Câte o atingere repezită la fiecare ochi nu făcu decât să-mi împrăștie lacrimile sărate pe chip.

O, Doamne, mă frângeam în mii de bucăți în fața lui!

– Îmi pare rău, doamnă St. Maur. Nu mi-am dorit asta. N-am vrut niciodată să te fac să plângi. De aceea nu ți-am spus nici un cuvânt. Îmi asum toată responsabilitate. Eu am făcut asta. Te rog. Te rog, acceptă-mi scuzele.

– M-ai văzut în cele mai cumplite momente, prinsă în lanțuri, cu părul năclăit. Cu cămașa ruptă și murdară. Ce mai înseamnă o nătângă plângăcioasă pentru avocatul ei?

– Nu o nătângă. Doar un om.

Brațele lui mă cuprinseră, smulgându-mă din mânia valurilor. L-am strâns cu putere. N-aveam cum să mă înec în acele emoții dacă țineam capul sus, dacă îl țineam pe el în brațe, așa cum făcusem cu catargul navei.

Catargul unei nave? Iată o amintire nouă.

Ashbrook mă trase mai aproape și mă lipi de pieptul lui.

– Nu merge așa, femeie. Nu-ți pot provoca și mai multă durere, nu atunci când suntem legați amândoi de *Minerva*. Doamnă St. Maur, e mai bine să uităm amândoi.

Mă eliberă din îmbrățișarea lui puternică. În absența căldurii lui, m-am simțit străbătută un fior rece.

Totuși, el rămase aproape și mă bătu ușor pe braț, de parcă asta era calea rezonabilă prin care să punem capăt acelui moment în care pierderea pe care o suferiserăm ne aducea împreună.

– Domnule, ai fi putut să-mi reciți din nou o poezie.

Surâsul lui înflori într-un zâmbet și i-am zărit strungăreața.

Ușa salonului se deschise.

Era Willingham.

– Mi-am uitat batista. Doamnă St. Maur, ai plâns. Lord Ashbrook, ce se întâmplă aici? Vreau să știu.

Am rămas cu privirea ațintită la Ashbrook, iar apoi am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac ca să scap pentru totdeauna de supărătorul Willingham.

– Mă ajuți, prietene?

Apucând lavaliera perfectă a lui Ashbrook, i-am tras capul spre al meu.

Apoi am devenit fata care îl săruta pe conte.

Capitolul 15

DANIEL – PRIMEJDIA UNUI SĂRUT

„Retrage-te, Daniel."

Trebuia să se îndepărteze.

Să n-o mai sărute pe acea femeie în salonul ducelui. Ducele de Repington cel nebun, care își lăsa trupele să defileze cu tunuri prin sala cea mare.

Daniel și doamna St. Maur nu-și făceau curte și nici nu erau promiși unul altuia. Până în acel moment, se plăcuseră, măcar?

Cu toate astea, brațele lui, care o surprinseseră cu îmbrățișarea lor, spuneau că da. În acea clipă se încheie războiul dintre năsucul ei pistruiat și nasul lui, mult mai mare decât al ei. El o luă spre stânga, ea o luă spre dreapta, realizând armonia într-un sărut încântător.

Era mai bine decât să se certe cu ea sau s-o tachineze. Îi încăpea perfect în brațe, iar el savură pe deplin perfecțiunea momentului, toate formele Jeminei, toate bătăile inimii ei înflăcărate, care se apăsa peste a lui.

– Ashbrook, dă-i drumul!

Doamna St. Maur se lăsă pe spate.

– Nu, mâinile lui sunt acolo unde trebuie. Pleacă, domnule Willingham!

Ea râse și îl sărută din nou pe Daniel. Degetele ei căutau valurile aspre ale părului lui, rătăcind într-o parte în care nu era nici un onduleu. Atingerea nu părea să fie curiozitate, dar poate că era. Cu

toate astea, era greu să-i ignori unghiile, dorința cu care explorau, era greu să ignori fiecare dintre mângâierile ei languroase.

Ura!

De data asta, el o dezmierdă cu totul, delectându-se cu izul de vanilie și de ciocolată pe care îl răspândea răsuflarea ei.

Îi admirase curajul. La naiba...

Willingham se apropie cu pași greoi.

–Ashbrook, am spus să-i dai drumul!

Daniel întrerupse sărutul lor, dar nasul lui îi atinse delicat urechea, lobul a cărui piele era nespus de fină.

–Doamnă St. Maur, ale cui ordine să le urmez?

Chiar în timp ce puse întrebarea, mâna lui alunecă într-o parte, pe sub șalul ei...

Ea deschise larg ochii, întunericul din irisurile ei scânteie, reflectându-se în lentilele lui, care alunecau de pe muchia nasului.

–Mai vreau un sărut înainte de a ne apuca să discutăm despre documente.

–Cum dorești. Îmi pare rău, băiete. Mă cheamă datoria.

De astă dată, Daniel se lăsă cu totul învăluit de înflăcărarea momentului, provocând gemete și suspine adânci, fiind răsplătit de descoperirea secretelor pe care le ascundea spatele ei. Nu era lipsit de vlagă, ci surprinzător de ferm. Cățăratul pe clădiri îi priise corpului Jeminei.

Cu siguranță că Willingham avea să-l pocnească, așa că efortul trebuia să merite.

Și merita.

Și... merita.

Lumea risca să explodeze dacă se risipea magia momentului.

Caldă. Pasională. Ca de ciocolată. Jemina St. Maur era o forță a naturii. Iscând o furtună de dorință, un ciclon covârșitor înlăuntrul lui Daniel.

Nu era de bine.

Nu era în interesul ei.

Nu... La naiba, oare ea tocmai îi rostise numele cu un geamăt?

Un pumn i se înfipse în spate.

–Bădăranule, ți-am spus s-o lași în pace!

Daniel mai primi o lovitură și o protejă pe Jemina. El o dădu ușor mai într-o parte, pentru ca fanfaronul gelos să n-o lovească din greșeală.

– Domnule Willingham, spuse ea, eu l-am ales pe el. Tu trebuie să pleci, să pleci o dată pentru totdeauna.

Willingham își scoase haina.

– Ești derutată. A venit momentul să-i dau o lecție acestui conte spilcuit.

Daniel prinse pumnul lui Willingham și îl împinse îndărăt. Fiind un client fidel al cursurilor de la clubul Gentleman Jackson de pe Bond Street nr. 13 și mai fiind și instruit în tainele pugilismului de prietenul lui, Richmond, Daniel avea tehnică și-și folosea puterea dobândită trăind de unul singur pe străzi și supraviețuind astfel luni întregi.

– Nu vrei să faci asta, Willingham, spuse el. Nu vreau să te rănesc. Trebuie să pleci.

– Nu, corcitură, tu ar trebui să pleci și s-o lași pe femeia asta în seama unui bărbat adevărat și pur!

– Pur? Iată-ne: o văduvă minunată, un om de lume, un măscărici care se ocupă cu transportul maritim. Nu sunt prea sigur de definiția ta. Poate că doamna St. Maur e pură și nu-și mai amintește cum se iau bărbații la trântă. Haide să încheiem povestea asta afară.

– Domnilor, *tan tedy*, vă rog. Adică *nu mai faceți nici o mișcare*, vă rog. Ți-am cerut să pleci, domnule Willingham. Nu ești bine-venit.

– El te-a zăpăcit cu totul, dracul ăsta cu limba ascuțită! Asta fac ei, avocații!

Willingham își ridică pumnii încleștați.

– O să mă bucur nespus să te pun la pământ!

El sări la atac, dar Daniel îl măsurase deja din priviri cu câteva săptămâni în urmă, atunci când îl văzuse dându-i târcoale doamnei St. Maur în timp ce îi tot punea întrebări ca să confirme că îi fusese transferată zestrea.

Daniel se feri de lovitura netotului, dar apucă brațul mai slab al lui Willingham și i-l răsuci la spate.

Willingham se smuci și se învârti, dar nu reuși să se elibereze.

– Ashbrook, dă-mi drumul, ca să-ți sparg nasul ăla!

– De ce să-ți acord o asemenea plăcere? M-ar încurca în săruturile viitoare cu clienta mea preferată.

– Filfizonule...

Willingham încercă să scape, cu mișcări smucite.

Mai subțire decât bruta, Daniel făcu o mișcare strategică și continuă să îndoaie brațul nebunului până când Willingham urlă ca din gură de șarpe:

– Dă-mi drumul! Luptă corectă!

– Totul e permis în dragoste și în război. N-ai ce căuta aici, Willingham. Încetează să te mai porți ca o brută!

– Jemina, dracul ăsta bun de gură te-a tras pe sfoară. Asta fac cei din tagma lui!

Daniel strivi în palmă degetele nebunului.

– Ei? Te referi la avocați? Avocații buni le oferă clienților ceea ce-și doresc. Eu sunt foarte bun. Eu sunt ceea ce-și dorește.

Îl împinse pe Willingham spre ușă.

Nebunul atacă din nou, cu stânga.

Daniel îl izbi în maxilar, cu viteză și putere. Richmond ar fi fost mândru, dar tot ce trebuia contele să facă era să-și închipuie rânjetul de pe chipul unchiului său atunci când îl aruncase pe el, pe Daniel, băiat fiind, moștenitorul lui, pe străzi. Cu mânia adunată în atâția ani, putea să-l dea gata pe Willingham sau pe oricare alt bărbat.

Nebunul țipă atunci când Daniel îl prinse din nou și îl conduse afară din salon.

– Înțelegi, Willingham? Nu mai ești bine-venit la Sandlin Court sau la doamna St. Maur.

Domnul Gerard îi făcu semn unui lacheu. Ușile de la intrare se deschiseră larg, iar Daniel îl azvârli pe neghiob afară.

Ridicându-se împleticit de pe jos, Willingham își frecă brațul.

– Păzește-ți spatele, avocatule!

– Să-i spui croitorului să aibă grijă de al tău. Nu-ți prea vine bine costumul. Daniel aruncă în capul lui Willingham haina prost croită. O zi bună!

Negustorul se îndreptă cu pași mari spre trăsura lui.

Ușile se închiseră.

Bătrânul domn Gerard își aranjă haina de culoare închisă și îi aținu calea lui Daniel.

– Știi ce faci, Excelența Ta?

Privirea lui Gerard se aținti la Daniel. Cei doi schimbară între ei o mie de cuvinte nerostite, care îndemnau la prudență.

– O scap pe doamna St. Maur de o pacoste, domnule Gerard.

Bătrânul arap se încruntă.

– Ei bine, măcar ai ales moștenitoarea potrivită. Să nu-ți pierzi capul, domnule. Nebunii caută răzbunare. Nu le place ca nasul să le fie turtit de noi sau de conți.

Era adevărat ceea ce spunea domnul Gerard. Realitățile vieții sociale – să știi cum trebuia să te porți și care era locul ce ți se cuvenea – toate acestea se aflau înscrise pe chipul obosit al majordomului.

– Sunt om al legii, domnule Gerard. O să fiu bine.

– Dacă spui tu, domnule. Eu țin cu tine. Îmi pun toți banii pe negri.

Domnul Gerard își văzu de drum spre sala cea mare, în timp ce Daniel se întoarse în salon.

Imprevizibila văduvă găsise o vază pentru lăcrămioare. Ținea rodia în palme.

– O să-i fac o schiță.

– Dacă te întrebi ce și cum cu Willingham, să știi că a plecat. Îmi doream să fac asta de ceva vreme. Doamne, ce bine e!

– Ce anume? Să mă săruți pe mine sau să-l bați pe Willingham?

El îi surprinse privirea, buzele acelea extraordinar de înroșite, arcuirea lor ademenitoare.

Șuvițele îi alunecau în valuri, cosițele mari, de un maroniu-roșiatic, i se desprinseseră din coc. Ochii îi erau întunecați precum două pietre de agat șlefuite stăruitor și având în ele crâmpeie de jad care se învolburau într-o mare de culoarea cafelei.

– Lord Ashbrook, am întrebat ce anume, sărutul sau pumnii?

– Hmmm... Știu că ai făcut-o doar de ochii lui Willingham. Nu-i așa, doamnă St. Maur?

Ea nu spuse nimic, doar îi aruncă o privire piezișă, ca de fiecare dată când el făcea ceva greșit.

Oare făcuse ceva greșit?

Poate că ar fi trebuit să-i spună că-și dorea s-o simtă din nou în brațele lui, ca să se înfrupte din gura ei și din răsuflarea ca de

ciocolată. Dacă ar fi înnebunit de-a binelea, i-ar fi spus că dorea să simtă din nou zbuciumul inimii ei peste a lui și că toate astea erau ceva la care visase, c-o visase noaptea trecută și în fiecare seară, până ce sângele ajungea să i se potolească în vine.

Nici un cuvânt din toate astea nu se strecură printre buzele lui. Nu mai fu în stare decât să se uite lung la ea.

– Măcar nu ți-ai cerut scuze, domnule. Cred că ar fi foarte ipocrit să te bucuri de un sărut, pentru ca mai apoi să-i înăbuși amintirea și să spui că n-a fost în intenția ta.

– La drept vorbind, am răspuns la sărutul tău.

Ea îi aruncă o căutătură iritată și-și ascunse pumnii sub șal.

– Nu contează. E vina mea, doamnă.

– Lord Ashbrook, eu m-am agățat de tine ca să-l alung pe domnul Willingham, sper că definitiv.

– Ai un argument foarte solid, doamnă St. Maur. Cred că e mai bine să nu mai discutăm niciodată despre asta.

El dădu să se îndrepte spre ușă.

Ea o luă pe urmele lui, apoi își întinse mâna de parcă ar fi vrut să-i îndrepte lavaliera, dar îl plesni.

Nu duru la fel de tare precum palma de la Lincoln's Inn. Nici măcar nu-l lovise cu putere.

– Doamnă, îți pierzi îndemânarea!

– Asta a fost pentru tine, pentru că te-ai prefăcut indignat de purtarea mea scandaloasă. Eu te-am luat cu asalt, dar tu ești prea gentleman ca să te plângi de asta.

– Deci m-ai plesnit ca să ai impresia că eu te-am plesnit pe tine?

El o privi pieziș, întrebându-se dacă nu cumva își pierduseră amândoi mințile.

– Ei bine, a fost o atingere ușoară. Ești foarte generoasă cu tine însăți. O zi bună, doamnă!

– Stai, până la urmă de ce ai venit?

– De nebun, te asigur. Voiam să vorbesc despre trecut cu cineva care să înțeleagă, dar între violența ta și nevoia de a mă săruta, nu sunt sigur că am făcut o mișcare prea înțeleaptă.

– Nu te-aș fi agresat dacă n-ai fi atât de înfumurat sau atât de nobil. Sufăr de amnezie. N-am nevoie să fiu protejată. Am ales să fiu sărutată. Te-am ales pe tine.

– Ăsta, doamnă, e cel mai înspăimântător lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva. O zi bună!

Ieși valvârtej din încăpere, înainte ca ochii aceia aprinși de pasiune să vadă până în străfundurile sufletului lui și să descopere toate minciunile pe care și le spunea în sinea lui despre faptul că n-o dorea.

Ajuns în siguranță de cealaltă parte a ușii, se sprijini de canatul tare și-și îndreptă lavaliera mototolită.

– Mai ești acolo, Ashbrook? Vocea doamnei St. Maur, scăzută și senzuală, se strecură prin lemnul ușii și îl învălui în vraja ei, vibrând de-a lungul coloanei lui șovăitoare. Ashbrook, aud cum respiri.

– Da, doamnă, sunt aici, dar nu pentru mult timp. Trebuie să-mi aranjez lavaliera înainte de a ieși în lume. Nu pot permite nimănui să-și dea seama că am fost implicat într-o ciondăneală sau că am fost compromis.

– Nu vreau să te zăpăcesc. Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere. Oricând...

Ce Dumnezeu spunea?

– Rodia ta o să fie următoarea mea lucrare. O să treci pe aici mâine, ca să discutăm despre ce ai venit să-mi spui azi? N-o să te sărut. Îți promit.

Acela trebuia să fie al doilea cel mai cumplit lucru pe care i-l spusese vreodată o femeie frumoasă.

– Nu, sunt ocupat pentru restul zilelor mele.

Când dădu să se întoarcă, aproape că se ciocni de ducele de Repington.

Omul își împinse mai aproape scaunul de invalid, trecând roțile mari din față pe lângă picioarele lui Daniel. Probabil că spinarea îi făcea necazuri.

– Ashbrook, ești aici? Ai salvat-o pe doamna St. Maur de pretendentul ei? Întâlnirea mea a ținut ceva mai mult.

Cum să-și ascundă vinovăția?

– Da. Am... am dat o mână de ajutor.

Ducele se aplecă înainte.

– Toate bune, Ashbrook?

Doamna St. Maur deschise ușa, cu fiecare fir de păr la locul lui. Arăta impecabil.

Daniel își aranjă ușor lentilele. Escapada lui începea să semene cu o ispravă à la Așezământul Speranță pentru Văduve. Sau cu un vis, cu ceva interzis și dulce.

– Excelența Ta, spuse ea, te doare spatele?

– Puțin, doamnă St. Maur. M-am târât prea mult în patru labe împreună cu Lionel și ne-am jucat prea mult de-a călușul. Fiul meu a spus „Papa" înainte de a adormi. Spune-i ducesei mele că a spus „Papa", nu „Wellington". Își duse degetele la buze. Toate bune pe aici?

Daniel nu spuse nimic. Poate că ducele nu se simțea prea în formă în acea zi, dar un glonț trimis din arma lui n-avea nevoie să zboare prea departe. Se uită la doamna St. Maur, aproape implorând-o să tacă.

– Excelența Ta, ai vrea să-l conduci pe Lord Ashbrook spre ieșire? Eu o să văd ce face Patience, spuse ea pe un ton senin și calm. Ashbrook, încheiem conversația mai târziu. Te găsesc eu.

Nedorindu-și să se gândească la ce însemna ca ea să-l *găsească* și să-l *aleagă*, el nu mai scoase nici un cuvânt și dădu din cap în semn de încuviințare.

Ea făcu o reverență, iar apoi plecă.

– Ce înseamnă asta, Ashbrook? Cum adică o să te găsească?

– Femeile, Excelența Voastră. Ce înseamnă orice, atunci când vine vorba despre ele?

Ducele se lăsă pe spate și-și ridică privirea ochilor lui îngustați și albaștri.

– Ai dat de belea, Ashbrook. Eu nu accept să am belele pe aici, nu atunci când e vorba despre cea mai bună prietenă a soției mele.

– Am înțeles. O zi bună, Excelența Voastră!

Daniel făcu o plecăciune, apoi se retrase spre ușa principală. Un lacheu îi pregătise jobenul și mănușile elegante, de culoarea onixului.

După ce și le puse, Daniel dădu buzna afară fără să se mai uite o clipă înapoi, având de gând să nu se mai întoarcă niciodată. Rămase cu capul plecat până când ajunse în dreptul trăsurii care aștepta în fața la Sandlin Court.

În timp ce urcă pe scăriță și se trânti pe bancheta elegantă, tapi?ată cu pluș, râse de propria ispravă. Jemina St. Maur câștigase acea bătălie, făcându-l să fie atacat de Willingham și pus pe lista de suspecți a ducelui.

Viața organizată a lui Daniel n-avea nevoie de o văduvă imprevizibilă, chiar dacă femeia avea gust de foc și de ciocolată.

Capitolul 16

JEMINA – SUPRAVEGHEREA AVOCATULUI

Am rămas cu capul cufundat în gardul viu, aruncând o privire spre moșia singuratică de pe Finchely Road. În razele lunii, casa arăta la fel ca în ziua în care o vizitasem prima dată: mare, elegantă, cu atât de multe ferestre.

N-aveam să uit niciodată noaptea în care avocatul mă eliberase de la Bedlam. Ne adusese pe mine și pe Patience la Finchely și, câtă vreme așteptaserăm să sosească Lady Shrewsbury, ne hrănise cu carne de fazan și cu pâine proaspătă. Friptura fusese savuroasă, iar fursecurile cu chimen și coacăze, atât de crocante! Limba mea nu mai cunoscuse o asemenea încântare de doi ani, poate chiar mai bine.

Îi mulțumisem vreodată?

Nu.

În schimb, îl sărutasem ca să alung un pretendent.

Un sunet ca un scârțâit răsună pe undeva pe aproape, dar n-am văzut nimic, așa că mi-am întors privirea spre casă.

La parter, luminile erau stinse, dar nu și la etajul al doilea, care scânteia de lumini.

Ciudat pentru ora asta din noapte, doar era trecut de zece.

Ciudat era și să fiu acolo, dar trebuia să aflu mai multe despre el. Îi scrisesem toată săptămâna. Nu-mi răspunsese. Știa mai multe. Trebuia să aflu ce anume. Visele mele deveniseră prea intense.

Coșmarurile ajunseseră să fie tot mai cumplite. De data asta vedeam lucrurile atât de clar, încât fiorii mă străbăteau până în măduva oaselor. Mă chinuiam din răsputeri să rămân deasupra liniei de plutire, zvârcolindu-mă între cearșafuri și sub pături.

Foșnetul unei frunze, trosnetul unei crenguțe... nu eram singură! M-am ghemuit mai adânc în gardul viu și am așteptat.

O mănușă de piele îmi acoperi gura. Inima începu să-mi bată cu putere, cât pe ce să-mi sară din piept.

– Șștt, Jemina! Sunt eu.

Pregătindu-mă să lupt, mi-am ridicat privirea, mâinile.

Patience mă cuprinse în brațe.

– M-ai speriat!

Fu singurul lucru pe care am reușit să-l spun. Aveam prea multe noduri în gât.

Ea se ghemui lângă mine.

– Tu m-ai speriat prima. Jemina, ai venit cu mine și cu ducele la oraș. Ziceai că o să-ți facă bine să schimbi aerul de țară. Nu mi-ai spus că o să umbli pe afară noaptea. Dacă aveam vreo misiune?

– Am o misiune.

– Contesa ți-a spus să vii aici de una singură?

– Nu o misiune a așezământului, ci o misiune a Jeminei St. Maur.

– Nu înțeleg. Ajută-mă s-o fac.

Șoaptele ei mi se săpară în țeastă, dar prudența mea se dusese pe apa sâmbetei. Ținând-o strâns în brațe, mi-am înfipt degetele în pelerina ei groasă și mi-am dat jos gluga.

– Ajută-mă. Simt că mor pe dinăuntru.

– Te ajut, Jemina. Te ajut.

Ea mă legănă, îmbrățișându-mă, ajutându-mă să mă ancorez în moment, în prezent.

– Vorbește cu mine!

– Patience, sunt într-o căruță care coboară pe o stradă. Aceasta, King Street, începe din nord și ajunge până în sud. Case cu două etaje și cu verande ample se desfășoară de-o parte și de alta. Construcții verzi și galbene, cu obloane verzi și albe. E o zonă liniștită, cu palmieri și flori purpurii de guaiac prin curți.

– Îți amintești de Jamaica?

– De Kingston, cred. Străzile sunt murdare, bătătorite de toți cei care călătoresc. Aerul e fierbinte, vântul biciuiește palmierii și copacii de guango cu coroane bogate. Cerul e roșu și albastru, de-a dreptul magnific. Apoi mă urc la bordul unei nave.

Patience îmi mângâie umerii.

– Îți amintești.

– Și gata. Nu mai văd pe nimeni altcineva. Nu pot să văd...

– Ce să vezi, pe soțul tău? E în regulă, Jemina. Să-ți amintești puțin câte puțin...

– În ziua în care Ashbrook ne-a adus aici, am mâncat fazan și fursecuri. Ce deliciu! Apoi ne-a lăsat cu Lady Shrewsbury, iar un copil a izbucnit în plâns. Strigătul acela a răsunat atât de tare!

– Da, Jemina, trebuie să fi fost fiica lui.

– Nimic nu mi se păruse adevărat sau durabil până în momentul acela. Tânguitul copilului, vocea aceea plăpândă, a fost ca o trâmbiță care îmi vestea că lucrurile aveau să fie diferite.

– Da. M-a făcut să mi se rupă inima de dor pentru Lionel. Când l-am revăzut...

– M-a făcut să-mi amintesc că îmi pierdusem copilul.

– Jemina! Pe *Minerva*?

Eu m-am lovit cu pumnii în cap.

– N-am toate piesele din puzzle. N-am văzut numele vreunui copil pe listă, dar poate că el a rămas în Jamaica. Poate că am lăsat copilul la Kingston. Oare ar fi posibil? De ce trebuie ca totul să fie o catastrofă? Copilul meu chiar a trebuit să moară precum Cecil?

Ea mă sărută apăsat pe frunte.

– Îmi pare atât de rău!

– Patience, în coșmarurile mele caut, înnebunită, un copil. Știu. De fiecare dată când mă apropii, mă trezesc, sau visul continuă și sunt la Bedlam, unde urlu după copilul meu până când rămân fără glas. Și fiecare om din visul acela îmi spune că nu există copilul meu.

– Nu te mai chinui așa, Jemina. Oprește-te! Poate că toate astea sunt amintiri legate de vreo nepoată, de vreun nepot sau de vreun verișor rămas la Kingston. Poate că ai fost guvernantă la o familie bogată...

– Contele care locuiește în casa asta mi-a spus că sunt moștenitoare. Am o avere. De ce să lucrez ca guvernantă?

Tonul îmi era înflăcărat și plin de mâhnire. Mă bucuram că posedam o avere, dar ce mai însemnau banii dacă pierdeai un fiu?

– Copilul care îmi bântuie visele trebuie să fie al meu. Dacă acest copil ar fi încă la Kingston, nu m-ar fi căutat familia pe care am lăsat-o acolo?

– Ești sigură, Jemina? Naufragiul *Minervei* ar putea să-ți fi amestecat amintirile.

– N-am întrebat despre soțul meu, Patience, pentru că nu mi-l amintesc, dar îmi amintesc că îi cântam unui copil. Fredonam melodia tare și cu mândrie. Îmi știi cântecul de leagăn: *Il était un petit navire, il était un petit navire: A fost odată o bărcuță, a fost odată o bărcuță.*

Ochii începură să-mi lăcrimeze.

– I-am cântat bebelușului meu cântecelul ăsta. Trebuie să aflu adevărul, Patience.

Patience izbucni în plâns.

Îi mâhnisem inima cu povestea mea. Trebuia s-o ajut să se adune și am strâns-o tare în brațe.

– L-aș cânta din nou, dar probabil că aș face-o prea tare.

– Smiorcăiala și râsul nu merg mână-n mână, Jemina.

Ea se șterse la ochi.

– Poate să fie o greșeală. Un coșmar ciudat pe care l-am făcut eu să fie adevărat. Doar pentru că-mi amintesc că m-am luptat cu apele și cu *Minerva*, nu înseamnă că trebuie să fie și restul adevărat. Dar se simte ca fiind adevărat.

Patience fornăi un pic, fiindcă plânsese.

– Îi dăm noi de cap, dar cu siguranță că răspunsurile nu o să apară dacă stai de veghe la Finchely.

– Ashbrook îmi cunoaște trecutul. E cam nepoliticos din partea lui să nu mi-l împărtășească.

– Haide să-l întrebăm ce și cum, sau ai de gând ca, în schimb, să-l săruți?

Obrajii mi se aprinseră.

– Nu, dacă nu cumva în felul ăsta l-aș face să mărturisească.

– Jemina?

Am dat din cap.

– Știu, dar el are dovezi pe care le păstrează departe de ochii mei. Trebuie să aibă dovezi.

Patience aruncă o privire spre casă.

– Locul ăsta e mai mic decât Hamlin Hall al lui Lionel, dar pare spațios. O mulțime de camere pentru copii. Am auzit că Ashbrook e un tată bun. Ține la fetiță ca un nebun. O iubește ca pe ochii din cap.

– De ce îmi spui așa ceva?

– Există multe căi de a intra în casa asta, Jemina. Știu că ești extraordinară cu copiii. Te poți poate oferi să-l ajuți pe burlac.

– Crezi că m-ar lăsa să fiu în preajma fetiței tocmai pe mine, o femeie închisă la Bedlam vreme de doi ani și care acum crede că are un copil?

– Jemina, ești inofensivă. Și chiar crezi că, dacă te-ar considera nebună, te-ar lăsa să-l săruți?

– E bărbat. Îmi spune că sunt frumoasă. Pentru nici una dintre astea n-ai nevoie de o dovadă de la medic că femeia pe care o placi e sau nu sănătoasă la cap.

– Dacă ai impresia că atracția fizică e singura legătură dintre tine și Ashbrook, foarte bine. Fă-ți de cap cu el. În felul ăsta, ai pătrunde în casă.

M-am tras înapoi clătinând din cap.

– Mă tachinezi!

– Da, te tachinez. Să-l încolțim și să-i punem direct întrebările. Cina de la Lady Shrewsbury, la final de săptămână. De dragul mătușii lui, trebuie să fie prezent.

– Nu pare prea ușor să luăm la întrebări un avocat.

Patience își împleti mâinile cu ale mele.

– Nu trebuie să faci asta de una singură. O să te ajut.

– Tu te obosești prea tare făcându-și griji pentru duce și pentru întâlnirile lui cu Departamentul de Război. Face prea multe, ai uitat?

– Nu sunt niciodată prea ocupată dacă vine vorba să te ajut. Ești ca o soră pentru mine.

Mă luă din nou de mâini. Mănușile ei albe, mâna mea dezgolită... arătau la fel în lumina lunii. Eram surori, surorile de la Bedlam, surorile iubirii.

– Între noi două există o legătură, Patience. Care nu trebuie să se rupă niciodată. Mi-am frecat tâmplele de parcă aș fi reușit să-mi mai amintesc ceva. E posibil să am nevoie de colaborarea involuntară a lui Ashbrook ca să aflu mai multe.

– De ce anume?

– De colaborarea lui involuntară. Știi, să umblu din nou prin lucrurile lui până când găsim adevărul. Trebuie să știu. Merit să știu. De data asta, nimeni n-o să mă oprească.

– Ești supărată, ca și cum cineva ți-ar ascunde adevărul.

Îmi întoarse fața spre a ei. Oare putea să-mi citească gândurile?

– Jemina, nu cumva crezi că asta e o conspirație împotriva ta? O conspirație a Așezământului Speranță pentru Văduve?

– Tu ai spus-o. Lady Shrewsbury controlează totul. Își iubește nepotul, iar el ascunde adevărul.

– Lady Shrewsbury... contesa și rețeaua ei ne-au scos de la Bedlam. Ashbrook s-a ocupat de documente. Cum să-ți dorească răul?

– Am avut atâtea misiuni! Ai văzut ce se întâmplă. Mai întâi primim informații despre o văduvă înșelată. Apoi vorbim cu văduva și punem la punct un plan. Apoi acționăm.

– Da, noi două am devenit foarte pricepute la asta.

– Toate astea nu s-au întâmplat în cazul nostru. Nimeni nu ne-a cerut nimic. Ashbrook a spus că eram liberă, dar, cum nu voiam să te las la Bedlam, el a revenit peste câteva ore, având documentele de eliberare și pentru tine.

– Vă sunt atât de recunoscătoare amândurora. Eu...

– *Ku ya*, Patience! Ascultă la mine, prietenă, el a făcut totul de unul singur. N-am fost o operațiune a Așezământului. Am fost un proiect al lui Daniel Thackery. La el se află motivele și adevărul. Trebuie ca Lady Shrewsbury să fie doar cea care-l acoperă.

– De ce, Jemina? De ce ne-ar fi salvat, dacă nu pentru că e un om bun, care ți-a recunoscut numele pe o listă?

– Habar n-am. În inima mea, știu că nu e un om rău, dar până când n-am toate răspunsurile, sunt pierdută. Fiecare coșmar mă împinge mai aproape de el, sau înapoi la spitalul din Bethlehem. Bedlam. Bedlam.

– Nu înnebunești. N-o să te las să ajungi din nou acolo. Așezământul Speranță pentru Văduve are misiunea de a le salva pe văduvele aflate în situații dificile. Ești în siguranță. Ești cu mine. O să te ajut cu tot ce pot.

– Atunci, ajută-mă să ajung la adevăr. Nu știu ce să mai fac. Copila mea mă așteaptă ori de câte ori închid ochii. Trebuie să-i aflu numele sau să-i spun că mi-e dor de ea. Trebuie să-mi cunosc copila.

Patience se ridică în picioare și-și mătură frunzele de pe pelerină.

– O să ne primim răspunsurile. Văduvele trebuie să fie mai inteligente decât adversarii lor. Și, în cazul acestui avocat inteligent, insistente și norocoase.

Ea îmi întinse o mână.

– Ia-mă de braț. O să-ți facem rost de încă o întâlnire cu Lord Ashbrook.

– Dar i-am scris. N-a acceptat o altă întâlnire.

– Continuă să-i scrii. Dacă te oprești, o să miroasă că ai o nouă tactică. Nu vrem să devină suspicios.

Am schițat o grimasă.

– Ți-ai făcut multe idei despre mine și Ashbrook.

– Oricine te sărută în salonul meu și se ciondănește cu un alt pretendent îmi atrage atenția. Dar nu vreau să-ți facă nici cel mai mic rău.

– M-am rănit. Mi-a intrat o așchie în deget. Ashbrook m-a ajutat să scap de ea. Apoi l-am sărutat ca să scap de Willingham.

Patience dădu să deschidă gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou.

– Bănuiesc că-l știi ca pe ghimpi cu umorul tău.

Ea își trase boneta pe cap, cu fața luminată de dragoste și de amuzament.

– O să începem prin a-l face să vină la cina lui Lady Shrewsbury.

– L-am urmărit în fiecare seară; nu iese niciodată. Singurii vizitatori sunt prietenii lui cu care mai zăbovește la câte un joc de cărți.

Clătinând din cap, ea mă conduse spre locul în care îmi ascunsesem calul împrumutat, armăsarul ducelui, Zeus. Patience își trecu ușor mâna peste coama lui argintată.

– E un armăsar minunat. Ducele are cei mai buni cai.

– Unde e calul tău, Patience? O să aștept.

– Nu, am venit cu o trăsură. Încă nu mă simt foarte bine. Răceala făcută vara e cea mai cruntă. O s-o determin pe Lady Shrewsbury să se asigure că Ashbrook vine la cină. O să lămurești toată confuzia care s-a creat. Poate că astfel el o să stabilească o întâlnire cu tine, ca să discutați despre toate. Dar trebuie să fim atente. O să fie de față și bârfitoarea de Lady Bodonel.

Îl urmărisem pe Ashbrook jucându-se cu fiica lui sau citind în birou. De ce trebuia să fie un om care să aibă secrete?

– O să-i scriu în continuare.

– Jemina, ai încredere în mine. O să obții adevărul și orice altceva îți mai dorești. Tu mi-ai făcut visurile posibile. E timpul ca și ale tale să devină realitate.

– Nu vreau ca ceea ce visez să fie adevărul, Patience. Vreau să mă înșel. Singura parte din viața mea pe care mi-o amintesc nu poate să fie o pierdere.

Ea ținu ferm frâiele, iar eu m-am pregătit să mă urc pe cal.

– O să afli adevărul, Jemina. Iar în tot acest timp eu o să-ți fiu alături și o să te iubesc.

Dacă Ashbrook nu colabora, nu știam ce să fac în continuare. Nu mai puteam să stau cu mâinile în sân și să aștept la nesfârșit. Nu știam de ce eram capabilă, dar adevărul nu mai putea fi negat, chiar dacă însemna că trebuia să devin neîndurătoare ca să-l obțin.

Capitolul 17

DANIEL – AȘTEPTÂNDU-L PE PAPA

Un oftat plin de îndoială îi năvăli pe buze, venind din adâncul inimii lui. Daniel se lăsă pe spate în trăsură, sperând ca domnul Anthon să reușească să-i grăbească sosirea la Finchely. Era ora zece și jumătate.

Pierduse povestea de seară și se putea ca Hope să plângă în pătuțul ei.

Lordul Primar îl ținuse iarăși două ore în birourile lui. Zvonurile despre eliberarea ilegală a pacienților de la Bedlam o luaseră razna. Lordul îl confruntase pe Daniel cu alți trei avocați.

Dacă se mai făcea multă vâlvă, Lordul Primar avea să ghicească o dată pentru totdeauna că Daniel fusese implicat în isprăvile Așezământului Speranță pentru Văduve.

Oare cine agita apele?

Își mângâie lanțul ceasului de buzunar, apoi aruncă o privire la drumul cufundat în beznă. Mai aveau vreo zece minute până la Finchely House.

– Am o menajeră capabilă. Tocmai am angajat o dădacă sârguincioasă, una pe care Hope pare s-o placă. Fetița mea e bine.

Ei bine, după prima zi pe care și-o petrecuse împreună cu dădaca, fiica lui o ignorase întrucâtva pe aceasta. Nu voia să-și împartă jucăriile cu femeia, un lucru deosebit de neobișnuit pentru drăgălașa lui.

Totuși, cu două femei care aveau grijă de gospodăria lui, poate că era timpul să-și găsească și el ceva de făcut. Sau poate că trebuia să facă ceva în legătură cu văduva care nu-i mai ieșea din minte.

Jemina St. Maur.

Continuase să primească scrisori de la ea, chiar și după sărutul lor. Cel mai recent răvaș al ei îl neliniștise, apoi îl făcuse să izbucnească în râs, apoi îl făcuse să se bucure de zvonul care ieșise despre el cum că ar fi fost un crai. Felinarul de la trăsură lumină hârtia pe care o scoase din buzunar.

Finchely House,
Londra, 26 iulie 1814

Dragă Lord Ashbrook,

Îmi voi cere scuze dinainte.

Lady Bodonel, mama ducelui de Repington, a venit la ceai, încântată să bârfească despre un conte și clienta lui văduvă. A fost cumplit să păstrez o față nepăsătoare în timp ce doamna povestea cum ne-am făcut de cap și ne-am tăvălit peste tot pe podeaua salonului.

Mie mi se pare că faci o muncă bună stând în picioare. De ce podeaua ar face bârfele mai savuroase?

Eu și ducesa de Repington ne ducem la piață. Dacă te gândești să treci pe la Sandlin Court ca să găsim o cale prin care să scăpăm de zvonuri, îți propun să mai aștepți o zi.

Între patru ochi, domnul Gerard mi-a spus cum măcelarul care aprovizionează Sandlin Court se jură că noi doi avem o aventură pătimașă, plină de desfătare și decadență. Nu prea știu cum am putea să punem punct acestei false legături sau dacă ar trebui s-o facem, din moment ce se pare că ne distrăm atât de bine.

Cu siguranță că așa ceva n-ar fi drept.

J. St. Maur
Sandlin Court, Londra

Cuvintele ei și insolența lor aveau farmecul unor flori diafane, sau pe cel al unui parfum îmbietor. Of, dacă ea ar fi fost un alt fel

de femeie, dintre cele care să se fi bucurat de întâlniri pătimașe, dar discrete, împreună cu un singuratic care trebuia să strecoare astfel de întrevederi undeva pe drumul dintre tribunal și Finchely!

Poate că s-ar fi rezolvat totul cu o casă la marginea de nord a Londrei. Astfel, el ar fi avut doar o jumătate de oră de mers cu trăsura până acasă. Hedonism și eficiență.

Ideea părea ridicolă.

Un singuratic avea dreptul să viseze după bunul lui plac.

O altă privire aruncată pe fereastră îi dădu de înțeles că rămăseseră mai puțin de cinci minute până la Finchely. Unde nu erau garduri, arbuști sau păduri de guaiac cu flori de un violaceu albăstriu.

Durerea pierderii lui Phoebe și vina de a nu fi fost alături de ea nu mai erau atât de puternice ca înainte. Plăcând-o pe Jemina, gândindu-se la femeia care se afla acolo, la Londra, și îi scria scrisori... toate astea reușeau, oare, să descătușeze ceva în pieptul lui?

Se lăsă pe spate și reciti scrisoarea de la Jemina până când se iviră gardurile de la Finchely, cu împletiturile lor de lemn.

„Aproape că am ajuns, Hope", se gândi el.

Își luă ceasul de buzunar și-și trecu degetul pe suprafața *T*-ului incrustat.

„Doamne, te rog ca Hope să doarmă toată noaptea!"

Oare era bine să se roage pentru astfel de lucruri în momentele în care reflecta la desfrânare?

Fără doar și poate, înnebunise tot fiind un pustnic și ocupându-se de suspiciunile Lordului Primar.

Trăsura se opri.

Daniel își îndesă scrisoarea în buzunarul hainei, își înșfăcă pălăria și mănușile și o luă la fugă printre gardurile vii, de-a lungul aleii, iar apoi intră pe ușa principală.

Numaidecât, auzi un sunet îngrozitor. Fetița lui plângea cât o țineau plămânii. Tânguielile ei nimiciră totul înlăuntrul lui.

Își aruncă lucrurile. Nu dădu nici o atenție avertizărilor valetului, ci își aruncă haina pe podeaua lustruită și urcă scările la iuțeală.

Ajuns la etajul al doilea, Daniel alunecă pe covorul de un albastru indigo de pe coridor.

Deschizând ușa, își găsi fetița stând în picioare, în pătuț. Ochii îi erau mari și roșii de parcă ar fi vărsat un râu de lacrimi.

Cu două codițe ca de mătase, împletite, care îi alunecau pe spate, ea ridică fețișoara udată de lacrimi și-și întinse mâinile spre el.

– Pa-Papa!

Inima i se frânse și i se lipi la loc pe când o ridica în brațe.

– Papa e aici, Hope. Sunt aici, prințesă.

Ea își puse palmele umede pe gâtul lui.

– Am crezut... am crezut că ai dispărut! Plecat, ca mama.

Daniel îi înălță spre fruntea lui fețișoara ca un măr, pentru ca ea să-i vadă hotărârea din priviri.

– Nu, scumpo. Niciodată. Lordul Primar... O lungă zi de muncă.

Hope clipi de două ori. Suspinele ei se potoliră.

– Pa-Papa aici. Papa nu pleacă?

– Nu.

El o ținu strâns, lipită de pieptul lui.

– Ești cu mine. O să fiu mereu aici, poate doar ajungând acasă puțin mai târziu.

Daniel o legănă și privi spre coridor.

– Unde e dădaca? N-ar trebui să plece până când nu adormi.

Genele lungi ale lui Hope, de un maroniu aprins, se închiseră. Plânse și mai tare.

– A plecat.

– Poftim? Noua dădacă a plecat? Doamna Gallick! Unde e doamna G?

De parcă întrebările lui ar fi invocat-o, menajera intră în camera copiilor, aducând o tavă cu ceai și biscuiți cu zmeură.

– Domnule, v-ați întors!

Continuând s-o legene pe Hope, el se întoarse spre doamna Gallick, o femeie care îl cunoștea de când se născuse. Daniel trase aer adânc în piept și-și mobiliză tot calmul exersat.

– Da, doamnă G. Unde e dădaca lui Hope? N-ar trebui să-mi lase copila singură noaptea.

Doamna G era o brunetă voinică, ce începea să încărunțească, o femeie cumpătată și cu capul pe umeri. Ea se încruntă de parcă ar fi vrut să scuipe.

– Ființa aceea jalnică a plecat.

– Vezi?

Hope izbucni din nou în plâns.

El îi puse mâna pe cap, mângâindu-i cârlionții care îi încadrau fața.

– Nu e tipul acela de „plecat", nu-i așa, doamnă Gallick?

– Nu, domnule. A fost concediată.

Amărăciunea din vocea femeii nu suna ca și cum dădaca ar fi murit, ci ca și cum ea, menajera, și-ar fi dorit s-o vadă dusă pe lumea cealaltă.

– Explică-mi ce s-a întâmplat, doamnă.

– Ușuratica aia odioasă a plecat. Femeia își plecă privirea, de parcă ceaiul ar fi fost un lucru dintre cele mai interesante. Am concediat-o în numele dumneavoastră, milord.

El își aranjă ochelarii și numără până la zece înainte de a o lua de la capăt.

– Ai concediat-o pe dădaca lui Hope. De ce? Pentru care motiv? A fost o angajată bună în ultimele săptămâni.

– Nu vreau să vorbesc în fața copilei.

– Dădaca a plecat. A murit și ea.

– Nu, Hope.

Daniel îi aruncă o privire menajerei, în dorința nerostită ca ea să-i sară în ajutor.

– Te rog, spune-mi despre ce e vorba, doamnă G.

– Dădaca s-a vârât în patul dumneavoastră, despuiată. Nu era acoperită pe nicăieri. Îi spusesem că aveam de făcut niște comisioane. Probabil că o fi crezut că eram plecată peste noapte.

– Ce naiba... dezbrăcată? Chiar așa, dezgolită cu totul?

– Golașă ca un pui de pasăre. Am făcut-o eu să zboare.

Daniel simți cum mușchii feței i se încordau, fiindcă încerca să-și țină râsul în frâu.

– De ce să facă una ca asta? Nu sunt genul acela de angajator.

– Femeia vă aștepta, în încercarea de a vă compromite. E o fată bătrână, cu relații. Lady Lavinia Nell a trecut pe aici aproape în același timp. Cred că erau complice. Afurisitele erau hotărâte să facă pe toată lumea să creadă că noul conte de Ashbrook e un om îngrozitor. Poate chiar unul care încerca să-și facă un harem.

Desigur că Daniel rămase cu gura căscată, iar uimirea îl năpădi cu totul.

– Ea... ele erau cumva bete?

– Scorpii intrigante!

Doamna Gallick roti tava de argint în mâini. Cupa și ceainicul de pe ea se clătinară.

– Am azvârlit-o afară pe dădacă de îndată ce s-a încheiat la corset. Femeia aia diabolică n-o să ajungă contesă. I-ar fi frânt inima mamei dumneavoastră, fie-i țărâna ușoară!

– Iar eu m-am ocupat de Lady Lavinia.

Vocea aceea! Dacă n-ar fi ținut-o pe Hope în brațe, Daniel ar fi luat poziție de drepți ca în armată, la apel.

– Lady Shrewsbury, nu știam că ești aici!

Doamna Gallick trecu pe lângă el și străbătu restul încăperii.

– Ceaiul dumneavoastră, doamnă.

Menajera se opri în fața balansoarului de lângă fereastră... ocupat de Lady Shrewsbury.

Inima lui Daniel se opri o clipă, dar furia o făcu să bată din nou.

– Doamnă G, nu ne-ai spus că avem musafiri.

– Avem, domnule. Doamna a venit ca să ne ajute cu concedierea și ca să se ocupe de Lady Lavinia. Menajera se întoarse spre Lady Shrewsbury. E ceai de mușețel, așa cum vă place, cu un pic de tărie adăugată în el.

Ea îi făcu cu ochiul bătrânei doamne, iar apoi amândouă izbucniră în râs.

Dar Daniel clocotea.

Doamna Gallick îi dăduse de veste mătușii lui, ca să se asigure că nu existau consecințe legate de femeia dezbrăcată și că nu se auzeau bârfe pe la Finchely.

Însă casa aceea era templul lui și al fiicei lui.

Ceea ce făcuse mătușa era o încălcare a intimității. Daniel o strânse mai tare pe Hope.

– Mătușă, spuse el, bea-ți ceaiul. Te rog să mă aștepți în birou. O pun pe Hope la culcare, iar apoi vin să stăm de vorbă.

Lady Shrewsbury, cu înfățișarea ei de înger blond, dădu din cap.

– Desigur, Daniel. Avem multe de discutat.

Ea își luă cana și plecă împreună cu doamna Gallick.

După ce ușa se închise, Daniel se mută în balansoar.

O puse pe Hope în poala lui și și-o așeză pe vestă.

– Dădaca nu moartă, dar nu... nu se întoarce, Pa-Papa?

Femeia aceea ar fi trebuit închisă pentru o asemenea farsă, dar prostia nu era o crimă.

– Probabil că a răcit puțin, dar e foarte vie. N-o să se întoarcă.

Daniel se lipi de tijele de lemn ale balansoarului. Încet, el începu să se miște în ritmul care îi plăcea lui Hope, înainte și înapoi, nici prea repede, nici prea încet.

– Eu nu plăcut la ea. Pa-Papa, eu nevoie doar de tine.

– Ai inima lui Phoebe, nu-i așa? Și ea mi-a scris că avea nevoie doar de mine.

Daniel spera ca acele vorbe ale lui Phoebe să fi fost adevărate. Atât de multe lucruri rămăseseră nespuse!

Hope închise ochii.

– Nu se mai duce nimeni, Pa-Papa. Stai.

Era greu să fii atât de mic și să înțelegi concepte mari precum moartea și finalul. Fetița se ghemui mai adânc în brațele lui, apucându-i nasturii de perlă, unii de la domnul Weston, cel mai distins croitor din Londra.

Daniel o sărută pe frunte și continuă să se legene în balansoar până când îngerașul lui deveni un spiriduș care dormea și saliva. Nimic nu părea mai bun sau mai perfect.

Prea multe erau puse în joc din pricina intrigantelor, a văduvelor îndrăznețe, a anchetelor Lordului Primar și a coșmarurilor lui Hope.

Cu toate astea, Daniel putea fi cel mai crunt dușman al său. Odată cu fascinația lui tot mai mare pentru epistolele primite de la chinuitoarea și minunata doamnă St. Maur, era firesc ca lucrurile să scape de sub control. Trebuia să preia conducerea sau să fie surprins în inima ciclonului, reprezentat de dorința înnebunitoare pe care i-o trezea o jamaicană creolă. *Chubble. Chubble.* Probleme.

Capitolul 18

DANIEL – LA CEAI CU LADY SHREWSBURY

Punându-și în buzunar butonii de la mânșete, Daniel îi aruncă o ultimă privire lui Hope. Copila stătea întinsă în pătuțul ei, dormind buștean. Brațele îi erau înfășurate în jurul doamnei Feebs, o păpușă de lemn cu ochi mari, de sticlă. Copila avea un aer liniștit.

Daniel merse pe coridor în vârful picioarelor și lovi ușor balustrii de stejar lustruit ai balustradei ce mărginea șirul de trepte abrupte. Încetinindu-și mersul, el traversă coridorul de un alb imaculat și-și aminti de cine trebuia să se ocupe.

Lady Shrewsbury adulmeca slăbiciunea. Prospera pe seama oamenilor care o subestimau și-și închipuiau că puteau să obțină un avantaj deplin de pe urma ei.

Ea îl învățase pe Daniel tot ceea ce știa. Iată motivul pentru care măiestria lui din sala de judecată era greu de egalat, motivul pentru care pierdea atât de rar un proces. Acum el apăsă pe mânerul de cristal și pătrunse în încăpere.

Fu străbătut de un fior.

Doamna Gallick și mătușa lui aduseseră scaune din salon și le aliniaseră în jurul șemineului de piatră, ca pe vremea când mai trăia mama lui. Chiar îi păstraseră un loc și ei, ca și cum era de așteptat să li se alăture.

Mătușa lui nu juca cinstit. El refuză să se apropie și să cadă în plasa emoțională care îi fusese întinsă. Cu toate astea, Daniel nu reuși să-și alunge din minte amintirea ultimelor zile de viață ale mamei lui. La vârsta de opt ani, el îi făcuse o înmormântare așa cum se cuvenea, iar apoi revenise la Finchely doar ca să fie gonit de unchiul lui, care se folosise de un șiretlic juridic ca să preia controlul. Aceea fusese ziua în care Daniel își propusese să știe mai multe despre lege decât oricine altcineva.

Se opri în prag, rămânând țintuit locului asemenea lambriurilor lustruite care acopereau pereții.

– Lady Shrewsbury, ai avut o seară interesantă? Nu se întâmplă prea des să descoperi o dădacă dezgolită, aflată în cârdășie cu fosta mea amantă.

Se păru că doamna Gallick auzise de îndată nota tăioasă din vocea lui, de care Daniel se folosea rareori. Ea se ridică iute, ștergându-și mâinile pe șorțul alb de deasupra rochiei albastre, cu carouri.

– Vă las să discutați. Lady Shrewsbury, Lord Ashbrook, vă salut.

Grăbită, menajera dispăru de parcă ar fi urmat să fie concediată.

Femeia ar fi trebuit să știe că un asemenea lucru era imposibil. Cum s-o concedieze Daniel tocmai pe doamna G, o a doua mamă pentru el, una dintre cele trei mame ale lui, căci o punea la socoteală și pe Lady Shrewsbury?

El închise ușa cu o bufnitură.

– Puteam să mă descurc și singur.

– Daniel, ești supărat. Mama ta se străduia întotdeauna ca, înainte de asfințitul soarelui, să renunțe la resentimentele adunate peste zi. De aceea a tot continuat să-l ierte pe fratele meu îndărătnic, tatăl tău.

– Ei bine, cum deja e trecut de miezul nopții, m-am ales cu peste cincisprezece ore în care să fierb în suc propriu, până la apusul următor.

Mătușa bătu ușor în brațul scaunului de lângă ea, invitându-l să se așeze... în propriul lui birou.

– Daniel, tabloul de deasupra căminului e nou. Apele par atât de reale!

– L-a pictat o artistă locală, din Covent Garden. O femeie părăsită, o biată femeie însărcinată, care încerca să facă rost de niște bani. M-au atras nuanțele apei albastre, notele de portocaliu și de roșu ale apusului din Port Royal, în Jamaica. Pictura ilustrează felul în care artista și-ar închipui orașul înainte ca un cutremur și o revărsare de ape să-l distrugă. Un fel de Sodoma și Gomora în Caraibe.

Cu brațele încrucișate, el veni mai aproape.

– Frumusețe înainte de urgie. Arăți minunat în seara asta, mătușă. Să izgonești păgâni ți se potrivește.

– Ai tot dreptul să fii supărat, Daniel, dar pe cine?

– Ce i-ai făcut nerușinatei din patul meu?

– Dădaca dezgolită, după i-ai spus tu, a fost dusă la tatăl ei. Baronul a fost îngrozit, și-a *dezgolit* și el umilința, cu vârf și îndesat. M-am asigurat că incidentul n-o să fie pomenit niciodată. Eu și Lady Lavinia am ajuns la o înțelegere. Reputația ta e în siguranță. Ea tot vine la cina mea și la Balul Văduvelor.

– În siguranță? Deci, chiar dacă nu m-am aflat aici în momentul în care dădaca s-a dezgolit, tot ai crezut că o să fiu tras la răspundere?

– Poate că da, poate că nu. Ești un avocat senzațional și un om foarte cumsecade.

– Și foarte faimos, se pare. E incredibil de frustrant să ai principii și standarde și totuși să planeze asupra ta un aer de suspiciune.

– Ești de trei ori binecuvântat, băiete. Un tată scandalos, un escroc de unchi lipsit de principii și...

– Și pielea mea mai întunecată la culoare decât cea a unui gentleman din Corint?

Ea îi aruncă zâmbetul ei politicos și încurajator. Același pe care îl schițase atunci când îi ceruse unui copil al străzii să i se alăture la o înghețată. Daniel acceptase. Fusese cea mai bună decizie pe care o luase cu mintea lui de copil de nouă ani. Iar ea avusese răbdare ca să facă să dispară răul și furia provocate în sufletul lui de un an trăit pe străzi.

Daniel oftă și-și frecă gâtul, fiindcă simțea că i se pusese un nod în el.

– Trebuie să fac ceva corect, dacă am meritat o dădacă dezgolită și atenția lui Lady Lavinia.

El se lăsă pe scaunul de lângă Lady Shrewsbury și începu să se descalțe.

Maximilian, mopsul lui iubit, ieși de sub biroul din colț și se tolăni la picioarele stăpânului.

– Aici erai, Max! Tu puteai să le alungi. Nu-i așa, băiete?

După ce își mângâie mopsul și îi ciufuli coada încovrigată, Daniel ridică din umeri.

– Poate că lumea o să-și amintească și că am temperamentul familiei Thackery. Pot să distrug lucrurile la fel de bine pe cât pot să le apăr.

– Daniel, iubirea mea, tu ești multe lucruri, dar atât de pătimaș încât să fii crud, pe asta n-am văzut-o niciodată. Ea îl trase de braț și continuă: Asta nu e un lucru rău. E ceea ce ne-am dorit, lucrul la care am sperat.

Mătușa lui vorbise la plural... Lady Shrewsbury încă onora locul acela neocupat. Mama lui Daniel se temuse pentru el, care la vremea aceea era un băiat metis ce urma să moștenească o avere și un titlu nobiliar.

El își sprijini capul de spătarul scaunului mătușii.

– Știu că mama ar fi mândră de mine și ar râde de bufoneriile astea.

– Așa ar face Gertrude. Ar fi fericită peste măsură pentru tot ce ai realizat, începând cu recuperarea casei ei, căreia i-ai redat măreția în acești ultimi cinci ani.

– E vina unchiului. El a pariat prea mult. Am reușit s-o cumpăr de la debitorii lui pe un preț de nimic.

– Ei bine, omul a încercat să piardă toate proprietățile familiei Ashbrook atunci când și-a dat seama că urma să fii moștenitorul averii și singurul lucru pe care îl mai putea face ca să împiedice asta

era să trăiască veșnic. A fost o idee strălucită să aranjezi cu prietenii de jocuri de noroc ai tatălui tău ca să-i ia nătângului tot ce puteau, în schimbul unui împrumut.

– Mătușă, încercările tale de a-mi distrage atenția n-o să dea nici un rezultat. Eu nu sunt Jemina St. Maur.

– Iar umbli cu ea? Am auzit că v-ați ținut de cald unul altuia. V-ați dat încântați de-a dura.

Daniel nu voia să pună ordine în sentimentele pe care le simțea față de Jemina, cu mătușa de față. Era ceva de un soi pe care-l păstra pentru discuțiile cu prietenii lui, la un joc de douăzeci și unu, nu că ar fi avut de gând să le vorbească vreodată despre femeia aceea misterioasă.

– Haide să ne concentrăm asupra unei alte probleme. De ce ai lăsat-o pe Hope să plângă? Ai greșit.

– Mă aflam chiar lângă ea. Era în siguranță. E greu să-i lași să plângă pe cei mici, dar...

– Nu. Nu. Nu. N-are nici măcar patru ani. N-am de gând s-o las să-și reprime sentimentele atât de curând. Trebuie să fie liberă cât se poate de mult.

Lady Shrewsbury își duse o mână la gură. Fața i se înroși.

– Tu așa te simți, dragul meu? Cu sentimentele reprimate?

Uneori chiar ținute în cușcă.

Expuse în vitrină, alteori.

El scoase un oftat lung și liniștitor.

– Nu m-a deranjat să devin un singuratic. Dar nu-mi spune că o cocoloșesc pe Hope. Nu-mi spune că nu sunt un tată bun.

– Niciodată n-am să-ți spun așa ceva! Nici nu-mi dau seama cum de ai devenit un tată atât de bun. Nici unul dintre frații mei n-a fost suficient de cumsecade față de tine. Tatăl tău a încercat, dar patima lui pentru băutură l-a costat amarnic. Iar fratele meu mai mare, răposatul Lord Ashbrook... nici nu înțeleg cum de sunteți rude.

– Frumoasă analiză de caractere, mătușă, dar decizia mea e nestrămutată. Hope a mea n-o să plângă până când nu mai poate și nici n-o să i se spună să devină om mare la patru, șase sau opt ani. A trecut prin prea multe.

Mătușa lui se ridică în picioare, luă ceainicul ce se încălzea pe polița șemineului și-și mai turnă o cană de ceai.

Îi oferi și lui una, dar Daniel refuză, neștiind dacă acela nu cumva era ceaiul cu alcool în el, despre care vorbise menajera.

Cu mișcările ei grațioase, Lady Shrewsbury ar fi putut să fie o actriță de teatru, în timp ce rochia ei sidefie, împodobită cu perle, pluti și scânteie în licăririle focului din șemineu. Nimeni n-ar fi bănuit vreodată că o femeie atât de mărunțică putea să fie un geniu malefic, ei bine, nu malefic – până astă-seară.

– Îmi pare rău, Daniel. E dreptul tău s-o crești pe Hope după cum crezi de cuviință, dar o să-ți fac în continuare sugestii.

Lady Shrewsbury nu dădea niciodată înapoi.

Niciodată.

„Asta trebuie să fie o tactică nouă", se gândi Daniel.

El se duse la bufet și-și verifică reflexia, ca să vadă cât de aspră era expresia pe care o avea pe față. În spatele ochelarilor, ochii lui păreau negri și amenințători precum întunericul nopții. Nu reușise să-și reprime furia.

Sticlele de băutură pe care le ținea la vedere și din care își servea oaspeții păstrau o strălucire a lor. Frica sălășluia în acele licori, dar mătușa ucisese majoritatea demonilor lui. Daniel folosise legea ca să-i ucidă pe ceilalți.

– Coniacul e preferatul tău, mătușă. Cred că, pentru tine, e precum frișca pe care ți-o pui în ceai.

Ea îi zâmbi cu obraji îmbujorați, iar apoi el se așeză din nou, pe scaunul mamei lui, de astă dată. O femeie foarte plăcută, respectabilă și căreia i se simțea cumplit lipsa.

– Mulțumesc, spuse Lady Shrewsbury după ce puse ceainicul înapoi pe polița șemineului. De ce ești într-o dispoziție atât de proastă?

– Pentru toate câte se întâmplă. Povestea cu Așezământul Speranță pentru Văduve, suspiciunile Lordului Primar. El crede că cineva de la Lincoln's Inn e părtaș la o conspirație. Îți mulțumesc că în ultima vreme n-ai mai avut nevoie de mine pentru escapadele tale, dar te-ai gândit măcar de departe să încetezi?

Mătușa își trecu degetul de-a lungul vătraiului din fier forjat, de parcă praful ar fi îndrăznit să se arate într-o casă gospodărită de doamna G.

– Nu.

Lady Shrewsbury sorbi din ceai, lăsând ca trosnetul focului să devină ecoul împotrivirii ei.

– Ei bine, întrebam și eu.

El clătină din cap spre femeia aceea încăpățânată.

– O să te mai întreb din nou înainte ca unul dintre noi să fie dus la închisoare.

– De ce ai sărutat-o pe doamna St. Maur la Sandlin Court?

– Zvonuri? Mătușă, nu credeam că pleci urechea la așa ceva!

– De ce ești atât de nestatornic, Daniel? Mai întâi Lady Lavinia, iar acum Jemina?

Ei bine, dacă mătușa n-avea de gând să răspundă la întrebările lui, putea și el să fie selectiv.

– Nu sunt interesat de Lady Lavinia, cu atât mai puțin acum.

Lady Shrewsbury răsuflă prelung.

– Mi-am făcut griji atunci când am văzut că stă cu ochii pe tine. Își caută un al patrulea soț. Datoriile moștenite de la cel de-al treilea au fost amețitoare. Ridicarea în rang și averea ta te fac un candidat atractiv.

– Și înainte eram atractiv pentru ea. Nu sunt tocmai o noutate în lumea ei.

Dându-și peste cap ochii chihlimbarii, ea își mai turnă în ceașcă un pic de licoare aurie.

– Știu, dar acum vrea să fie contesa ta. Probabil că și-a făcut apariția ca să te salveze de dădacă, pe post de martor compromițător. Însă tu meriți mai mult decât o lipitoare.

– Aici chiar mă confrunt cu o decizie grea.

El chicoti.

– E uimitor cum peștitoarele de odinioară, care își fereau fiicele de dansul cu avocatul negricios de la Înalta Curte, nu mai au acum nici o problemă cu pielea mea tuciurie sau cu originea mea. Să fie asta un progres?

– E complicat. Genialitatea și caracterul tău impecabil ar trebui să fie de ajuns. Dar să vorbim despre Jemina. Ea chiar se încadrează bine în colecția ta de artă și de suflete pierdute.

Daniel se împinse în spătarul scaunului.

– Poftim?

– Daniel, colecționarul. Câinele vagabond pe care l-ai văzut cerșind de mâncare în fața la Old Bailey.

El își mângâie câinele preaiubit.

– Max e un animal loial. Iar tu nu colecționezi tot așa, mătușă? Nu salvezi pretutindeni femei asuprite?

– Asta face Așezământul Speranță pentru Văduve. Dar tu ai angajat un hoț de buzunare în vârstă de șaisprezece ani, după ce l-ai condamnat.

– Domnul Anthon a greșit, dar și-a plătit datoria. Acum băiatul are optsprezece ani și a devenit cel mai iscusit om bun la toate pe care îl am. Îmi ține chiar și caii pregătiți și gata înșeuați, în caz că trebuie să plec s-o salvez pe una dintre văduvele tale din fața magistratului.

– Și Jemina?

Daniel îi aruncă o privire lui Lady Shrewsbury. Exista nespus de multă iubire în femeia din fața lui, dar el începuse să ia propriile decizii încă din vremea studiilor pe care le făcuse la Eaton. N-avea de gând să se agațe de fustele ei pentru nimic în lume.

Aplecându-se mai aproape, el o bătu ușor pe mână.

– Nu te îngrijora, mătușă. N-am făcut nimic din ceea ce ea să nu-și fi dorit. Dar trebuie să-ți încalc regula. E corect așa. Tu n-ai respectat-o pe a ta.

– Despre ce regulă vorbești?

– Despre cea legată de văduvele tale. Vreau să-mi fac o amantă. Și vreau ca amanta mea să fie Jemina St. Maur.

Ochii chihlimbarii ai lui Lady Shrewsbury se făcură mari, dar apoi ea își recăpătară aerul dezinvolt.

– Nu, Daniel, ea e fragilă, nu-și găsește locul în lume.

El își împleti degetele cu ale ei și îi sărută mâna.

– Mi-a răscolit lumea. Și e vina ta pentru că le-ai trimis pe ea și pe Patience să intre pe furiș la Lincoln's Inn. N-am de ales decât să-i distrag atenția cu săruturi și cu orice altceva o să-mi mai permită.

– Daniel!

– Dacă singura cale prin care o pot face să uite de *Minerva* e să devină amanta mea și să se implice într-o poveste de dragoste secretă deși intensă, e un sacrificiu pe care mi-l asum.

Zâmbetul ei se stinse.

– Care e miza, Daniel, în afară de orgoliul tău? Nu mi-ai spus tot ce știi despre *Minerva*.

El își mușcă buza, apoi decise să aibă încredere în ea.

– Ceea ce mă preocupă cu adevărat... e Hope, siguranța ei, un viitor sigur, în care ea să crească liberă.

Mătușa îl apucă de braț, iar unghiile ei se îngropară în mâneca albă de in.

– Ce vrei să spui?

– Tu ai trimis Așezământul Speranță pentru Văduve la Lincoln's Inn. Cele două agente ale tale au dat peste dovada singurului moment în care am încălcat regulile în favoarea mea. Am falsificat documente, am mințit, am făcut totul pentru ca fetița să fie în siguranță, ca s-o pot crește în locul lui Phoebe.

Lady Shrewsbury rămase cu gura căscată.

– Ai mințit?

– Căsătoriile prin procură nu sunt legale în Anglia. Eu și Phoebe trebuia să plecăm din Portsmouth și să ne căsătorim aici, la Finchely, în noaptea aceea. În schimb, am organizat o înmormântare și am creat dovezile necesare ca să devin tutorele de drept al lui Hope.

Mătușa îl strânse de mână.

– N-o să auzi nici o acuză de la mine, dar ce legătură are asta cu Jemina?

– Căutarea prin arhive a detaliilor despre *Minerva* n-o s-o ajute pe doamna St. Maur să afle mai multe despre propria poveste. Valurile stârnite de Jemina n-ar putea decât să-i alerteze pe îngrozitorii Dunn în privința existenței lui Hope. Ei o să ceară ca fiica mea să fie trimisă pe plantația lor de zahăr. Urăsc să mă gândesc la ea ajunsă acolo, o fetiță cu probleme de vorbire, care, la trei ani, încă învață să meargă.

Mătușa își plecă, încet, capul.

– I-ai făcut un bine nepoatei mele. Dar de data asta, Daniel, suntem în tabere opuse. Jemina St. Maur e membră a Așezământului. I se cuvine să știe adevărul. Trebuie să-l descopere.

– Dacă e distrasă, n-o să-i pese. În felul ăsta, n-o să se mai cațăre pe clădiri și n-o să se mai rănească. Trebuie să recunoști că argumentele mele sunt câștigătoare. Nu spui tu mereu că scopul scuză mijloacele?

Capul ei se clătină de parcă ar fi fost gata să aterizeze pe podea și să devină o minge pentru Max.

– Mătușă, nu depinde de mine. Mi-a spus că m-a ales. Ce altceva să fac decât să mă supun alegerii ei?

El zâmbi larg, dar Lady Shrewsbury nu gustă din umorul lui. Nu conta, el tot avea să se asigure că afacerea *Minerva* rămânea un secret. O femeie a cărei inimă era consumată de pasiune n-avea să mai sape după fantomele trecutului.

Pentru prima dată după mult timp, Daniel știa ce voia. Iar ceea ce voia era Jemina St. Maur.

Capitolul 19

JEMINA – O LADY ÎNZESTRATĂ CU IMPERTINENȚĂ

Proprietatea de la oraș a lui Lady Shrewsbury era splendidă și atât de diferită de locurile izolate în care ea obișnuia să locuiască! Ochii îmi erau plini de grandoarea marii săli de mese.

Aplice de cristal se aflau peste tot, fiecare dintre ele licărind în lumina lumânărilor. Stucaturi aurii, care scăpărau ori de câte ori treceai pe lângă ele, împodobeau muchiile de sus, de jos și mijlocul pereților. Și mai mult auriu împodobea intrările boltite.

Varul nu era alb sau albastru. Era ceva între cele două, iar acea nuanță catifelată îți dădea sentimentul că-ți reflecta dorințele.

Aveam o dorință.

Îmi doream ca lordul Ashbrook să pună capăt suferinței mele și să-mi spună secretele lui. Îmi doream să primesc răspunsuri chiar în acea seară. Și speram să nu fie prea supărat pentru faptul că mă rănisem în misiunea din ziua precedentă.

Lady Bodonel mă apucă de încheietura vânătă a mâinii.

– Cina asta doar ne dă de înțeles cât de măreț o să fie balul. Nu ești încântată?

– Ba da, am spus eu, cu o tresărire.

Ea se uită peste capul meu și-și flutură evantaiul.

– Tu ești genul agitat.

Am privit cum acea femeie zveltă se îndepărtă cu pași grațioși, învăluită în rochia ei crem, cu lumina subliniindu-i perlele care îi decorau mânecile mantiei. Ea o abordă pe soția Lordului Primar.

Soacra lui Patience era o persoană interesantă. Părea uneori pierdută, dar în clipa în care voiai s-o ajuți, ea redevenea caricatura unei creaturi lipsite de sentimente, ce căuta un statut și o situație materială mereu mai favorabile.

Dar unde era Patience?

Ar fi trebuit să-mi pot vedea prietena. Unde se dusese? Sosiserăm împreună.

Grijile mele fură alungate de sunetul muzicii.

Triluri frumoase de vioară.

Pantofii mei confortabili începură să se miște în ritmul melodiei cântate de un cvartet de coarde. Un', doi. Un', doi. Unul dintre muzicieni semăna mult cu prietenul de joc de cărți al lui Ashbrook.

Melodia lină și liniștitoare te îmbia la un minunat dans.

Săriturile nu-și aveau locul, dar inima mea sălta în ritmul muzicii.

Poate că eram o dansatoare.

Poate că eram grațioasă și aș fi putut să plutesc cu ușurință prin încăpere în pași de dans. Poate că așa îl întâlnisem pe Cecil St. Maur.

Am făcut un pas și mi-am dat seama că pierdusem ritmul. Glezna mi se răsuci puțin. Ei bine, poate că nu eram chiar o dansatoare grozavă.

Totuși, muzica mă încânta; răsuna în adâncul sufletului meu, înălțându-mă. Cu o noapte înainte avusesem un coșmar: freamătul vânturilor nesfârșite, panica absolută a încercării de a-mi ține capul, și pe al ei, deasupra apei.

Eram sigură că avusesem o fată în brațe.

O fetiță.

Era micuță, pentru reușisem să țin în scobitura brațului și catargul, și pe ea... măcar pentru o vreme.

– Jemina, te simți bine?

– *Mi den yah*. Adică, aici sunt.

După câteva clipiri, am văzut chipul lui Patience. Arăta frumoasă în rochia ei crem, cu o pelerină de un roșu-granat luminos.

Dar zâmbetul îi dispăruse, buzele i se strângeau prea tare.

– Tocmai i-am părăsit pe Lady Bodonel și grupul ei de prieteni.

Se apropie de mine, iar eu am luat-o de braț.

– Ai nevoie de o gură de aer, Excelența Ta?

– Nu, mi-am petrecut prea mult timp cu soacra mea. Nu poate fi tolerată în reprize prea lungi. O, Doamne!

Ea își frecă fruntea.

– Și încă mai aveam de trecut prin cină.

Am străbătut mulțimea și ne-am apropiat de mijlocul încăperii. Ne-am oprit la una dintre mesele lungi. Erau douăzeci în total. Fețe de masă elegante și apretate le acopereau precum niște porumbei albi ca zăpada. Pe margine erau așezate șervete de culoarea homarului. Aerul care învăluia vasele cu mâncare era fierbinte.

O privire aruncată înăuntru îți dezvăluia o supă de pui cu un miros divin de migdale prăjite. Îmi plăcea supa de pui. Lady Shrewsbury o servea văduvelor care își încheiau cu bine misiunile. Era specialitatea bucătarului ei.

– Culorile din seara asta, roșu și alb, par să fie la modă.

Patience își puse mâna pe scaunele roșii. Cu degetul mic, lovi ușor cuiele strălucitoare de alamă.

Netezindu-mi corsetul de dantelă, mi-am dat seama că nu mă simțeam prea în largul meu.

– Iar eu mi-am propus să ies în evidență într-o toaletă de un cenușiu precum cel al penelor de porumbel.

– Tot elegantă ești, Jemina.

M-am jucat cu mănușile mele subțiri, dorindu-mi să fi așteptat ca Patience să-mi aducă perechea strălucitoare pe care o socotise asortată cu rochia mea.

– Arăt ca un cer înnorat. N-ar fi trebuit să vin.

Cu blândețe, ea îmi apucă încheieturile pansate.

– Trebuie să găsim moduri mai potrivite ca să intrăm în diferite locuri. Îmi pare rău că te-ai rănit. Ar fi trebuit să vin cu tine.

– Patience, ducele avea nevoie de tine săptămâna asta. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Văduva Cultony nu se pricepe la noduri. O să-și revină. O să-mi revin și eu. N-am nimic rupt, doar că mă doare tare.

– Ei bine, mănușa ascunde cea mai mare parte din pansament. Vino cu mine, spuse ea.

Patience mă conduse prin mulțimea de oaspeți. Câțiva dintre soldații sau foștii soldați pe care îi văzusem în vizită la Sandlin Court se aflau aici.

– Crezi că i-a trimis ducele, Jemina? Nu-mi dau seama ce pune la cale zilele astea. Îl găsesc din ce în ce mai mult șușotind cu Lionel și cu Gantry în biroul lui, iar apoi se poartă cu mine de parcă aș fi de sticlă.

Am tras-o pe Patience într-o parte, sub o urnă mare din care se revărsau trandafiri și flori de usturoi sălbatic.

– Scumpa mea, de ce te lași copleșită de îndoieli?

– Jemina, știu că mă iubește, iar eu îl iubesc pe el, dar lumea asta de la Londra nu e pentru mine. Nu sunt sigură că e pentru el. Știi cât de mult dorește să tragă cu tunul sau să plece în marș împreună cu trupele lui? Nu poți face asta în Mayfield. Ei bine, nu cu ușurință.

– Adevărat, domnul Gerard nu mai poate să tot ascundă ghiulelele.

– Majordomul nostru și slujnica mea sunt singurii doi servitori din gospodărie care nu fac parte din armată, dar și pe ei i-a făcut să-i dea rapoarte. Ce să raporteze ei? Rufele spălate, inventarul de ciorapi?

Patience oftă și se apucă de coate.

– Nu știu dacă îmi place ce fel de oameni devenim atunci când suntem aici. Nu vreau să-l cresc pe Lionel sub ochii mereu la pândă ai societății ăsteia. Ar trebui să vorbesc cu lordul Ashbrook. El s-ar putea să înțeleagă și să aibă sugestii de făcut.

„El, nu eu?"

M-am uitat pieziș la Patience. Era prima dată, primul moment în care m-am simțit îndepărtată de ea.

– Jemina, nu te încrunta, nu voiam să sune așa. Dar tu te încadrezi în societatea asta mai mult decât o voi face eu vreodată.

Atunci când discutam despre problemele cu care se confrunta ea, nu ne întrebam niciodată dacă nu cumva înainte de *Minerva* eu fusesem, poate, una dintre acele femei fără inimă care își făceau o regulă din a fi crude cu Patience fiindcă era mulatră. Speram ca odinioară eu să nu fi fost o ființă îngrozitoare. N-aveam de unde să știu.

Patience îmi luă mâinile.

– Tu ești cea mai dragă prietenă pe care o am. Te iubesc, dar unele lucruri sunt greu de exprimat, dacă n-ai mers pe același drum și nu știi cât de atentă a trebuit să fiu mereu.

I-am căutat ochii întunecați, strălucind în lumină, și am văzut în ei o urmă din ceva ce nu mai văzusem de mult. Frică.

Ea îmi mângâie brațul.

– Să vedem lângă cine o să stăm. Lady Shrewsbury n-o să ne lase să rămânem una lângă alta.

N-am mai insistat. Nu știam cum s-o rog să-mi explice de ce micile ofense ale străinilor o făceau să se simtă neînsemnată, sau de ce

simțea o durere atât de mare pentru că, diferită fiind, ieșea în evidență. N-o puteam lăsa să-și amintească de durerea aceea, nu atunci când trebuia să se concentreze pe zâmbit și să încheie seara cu bine.

Ne-am întors la mesele cele mărețe. Servitorii adăugaseră suporturi de argint care să susțină farfuriile de fildeș. Acoperiseră fiecare farfurie cu șervete apretate impecabil. Aroma de amidon dulce mă făcu să mă gândesc la conte.

Am ridicat cartonașul pe care scria *Lord Ashbrook*, iar apoi l-am lăsat jos, fiindcă un lacheu venise să aprindă șfeșnicele. Lustruite asemenea unor oglinzi, se înălțau falnic pe mese, la câte un metru distanță unul față de altul. Cel din centru era cel mai înalt, iar brațele i se răsfirau ca o stea de mare, purtând lumânări de ceară înalte cam de douăzeci și cinci de centimetri.

Am atins metalul fin.

– Lady Shrewsbury nu folosește lumânări de seu.

– Nu în seara asta sau pentru Balul Văduvelor, bănuiesc.

Încruntarea lui Patience, vagă și abia vizibilă, reveni.

– Mă duc să iau o gură de aer, Jemina.

Am dat s-o urmez, dar ea ridică o mână.

– Am nevoie să fiu singură o clipă. Mă întorc imediat. Te rog, rămâi. Găsește-l pe conte. Clarifică lucrurile. Încercați, de dragul lui și al tău, să puneți capăt zvonurilor care circulă anapoda.

Știind ce însemna să-ți dorești să ți se dea pace, am lăsat-o să plece, dar aveam să mă duc după ea dacă stătea departe de mine prea mult.

Am auzit un râset în stânga mea.

Firicelele de la ceafă mi se înfiorară. M-am întors. Chipeșul conte de Ashbrook se găsea prin apropiere, discutând cu Lordul Primar.

Cu o atitudine severă, Ashbrook dădu din cap și făcu o glumă, una despre un subiect savant, de natură juridică.

Măcar era aici și îi puteam mulțumi personal pentru trandafiri. Douăzeci și patru de tulpini lungi, cu petale de un roșu aprins. Domnul Gerard îmi spusese că acei trandafiri proveneau de la cea mai renumită seră, nu erau vreo grămadă cumpărată de la un florar din Covent Garden.

Ceea ce însemna că gestul contelui nu fusese un capriciu, ci ceva deliberat. Ashbrook se gândise la mine. Nu știam ce putea să însemne asta.

El îmi surprinse privirea și păru tentat să vină la mine, dar mătușa lui îl apucă de braț și îl conduse în direcția opusă.

Îmi era greu să nu mă uit lung. Mâinile mele nu avură nimic altceva de făcut decât să împăturească și să despăturească șervetul din fața mea.

Se părea că Lady Shrewsbury și Ashbrook purtau o discuție de complezență; el izbucni în râs, iar ea își flutură evantaiul argintiu. Ce pereche uluitoare... înălțimea lui impresionantă și umerii lui lați și frumoși, alături de discreta și superba contesă Lady Shrewsbury, cu perlele mari și strălucitoare care îi atârnau la gât și cu rochia ei crem.

Contele purta pantaloni negri și o vestă de culoarea fildeșului, brodată cu fire aurii care închipuiau X-uri sau cruci.

– Catarame?

Ușor surprinsă, m-am ținut de spătar.

– Scuze, doamnă, i-am spus eu celei care mă acostase astfel.

– Catarame, tu ești! Ți-am recunoscut pantofii urâți de la Lincoln's Inn.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Catarame, nu te sfii. Am umblat și eu după bărbați. M-am ascuns prin trăsuri, m-am prezentat precum Cleopatra, înfășurată toată într-un covor. Faci ceea ce trebuie ca să le atragi atenția și, de îndată ce o ai, nu-i mai lași. Asta a fost greșeala mea cu Daniel.

– Scuză-mă. Eu trebuie...

– Nu ți-a spus? Sunt prietena lui specială, Lady Lavinia Nell. Contele trebuie să fi uitat să-ți pomenească de mine. Am fost destul de apropiați o vreme, dar apoi eu l-am părăsit, iar el s-a căsătorit. Acum e cam singurel, dacă nu cumva i-ai cucerit tu inima.

Femeia voia să obțină informații. M-am hotărât să-i dau cât să ducă.

– Ei bine, el e avocatul meu. Un om atât de puternic și de încredere!

– Deci zvonurile sunt adevărate? Catarame, tu ești noua lui amantă. Așadar, nu ești vreuna dintre domnițele în alb. Deși ni s-a cerut să venim îmbrăcați în alb astă-seară.

– Poftim?

– Nu știai că ținuta obligatorie impunea o rochie albă sau roșie pentru serata asta? Ai decis să fii doamna în cenușiu-închis. Cam posomorât, nu crezi?

– Ne evidențiem în multe feluri, i-am spus eu cu un zâmbet larg. Sunt convinsă că știi asta.

Lady Lavinia tresări. Mărgelușele sidefii de pe rochia ei strălucitoare și decoltată, de culoarea fildeșului, tresăltară.

– Micuță sarcastică!

Ea își încrucișă brațele și făcu o jumătate de ocol în jurul meu.

– Bravo, Catarame, o să ieși în evidență, dar data viitoare să porți ceva mai mult decât o rochie simplă de muselină. Nu face cinste zestrei tale. Ai nevoie de ceva care să facă să-ți fie uitați pistruii.

Îmi rămăsese, oare, gura deschisă?

Probabil că din pricină că trebuia să înfrunt o astfel de revărsare de venin. Mi-am lăsat de-a lungul trupului palma cu care-l plesnisem pe conte.

– Nu-mi spui un lucru prea frumos.

Ea făcu ochii mici și păru să privească pe deasupra capului meu.

– Poți să spui mai mult de câteva cuvinte. Contele nostru nu e suficient de aproape ca să tragă cu urechea.

– La ce să tragă cu urechea?

– La avertizarea mea. Să-l lași în pace. Nu poți să te descurci în lumea lui, în înalta societate. El are nevoie de o femeie înțeleaptă, de cineva care să-l îndrume, nu de o amnezică neîngrijită. Cu influențele potrivite, el ar putea să fie judecător în instanță, magistrat.

– Nu cred că are nevoie de influențele sau de răutatea ta. Ori ai de gând să-l otrăvești cu parfumul tău groaznic până când ajunge să ți se supună?

– Drăguț, Catarame, și fiindcă tot vorbim de lup... iată-l! Îl recuceresc în seara asta, sau o să se dezlănțuie iadul pe pământ.

– Eu n-am nevoie să-l recuceresc.

Vorbeam serios, pentru că nu fusese niciodată al meu, dar fața lui Lady Lavinia deveni ca o prună uscată, stafidită și stacojie.

– Nu mi te pune în cale, spuse ea.

Ea plecă, iar eu n-am oprit-o. Nici n-am alergat cu sufletul la gură spre Ashbrook, așa cum și-ar fi închipuit Lady Lavinia. Furia din mine îmi arăta că mă mințisem. Nu-mi doream doar răspunsuri legate de trecutul meu. Îl voiam și pe Ashbrook.

Mâinile îmi erau asudate în mănușile roșii. M-am uitat la rochia mea. Da, era de un cenușiu-închis, cu dantelă Mechlin aplicată pe corset – o rochie perfectă pentru perioada imediat următoare doliului.

Aveam de gând să mă păstrez pentru viitorul Bal al Văduvelor. Nu mă gândisem că trebuia să fiu strălucitoare ca să țin viperele la distanță.

Cu spatele la el, l-am auzit pe Lord Ashbrook salutând-o pe Lady Lavinia. Amândoi chicotiră după aceea. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă râdeau de mine.

Ashbrook nu ar fi făcut așa ceva. Înlăuntrul lui exista mai multă compasiune decât la majoritatea oamenilor. Știam că era un om bun, chiar dacă avea secretele lui.

Cu toate astea, el rămase cu vipera.

Continuară să râdă.

Contele putea să se descurce de unul singur. Eu aveam nevoie de aer, trebuia să mă îndepărtez de otravă. Poate că reușeam s-o găsesc pe Patience și să plecăm amândouă.

M-am uitat în stânga, apoi în dreapta, și am ieșit din încăpere.

– Jemina, spuse Lady Shrewsbury, te simți bine?

Am dat din cap, căci nu mai aveam decât cuvinte care ar fi vădit gelozia pe care o simțeam.

– Arăți de parcă ai fi vorbit cu contele.

– Nu, doamnă, n-am vorbit.

Ea făcu ochii mari și înclină din cap, de parcă ar fi vrut să spună „Văd că te chinui".

– Draga mea, nu-l lăsa pe nepotul meu să te zăpăcească. Ăsta e talentul lui.

– Deci scopul lui e să mă zăpăcească?

– Pe tine, și poate chiar pe el. S-a schimbat de când și-a pierdut soția. A iubit-o atât de mult, totul – prin scrisori. Apoi a pierdut-o înainte să-și poată împlini visurile împreună. Sunt sigură că nu știe ce vrea. Nu te lăsa prinsă în capcană, gândind și sperând la un lucru, când el se referă la cu totul altceva.

– Nu ești de acord cu relația dintre noi doi?

– Nu e treaba mea. Numai să poți face față consecințelor. Bărbații nu suferă consecințele, nu ca femeile.

– Poți s-o spui pe șleau? Începe să mă doară capul.

Ea mă bătu ușor pe mână.

– Văduvele trebuie să fie mai inteligente decât cei din jurul lor, chiar și în cazul bărbaților care par cinstiți. Un bărbat trebuie să fie dispus să-și schimbe întreaga lume ca să asigure fericirea ta și a lui.

Cum lumea mea avea doar doi ani, schimbarea nu părea atât de cumplită, dar Ashbrook trăise o viață întreagă.

Cu ochii ei ca vinul de Xerex privindu-mă amabil, poate chiar rugându-se pentru mine, Lady Shrewsbury îmi dădu drumul.

– Să te întorci repede. O să se servească supa de pui.

Ea intră în sala de mese, dar eu m-am aventurat prin labirintul de uși. Cred că am mers în cerc, dar am găsit în cele din urmă curtea interioară.

Patience nu se afla acolo, dar nu eram pregătită să mă întorc.

În aer plutea o ușoară răcoare, dar mă simțeam mult mai bine decât în sala de mese, cu toată lumina aceea și cu privirile care mă scrutau.

Ușa se deschise și se închise în spatele meu.

O siluetă înaltă mi se alătură în întuneric. Nu trebui să mă uit ca să știu cine era în spatele meu, nu după felul în care începu să-mi bată inima. Eram fata pe care contele de Ashbrook o urmase în noapte.

Capitolul 20

JEMINA – O PROPUNERE ȘI UN GENTLEMAN

Pulsul începu să mi se zbată în vene, bătând precum tobele militare ale ducelui.

Ashbrook veni mai aproape. Pașii lui loveau pietrele cubice cu care era pavată curtea interioară. Ar fi trebuit să mă întorc spre el, să-i mulțumesc pentru flori și apoi să plec de la acel dineu.

Cu toate astea, am rămas împietrită, captivată de parfumul lui care avea un iz curat de cedru, de crini dulci și de apret.

El rămase în spatele meu.

Nu mi-ar fi trebuit mult ca să mă lipesc de pieptul lui, doar ca să mă mai delectez un pic cu parfumul acela.

Mâna lui se ridică și mi se așeză pe umăr. Trimise o scânteie, un fior adânc care-mi străbătu pielea, puținul dezvăluit de decolteul meu pătrat.

– Toate bune, doamnă St. Maur? răsună în întuneric vocea lui Ashbrook. Te-am văzut plecând în grabă.

– Sunt foarte bine, milord.

– Ceva trebuie să nu fie în regulă. Vocea ta nu răsună, așa cum se întâmplă de obicei.

– Ei bine, n-am rămas fără grai. Mi-am ridicat privirea, căutând stele pe cerul înnorat. Nu e încă lună plină, să știi. Asta e bine. Se întâmplă lucruri ciudate atunci când e lună plină.

– Așa se zice, doamnă St. Maur.

Mâna îi deveni ceva mai insistentă. Mă întoarse cu fața spre el.

M-am supus și m-am bucurat de cât de bine arăta – de barba tunsă, de părul des, frumos aranjat, cu valuri de onduleuri spre creț, de ramele sclipitoare de alamă și de ochii lui strălucitori și pătrunzători.

– Mulțumesc pentru flori. Sunt frumoase, expuse în salonul de la Sandlin și în dormitorul meu.

Arcuirea buzelor lui căpătă o notă ușor indecentă. Un surâs afectat i se ivi în colțurile gurii parcă făcute ca să fie sărutată. Strungăreața i se întrezări o clipă.

– În dormitorul tău, zici? Speram că o să-mi scrii ca să-mi dai toate detaliile.

– Să-ți spun despre camera mea?

– Să-mi spui orice. Sunt deschis la orice. Mi-e dor de scrisorile tale.

Ridicându-mi încheietura îndurerată spre el, mi-am scos mănușa și i-am arătat bandajul.

– M-a durut cam tare ca să scriu. Sper o să-mi accepți complimentele și recunoștința.

El îmi prinse încheietura în palmă. Am auzit un mormăit supărat, apoi niște bombăneli despre Așezământul Speranță pentru Văduve.

Dându-mi drumul, el se apropie de o torță aprinsă, aflată la câțiva metri distanță. Lumina ardea, răspândindu-și strălucirea peste grădinile care înconjurau casa.

– Am crescut aici, mergând pe cal în fiecare zi până să plec la școală. Mi-a plăcut întotdeauna felul în care își îngrijește Lady Shrewsbury proprietatea.

Un secret.

Avocatul părea pregătit să-mi mărturisească un secret. Ca un fluture aflat în preajma luminii, m-am simțit atrasă spre el. Fiindcă

stăteam aproape de o torță, mirosul fierbinte de fum și de smoală încinsă ne învălui.

– Sunt aici.

El își coborî capul spre al meu. Ochii lui negri erau ca niște cristale scăpărătoare și am așteptat ceea ce avea să urmeze.

– Doamnă St. Maur, puteai să trimiți un lacheu sau pe domnul Gerard după mine. Aș fi venit.

– Sunt bine acum. O să pot să scriu într-o săptămână.

– Te doare?

Cu dinții, el își scoase mănușile subțiri, albe, le făcu ghemotoc și și le îndesă în buzunar. Apăsându-și degetele pe încheietura mea, mă masă cu delicatețe.

Râvneam după atingerile lui ușoare și mi-am dorit să le simt pe gâtul meu, deasupra coloanei, acolo unde se concentra toată tensiunea.

– Doamnă St. Maur, mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

– Îți pasă? Unii dintre prietenii tăi nu mă plac. Pistruii mei le displac în mod special.

– Atunci, sunt niște proști. Eu îți iubesc pistruii. Iubesc și părul tău. Vreau să-l văd desprins din împletiturile astea minunate și atârnându-ți în valuri până la mijloc.

Mi-am retras încheietura din mâinile lui.

– Nu te obosi cu mine.

– Nu mă obosesc deloc. Îmi place foarte mult să mă gândesc la asta, la tine și la talia ta.

– Ashbrook, te-am întrebat dacă îți pasă de mine. Nu mi-ai răspuns.

– Desigur, da, în calitate de avocat al tău, simt...

– Nu simți nimic. M-ai lăsat să deslușesc eu totul. Nu m-ai ajutat cu nimic. Du-te acum, înainte să fac vreo nebunie.

El se aplecă mai aproape.

– Cum ar fi să mă săruți din nou?

Trăgându-mi mâna, am făcut un pas înapoi.

– Nu, nu mă gândeam la asta.

Ashbrook veni spre mine.

– M-am gândit eu, doamnă St. Maur. În mintea mea, am revăzut la nesfârșit cum te înroșești, ce gust ai, felul în care tremuri atunci când ne sărutăm. Dar mai e și problema chinuitoare a faptului că

m-ai alungat cu o palmă. Te rog. Te rog, spune-mi doar ce vrei. Nu mă alunga.

Mi-am încrucișat brațele și m-am ținut tare pe poziții.

– Atunci, rămâi.

Un greier țârâi în depărtare. Era ascuns în întuneric. Peisajul devenise fantomatic, în tușe vagi și umbre care amestecau ceea ce era real cu ceea ce nu era.

Mâinile lui mă apucară de umeri. Degetele lui desenară cercuri pe gâtul meu.

– Ce se întâmplă dacă rămân?

– Nimic. Totul. Nu știu.

Respirația lui Ashbrook mă gâdila pe gât. Nu se hotărâse să mă îmbrățișeze. Poate că avea nevoie de poezie pentru asta.

– Milord, ar trebui să te las să te bucuri de lună, domnule, în timp ce eu o găsesc pe ducesa de Repington.

– Ea vorbește cu mătușa mea, iar luna ta a dispărut pe după nori. Asta înseamnă că ai pleca fără nici un motiv. El mai înaintă câțiva pași, puțin mai adânc în grădină. Jemina, n-aș vrea să pleci.

Tonul îi era scăzut. Dacă nu l-aș fi auzit în clipa aceea, probabil că nu l-aș mai fi auzit niciodată. Pantofii mei mă duseră lângă el.

– Te ascult.

– Îmi plac scrisorile tale, îmi fac o mare bucurie.

– Lord Ashbrook, știu că le-ai aruncat la gunoi.

– Nu, Jemina. Le-am păstrat pe toate. Ele arată o legătură între noi.

– A existat întotdeauna o legătură, de când m-ai salvat. Dar tu, milord, ai ignorat-o.

– Nu e adevărat. N-am cum să te ignor.

El își ridică brațul spre mine.

– Vino să cinăm împreună. Nu vreau să rămâi singură aici. Ăsta nu e locul potrivit ca să-ți spun tot ce-mi doresc. Trebuie să ne întâlnim mâine.

– Nu sunt pregătită să revin la dineu. Densitatea de ipocriți și de fățarnici e prea mare pe metru pătrat.

– Ignoră șușotelile lumii bune.

– Cum? O hăituiesc pe Patience, care e perfectă. Se iau de mine pentru că mă simt comod în cenușiu-închis. N-ai decât să te duci să râzi din nou împreună cu Lady Lavinia.

– Doamnă St. Maur, am mustrat-o în glumă pe Lavinia pentru o farsă urâtă pe care a încercat să mi-o facă. N-aș îndrăzni niciodată să râd de rochia unei femei. Ești o apariție de vis într-o mare de alb.

– Tu ai fire de aur și broderii fine pe vestă. Ești foarte la modă.

– Da, dar tot se șușotește pe la colțuri despre mine. Trebuie să ne întoarcem. Putem să vorbim mâine.

El dădu să-și scoată mănușile din buzunar, dar l-am oprit și i-am strâns degetele, lipindu-mi palma goală de a lui.

– N-o să-ți fac deserviciul de a spune că înțeleg ce simți. Știu doar că zvonurile astea spuse pe șoptite sunt cu totul false.

El îmi aruncă o privire peste ochelari, apoi îmi sărută încheietura rănită.

– Îți mulțumesc pentru asta. Îmi amintesc că te-ai priceput să lucrezi la un costum pentru ducesă, dar ai bani să apelezi la o modistă. Dacă ai lăsa-o mai moale cu misiunile așezământului, ai putea să te apuci de modă.

– Crezi că o rochie nouă o să oprească toată vorbăria despre mine, fata fără amintiri, fata eliberată de la Bedlam și care posedă o avere?

– Tehnic vorbind, nimeni nu spune nimic despre acea avere. Ăsta e secretul nostru. Vezi, avem un secret.

Pentru o clipă, am văzut toate conflictele dinlăuntrul lui oglindindu-i-se în ochi – în parte dorință, în parte voința de a se ține la distanță de mine, în parte primejdia a ceea ce însemna acea atracție.

Atunci când mâna lui îmi alunecă pe talie, mi-am închipuit că se lăsase în voia dorinței.

– Doamnă St. Maur, ce se întâmplă dacă adeverim zvonurile despre dragostea noastră?

Buzele lui se apăsară peste ale mele, iar eu mi-am petrecut brațele în jurul gâtului lui. În întuneric, cu focul făcliilor reflectându-i-se în ochelari, am lăsat ca flacăra ce ardea înlăuntrul meu pentru acest bărbat să se dezlănțuie. Am ars în brațele lui sub năvala impetuoasă a săruturilor lui, mocnite ca o lavă.

Am început să răsuflu mai repede pe măsură ce apăsarea mâinilor lui își schimbă cadența.

Eram în pericol, prăbușindu-mă în hăul acela înfricoșător al dorinței de a-l avea, o dorință nimicitoare.

Am avut nevoie de toată puterea ca să mă îndepărtez de foc. Nu eram foarte sigură că, dacă mă ardeam, mai aveam cum să supraviețuiesc. Mi-am netezit dantelele mototolite.

– Bârfele se înșală. De ce să-i răsplătim, făcând ca minciunile lor să se adeverească?

– Răsplata ar fi a noastră. Îmi place să mă gândesc la tine aflată sub protecția mea.

El îmi cuprinse bărbia în palme.

– Dacă ți-aș cumpăra rochiile, așa cum face un protector, te-aș îmbrăca într-o dantelă de satin, ridicată pe gât, pentru că am observat cât de bine te simți învești astfel. Rochia trebuie să aibă mâneci scurte, bufante, care să le permită brațelor tale să se miște în voie, și fâșii de mătase pe șolduri. Ai ce să arăți.

Îmi simțeam obrajii în flăcări. Fața trebuia să-mi fie roșie. Bătăile nebunești din pieptul meu se întețiră.

– Nu descrii o rochie prea rea, milord. Sună minunat.

– Numai pe tine, pe șoldurile tale. Mama le-ar fi numit „șolduri fertile".

Inima mi se opri în piept. Lord Ashbrook știa că aveam un copil? Flirtul lui era o confirmare?

– Doamnă St. Maur, sunt pregătit pentru șușoteli. O să zâmbesc când o să aud cât ești de frumoasă, cât sunt de norocos.

– Vezi? Planul tău nu funcționează. O să se vorbească în continuare despre noi. Haide să ne întoarcem la planul inițial, acela de a mă tachina până când ajungem să ne certăm. Toată lumea o să presupună că am luat o pauză și zvonurile o să se stingă încetul cu încetul.

– Cum poți să fii o agentă a Așezământului Speranță pentru Văduve și să nu poți face diferența între un bărbat care se chinuie din răsputeri să te evite și un bărbat care e supărat pe tine?

– Rezultatele sunt aceleași. Frustrare, întrebându-mă mereu dacă o să te revăd.

– Deci, punctul ăsta mort în care am ajuns e din vina mea?

El începu să chicotească.

– În lumea ta e întotdeauna vina bărbatului?

– Nu, doar la Londra. Atât am înțeles... din cei doi ani pe care mi-i amintesc. Nu vrei nici măcar să-mi dai contractul meu de căsătorie.

Poate că mirosea prea tare a Jamaica. Nu mă poți lăsa să-mi recapăt singură toate amintirile.

Buzele lui se crispară, fixându-se într-o linie severă. Totuși, avea să existe mereu ceva care să ne despartă, fiindcă el știa totul, iar eu nu știam îndeajuns.

Am râs de mine însămi pentru că mă tulburam atât de mult.

– Presupun că e o prostie din partea mea să mă eschivez de la așa ceva dacă am avea o aventură fără implicații. Cred că ai dreptate. Ar trebui să călătoresc prin lume ca să văd dacă există un loc în care o soție chibzuită să fie considerată un lucru de valoare. El întinse mâna spre mine, apoi își lăsă amândouă mâinile să coboare. Cină. Ar trebui să mergem.

– Există vreun loc pe lume în care să nu fie nevoie de o soție chibzuită, Lord Ashbrook?

– N-am nici o părere despre soții.

– Iată ceva cu care suntem amândoi de acord. M-am bucurat de numele de St. Maur pentru un o scurtă perioadă. Mi se pare că ar fi păcat să scap de el.

Contele începu să se joace cu nasturii de la vestă, care licăriră în lumina torțelor.

– Nici tu nu vrei să te măriți? Bun.

Ashbrook trecu linia aceea invizibilă care ne despărțea și mă ridică, învârtindu-mă și tot învârtindu-mă, înainte să mă cuprindă într-o îmbrățișare mai însuflețită.

– Mă predau.

El își coborî capul, iar eu i-am revendicat sărutul.

Mai bine ca înainte. Era o adevărată renunțare la prudența lui. Gura îi era lacomă, neobosită în căutarea ei. Senzația înțepătoare a bărbii lui, delicată și aspră, îmi înfioră toată pielea feței.

M-am predat și eu. În brațele lui, m-am regăsit. Eram o fată dorită și ocrotită de conte, bărbatul de care îmi plăcea.

– Jemina, nici eu nu vreau să te măriți. Te vreau pentru mine. Tonul îi răsună grăbit. Îmbrățișarea lui era totul. El era un catarg, o fortăreață în mijlocul furtunii care mă bântuia. Lasă-mă să fiu protectorul tău. Fii amanta mea. Să explorăm sentimentele dintre noi. O să avem o aventură de neuitat.

O iubire temporară, asta își dorea?

Rămăsesem fără cuvinte, cu privirea ațintită spre Daniel Thackery, contele de Ashbrook, bărbatul care îmi făcea inima să bată nebunește și, în același timp, să se frângă.

Capitolul 21

DANIEL – LEGĂTURI PERICULOASE

La Old Bailey, Daniel știa când pledoaria lui era încununată de succes. Simțea până în oase când jurații se hotărau să decidă în favoarea clientului lui.

Privirea rece din ochii Jeminei îl făcu să știe că acum se afla la un pas de eșec.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la cină, Lord Ashbrook.

– Cina nu e interesantă. Nu mi-e foame de nimic în afară de tine. Spune-mi că tu nu simți același lucru.

Ea nu era de acord, dar nici nu plecă valvârtej. Se afla la o aruncătură de băț distanță de el, netezindu-și corsajul.

Contele se gândi că, pesemne, mai exista șansa de a îndrepta ceea ce făcuse greșit.

– Poate că ai nevoie de asigurări în privința intențiilor mele. M-am gândit la asta, la tine. Dacă lumea bună ne-a condamnat ca fiind iubiți, ar trebui să ne și facem vinovați de asta.

– Ashbrook...

– Lasă-mă s-o spun într-un mod mai inspirat. Cred că te ador, dar ești neîmblânzită. Nu ești pregătită să te legi la cap. Încă descoperi cine ești.

Ea făcu ochii mari, iar el decise că era mai bine s-o țină în suspans și să-i explice planurile pe care le avea. O luă de mână și valsă cu ea prin curtea interioară.

– M-am uitat la proprietăți. Am găsit o casă chiar la intrarea pe Finchely Road. E la jumătatea drumului dintre reședința ta de la Sandlin și a mea.

– Ai mai cumpărat o casă? Ceva mai aproape care să te ajute să mă supraveghezi mai bine?

– Ai așa un simț al umorului! Daniel își coborî capul și îi sărută fruntea. Am putea să fim discreți, dacă pentru asta îți faci griji. Ne-am întâlni după-amiază. O soluție frumoasă și convenabilă, potrivită pentru doi adulți care își doresc să fie împreună, dar care nu cred în căsătorie.

El îi dezmierdă ușor gâtul cu nasul.

– Doamne, miroși atât de bine!

– Iasomia din loțiunea mea, cred.

– Minunat.

Își trecu buzele peste obrazul ei.

– Iubesc parfumul tău.

– Te-ai gândit la planul ăsta, să găsești un cuibușor de nebunii, un cuibușor pentru o aventură trecătoare?

Încordarea din vocea ei nu suna a pasiune.

– Avem nevoie de un loc discret. Undeva unde să ne cunoaștem mai bine. Putem fi totul unul pentru celălalt – prieteni mai buni, iubiți, totul.

– Chiar te-ai gândit la povestea asta și ai inventat, de unul singur, un astfel de raționament ca să mă influențezi?

Bineînțeles, chiar dacă fusese ideea lui Bridgetower să cumpere o casă pe undeva pe aproape. Însă n-avea de gând să-i dezvăluie Jeminei acel detaliu. O învârti într-o piruetă.

– Spune-mi ce ar trebui să zic. Spune-mi cum să te cuceresc.

Tăcerea ei nu-i dădu de înțeles că era de acord. Irisurile ei păreau mici, dar îmbujorarea din obraji aducea a încântare.

El îi sărută mâinile pe rând.

– Un om cu poziția mea, un om de lume, are grijă de confortul celor din preajma lui. Apoi, după ce se ocupă de toate, se gândește și la propriile lui nevoi. M-am săturat de doliu. Mi-am dorit o amantă, dar nimeni nu mi-a atras interesul. Tu, da. Te doresc.

– Nu-mi amintesc să fi primit vreodată o asemenea propunere. Ea îi dădu degetele deoparte. Lord Ashbrook, mă văd nevoită să refuz.

Panica năvăli în pieptul lui Daniel. Se șterse la gură.

– Iar am greșit. Permite-mi să te fac să te răzgândești. O să-ți trimit flori în fiecare zi. O să te copleșesc cu acuarele și cu pânze,

chiar și cu rodii, cu tot ce știu că-ți place. Te rog, mai gândește-te, sau măcar gândește-te la asta.

Ea clătină din cap.

– Chiar n-ar trebui să pleci urechea la zvonuri.

– La cel cu noi plini de extaz, rostogolindu-ne, înfierbântați, pe podea. La el te referi?

– Clipele de extaz sunt trecătoare, milord. Prea multe lucruri au trecut pe lângă mine.

– Putem să avem momentul nostru iarăși și iarăși. Apoi, când o să se stingă focul, Jemina, o să revenim la viața noastră, dar având niște amintiri minunate. Oare îți faci griji că ar fi prea prea devreme ca să începi o legătură cu mine?

– Nu vreau să fiu următoarea Lady Lavinia. Ea are niște amintiri atât de minunate despre momentele petrecute împreună cu tine, încât își amenință rivalele închipuite.

– Poftim? Te-a amenințat? Mă dezamăgește. O să mă asigur că n-o să-ți facă nici un rău și că n-o să te mai deranjeze niciodată. Tu n-ai putea să fii vreodată ca ea.

– Ești chiar atât de sigur? La fel de sigur că pasiunea noastră n-o să dureze în timp?

N-ar fi trebuit ca el să sublinieze un astfel de posibil final, dar ea trebuia să știe totul înainte de a-și da acordul.

– Sunt sincer. Nu-ți pot promite că o să fim fericiți până la adânci bătrâneți. Amândoi știm că nu putem fi siguri de ceea ce ne aduce ziua de mâine.

– Atunci, sunt convinsă că n-ar trebui să ne petrecem ultimele ore într-o simplă joacă. O seară bună, milord!

El o apucă de brațul sănătos.

– Jemina, nu...

– Ashbrook, oare titlul te face ca pe toți ceilalți, un nobil încăpățânat, care presupune că fiecare femeie îl dorește?

El distrusese totul spunând prea multe, dar ea trebuia să știe totul.

– Nu vreau pe nimeni în afară de tine. Sunt sigur că o să ne fie bine împreună.

– La fel de sigur pe cât ai fost cu Phoebe Dunn?

Tonul ei tăios îl izbi ca un pumn primit în piept. Daniel eliberă mâna Jeminei.

– Am fost foarte sigur de Phoebe, dar ea nu mai e. Un bărbat trebuie să meargă înainte.

Ochii ei, ferestrele sufletului ei, se îngustară și mai mult. Pasiunea care îi aprinsese aproape se stinse cu totul.

El decise să se agațe de rămășița de invitație care mai plutea în ochii ei și s-o sărute.

Înainte să apuce s-o facă, mâna ei zbură în sus și îl prinse de bărbie, mângâindu-i barba.

– Sunt curioasă să aflu ce durată ar avea aventura pe care mi-o propui. O săptămână, o lună, un an?

Sinceritatea săpă un hău sub picioarele lui, suficient de adânc încât să fie de-a dreptul un mormânt. N-avea s-o înșele niciodată și nici s-o facă să spere la ceva ce nu-i putea oferi.

– Jemina, o să ne bucurăm de clipe minunate. Tot ce trebuie să faci e să accepți să fii a mea.

– A ta pentru moment, pentru ca apoi să treci la alta. Așa apar femeile ca Lady Lavinia, din cauza disprețului cu care le-au tratat partenerii lor?

– Și ea se descotorosește de iubiți și-și alege alții. Nu e întotdeauna vina bărbatului.

– Lord Ashbrook, în afară de „nu", habar n-am ce să-ți spun despre această propunere.

– Păi, e de bine că nu m-ai plesnit. Jemina, ar fi trebuit să fiu mai rafinat. Trebuia să-mi exersez discursul.

– Nu mi-ar fi plăcut deloc să știu că a fost ceva exersat. Mi se pare cumplit să încerci să te convingi pe tine însuți că sentimentele pentru mine n-o să dureze în timp.

El gemu în timp ce ea îi desființa spusele.

– M-am repezit. Nu m-am mai lăsat sedus de tentație de multă vreme. Mi-am pierdut îndemânarea.

– E o neplăcere de moment. Se vindecă bine, la fel ca încheieturile învinețite.

Acel proces era pierdut. Oare mai putea să spună ceva juriului pentru un recurs?

Ea lovi o piatră din curte cu pantoful ei cu cataramă.

– Bănuiesc că propunerea asta pripită înseamnă că simți ceva pentru mine. E bine de știut că nu eram nebună.

– Nu ești, iar ceea ce simt pentru tine n-o să se termine peste o zi sau peste câteva săptămâni. Mi s-au aprins călcâiele rău după tine. Jemina, m-am gândit mult înainte să-ți spun ceva, dar scânteia dintre noi mă face să-mi arunc pe apa sâmbetei toată prudența. Sunt lamentabil atunci când vine vorba să recunosc lucruri, dar nu știu cum să-ți spun altfel cât de mult te doresc.

– Ai dreptate. E un mod lamentabil de a-i cere unei femei să-ți fie amantă.

El își ridică ochelarii și-și frecă podul nasului.

– Mă zăpăcești, dar asta poate face parte din farmecul tău. Te doresc, Jemina, dar o poziție de amantă e tot ceea ce-ți pot oferi. N-o să mă recăsătoresc. Tocmai ai spus că nici tu n-o să te măriți.

– Nu pe moment. Îmi pare rău pentru tine. Limitările pe care ți le-ai impus în viață sunt teribile. Eu n-am de gând să rămân cu senzația asta de pierdere.

– Nu sunt sigur în privința viitorului și nu știu dacă vrei să faci parte din lumea mea. Există reguli și așteptări pe care n-o să vrei să le respecți.

– Pentru că ești bărbat și nobil?

– Pentru că sunt bărbat, nobil și arap, iar copilul meu e arap.

Ea se cuprinse în brațe de parcă vorbele lui ar fi rănit-o. Nimic nu era fals în cele spuse de el.

– Atunci de ce să mă întrebi, măcar, dacă vreau să fiu amanta ta? Nu sunt nobilă ca Lady Lavinia și nici nu sunt arăpoaică, chiar dacă situația asta nu pare să fie o piedică în calea aventurilor tale.

– Îmi pare rău. Lasă-mă să mai încerc o dată. El își drese glasul. Jemina, mă uluiești, dar lumea mea e foarte limitată. Sunt plictisitor, oarecum dependent de profesia mea. Fiica mea e prioritatea mea. Are nevoie ca eu să fiu acasă ca să-i citesc, s-o pun la culcare, să-i spun că totul o să fie bine.

– Și o femeie are nevoie de asta. Deci, n-ai glumit atunci când ai spus că ai vrea să-ți fiu iubita de după-amiază?

– Am fost sincer.

– Asta e sinceritate în lumea ta?

Ea își dorea sinceritatea absolută; el avea de gând să-i destăinuie temerile pe care le trezea înăuntrul lui.

– Știm amândoi că tot ce mi-ai putea oferi tu nu poate să fie decât ceva de moment.

– Poftim?

– Jemina, cea care ești acum poate să nu mai fie cea care o să fii mâine. Ăsta e riscul în ceea ce te privește. Te-ai putea trezi cu amintirile regăsite într-o bună zi, iar din ziua aceea ai putea să fii altcineva. Nu vreau să devin un bărbat pe care să fi fost dezgustată să-l atingi.

Acum ochii ei se făcură mari. Din nou, el spusese prea multe.

– Situația asta cu propunerea de a-ți fi amantă temporară e din vina mea? Îmi spui la nesfârșit că doar ziua de mâine contează, să uit trecutul, să lupt pentru ceea ce vreau. Acum te temi de ziua de ieri. Ea îl apucă de guler. Cine eram eu, Ashbrook? Ce tip de femeie eram, ca să nu vreau să am nimic a face cu un bărbat onorabil? Spune-mi ce știi.

Apărarea lui ar fi trebuit să liniștească apele. În schimb, el o luase razna. Își frecă fața și se pregăti să-i distrugă pacea.

– Iată ce știu. Familia St. Maur îi vedea pe arapi, pe cei de descendență africană, ca pe sclavi, lucruri de care să profiți și pe care să le vinzi. Au finanțat puternic comerțul cu sclavi între Africa și colonii, până când un astfel de transfer a devenit ilegal. Acum administrează navele intercoloniale de sclavi. Asta am descoperit.

Suferința se aprinse în ochii ei, ca niște vulcani care aruncau cenușă și topeau pietre.

– Asta nu e tot, nu-i așa? Distruge-mă odată!

– Asta e tot ce știu.

– Am fost stăpână de sclavi?

– Nu cred. N-am găsit nici o mențiune despre tine, dar Cecil St. Maur a fost.

– Cecil? Mi se face rău.

Ea îngenunche în iarbă și începu să verse.

Daniel o ținu de umeri și o sprijini de picioarele lui.

Ea vărsă din nou, iar el îi împiedică buclele din coc să-i alunece în față.

După ce se liniști în cele din urmă, el o ajută să se ridice și îi oferi batista lui.

– Îmi pare rău, Jemina. N-ar fi trebuit să-ți spun niciodată.

Ea tuși și se șterse de gură.

– Măcar mi-ai spus ceva care e adevărat.

Daniel o strânse în brațe.

– Asta a fost de departe cea mai proastă propunere pe care am făcut-o vreodată. Îmi pare foarte rău.

– Trebuie să aflu restul. Poate mă ajuți să iau legătura cu familia St. Maur. Ei știu cu siguranță.

– Nu, Jemina. Ei au permis ca tu să fii internată la Bedlam. Te-au lăsat să putrezești acolo. Trecutul tău nu mai e. Doar noi doi știm ceea ce am descoperit eu.

Ea se șterse la gură.

– Trebuie să știu dacă am susținut ideile astea. Trebuie să știu dacă pot să repar situația. Trebuie să știu...

El o apucă de umeri.

– Gata, Jemina. A fost. *Minerva* a fost. Nu mai agita apele.

Daniel închise ochii, îi ridică palma și se plesni cu ea.

– Asta pentru ce a fost?

– Se anunța. N-am vrut decât să rezolv problema.

– Ashbrook, nu ești singurul care are legături și planuri. O să-mi asum orice risc ca să recuperez toate piesele lipsă din puzzle-ul vieții mele trecute.

– Totul s-a dus, Jemina. Ești diferită acum. Te rog să încetezi.

– Tocmai mi-ai spus că ai găsit dovezi despre trecutul meu. Asta înseamnă că mai sunt lucruri de aflat. Îți mulțumesc pentru propunerea de a mă distrage cu plăceri de amiază, dar o să fiu ocupată să mă lămuresc în privința poveștii mele de viață. E limpede că trebuie să mă salvez singură.

Daniel stricase totul. Trebuia să existe o cale de o salva pe Jemina, de a o proteja de o viață care nu putea să fie a ei, nu acum. Nu mai era femeia care părăsise Jamaica. N-o putea lăsa să aparțină din nou acelei lumi.

O mai învârti o dată, cu mâinile pe talia ei. Deveniră unul și același, în ritmul trilurilor de vioară.

– Știu că și tu ai același sentiment înnebunitor, Jemina. Inima ta bate cu putere pe pieptul meu. Lasă-mă să-ți distrag atenția. O să-ți fie atât de bine!

– Mi-ar fi bine dacă m-ai ajuta să aflu fiecare detaliu în parte.

Jemina se retrase din strânsoarea lui, iar el o lăsă să plece.

– Cred că cina stă să înceapă, spuse ea. O să mă prefac că noi doi am avut o altercație cumplită. Asta ar trebui să dea un imbold zvonurilor despre despărțirea noastră.

– Îmi cer scuze, Jemina... doamnă St. Maur. Se pare că-mi cer mereu scuze, dar o să te împiedic să-ți faci rău singură.

– Așa cum a fost internarea mea la Bedlam? Mi-au rămas semne pe gleznă de la confortul pe care mi l-au oferit lanțurile. Pur și simplu urăsc faptul că bărbatul de care îmi plăcea crede că sunt prea fragilă pentru adevăr.

– În fiecare zi ai ales cine să fii. Trecutul nu contează.

– E trecutul meu. Al meu. Contează pentru mine.

Călcând apăsat peste prag, ea se întoarse. Încordarea de pe chip arăta că trăia o stare de dincolo de durere. Fața îi era de o frumusețe furioasă, crudă, îmbujorată de furia aceea răzbunătoare pe care oamenii o simt în urma unei lovituri care să-i fi lăsat fără suflare.

– Spune-i mătușii tale că n-am mai putut să stau. Să te bucuri de supa de pui. E delicioasă.

– Uită de propunerea mea, Jemina. Haide să redevenim prieteni!

Degetele ei se strânseră pe tocul ușii.

– N-am fost niciodată prieteni. Mi-aș aminti dacă aș fi fost prietena ta.

Cu capul ridicat, plecă și îl lăsă singur în curtea interioară.

Poate că nu prieteni, dar Daniel era protectorul ei în moduri pe care doar el trebuia să le știe vreodată. O Jemina St. Maur rănită era periculoasă pentru ea însăși, pentru secretele și pentru inima lui. Daniel trebuia s-o protejeze cumva, oricum, înainte ca totul să fie pierdut.

Capitolul 22

JEMINA – PLANUL B

La Sandlin Court era liniște atunci când ajunse trăsura noastră. Patience avea zugrăvită pe față expresia aceea distantă, iar în minutea mea continua să răsune oferta lui Ashbrook. De ce trebuia să fie atât de greu de cap și totuși să sărute atât de bine?

Domnul Gerard ne întâmpină la ușă.

–Excelența Voastră, doamnă St. Maur, spuse el, mă bucur că v-ați întors înainte de miezul nopții. Cred că asta interzice ca un anume lucru, numit „planul B", să intre în acțiune.

–Planul B?

Obrajii lui Patience străluciră, buzele ei arcuindu-se într-un zâmbet, primul din acea seară.

–E treabă serioasă.

O parte din mine se întrebă ce avea să se întâmple. Ar fi trebuit să respect îngrijorările soțului prietenei mele, dar nu puteam să nu mă gândesc că totul era nedrept. Trebuia să putem rămâne până târziu în oraș dacă așa ne doream, iar eu puteam să mă aștept să mi se spună adevărul, chiar dacă era îngrozitor.

Mi-am tras și îndreptat fusta boțită.

–Mătasea s-a șifonat atât de rău! E vina lui Ashbrook.

–Din câte am văzut eu, l-ai cam ajutat.

Chubble deh a bush! O, atâtea probleme!

–Excelența Ta, trebuie să amânăm discuția despre asta.

Mi-am trecut brațul pe după mijlocul lui Patience.

–Pot să-ți vorbesc o clipă?

Am îndepărtat-o de pereții coridorului, zugrăviți într-o culoare luminoasă, și am condus-o în salon.

–Jemina, ai de gând mărturisești, în sfârșit?

Mâneca mi se agăță într-o parte cu asperități a ușii și m-am gândit la felul în care Ashbrook îmi îngrijise palma, la fiecare îmbrățișare, la fiecare sărut.

–Jemina, te-ai făcut roșie ca racul.

–Dacă ne-ai văzut, ai auzit și ce ne-am spus?

Patience trase aer adânc în piept și dădu din cap în semn că da.

–Că vrea să-i fii amantă, că Cecil St. Maur investea în comerțul cu sclavi, iar familia St. Maur deținea oameni care arătau ca mine.

Rămasă fără cuvinte, stânjenită și dezgustată peste măsură, m-am aplecat din nou de parcă aș fi primit o lovitură în stomac.

Apoi am simțit cum degetele cu aromă de nucă de cocos îmi ridicau fața și mi-o susțineau, de parcă încă eram un om bun, nu parte din răul pe care sufletul meu îl detesta.

–Ascultă-mă, și ascultă-mă bine! Nu-mi pasă cine ai fost, dar știu în inima mea cine ești acum. Ți l-aș încredința pe Lionel al meu. Ea îmi dădu buclele pe spate, găsi un loc pe fruntea mea și mă sărută.

Tu ești sora mea. Nu se schimbă nimic. Te aleg așa cum și tu m-ai ales pe mine. Dă din cap dacă înțelegi.

Am dat din cap.

Apoi am plâns.

Și m-am simțit iubită ca niciodată până atunci, iubirea vibrându-mi în străfundurile pieptului, în oase.

– Îți pătez onoarea, ne pătez onoarea, dacă o să caut să aflu cine sunt?

– Nu, Jemina. E trecutul tău. E dreptul tău să știi ce sau cine ai fost. Eu știu că o să fii întotdeauna bună. Există prea mult bine în tine ca să fii vreodată altfel.

Pentru un ultim moment, am ținut-o pe Patience în brațe, i-am auzit inima curată bătând și am știut, cum nu mai știusem de mult timp, că totul avea să fie bine.

– Șterge-ți lacrimile. Excelența Sa o să creadă că ne-am întors dintr-o misiune, nu că am avut o discuție sentimentală. Nu trebuie să-l lăsăm să ghicească.

Am pornit spre ușă.

– Și ai puțină milă de Ashbrook. A iubit-o din toată inima pe Phoebe Dunn. Povestea cu amanta n-a fost inspirată, dar asta e. Omul merge mai departe. Asta înseamnă ceva.

El știa toate astea și mă dorea în continuare.

– Bănuiesc.

– Jemina, Ashbrook e de felul lui un păstrător de secrete. Dacă ați fi mai siguri unul de celălalt, cred că el ar fi mai sincer.

Am zâmbit, fiindcă Patience avea dreptate. Omul știa mai multe. Trebuia să-mi dau seama cum să scot informațiile de la el.

– Crezi că stă la taclale după momentele de pasiune?

Ea clătină din cap și râse împreună cu mine până când am ajuns la biroul ducelui.

Domnul Gerard stătea la ușă.

–Excelența Voastră, intrați degrabă. Planul B o să fie zgomotos. S-ar putea să presupună tunurile acelea pe care mi-ați cerut să le depozitez la subsol.

Ducesa își ținu respirația și deschise ușa.

– Am...

Aruncând o privire peste umărul ei, în fața ochilor mi se dezvălui o priveliște uluitoare.

Notițele ducelui erau împrăștiate pe podea precum omătul, contrastând cu mahonul negru și elegant. Micuțul Lionel era ghemuit în brațele Excelenței Sale și amândoi dormeau pe canapeaua de piele. Bărbatul era fericit ca un prunc. După aerul mulțumit de pe chipul micuțului Lionel și după năsucul care sforăia, și copilașul era fericit precum un duce.

Prietena mea oftă și îmi fredonă cântecul de leagăn.

–A fost odată o bărcuță...

Ea se apropie pe vârfuri și-și ridică fiul în brațe. Sforăitul fluierat al băiatului răsuna minunat și ușor.

– Jemina, ducele i-a schimbat și scutecul!

– Cum îți dai seama că a făcut-o el și nu vreo slujnică?

– Capetele sunt fixate cu o medalie. Nu sunt sigură dacă ar trebui să-l salut milităreşte pe fiul meu sau să-mi fac griji că o să se murdărească panglica roșie.

– Să-l saluți milităreşte, mormăi vocea somnoroasă a ducelui.

Patience zâmbi, în timp ce el își scoase ceasul din buzunar. Apoi se ridică în cârjă și o sărută.

– Of, iubita mea! Văd că Lady Shrewsbury te-a lăsat să scapi devreme. Doamne sfinte, e o minune! Nu e nici ora unsprezece.

El așeză o mână pe spatele lui Patience și-și lăsă bărbia nobilă să se odihnească pe umărul ei. Părea în largul lui, îmbrăcat într-o cămașă simplă, cu vestă și pantaloni, nu în uniforma de un roșu-granat și cu pieptul împânzit de medalii.

Patience îl sărută pe obraz și îi ciufuli părul de un blond-cenușiu.

– Te-ai descurcat bine, iubirea mea. Sunt sigură că Lionel n-a avut probleme, dar documentele tale...

– Am exersat târâtul în patru labe, dragă. Da, știu că băiatul meu are doar nouă luni, dar e destul de avansat. Văd măreție în ochii lui.

Ținându-l pe Lionel aproape, Patience se cuibări la pieptul ducelui. Se potrivea perfect cu el.

– Da, și eu. Ești tatăl perfect pentru Lionel.

Cu un al doilea sărut apăsat pe obrazul lui, Patience începu să cânte:

– A fost odată o bărcuță, o bărcuță. Oé! Oé! Matelot. Oé! Oé! Matelot.

Cântă și ducele.

Vocile lor, lumină și întuneric, se împletiră dincolo de cuvinte.

Lionel păru să zâmbească mai larg în somn.

Am simțit cum sufletul meu pustiit mi se încălzea și am ieșit din cameră, apoi m-am apropiat de scările acoperite de un covor albastru-safir, care duceau spre dormitorul meu.

Încă purtând pe buze zâmbetul pe care mi-l trezise dragostea prietenilor mei, m-am gândit la ceea ce îmi doream eu. Mintea nu-mi era străbătură de nici un gând. Până când nu aflam totul, de unde să-mi dau seama ce mi se potrivea?

Știam că meritam să mă bucur, să fiu cu un bărbat care să mă alinte spunându-mi „iubire", să mă privească de parcă aveam să fiu lumea lui pentru totdeauna, nu pentru o săptămână. Nu eram dispusă să renunț la adevărul meu pentru ceva care să nu dureze în timp.

O dragoste și o familie trainice îmi erau oferite doar de prietena mea, nu de bărbatul care îmi plăcea. Nu exista viitor pentru mine, nimic sigur, dacă Ashbrook nu-mi spunea tot ce știa.

Capitolul 23

DANIEL – NICI UN PLAN

– Pa-Papa!

Daniel nici nu intrase bine în Finchely, când Hope îl zări.

Doamna Gallick o ținea de mână pe prințesa lui.

– Pa-Papa!

Ea se clătină ușor atunci când să năpusti spre el, înainte ca doamna Gallick s-o apuce de braț și s-o împiedice să cadă.

– Hope încă învață să se obișnuiască cu picioruşele ei, domnule. Dar o să le dea ea pe brazdă.

Progresul fetiței era lent, dar își îmbunătățise păstrarea echilibrului. Copilul trecuse prin atâtea! Era de așteptat să aibă dificultăți.

În pantalonii cenușii, el îngenunche la câțiva metri în fața lor.

– Reușești să vii până la mine?

Cu brațele larg deschise, el aștepta.

Zâmbetul lui Hope deveni serios. Dădu drumul mâinii doamnei Gallick și făcu un pas înainte, apoi un altul, clătinându-se până când aproape că ajunse în brațele lui.

Apoi, poc!, căzu pe marmură.

Inima lui se opri în piept.

Hope se dădu de-a dura, râzând.

– Aproape, Pa-Papa, aproape.

Atunci Daniel începu să respire din nou. Trebuia ca micuța să aibă firea lui Phoebe. Din scrisorile pe care și le trimiseseră, ea era mereu optimistă și căuta bucuria în viață.

Oare era atât de îngrozitor să considere căsătoria și iubirea instituții trecătoare pentru că prima lui încercare se încheiase tragic? Ei bine, Phoebe nu avusese suficientă încredere în el ca să-i spună despre bebelușul ei. Ce ar fi putut să facă el mai bine?

Învățase destul cât să facă mai bine acum?

Lăsând deoparte propunerea lui dezastruoasă, Jemina ar fi trebuit să aibă încredere în opinia lui. Trebuia să lase în pace trecutul.

– Pa-Papa, am făcut un desen ca al tău. Îți arăt?

– Da, draga mea.

O ridică și o puse pe umeri.

Doamna Gallick zâmbi, radioasă precum o stea strălucitoare.

– O să pregătesc salonul pentru prietenii dumneavoastră. Iar apoi noi două mergem să ne jucăm, domnișoară Hope, și după aceea ne pregătim de culcare.

Copilul dădu să se încrunte, dar apoi zâmbi.

– Pa-Papa tot poate să vadă desen.

El își scoase ochelarii cu ramă de alamă și și-i strecură în buzunar.

– Pot să fac asta, dar doamna Gallick o să-ți spună povestea de la ora zece.

Menajera lui se descurca cu greu de una singură. Trebuia să fie angajată o nouă dădacă.

Daniel urcă scările, în timp ce Hope îl ținea de urechi de parcă acestea ar fi fost căpăstrul unui cal.

Pe covorul roz și zbârlit, de pluș, el se aplecă și se jucă de-a călușul până când se apropiară de masa ei. După ce trecu pe lângă colecția de ponei de lemn și de șei de jucărie, se lăsă pe genunchi, apoi o coborî și pe Hope.

– Arată-mi ce ai desenat.

– Uite, Pa-Papa.

În centrul măsuței de fildeș se afla o coală de hârtie, lucioasă și umedă.

El își scoase din nou ochelarii.

– Un peisaj marin? Dar de ce e aproape totul roz?

– E mai bine. Roz e mai bun. Vezi, Pa-Papa.

Ochii ei micuți, pietre prețioase căprui, scânteiară.

– O, da, îmi dau seama acum. Linii de trandafiriu, albastru și jad, de jad verde și roz. Da, e minunat.

– Da, Pa-Papa.

Dând la o parte cei doi căluți sculptați ai fetei, cu balansiere sub copite și cu șnururi mițoase în loc de coadă, el se ghemui pe covor. Hope i se așeză pe coapsă în timp ce privi cu atenție opera de artă.

– Vezi, ca al tău, dar mai multe culori. Culorile bune.

– Ești o artistă incredibilă.

El puse coala înapoi pe masă, pătându-se cu puțin roz pe mână.

– Atât de talentată! Fetița mea pictoriță! Îl lăsăm să se usuce, apoi îl punem în ramă și îl agățăm pe perete. Lângă al meu.

– Nu. Lângă mama. Așa poate să-l vadă.

– Te referi la schița pe care o am în camera mea?

– Da.

Vinovăția se învolbură înlăuntrul lui.

– Lângă schița mamei tale? Îți amintești de ea?

– Lângă desenul cu mama. Ai spus că e mama.

El îi sărută fruntea.

– Da, desenul o să ajungă în camera mea.

– Și poate să-i țină de urât mamei atunci când tu lucrezi sau când îmi citești.

Amuțit și vinovat. Căută ceva cu care să-și șteargă vopseaua de pe degete.

Hope trebuia să-i fi luat palma întinsă ca pe o invitație. Își băgă degetul mic în vopsea. Apoi îi desenă linii de-o parte și de alta a gurii.

– Eu sunt următoarea ta operă de artă?

– Acum zâmbești mereu!

Petele de vopsea, degetele pline de culoare, nu-i mai păsă de nimic. O cuprinse pe Hope într-o îmbrățișare strânsă.

– Sunt fericit pentru că ești fericită. Sunt mereu fericit atunci când sunt cu tine.

– Dar când lucrezi? Eu nu sunt acolo.

– Și munca mă face fericit.

– Doamne Gallick spune că obișnuiai să mergi pe cai adevărați.

– Ți-a spus, nu-i așa? El oftă. Erau pete rozalii de vopsea pe șorțulețul ei și pe cămașa lui nu demult albă. O să avem timp pentru toate astea... când o să fii mai mare. Dar poate că ar trebui să încercăm o dădacă nouă.

– Nu-mi place dădaca.

– Nu ultima, Hope. Una bună, care să-ți fie prietenă.

– O să zâmbească mai mult? Îmi plac zâmbetele, Pa-Papa.

Brațele ei micuțe, înlănțuite pe după gâtul lui, erau o atingere minunată.

Doar pentru că Jemina nu era interesată de oferta lui, asta nu însemna că trebuia să nu-și mai vadă înainte de viață. Ar fi fost ipocrit să-i sugereze ei să-și uite trecutul, dacă el rămânea blocat într-al lui.

Cărțile fură distribuite fiecăruia dintre bărbații adunați la masa lui Daniel, iar el își privi lung mâna. Max sărea prin apropiere, distrăgându-i cu atât mai mult atenția, dar nu la fel de tare ca zâmbetul larg al lui Richmond.

– Ce s-a întâmplat, avocatule? întrebă el în timp ce făcu semn că mai voia o carte.

– Nimic.

Daniel nu putea să se concentreze. Îl contactase avocatul care reprezenta familia St. Maur, de data asta oficial, printr-o scrisoare. Văduvele care întreprindeau cercetări treziseră, cu siguranță, fiarele adormite.

Domnul Mosey din Tonbridge – avocatul îl întreba cum s-o contacteze pe Jemina în legătură cu o serie de chestiuni importante. Dacă ea tot continua să caute în stânga și-n dreapta, era doar o chestiune de timp până când o găsea avocatul. Oare nu-și dădea seama că familia St. Maur ar fi lăsat-o să-și petreacă tot restul vieții la Bedlam?

Cei din familia Dunn erau parteneri de afaceri cu cei din familia St. Maur, în Jamaica. Exportatori de cafea. Cu toată nebunia creată în jurul Jeminei, li se putea atrage atenția în privința lui Hope.

Dar minunata femeie era mai expusă riscului. Cei din familia St. Maur îi erau rudele cele mai apropiate. Ei puteau să câștige tutela legală asupra bunurilor Jeminei, dacă se dovedea cumva din nou că era labilă sau inaptă.

Domnul Gerard se trase înapoi pe scaunul lui.

– Din zvonurile care circulă prin târg, se pare că scurta lui aventură cu o anume moștenitoare a cam scăpat din mână la cina lui Lady Shrewsbury.

– Soția mea, spuse Richardson, a auzit de la vărul ei, măcelarul din piața de la Covent Garden, că a avut un final îngrozitor.

Daniel oftă.

– N-ai cum să ai un final îngrozitor dacă n-a existat un început, domnilor.

– Deci, e și mai rău, nici n-ai gustat vreodată din nectar. Îmi pare rău, băiete.

Richmond râse și-și mângâie părul des și înfoiat, de culoarea abanosului, care începea totuși să i se rărească.

– Chiar îmi pare rău. Atunci când vrei să treci de linia aceea, trebuie să fii sigur de femeie.

Linia era legată de rasă, linia care se înălța ca un zid de cărămidă atunci când albul și negrul dansau mână în mână. Ea alimenta ura, agita mulțimile cu discuții împotriva abolirii sclaviei și le făcea să-i izoleze pe urmașii metiși.

Daniel trăia zilnic cu toate astea și cu ura pe care o trezise căsătoria părinților lui. Era tocmai conflictul pe care voise să-l evite, motiv pentru care peținul lui Phoebe, o fată frumoasă din Indiile de Vest, fusese mai acceptabil.

– O, ți-ai luat-o rău! Un Ashbrook îmbufnat!

Richmond clătină din cap, apoi mai ceru o carte.

– Învățăturile din cărți nu duc la alegeri înțelepte.

Aluzia subtilă reamintea că Richmond avea o căsnicie fericită cu o frumoasă irlandeză. Plătise pentru asta în primul an de căsnicie, luându-se zilnic la ceartă cu fiecare bărbat din satul lui, cu toți cei care o batjocoreau pe soția lui pentru că „se măritase cu un împielițat".

Daniel își mângâie bărbia, își analiză cărțile și riscurile pe care voia să și le asume. La acea masă miza era legată de câțiva șilingi, dar dincolo de hotarele moșiei Finchely, erau în joc fericirea inimii lui și a fiicei lui.

Oare asta era tot?

Povestea lui cu Lady Lavinia și alte asemenea bătăi de cap fuseseră date uitării.

La tribunal, el apăra multe, deci cum să nu apere o relație cu Jemina?

Așadar, nu ezita dintr-o astfel de pricină, ci de teama ca nu cumva s-o piardă, ca pe Phoebe. Când viața lor ar fi fost pe punctul de a începe, Jemina putea să dispară în amintirile ei regăsite, iar el putea să piardă totul din nou.

Trezirea ei din amnezie era ceva inevitabil. Își dorea prea mult să afle adevărul.

Richmond se uită la Daniel și îi aruncă o carte.

– Te ajut doar să decizi. Îți ia prea mult timp să-ți faci alegerile.

– Uneori e greu.

Daniel își supralicitase mâna. Pierdu.

Prietenul lui îi aruncă un zâmbet cu înțeles.

– Nu sunt destule arăpoaice eligibile în Londra. Te luăm noi peste picior, dar e greu. Doamnele de o anumită vârstă, care sunt educate și au zestre, sunt râvnite de cel de-al doilea fiu al familiilor din lumea bună, de nobilii și de negustorii care își caută mirese bogate. Mulți rivali ca să cucerești *regina*.

– Doamna Richmond a ta e o regină.

Domnul Gerard mai trase o carte, apoi își aruncă mâna de cărți pe masă.

– Am terminat și eu.

El se întinse și se duse la bufet, apoi mai luă în furculiță o bucată de friptură suculentă, pe urmă își unse cu miere și cu unt doi biscuiți.

– Ashbrook a încercat. Ce e făcut e bun făcut. Și cu asta, basta!

Încă colcotind, Daniel așteptă ca Richmond sau domnul Anthon să nimerească un douăzeci și unu.

– Putem să trecem peste chestiunile mele personale și să ne grăbim cu jocul? Trebuie să câștig mai mulți șilingi.

Tovarășii lui dădură din cap, se delectară cu bucatele serii și fredonară, în timp ce jocul continuă.

Acum, că discuția lor alunecă spre politică, Daniel își plimbă privirea între cărțile lui și ușă, trăind sentimentul acela afurisit, inevitabil, de pierdere.

Temerile lui nu-l împiedicau să se gândească la Jemina. Noaptea, după ce închidea ochii, nu mai vedea silueta lui Phoebe sau docurile din Portsmouth. Văduva, cea care supraviețuise, îi umplea visele.

Jemina și săruturile ei amețitoare.

Jemina și senzația înfiorată, apăsătoare, a bătăilor inimii ei.

Jemina și durerea din ochii ei în timp ce se îndepărta.

După ce câștigă o mână, Daniel se întoarse la examinarea atentă a ușii. Hope putea să se ivească în patru labe, cu doamna G alergând în urma ei. Probabil că doamna era obosită să se ocupe de fiica și de gospodăria lui.

Trebuia să caute sau să asculte orice fel de zgomot; fetița lui curajoasă, care nu trebuia să coboare pe scările acelea, putea prea bine să încerce.

– Ura!

Domnul Anthon plesni masa cu un trei de treflă, un șapte de pică, un opt de cupă și un trei de cupă. Douăzeci și unu.

– Poftim, nici o carte mare? Un valent sau o regină.

Daniel îi zâmbi tânărului și împinse spre el cărțile și miza.

Bridgetower intră, cu o expresie supărată pe chip.

– Nu încă o inimă frântă!

Richmond își aruncă deoparte cărțile.

– Voi, tinerii, ar trebui să aveți noroc în dragoste și ghinion la cărți. Trebuie să-mi duc câștigurile acasă.

Violonistul își aranjă lavaliera groasă, de culoarea onixului, ca pe o coardă încordată.

– Ashbrook, știi că ai o femeie care stă în gardul tău viu?

– Îmbrăcată?

Bridgetower se uită pieziș la Daniel.

– Da. N-ar trebui?

– A fost o lună interesantă, prietene. Ia loc!

Bridgetower arătă spre ușă, apoi ridică din umeri.

– Ei bine, complet îmbrăcată, din câte văd, într-o pelerină verde. E frumoasă și se uită la Finchely printr-o lornietă.

Pelerina Jemimei era de un verde-smarald și făcea ca ochii ei să capete o nuanță mai intensă.

– E singură sau sunt două spioane?

– Singură. Hmmm... nu te duci să vezi care-i treaba?

Buzele lui Bridgetower se încleștară într-o linie neîncrezătoare. El arătă spre ușă.

– Ești sigur?

– Nu. Când o să fie pregătită pentru o vizită oficială, o să vină la ușa din față, la fel ca voi, domnilor.

Prietenul lui ridică din umeri și se apucă să umple o farfurie cu carnea de pe bufet. Ajustându-și fracul, se așeză cu picioarele desfăcute.

– Ești o pasăre ciudată, Ashbrook.

Ciudat și răbdător.

Daniel avea amândouă caracteristicile, dar poate că era și norocos. Dacă, la urma urmei, încă era vizat de o misiune a Așezământului Speranță pentru Văduve, poate că mai avea o șansă de a risca și de a îndrepta lucrurile.

Capitolul 24

JEMINA – JAF ȘI UN AVOCAT

O săptămână de supraveghere a Finchely House nu mi-a dovedit nimic altceva decât că lui Daniel Thackery, contele de Ashbrook, îi plăcea să stea acasă, adesea în compania prietenilor lui. Nici măcar invitația la cină a ducelui nu îl determinase să iasă din casă.

Să stau de veghe ziua era singurul lucru pe care îl mai puteam face. Ashbrook era la tribunal. Stăteam în spatele proprietății lui. În pădure, un miros familiar, mirosul dulce al florilor albastre și violete, mă îmbia. Un vârtej de amintiri se învolbură în adierile vântului. Aveam o oră sau mai puțin ca să-mi îndeplinesc misiunea și să găsesc orice dovadă avea contele ascunsă la el acasă.

După aceea, puteam să-l las pe Ashbrook în pace.

Tunetul bubui. Am legănat în mână cârligul *assegai* pe care îl țineam strâns. Puteam să fac asta de una singură. Era greu, dar n-aveam un instrument mai bun de cățărat. Patience se pricepea la asta, dar nu puteam s-o implic și pe ea în poveste.

Ferestrele din spatele casei, de la etajul al doilea, n-aveau vedere spre drum. Din fericire, contele păstra un minimum de personal. Eram în stare s-o fac fără să fiu prinsă.

Sus. Mi-am aruncat frânghia. Am ratat, iar cârligul se prăbuși la pământ. Încrederea mea se zdruncină preț de-o clipă.

La a treia încercare, cârligul *assegai* se prinse de marginea balconului. Am tras de el de nu mai puțin de douăzeci de ori și m-am convins, astfel, că avea să reziste.

Închizând ochii, m-am prefăcut că era noapte și că Patience urca în fața mea, ținând, apoi, frânghia. Înfigându-mi încălțările în covorul de iederă de pe zid, am mai urcat un pic. Atunci când am îndrăznit să deschid ochii, eram deja în vârf, cu mâna strecurându-mi-se peste zidul de piatră al balconului.

Mi-am aruncat un picior pe deasupra, apoi pe celălalt, ca să mă trag cu totul în sus. Ajunsă în siguranță la etaj, m-am cuprins în brațe. Reușisem și, pe deasupra, aveam un nou respect pentru purtatul de pantaloni.

Fulgerul sfârâi în spatele meu. Nevoia de a fi rapidă era apăsătoare. Am îngenuncheat la ușă și am încercat mânerul. Fie că era vorba de apăsarea sau de norocul meu, ușa se deschise și am intrat în camera contelui.

Am fost întâmpinată de un mobilier foarte masculin – un pat din lemn nuc, întunecat la culoare, pe care se găsea o singură pernă.

Ashbrook nu era vreun sentimental, așa că de ce să aibă o mulțime de obiecte pufoase pe care să și le pună sub cap?

Camera era îngrijită. Patul și noptiera de cedru miroseau a lac. Am bătut darabana cu degetele pe cadrul patului.

Bărbatul care spusese că mă dorea... mă aflam în locul în care punea capul pe pernă noaptea.

Oare dormea noaptea? Eu nu, din pricina prea multor gânduri cu el, în timp ce n-aveam destule cu trecutul meu.

Pulsul mi se zbătea în vene. Am tras așternuturile de pe pat, cearșafurile groase de in, iar apoi am aruncat o privire pe sub cadrul patului. Nimic, nici măcar un fir de praf. Ocolind patul, lăsându-mi palma să se ridice și să coboare în acord cu unduirile cadrului, am căutat scrisori sau documente, dar nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

Unde își ascundea Ashbrook secretele?

După ce am căutat prin sertarele unui cufăr înalt de mahon, m-am oprit în fața noptierei, pe care nu se afla nici un obiect. Imaginile de deasupra mi-au atras privirea – o pictură făcută de un copil și o schiță frumoasă, în cărbune, care înfățișa o femeie cu pistrui.

Purta un turban care îi acoperea părul. O aură de bucle îi încununa tâmplele. Uluitoare!

– Bună ziua, Phoebe Dunn.

Nu putea să fie nimeni altcineva.

Am scos un oftat tremurător. Zâmbetul ei avea să mi se întipărească în minte. Cu o asemenea bucurie de a trăi precum cea

zugrăvită pe chipul ei, nu era de mirare că Ashbrook o mai iubea încă, în inima lui nemaifiind loc pentru nimeni altcineva.

Celălalt tablou era o acuarelă. Nu-mi dădeam seama prea bine ce ilustra, dar era strălucitor, cu dungi roz, portocalii și roșii.

Din nou, m-am topit. Acel bărbat atât de îngrijit pusese într-un loc de înaltă venerație pictura făcută de fiica lui. Mi-l puteam închipui zâmbind din toată inima în timp ce îl agăța în perete.

„Concentrează-te, Jemina. Concentrează-te. Unde ar ascunde contele documentele?"

Îndepărtându-mă pe vârfuri de patul lui, am deschis ușa unei debarale de haine.

Am rămas uluită.

Era o încăpere în toată regula, o cameră cu rafturi adânci, rânduite din tavan până la podea, pe toate laturile. Veste, pantaloni, fracuri de multe culori – albastre, verzi și maronii, erau împăturite frumos și despărțite de fâșii de hârtie creponată, precum rochiile doamnelor. Ținutele pentru tribunal – gulerele albe, apretate, pe care le purta la procese, erau atârnate pe umerașe.

Am atins un guler. Pliseul se îndreptă iute. Mirosul dulce al amidonului îmi făcu inima să tune și să fulgere precum vremea care se înrăutățea afară.

O fereastră mare, cu șase panouri de sticlă, dezvăluia nori cenușii și întunecați. Când era soare, știam că trebuia să fie minunat să te îmbraci aici, lăsându-te învăluit de lumină.

Ar fi fost minunat să facă schițe privind pe acea fereastră, aflându-se atât de sus deasupra lumii.

Împreunându-mi degetele într-un pătrat, am măsurat, încercând să văd totul din perspectiva lui Ashbrook. Grajdurile și clădirea pentru trăsuri se aflau la o oarecare distanță de casă, apoi veneau pădurile acelea superbe, în care se găseau flori de guaiac. Așa se numeau florile albastre. Mi-am amintit.

„Concentrează-te."

Cu mâinile încă ridicate, m-am întors și am zărit o cutie de lemn pusă pe un raft înalt.

– Dar ce avem noi aici?

Traversând covorașul țesut cu fire roșii și aurii, m-am ridicat pe vârfuri și m-am întins s-o iau.

– Sunt de la mama. Nu atinge. Pa-Papa nu mă lasă să joc aici.

Cât am putut de încet, am dat înapoi mergând pe călcâie.

– Ei bine, n-am vrea să nu-l ascultăm.

Când m-am întors, am văzut o fetiță superbă venind în patru labe spre genunchiul meu. Tenul ei era mai închis la culoare decât cel al lui Patience, cu mai mult roșu în pielea ei măslinie.

– Pistrui, ai și tu! spuse ea.

Aplecându-mă, i-am întâlnit privirea. Dulceața aceea avea ochi mari și scânteietori, nu chiar de topaz sau căprui, ci o nuanță între ele.

– Bună ziua!

– Tu, noua dădacă? Pa-Papa a spus că poate găsește alta. Doamna G îi spune „asistenta" ei. Nu vreau nici pe ea.

N-aveam de gând să mint, ci să rămân vagă în explicații.

– Sunt o prietenă a tatălui tău. Încă nu s-a hotărât pentru noua dădacă. M-am gândit să arunc o privire pe aici ca să-mi dau seama dacă chiar are nevoie de una.

Fetița dădu din cap.

– Nu vreau una. Nu drăguță.

I-am îndreptat gulerul de la șorțulețul de un roz aprins.

– Dădacele pot fi cumsecade.

– Ultima, nu drăguță.

Uitându-mă la încruntarea ei serioasă, la buzele țuguiate, m-am întrebat ce anume făcuse ultima dădacă.

Cuvintele lui Ashbrook îmi răsunară în urechi – „sclavă", „abuz". Mi se făcu rău. Acea fetiță minunată n-ar fi trebuit să vadă niciodată cât de răi puteau să fie oamenii.

– Nu poți să atingi cutia. Scrisori de la mama acolo. Nu se ating.

– Atunci n-o s-o ating, dar știi unde anume își mai ascunde tatăl tău secretele?

Zâmbetul care înflori pe fața ei îmi binecuvântă sufletul. Mă luă de mână și se ridică.

Se clătină, dar mă conduse afară din debaraua de haine.

– O să-ți arăt.

Timpul trecea, dar îmi plăcea senzația mâinii ei într-a mea.

Fetița se opri și arătă spre pictura roz.

– Vezi.

– Îmi place arta, scumpo. E a ta?

Ea scoase câteva baloane drăgălașe de salivă și izbucni într-un chiot de bucurie:

– Da! Pa... Pa-Papa spune că sunt bună.

– Cum te cheamă? Se pare că am uitat.

– Papa îmi spune „Hope" și „prințesă". Îmi place „Hope".

– Și mie îmi place numele ăsta. Chiar dacă ești drăguță, cam ca o prințesă. Frumoasă, ca mama ta.

Buza copilului tremură.

– Mama... Plecat.

Înainte să pot să mă opresc, eram din nou în genunchi, cuprinzându-i trupușorul cu brațele. Capul ei se lipi de pieptul meu.

Să îmbrățișez acel copil era cel mai firesc lucru.

Și cel mai dureros.

Pierderea mea mă copleși din nou. Fiica mea, cea pe care o pierdusem pe *Minerva*, ar fi avut cam aceeași vârstă.

Deși Ashbrook credea că nu era înțelept să iau legătura cu cei din familia St. Maur, pentru că puteau încerca să mă închidă din nou la Bedlam, eu credeam că trebuia să-mi încerc totuși norocul. Măcar aș fi putut să aflu de la ei cum o chema pe fiica mea.

Astfel, atunci când mă rugam, îi puteam spune c-o iubeam și că ar fi trebuit să mor împreună cu ea.

– Nu plânge, dădacă prietenă. Nu plânge.

Hope mă trase de ureche, apoi mă cuprinse cu brațele ei micuțe pe după gât. Am îmbrățișat-o și mi-am dorit atât de mult să am ce avea Ashbrook, o fetiță dulce care purta un nume și care picta dungi roz mai bine decât oricine altcineva.

„*Ku ya*! Atenție! Nu te frânge. Secretele. Adună-te, femeie! *No tek yuh time an 'nuh rush di wuk*. Gata cu joaca."

Trebuia să-mi închei misiunea.

Contele urma să vină în curând acasă. M-am șters la ochi.

– Hope, ziceai că-mi arăți unde își păstrează tatăl tău secretele.

Ea clătină din cap.

– Dacă plângi, nu.

Ea mă prinse de păr, de o buclă care îmi aluneca din coc.

– Cum îți zice Pa-Papa?

Ștergându-mi fața, am lăsat copila înapoi pe podea.

– Prietenă. Sunt o prietenă.

Fetița mă apucă mai strâns de mână.

– Să-ți arăt, prietenă!

Hope mă trase de pantaloni.

– Poți să mergi călare pe cai? Păpușica mea, doamna Feebs, nu poate să meargă pe căluții mei de jucărie. Trebuie să se îmbrace ca tine.

– Pot să merg călare, dar n-am nevoie de pantaloni. Poți s-o faci și dacă porți o rochie.

– Arată-mi. Păpușica e în camera mea. Vrei s-o vezi și să te joci?

N-aveam timp s-o fac și să nu fiu și prinsă. Cu toate astea, o altă întâlnire cu ochii ei mari aproape că mă făcu să cred că riscul merita pe deplin.

– Eu trebuia să mă joc în camera mea, prietenă.

– Dar unde nu vrea tatăl tău să te duci? În bucătărie, în biroul lui?

– Nu pe scări sau în birou. N-ar trebui să ating de biroul lui.

– Hope, ăsta pare un loc bun pentru secrete. Tu fugi în camera ta.

– Nu, îți arăt.

Ea mă luă de mână și mă conduse spre coridor. Echilibrul ei era foarte nesigur. Copila avea cel puțin trei ani. N-ar fi trebuit ca picioarele ei să fie puțin mai puternice?

Acum mă simțeam și mai rău fiindcă o făceam pe fiica lui Ashbrook martoră și tovarășă de conspirație.

Se opri la stâlpul de sprijin al scării, care avea în vârf, sculptat, un ananas mare.

– Pe aici, dar eu nu trebuie să mă duc singură. Trebuie să trezim pe doamna Gallick. Ea face nani în balansoarul meu.

– Pot să te ajut eu, iubito.

Am ridicat-o în brațe, iar ea îmi zâmbi, făcând gropițe în obraji.

Ceva se schimbă înlăuntrul meu în clipa în care am ridicat-o, atunci când își puse fețișoara pe pieptul meu. Inima începu să-mi bată cu putere. Aș fi intrat pe furiș de o sută de ori în casa lui Ashbrook, ca s-o țin în brațe pe acea fetiță și ca să trăiesc acel sentiment.

– În jos pe scări, prietenă.

– Da.

Mă aflam acolo pentru o spargere, nu pentru îmbrățișări.

Am luat-o la pas și am numărat toate aplicele de pe perete, cel puțin șase. Am ignorat felul în care copila îmi sorbea răsuflarea, cum capul ei se potrivea perfect în scobitura gâtului meu, în timp ce se agăța de panglicile pelerinei mele.

– Lasă-mă jos acum, domnișoară. Domnișoară?

– Prietenă, am spus eu, sunt prietena ta, nu uita.

Ideea îi plăcu lui Hope. Ea îmi aruncă cel mai frumos zâmbet știrb din lume.

– Jos, acum.

Nu voiam, dar am pus-o pe podea. Înainte, înapoi, își menținu echilibrul, apoi mă apucă de degete.

– Biroul lui Papa aici.

Am trecut pe lângă un lacheu, dar m-am purtat cu calm, de parcă era firesc să mă aflu acolo, și m-am ascuns sub pelerină, trăgându-mi pantalonii în sus ca să las să se vadă ciorapii.

Nimeni nu făcu nici o mișcare și în curând eram în siguranță, în birou. Ridicându-mi privirea de la Hope, am studiat lambriurile lustruite și fereastra prin care se vedea o priveliște încântătoare. Aceea era încăperea în care îl văzusem pe conte plimbându-se, în vreme ce eu stătusem de veghe lângă gardul viu.

Am aruncat o privire spre tabloul de pe polița șemineului, un peisaj marin cu apus de soare, cu clădiri verzi și albe și cu un cer roșu, portocaliu și galben.

– Al meu seamănă, dar roz.

– Da. Cred că seamănă foarte mult și cu casa mea.

Apoi Hope mă trase spre biroul din spatele unui scaun și al unui divan – cu toatele, aflate lângă o fereastră mare.

– Pa-Papa ține închis, dar cheia aici.

Ea arătă sub birou. Înainte să mă aplec ca să iau cheia, Hope îmi arătă scrisorile de pe divanul de catifea.

– Prietenă, mai multe secrete.

Unele scrisori erau așternute pe coli care semănau cu hârtia mea. Celelalte erau primite de la firma unui avocat din Tonbridge.

– Dacă sunt de la mama, ai putea să le citești? Pa-Papa nu vrea.

Așadar, Ashbrook era dificil cu toate femeile din viața lui! Mi-am retras mâinile de-o parte și de alta a corpului.

– Tatăl tău știe cel mai bine. Sunt sigură că o să ți le citească mai târziu, când o să fii mai mare. Să verificăm biroul.

Bocănit... Am auzit bocănitul unor flecuri de papuci, apăsat și puternic. Ashbrook?

N-aveai unde să te ascunzi. Însă m-am hotărât să nu-l fac pe avocatul meu să se supere pe amândouă.

– Scumpo, tata a venit acasă. Du-te la el, fugi!

– Dar el spune să nu.

– Doar de data asta. Du-te să-l saluți, Hope. Fugi repede!

Copila mă strânse de mână și apoi se lăsă pe podea. Ea ieși pe ușă mergând în patru labe.

Ceva nu era în regulă, dar n-aveam timp să descopăr ce anume, sau să aflu secretele contelui.

Mutându-mă spre fereastră, am aruncat o privire afară. Trăsura contelui se îndrepta spre grajduri.

Peste o clipă, n-avea să mai fie nimeni în fața casei. Aș fi sărit în gardul viu, iar apoi m-aș fi gândit cum să ajung la calul meu, care se afla în spatele proprietății.

Scăpără un fulger. Am sărit pe fereastră și am aterizat în fund.

Dar lăsasem fereastra deschisă.

La simțul observației cu care era înzestrat, contele avea să-și dea seama că cineva intrase în casa lui. Trebuia să plec înainte ca el sau ploaia să se dezlănțuie.

Capitolul 25

DANIEL – ÎN PLOAIE

Într-o dispoziție la fel de proastă precum vremea care se anunța afară, Daniel intră valvârtej în Finchely. Pierduse un proces la Old Bailey, se alesese cu zâmbete batjocoritoare de la Lordul Primar, urmate de un perdaf presărat cu atenționări inutile. Nici un avocat nu era perfect, iar unul al cărui client îi mințea pe el și pe consilierul judecătoresc doar ca apoi să mărturisească în boxa martorilor, chiar anula orice șansă de izbândă.

Zilele precum aceea îl făceau pe Daniel să pună la îndoială acțiunile lui Prinny, dacă el, Daniel, urma să fie judecat după niște standarde la care nu se putea ridica nimeni.

– Papa, ai ajuns!

El își coborî privirea spre spiriduşul lui, spre fetița atât de fericită, îmbrăcată în rochița roz.

– N-ar trebui să cobori singură scările. Treptele sunt abrupte.

– Am fost atentă, Papa. Prietena m-a ajutat.

Căscând, doamna Gallick îi întâmpină pe coridor.

– Presupun că ai plecat, domnișoară Thackery, pentru că voiam să te îmbrac în albastru?

– Nu-mi place albastru, doar roz.

Menajera căscă din nou.

– Rămâneți acasă, domnule?

– Da. Am ajuns puțin cam devreme.

Doamna Gallick îi zâmbi.

– Ei bine, schimbați-vă de hainele de tribunal. E timpul ca domnișoara Hope să tragă un pui de somn.

– Dar, Pa... Pa-Papa tocmai venit acasă.

El se lăsă într-un genunchi.

– Nu sunt în toane prea bune, dar promit că, după ce faci nani, ne jucăm. O să ne distrăm de minune doar noi doi.

– Promiți, Pa-Papa? Tu trist toată săptămâna.

El își îmbrățișă fiica.

– Promit. Tu mă faci fericit.

După ce fu sărutat pe obraz, el îi dădu doamnei Gallick mâna lui Hope.

– Domnule, trebuie să ies în seara asta, peste o oră.

El își scoase de la gât gulerul împodobit cu volănașe.

– Eu chiar n-am alte planuri pentru seară.

– De ce nu vă schimbați și nu vă duceți să vedeți dacă Max n-ar avea nevoie de puțină atenție? A lătrat mult astăzi. Haide, Hope!

Copila își împinse buza de jos în afară, dar apoi urcă.

Hope mergea legănat, dar făcea fiecare pas ca un cavaler care ar fi plecat în asalt spre un deal. Era neînfricată.

Daniel se simțea mândru. Hope n-avea de gând să lase pe nimeni și nimic s-o oprească.

Trecându-și degetul peste ceasul de buzunar, Daniel se gândi să-l ia pe Max și să plece la o plimbare călare. Poate că așa mai scăpa de tensiunea pe care o simțea, iar mopsul lui nisipiu ar fi făcut un pic de mișcare, ceea ce era mai mult decât bine-venit. De ce, altfel, să fi lătrat?

Intrând în camera lui, observă că ușa debaralei de haine era întredeschisă. Ciudat! Valetul lui o închidea întotdeauna foarte bine.

Se scărpină în cap și intră. Își scoase roba și fracul de un negru-abanos, iar apoi le puse pe rafturile și pe umerașele lor.

Dând să-și ia haina și cizmele de vânătoare, Daniel auzi lătratul gros al lui Max.

Mopsul lui scâncea la ceva.

Lătratul deveni mai insistent. Ieșind pe balcon, Daniel găsi o frânghie și un cârlig prinse de balustradă. Apoi îl zări pe Max urmărind pe cineva... o anume văduvă... o anume Jemina St. Maur!

Trase de frânghie și se gândi să se folosească de ea ca să sară jos, dar nu era pregătit pentru o căzătură. Avea o văduvă de prins.

Într-o clipită, traversă coridorul, coborî în grabă scările și deschise, la repezeală, ușa din spate.

– Prinde-o, Max!

Traversă peluza în cea mai mare viteză.

Chiar de la distanță, putea să simtă panica Jeminei. Asta îl făcu să alerge mai repede.

O luă brusc la stânga și intră în grajduri. Cu sufletul la gură, răsuflând întretăiat, găsi calul pe care i-l pregătise domnul Anthon.

Daniel sări în șa.

Tunetul zgudui pământul, în timp ce el se năpusti afară, vijelios, și se îndreptă țintă spre cel mai bun mops din lume și spre văduva cea malefică.

– Renunță, femeie!

Max îi prinsese pelerina între dinți. Câinele era puternic și o împiedica pe Jemina să înainteze.

Ea își descheie pelerina, iar câinele deveni o învălmășeală de pânză verde-smarald.

– Stai pe loc, doamnă St. Maur!

Grimasa ei înfricoșată se transformă într-un zâmbet. Se repezi în pădure și încălecă pe un cal.

Nu auzise ea de șa laterală. Stătea în șa ca un bărbat și o făcea bine.

– Desigur, ți se potrivește mănușă mersul călare, Jemina!

Fetele din insule nu erau niște porumbițe sfrijite.

– Mergi mai încet, urmează un gard! Probabil că și bușteni care încă n-au fost luați din drum!

– Prinde-mă, dacă poți!

Ea râse, vântul făcându-i glasul să răsune diabolic.

Apăru o deschizătură în gard, odată cu un buștean culcat la pământ. Ea își îndemnă calul să sară peste el.

Daniel nu voia să riște și căută o deschizătură deja creată.

– Jemina, vremea se înrăutățește! E periculos!

Ea se ținu bine în șa și sări peste copacii prăbușiți, iar apoi chiar și peste un pârâu.

Jemina nu cunoștea acea moșie, nu știa suișurile și coborâșurile terenului.

Dar el, da.

Daniel se folosi de acele cunoștințe ale sale ca s-o prindă din urmă.

Ea se lăsă peste coama calului și traversă un pârâu. Urma să rămână împotmolită în tufișurile dese și, astfel, să fie silită să se oprească.

Daniel o încolțise.

Mărindu-și viteza, se năpusti spre ea.

– Știi că n-ai pe unde să mai scapi. Renunță!

– Nu până nu mă prinzi, avocatule!

Ea își puse bărbia în piept și-și îndemnă calul să galopeze spre Daniel.

Femeia era nebună! Dacă avea impresia că el avea să dea înapoi, se înșela amarnic.

Daniel se îndreptă țintă spre ea. În ultima clipă, își schimbă poziția, întinse brațul și o smulse din șa.

– Te-am prins!

El își struni calul la trap și o ținu bine pe femeia care se zvârcolea în strânsoarea lui.

– Nu-ți dau drumul!

Fața ei se ridică spre a lui.

Privirile li se întâlniră.

Apoi, ea îl cuprinse în brațe.

– Ai face bine să nu-mi dai drumul.

El n-avea de gând s-o facă. N-avea cum.

Daniel plescăi din limbă, iar Max îi ajunse din urmă.

– Ai grijă de celălalt cal, băiete! Cum îl cheamă, Jemina?

– Zeus. Nu-mi da drumul!

– Atunci, ține-te!

Daniel o ridică mai bine în șaua lui. Jemina îl cuprinse cu brațele ei viclene pe după gât, pe care i-l învălui în răsuflarea ei grea.

– Știi, Hope își mai izbește păpușa cu capul de șaua calului de lemn. Poate că știe ea ce știe.

Mirosul ploii se ridică în aer. Apoi începu să picure.

– N-o stau să mă gândesc la motivul pentru care ești aici, Jemina. N-o să te întreb nimic. Trebuie să te sărut. Mă urăști tu mai încolo. E un plan bun, nu crezi?

Ea se îndreptă de spate, închise ochii și dădu din cap în semn de încuviințare.

Cu degetele, el urmări picăturile de ploaie care se strecurau printre genele ei.

– Am nevoie să deschizi ochii. Trebuie să mă vezi pe mine, Daniel Thackery. Trebuie să știu că pe mine mă vrei.

Ochii încruntați, de culoarea agatului, care păreau făcuți din ciocolată și din jad, clipiră spre el.

– Da.

El îi ridică bărbia și îi revendică buzele într-un sărut.

Se sărutară în ploaie. Inima lui bătea la unison cu a ei. Ritmul nebunesc din pieptul ei era totul, tot ce simțea el, tot ce nu putea să spună.

Începu să plouă mai tare.

Dar el n-avea de gând să se miște din loc. Nu acum.

Avea să fie morocănos și sâcâit de cât de nebună fusese, sau pentru că, mai mult ca sigur, intrase pe furiș în casa lui... mai târziu.

În acel moment, era doar un tânăr nesăbuit ce o săruta pe femeia care înfierbânta totul înlăuntrul lui.

Capitolul 26

JEMINA – PRINSĂ ÎN FLAGRANT

Eram prizoniera lui Ashbrook și rămăsesem în ploaie, cu gura apăsată peste a lui. Tunetul scoase un geamăt, iar eu i-am urmat exemplul. Mi se despletise părul. Îl simțeam unduindu-mi pe gât, alunecos și umed.

Dar eram în brațele lui pătimașe, udă leoarcă, sărutată de acel bărbat de parcă eram aerul pe care îl respira. Poate că și el era aerul meu, căci îl savuram cu înflăcărare.

Lătratul câinelui răsună tare. Probabil că Zeus se rătăcise.

Cu toate astea, l-am strâns pe Daniel mai aproape și i-am lăsat mâinile să hoinărească, explorând materialul umed al cămășii și corsetului meu.

El trase aer adânc în piept și doar mă îmbrățișă, lipindu-mă de mușchii tari ai pieptului lui. Vocea lui îmi șopti cuvinte care mi se întipăriră în suflet:

Cumplitul tunet zgudui câmpia minunată;
Ce măreție! Din aripa zefirului, de-ndată,
Se răspândi tămâia de flori de primăvară.

– Altă poezie? Îți iubesc vocea, dar ce vrea să spună?

– Versurile sunt de Phillis Wheatley, o poetă negresă din America. Poezia ei mi se pare liniștitoare atunci când inima stă să-mi iasă din piept.

Își răsuci pe degete o șuviță din părul meu.

– Poate că versurile astea o s-o liniștească și pe a ta. Se tot zbate sub inima mea. Iar eu nu-mi doresc decât s-o am mai aproape. Tânjesc după atât de mult!

El începu să recite din nou:

Însă apusul se-nveșmântă în roșu ca de sânge:
La fel și a' noastre inimi virtuți în ele-or strânge,
Ca niște temple vii...

L-am sărutat. N-aveam nevoie ca el să-mi descrie în cuvinte împreunarea dintre templele umane clădite pentru venerarea cărnii și a dorințelor nestăpânite. Mintea îmi era prea plină de imagini cu noi doi pierduți într-un dulce abandon.

Ploaia se înteți. Cu un geamăt, mă eliberă din îmbrățișarea lui și făcu semn spre cal.

– Haide acasă. Trebuie să ieșim din... Adică, trebuie să te ducem la căldurică.

Îmi era deja cald, iar el o știa prea bine. Întrebarea era ce să ne facem cu tot ceea ce se întâmpla acum și cu toate secretele noastre.

El se apropie de Zeus și apucă frâiele.

– Nu l-ai furat și pe el, nu?

– Nu, e al ducelui. Ai de gând să mă denunți la magistrat?

– Jemina, nu știu ce o să mă fac cu tine, dar să-mi trimit așa-zisa amantă la Newgate ar provoca un scandal îngrozitor, mai ales că discuțiile despre noi încep să se stingă.

El pocni din călcâie.

– Haide, băiete! Haide, Max!

Am traversat, împroșcând în stânga și-n dreapta apa din bălți, câmpiile de un verde crud, și ne-am îndreptat direct spre grajd, o clădire veche, clădită din bârne groase.

Daniel sări din șa, apoi mă ridică iute și pe mine.

Cu mâna ținând-o ferm pe a mea, el se întoarse spre rândașul lui, un tânăr de vreo optsprezece sau nouăsprezece ani.

– Domnule Anthon, după ce țesăli caii, vezi că pe câmp a rămas o pelerină de culoare verde-smarald. Poți să te duci s-o iei, s-o cureți și s-o trimiți în casă?

– Desigur, Lord Ashbrook.

Tânărul se uită lung la noi și zâmbi în timp ce lua frâiele cailor din mâna lui Daniel.

Fără să-mi dea drumul, contele mă conduse cu pași hotărâți spre Finchely.

Max o luă pe urmele noastre, apoi îmi sări spre șold, încercând să ne despartă.

– Jos, băiete! Prizoniera mea nu pleacă nicăieri. Înăuntru cu tine, Jemina. O să te aranjezi puțin, iar apoi te trimit cât de repede pot înapoi la ducesă. Sau ar trebui să spun „la duce"? Cred că Repington o să se priceapă mai bine să născocească o pedeapsă. Sunt convins că a trimis la Curtea Marțială destui oameni aflați sub comanda lui.

Nu suna prea bine și n-ar fi fost bine nici pentru Patience.

– Te rog, Daniel, nu mă face să devin o povară pentru ei.

– Vrei să fii o povară doar pentru mine? Intră.

În pragul ușii de la Finchely House, apa se scurgea de pe mine din cap până-n picioare. La fel se întâmpla și cu Daniel. El își scoase ochelarii.

Se întoarse spre un lacheu și-și dezbrăcă haina.

– Ne aduci niște prosoape, poate și o pătură?

Băiatul îmbrăcat într-o uniformă bleu dispăru într-o clipită și se întoarse cu un morman de pânze împăturite. Daniel le luă și mă duse în biroul lui.

– Ia loc. Așază-te aici, lângă foc.

Ploaia continua să cadă. Tunetul bubui și zgudui acoperișul.

El așeză câțiva bușteni în șemineu și aprinse focul.

Era bine să fii la căldură.

Îmi puse niște prosoape pe cap.

– Nu mai eram udă până la piele dacă îmi păstram pelerina.

Max zăcea lângă cizmele mele. Am pus un prosop pe el și m-am apucat să-l usuc pe acel mare lătrător.

– Câine rău!

– Max, asta e Jemina. Jemina, ăsta e mopsul meu, Maximillian. Îi spunem „Ucigașul". Ce câine bun, ai prins tâlharul!

Contele își șterse ochelarii, apoi mai luă un prosop și îmi înfășură părul din care șiroia apă.

– Trebuie să-ți par ciudată.

– Nu comentez, Jemina. Haide să te uscăm.

Poate că aveam o față care semăna cu a lui Phoebe și aș fi putut purta un turban.

– Jemina St. Maur, femeie neîmblânzită! Mai e nevoie să enumăr toate modurile în care puteai să-ți faci rău? Max, care te lasă să-l freci pe burtică și toarce precum pisica mătușii mele, poate să fie un câine feroce.

Am mai gâdilat o dată mopsul pe gât, iar el se rostogoli pe podea, cu un scâncet.

– Da, chiar mă simt amenințată.

– Probabil că Max socotește că și-a făcut deja datoria.

Daniel abia își mai putea reține râsul. După ce ațâță din nou focul, luă niște pături și le înfășură în jurul meu și al scaunului pe care mă așezasem.

Ușa se deschise.

– Domnule...

– Da, doamnă Gallick.

– Eu, hmmm... m-am răzgândit în legătură cu plecarea mea, milord. E atât de urât afară!

Menajera se uită lung la mine. Eram foarte bucuroasă că păturile îmi acopereau pantalonii.

Daniel oftă.

– Hope face nani?

– Da. Domnule, totul e în regulă aici?

– Da. Pe prietena mea, doamna St. Maur, a prins-o ploaia.

– Autoarea răvașului? Aha. Mă duc să vă aduc niște ceai.

Menajera părăsi încăperea și închise fără zgomot ușa în urma ei.

Daniel își împinse ochelarii pe podul nasului și-și frecă bărbia.

– De ce ai făcut toate astea? Ai fi putut să vii și să-mi ceri niște zahăr cu împrumut. Asta e o scuză bună, nu o intrare evidentă prin efracție.

– Tu, dacă nu ești încolțit, nu-mi spui nimic. Iar eu doar am intrat în dormitorul tău fără să cer voie. Ei bine, mi-ai dat voie să fiu acolo.

– Nu, nu la Finchely, nu în casa în care locuiește fiica mea.

– Hope mi-a făcut un tur prin restul casei. Crede că sunt una dintre candidatele la postul de dădacă.

– Să n-o minți pe fiica mea.

– N-am mințit-o. I-am spus că sunt o prietenă. Cred că a fost mai potrivit să-i spun asta decât că sunt amanta tatălui ei. Mă rog, candidată la postul de amantă.

– Mi-ai refuzat oferta, chiar dacă săruturile de pe câmpie îmi spun că ar încăpea loc de negocieri.

El își plecă ușor capul spre al meu. M-am înălțat spre buzele lui, pregătită să gust, să mă predau...

Un țipăt.

Pătrunzător și nesfârșit, țipătul umplu întreaga casă.

Strigătul copilului îmi slei pieptul de orice putere, sfâșecându-mă până în străfundurile inimii mele care abia se întremase. Cu păturile încă pe mine, am ieșit valvârtej din birou. Hope stătea în capul scărilor, clătinându-se cu pași nesiguri și plângând.

– Mama! O vreau pe mama!

Totul încetini.

Urechile îmi explodară odată cu bubuitul tunetului, iar apoi am văzut-o pe Hope căzând.

Am sărit și am prins-o în brațe, dar încâlceala de pături mă făcu să mă prăbușesc și să mă rostogolesc. Umărul, apoi capul meu amortizară impactul resimțit la contactul cu treptele. Am ascuns-o

pe Hope mai spre coastele mele, pentru ca brațele mele, picioarele mele și coloana mea să fie cele care se loveau de fiecare treaptă.

După ce ne-am oprit din cădere, mi-am revăzut în minte bebelușul smuls din brațe și am început să urlu cât mă țineau plămânii.

Apoi am renunțat și m-am scufundat în adâncuri, odată cu *Minerva*.

Capitolul 27

DANIEL – SCĂRILE

Plimbându-se fără astâmpăr înainte și înapoi prin fața ușii dormitorului aflat lângă camera lui, Daniel așteptă pe palier.

Scara, abruptă și în formă de melc, se afla în dreapta lui. Îi plăcea la nebunie să urce și să coboare pe ea, măsurând balustradele lustruite și trecându-și degetele peste balustrada sculptată.

Treptele acelea fuseseră dintotdeauna un pericol. Numai că se gândise că avea să fie suficient de îndemânatic și de precaut ca să evite orice posibil dezastru.

Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Hope ar fi trebuit să doarmă, teafără și nevătămată. Slavă Domnului că acum era bine și dormea în camera ei. Draga de Jemina... el nu se mișcase suficient de iute ca să le salveze.

Își șterse broboanele de sudoare de pe frunte. Jemina o protejase pe Hope, dar văduva lui preferată zăcea rănită și inconștientă dincolo de ușa dormitorului. Se uită lung la mânerul ușii, la intarsiile lambriurilor. Amintirile în care mama lui plângea în încăperea aceea îi puseră un nod apăsător în gât.

Cineva din acel dormitor trebuia să vină la el.

Cineva trebuia să-i spună dacă Jemina se trezise.

Doar un cuvânt.

Doar o simplă confirmare a medicului, câteva cuvinte care să-i spună că totul era bine.

Doar o vorbă de la Lady Shrewsbury, care să-i spună că Jemina respira.

Doar un semn de la ducesa de Repington cum că prietena lor încă era acea Jemina pe care o cunoșteau, femeia pe care o iubeau amândoi.

N-ar fi trebuit să mai simtă niciodată asta, nici față de ea, nici față de nimeni altcineva. Iubirea însemna să fii vulnerabil. În fiecare secundă în care măsura coridorul de-a lungul și de-a latul, ideea îi devenea tot mai limpede. Daniel risca s-o piardă pe cea de-a doua femeie pe care o iubise vreodată în viața lui.

Nu era corect.

Nu era drept.

Se ținu de balustradă, se agăță cu dinții de rațiunea lui, fiindcă trebuia să-și păstreze capul pe umeri pentru Hope. Avea nevoie de puțină speranță. Făcu apel la ceva mai mare și mai puternic care să-l salveze de îndoielile lui, de disperarea ce devenea tot mai mare.

Ducesa ieși discret din cameră și se opri lângă el. Încruntarea de pe chipul ei îi zgudui inima deșteptată din amorțire.

– Nu putem s-o pierdem.

Vocea lui era doar o șoaptă încordată.

Excelența Sa dădu din cap în semn că așa era.

– Jemina e o minune. A trăit când atâția alții n-au avut șansa. *Minerva* i-a luat pe toți, pe soțul ei, toată familia ei.

Daniel aruncă o privire pe fereastră, la ploaia care continua să cadă. N-avea ce altceva să facă decât să aștepte, să aștepte ca restul lumii lui să fie distrus. Dacă închidea ochii, se putea vedea la Portsmouth, stând la coadă, agățându-se cu hotărâre de visurile lui până când îi venise rândul să afle cumplita veste.

–Excelența Ta, am crezut dintotdeauna că mă pricep extraordinar de bine să aștept. Știi tu... povestea cu unchiul meu, cu procesele. Poate că doar am tolerat așteptarea, crezând, în prostia mea, că binele învinge, că, la urma urmei, eu o să câștig.

Ducesa clipi molatic din ochii ei de topaz.

– Nu e totul pierdut, Lord Ashbrook. Nu ne putem gândi la asta.

Sacrificiul Jeminei o protejase pe fiica lui. Îi datora totul acelei femei. Ea avea nevoie de tot, de mai mult decât se pregătise el să ofere vreodată.

Femeia, prietena lui, trebuia să trăiască, pentru ca el să se țină de toate promisiunile care ardeau în sufletul lui.

*

Aproape de miezul nopții, ploaia se opri, în sfârșit. Un cer de un violet întunecat înrăma acum ferestrele, iar Daniel stătea încremenit pe palier, așteptând cu picioarele încrucișate, cu brațele încrucișate, cu privirea pierdută în gol.

Nimic. Nici o veste. Nu se trezise nimeni. Nimic.

Ușa de la dormitorul în care era Jemina se deschise. Daniel sări în sus, ținându-și respirația, pregătit să primească lovitura din plin în piept.

Patience se repezi la el și îl apucă de braț.

– E trează. E trează. O să fie bine.

Daniel avu nevoie de o clipă ca să tragă aer în piept, ca să-i înțeleagă vorbele. Simți cum toate încheieturile i se relaxară, în timp ce răsuflă pe nări. Jemina trăia. Din nou, ea era o minune.

Lady Shrewsbury li se alătură.

– Patience, poți să vii să stai cu ea. Eu trebuie să plec puțin.

Ducesa dădu din cap și se făcu nevăzută în încăpere.

Ușa se închise.

Bucuria victoriei se războiînlăuntrul lui Daniel cu teama că femeia pe care o iubea ar fi putut, vindecată fiind de amnezie, să fi devenit din nou femeia aceea pomenită în ziar, cea care se măritase cu un bărbat dintr-o familie cu reputație proastă.

Mătușa lui îl luă de mână.

– Daniel, își revine. Și, după cum poți vedea, n-are nevoie de o operațiune a așezământului ca să i se întâmple vreun rău.

– Ăsta e un moment foarte neinspirat ca să-mi demonstrezi că ai dreptate, mătușă.

Ea îi puse o mână pe umăr.

– Nu vreau să demonstrez nimic. Încerc doar să-ți spun că viața e scurtă. Când găsești ce-ți dorești, e bine să-ți asumi toate riscurile.

Daniel o întrebase pe Jemina ce își dorea, dar nu-și pusese și el întrebarea, nu în legătură cu ceva care ar fi durat mai mult de câteva săptămâni.

Mătușa îl sărută pe obraz.

– Înainte să plec, mă duc să văd ce face nepoata mea.

Ea nici nu apucă să se răsucească pe călcâie, că Daniel o și cuprinse într-o îmbrățișare.

– Mulțumesc, spuse el cu buzele îngropate în buclele ei de un blond argintat și în pălăria împodobită cu dantelă.

– Asta pentru ce mai e, Daniel?

– Pentru multe. Și pentru faptul că vreau să recunosc că mătușa mea e bine-venită să mă ajute în legătură cu unele dintre problemele mele.

– E mare lucru, venind de la tine. Ea îi zâmbi. O să recunoști și că înțelegi nevoia de a continua activitatea Așezământului Speranță pentru Văduve?

– În cazul în care mă întrebi asta în speranța c-o să te ajut în continuare, află că nu pot s-o fac, dar că pot să întorc capul, atât timp cât îți ferești doamnele de pericol și de umblat razna. Nu pot să te conving să te retragi odată cu mine?

– Să te retragi? Daniel, ești la apogeul carierei tale!

Ea nu îi eliberă mâna.

– Iar te gândești să faci schimbări radicale?

În afară de a intra în acel dormitor, a vedea chipul Jeminei și a ști că ea îl recunoștea pe al lui, Daniel nu mai știa ce altceva își dorea.

– E posibil să mă gândesc la o casă la țară, una care să nu aibă scări. Poate și la o moșie mare, cu mult spațiu pentru cai.

– Daniel, de ce nu le oferi oaspeților tăi ceva de mâncare? Cred că doamnei St. Maur îi e foame. I-am povestit despre salata ta de fructe.

Cu un semn din cap, el coborî, voios, scările care duceau spre bucătărie. Chiar dacă trebuia să se apuce să-i facă din nou curte Jeminei, n-avea de gând să șovăie nici măcar o clipă. Pentru că Jemina St. Maur era femeia care trebuia să fie amanta, soția și noua mamă a copilei lui. Singura întrebare era în ce ordine aveau să se succeadă cele trei titluri.

Capitolul 28

JEMINA – O MICĂ SPERANȚĂ

În sfârșit, Patience se duse la culcare. Zăbovise la căpătâiul meu, mă spălase pe față, se străduise din răsputeri.

Nici nu-mi deschisesem bine ochii, când intră Ashbrook, care aducea un platou încărcat cu fructe ce emanau un miros dulce. L-am

trimis la plimbare. N-aveam chef să-i ascult mustrările despre cât fusesem de nesăbuită.

Știam că era o nechibzuință, de-a dreptul o prostie să te apuci să alergi dacă te împresura o învălmășeală de pături.

Dacă el ar fi înțeles ce însemna să pierzi un copil, viața ta, viitorul tău, atunci ar fi știut că nu puteam să mai îndur încă o dată o asemenea situație.

Poate că bărbații nu puteau să înțeleagă. Poate...

Patul se zgâlțâi.

La lumina difuză a lumânărilor, am privit în jur, așteptându-mă să văd mopsul contelui, dar am zărit-o pe Hope. Intrase pe furiș în camera mea.

– Ești mai bine, prietenă?

Punându-mi o mână pe cap, mi-am masat cucuiul din creștet.

– Puțin.

– Bine. Nu plecat. Nu vreau să plece prietena.

Copila ar fi trebuit să fie în patul ei. Nu mă țineam suficient de bine pe picioare ca s-o duc înapoi în camera ei, nu că aș fi știut unde se afla aceasta. Era, oare, Ashbrook atât de grijuliu încât să aibă peste tot prin casă planuri ale clădirii?

– Îmi pare rău, prietenă.

Pe chipul ei micuț se desenă o încruntare adâncă.

Mă durea, dar am ridicat mâna și i-am făcut semn.

– De ce nu urci aici, lângă mine?

Ea se apropie iute, în patru labe, apoi se ridică ținându-se de pături. Scoase păpușa înfiptă în scobitura brațului și mi-o întinse.

– Ea e doamna Feebs. Are grijă de mine.

– Mă bucur să te cunosc, doamnă Feebs.

Așezând păpușa lângă mine – una frumoasă, de lemn, cu părul făcut din ațe maronii și cu pistrui pe față –, m-am întins și am luat-o în brațe pe Hope.

Ea se ghemui sub pături, dar, în loc să rămână lângă mine, mi se cuibări pe pântec și-și lipi capul de pieptul meu.

– Îmi place inima ta.

Scumpetea căscă și-și încleștă mânuțele pe nasturii cămășii cu care eram îmbrăcată.

După ce mititica adormea, trebuia să-i chem pe Ashbrook sau pe doamna Gallick.

În schimb, mi-am petrecut brațul în jurul ei și am adormit și eu, suspinând în tăcere, dorindu-mi cu înflăcărare să nu pierd senzația trupușorului ei cald pe pieptul meu.

Capitolul 29

DANIEL – SALATĂ DE FRUCTE

Se întâmplaseră prea multe în acea noapte. Daniel își legă cordonul halatului și se duse să-și caute fiica.

Senzația că era rănită sau speriată îl chinuise cumplit în somn. Acum fu absolut îngrozitor să descopere că dispăruse din pătuțul ei.

Ieșind în goană din camera copiilor, aruncă o privire spre scări. Nimic. Nu era nimic dedesubt.

Apoi auzi zgomote.

Plânsete.

Nu scâncetul unei copile, ci pe cel al unei femei.

O rază de lumină se strecura pe sub ușa dormitorului în care se afla Jemina.

El bătu ușor și de formă, iar apoi dădu buzna înăuntru.

Jemina zăcea sprijinită între perne. Avea degetul pe buze, ca să-i facă semn să tacă.

Apoi Daniel o zări pe micuța Hope dormind în brațele ei.

– Cred că Hope a ales ca, mai întâi de toate, să vină la mama ei.

– Poftim, Ashbrook? Ce ai spus?

– Nimic. El începu să se joace cu cordonul halatului. M-am dat de ceasul morții din cauza lui Hope. Ar trebui să fie în patul ei.

– Milord, e bine.

– Ne-am întors la formalități, Jemina?

Ea își îndepărtă o buclă de pe obraz. Daniel avea dreptate. Despletite, șuvițele ei ajungeau până la talie, până la șoldurile acelea de neuitat.

– Dacă ai de gând să-mi ții o predică despre riscuri...

– De ce aș face una ca asta, de vreme ce tu n-ai de gând să asculți?

El se apropie de pat.

– Predicile sunt ultimul lucru la care îmi stă mintea acum. Sănătatea și siguranța ta sunt totul pentru mine.

Ea clipi spre el, iar el își dori din toată inima să știe la ce se gândea, ce idei se perindau prin mintea ei ageră.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu mă pot mișca.

El apucă stâlpul patului.

– Poftim? Să chem doctorul?

– Nu. Am vrut să spun că nu vreau s-o deranjez pe cea mică. Doarme liniștită. Câți ani are?

– Împlinește patru în octombrie.

– Și mersul?

El își mușcă buza, apoi întredeschise gura. Cea care o salvase pe Hope trebuia să știe.

– Își dezvoltă puțin mai încet echilibrul, dar face progrese.

Ochii ei erau plini de lacrimi. El se simți ușor gâtuit, dar nu știu cum să reacționeze.

Apoi zări pe noptieră, cu coada ochiului, bolul cu salata de fructe rămasă neatinsă.

– Nu-ți plac cireșele sau ananasul? Sunt prea ușoare în comparație cu nuca de cocos?

Ea mângâie obrazul lui Hope.

– Mâinile îmi sunt cam ocupate, nu că m-ar deranja.

Daniel nu fusese niciodată atât de nehotărât, dar nici nu mai simțise vreodată că toată lumea lui i se dezvăluia în priveliștea pe care o avea chiar în fața ochilor. Aha, umorul! Acesta, împreună cu ciondănelile, era felul în care ei doi obișnuiau să-și distragă atenția unul altuia.

– Cred că dacă ai gusta din salata mea de fructe, Jemina, nu i-ai putea rezista.

– Daniel...

– Nu. Vorbesc foarte serios.

El făcu un pas înainte, silindu-și picioarele să se apropie de noptieră. Așezându-se pe marginea saltelei, luă o lingură de salată de fructe și o flutură prin fața Jeminei.

– Bănuiesc că trebuie să te hrănesc așa cum fac cu micuța mea.

– Nu e necesar.

– Ba e foarte necesar. El își puse un deget pe buzele Jeminei și dezmierdă arcuirea lor senzuală. Deschide gura.

Ea se supuse, iar el îi strecură în gură lingura cu salată de fructe.

În încăpere răsună ecoul unui râset împletit cu o exclamație de plăcere.

– Nu mi-ai spus că are și banane, și rodii.

– Sunt imprevizibil atunci când vine vorba de salata de fructe.

El o hrăni cu lingură după lingură, până ce goli un sfert din castron.

O picătură de suc i se prelinse Jeminei pe bărbie. El se simți copleșit de dorința de a se apleca și de a sorbi nectarul. Jemina era seducătoare și nici măcar nu-și dădea silința în vreun fel.

– Ești un maestru. Nu atât cu lingura, cât cu cantitatea potrivită. Un maestru și o gazdă bună.

Poate că era o gazdă bună, dar nicidecum vreun sfânt. Calea care ducea la păcat și arcuirea senzuală a unor buze trecea prea aproape de copilul lui.

Totuși, privi lung cum ea îl țintuia cu privirea, reamintindu-și de el, chiar dorindu-l din privirea ochilor ei minunați.

Daniel sări în sus.

– Probabil că e de ajuns.

Ea își dădu deoparte o buclă.

– Probabil că arăt îngrozitor. Lord...

– Daniel. Pentru prizonierii mei, sunt doar „Daniel". Obișnuiește-te cu numele meu.

– Daniel, ai hârtie creponată?

– Hmmm... Nu. Panglici. Panglici roz, sunt sigur că din astea găsesc. Rozul e culoarea preferată a lui Hope. Se agită groaznic atunci când e obligată să poarte altă culoare.

– De mică își arată firea rebelă. O iubesc.

Inima lui se opri. Apoi începu să bată din nou, iar el înghiți în sec. Hope chiar alesese. I se risipi orice teamă legată de gândul că Jemina n-avea să dorească să fie mamă vitregă.

Ce ar fi trebuit să spună acum, când știa ce își dorea?

– Daniel, o să-ți împărtășesc planurile mele. N-o să mă ascund. Vreau să iau legătura cu familia mea. Ar trebui să știu de ce m-a internat familia St. Maur la Bedlam. Oare au dat vina pe mine pentru că și-au pierdut fiul?

N-avea să iasă nimic bun dacă ea săpa mai adânc în povestea Minervei sau a familiei St. Maur.

– Ce-ar fi ca, înainte să discutăm despre trecut, să așteptăm să te faci mai bine?

– N-o să existe niciodată un moment în care să mă ajuți. Sau mă înșel, Daniel?

El se trase înapoi și-și coborî privirea la Hope.

– Copilul meu începe să te cunoască. Te place. O să se aștepte să te mai vadă. Dacă ar fi ca familia St. Maur să aibă putere asupra ta... nu vreau să fii răpită din mijlocul nostru din cauza unor oameni îngrozitori. Aproape că te-am pierdut în seara asta. Pot să mai mă bucur măcar de o săptămână sau două în care să nu-mi fac griji pentru tine sau pentru Hope?

Pe fruntea ei se desenară riduri de încruntare.

– Chiar trebuie să crezi mereu că o să se întâmple ce e mai rău?

– Sunt avocat. Am văzut ce e mai rău, dar în seara asta, tu ai împiedicat ce era mai rău. Ai salvat-o pe Hope a mea.

– Tu mi-ai dat speranță atunci când m-ai salvat de la Bedlam.

Ea se cufundă mai adânc între perne. Ei bine, și ce facem în perioada asta?

– Sunt un ins răbdător. Putem să avem o aventură înflăcărată mai târziu. Și chiar o să fie una lungă și fierbinte.

– Cât de lungă? Cât de fierbinte?

– Foarte lungă. Foarte fierbinte. Între timp, haide să semnăm un armistițiu și să ne ocupăm de problema cu care ne tot batem capul: prietenia. Lasă-mă să fiu prietenul tău, Jemina. Nu vreau să mai pui niciodată la îndoială prietenia mea.

– Mi-ar plăcea să fiu prietena ta, Daniel.

– Excelent.

Ca la Old Bailey, el se întoarse cu spatele la ea, de parcă ar fi fost unul dintre jurați.

Se apucă să măsoare încăperea în lung și-n lat și puse la punct în minte un plan bun pentru ca ei doi să-și întărească prietenia.

– Ar trebui să te simți mai bine săptămâna viitoare și ar trebui să vii la tribunal. Amica ta, văduva Cultony, o să fie audiată. Unul dintre colegii mei avocați încă are impresia că femeia nu-i cunoaște strategia. Presupun că până acum mătușa a strâns deja de la martori declarații care să contrazică acuzațiile.

– Asta, domnule, nu ți-o pot dezvălui. Vezi, știu să fiu și discretă.

El râse și clătină din cap.

– Ești excepțională.

– Iar tu ai rămas fără salată de fructe. Dacă tot ai de gând stai treaz și să ne veghezi pe mine și Hope, ai putea măcar să mai faci niște salată.

El se aplecă mai aproape și aruncă o privire spre bolul gol.

– Nu ești genul de fată care să-mi lase ceva, nu?

Palma ei se îndreptă spre maxilarul lui. Era aspră, ușor bătătorită. Probabil că urcase prea mult pe frânghie.

– Ești atât de serios, Daniel, îngrijorându-te de o biată salată de fructe mâncată între prieteni.

Luând lingura, el o scăpă, cu un clinchet, în vasul gol.

– Mă duc să văd ce pot să fac.

Dacă ea continua să-l atingă și să rămână în momentul prezent, el era în stare să-i pună și lumea la picioare. Și i-ar fi dat-o pentru totdeauna, numai pentru felul în care Hope stătea lipită de ea.

Sărută fruntea fiicei lui, apoi și pe cea a Jeminei.

– O să mă întorc cu alt castron.

El se îndreptă spre bucătărie. Se simți învăluit de o liniște stranie. Continua să revadă în gând imaginea aceea dulce cu Jemina și Hope.

Dacă ea reușea să aibă încredere în el și să lase trecutul în urmă, atunci Daniel avea să știe că găsise femeia potrivită pentru el și pentru fiica lui.

Să-i câștige pe deplin încrederea părea o misiune complicată, fiindcă primejdia și Jemina păreau să fie strâns legate.

Capitolul 30

JEMINA – PRIETENII DE LA OLD BAILEY

Nervii îmi păreau încordați la maximum, ca o pânză ce urma să fie pictată, în timp ce am zăbovit la intrarea în renumitul Old Bailey. Marmura boltită deasupra intrării acelei clădiri cu fațada de cărămidă părea intimidantă, atât de rece și de invincibilă.

Când am intrat, un băiețel care flutura un buchețel de flori trecu pe lângă mine. Miresmele dulci ale florilor lui, oricare ar fi fost ele, mi-au transmis o stare de pace interioară, care dură până când l-am văzut pe Daniel.

Venea dintr-o încăpere din față. Cu o ușoară coborâre a bărbiei acoperite de o barbă elegantă, tunsă perfect, el se întoarse, dar nu înainte de a-i vedea expresia din ochii strălucitori. Aerul serios de pe chip, precum cel al unui om posedat, îl făcea să pară mai în vârstă, arătând aproape ca un om care văzuse o fantomă. Cu o perucă argintie, severă, și cu volanele albe de la gât, aveai impresia că purta lumea întreagă pe umerii lui.

Acea imagine era în contradicție cu bărbatul blând care mă hrănise cu salată de fructe și care râdea din tot sufletul.

– Femeie, uită-te pe unde mergi!

M-am lovit de o doamnă care purta un turban împodobit cu pene. Avea înfățișarea aceea pe care ți-o dădeau banii pe care familia ta îi poseda din timpuri imemoriale, sau cel puțin aparența, subliniată de pelerina strălucitoare, de satin albastru.

– Îmi pare rău.

Un braț se petrecu în jurul meu.

– Nu-ți bate capul cu ea, Catarame.

Lady Lavinia, sprintenă, cu buclele ei șatene aranjate și tresăltând sub o bonetă cu borul într-o parte, precum pălăria unui pirat, mă făcu să mă răsucesc pe călcâie.

– Ai venit la spectacol sau la conte?

– Poate că pentru un pic din fiecare. Am auzit că procesele pot fi foarte spectaculoase.

– Nu la fel de spectaculoase precum micuța ciondăneală pe care am auzit că ai avut-o cu Daniel al nostru. A părut de neconsolat de-a lungul cinei lui Lady Shrewsbury. A fost nevoie să mă străduiesc din greu ca să-l înveselesc. Să nu-l mai zăpăcești acum cu vreo încercare de a-l recuceri.

Lady Lavinia credea că eram vreo nătângă sau că nu mă recuperasem îndeajuns după ce stătusem la Finchely. N-aveam nici o îndoială despre felul în care alegea Daniel să-și petreacă timpul.

Fără doar și poate, femeia fatală din fața mea nu știa că însuși contele mă hrănise cu mâna lui. I-am aruncat un zâmbet strengăresc.

– Ține-o tot așa, am îndemnat-o. Avem nevoie de el fericit.

– Ar fi mult mai fericit dacă ar semăna cu tatăl lui și n-ar mai fi atât de serios.

– Lady Lavinia, cred că, fără îndoială, contele e bine așa cum e.

– Bețivul de taică-său era mai distractiv. Mereu cânta, era genul despre care știai că urma să facă ceva neobișnuit.

Daniel nu pomenise niciodată nimic despre tatăl lui, nici măcar o dată, iar eu știam că el detesta tot ce era neobișnuit.

– Cu permisiunea ta, am să plec acum. Procesul stă să înceapă.

Am dat să mă întorc, dar ea mă apucă din nou de cot.

– Nu te deranjează faptul că umblă cu noi amândouă? Nu ești frustrată fiindcă nu vrea să ne recunoască public nici pe mine, nici pe tine?

– Discreția e o mare calitate. Îți mulțumesc că îi oferi alinare. Îți dau un mic sfat: nu-i plac femeile gălăgioase.

Femeia șovăi un moment, dar zâmbetul îi reveni pe buze. Îmi eliberă brațul și mă însoți în interiorul clădirii.

– Ești o ciudată, Catarame.

– E un talent să fii contra curentului.

Ea își întoarse privirea, potrivindu-și mai bine mănușile din piele de vițel.

– Mai bine mărită-te cu negustorul tău demodat. Lord Ashbrook nu e pentru tine.

– Știu, dar o fată ar trebui să se bucure măcar o dată în viață de serviciile unui conte, mai ales de cele ale unuia chipeș, așa cum e cel despre care vorbim. Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

Gura ei perfectă, rujată, rămase căscată de uimire. Obrajii fardați i se întunecară, iar eu am părăsit-o, lăsând-o să fiarbă în suc propriu.

Croindu-mi drum spre galerie, m-am așezat în dreptul unei coloane, lângă o femeie pe care o recunoșteam de la reuniunile organizate în bucătăria lui Lady Shrewsbury.

Brunetă, subțiratică de la atât zbucium, doamna Cultony se uită la mine. I-am întors privirea.

Nu trebuia să ne recunoaștem în public. Nimeni nu trebuia să știe. Dar mi-am împreunat mâinile în semn de rugăciune. Cu o voce clară, i-am trimis o șoaptă pe care s-o audă doar ea:

– Cel de Sus e protectorul văduvelor și ne dă alinare și sprijin. Sprijin în fața instanțelor.

Ea încuviință înclinând din cap, iar apoi se întoarse spre masa avocaților.

Sufeream profund pentru doamna Cultony. Dacă scăpa de acea necruțătoare acuzație de furt, custodia fiicelor ei îi era asigurată. Curtea de Justiție trebuia să vadă ce femeie iubitoare și bună era și cât de mult greșise familia soțului ei atunci când îi luase copiii.

Dacă micuța mea ar fi supraviețuit *Minervei*, eram convinsă că familia St. Maur s-ar fi folosit de amnezia mea ca să-mi nege drepturile. O simțeam în adâncul inimii mele. Trebuia ca și Daniel să fi bănuit faptul că ei s-ar fi folosit de starea mea ca să-mi facă rău. De aceea era atât de protector.

Un bărbat într-un costum care semăna cu cel al contelui, cu o perucă și cu o robă neagră, se apropie de pupitrul înalt din fața sălii de judecată.

– Au apărut noi dovezi, Excelența Voastră, spuse el. După ce am discutat cu un coleg, propun să fie retrase acuzațiile formulate de familia Cultony împotriva doamnei Cultony.

Lordul Primar, un bărbat subțire, înveșmântat într-o robă stacojie și purtând pe cap o perucă din păr de cal, toată numai onduleuri și care îi acoperea jumătate de spate, își întinse gâtul. Se uită pe deasupra pupitrului său înalt.

– Despre ce vorbești?

– Au apărut mai mulți martori care au contestat acuzațiile. Obiectele care lipseau au fost găsite în posesia familiei. Acum familia Cultony susține că totul a fost doar o cumplită neînțelegere.

– O neînțelegere?

Lordul Primar râse în hohote, scoțând un sunet enervat pe nasul lui prelung.

– Anunță-ți clienții că e o problemă gravă ca neînțelegerile să facă instanța să irosească timp prețios.

– Dumnealor sunt conștienți de acest lucru, spuse avocatul, și-și cer scuzele de rigoare.

Mulțimea adunată în sală și tovarășa mea văduvă rămaseră stană de piatră. Cu toții erau încremeniți precum niște statui de marmură.

Și eu la fel.

Povestea nu se termina decât după ce bărbatul îmbrăcat în roșu confirma acest lucru. Toată lumea de la Așezământul Speranță pentru Văduve o știa. Cultony avea nevoie ca legea și faptele să fie dublate de clemență, doar astfel putând fi câștigat procesul.

Lordul Primar înălță ciocănelul și îl ținu suspendat în aer cel puțin douăzeci de secunde.

– Acuzațiile, spuse el, furios, sunt retrase. Să le amintești membrilor familiei Cultony că, dacă vor mai irosi vreodată timpul instanței, se vor trezi direct la Newgate. Să înceapă următorul proces!

Avocatul făcu o plecăciune și se întoarse la masă, biroul în formă de semicerc la care stătea Daniel.

Tovarășa mea de urzeli, tovarășa mea de văduvie, mă apucă de mână.

Avea fața ațintită la sală, dar îmi strânse degetele repede și de trei ori pe sub șalul meu catifelat, care ne ascundea de privirile indiscrete.

Apoi ea ieși pe vârfuri din galeria înțesată de public. Așezământul Speranță pentru Văduve făcuse un bine.

Dar eu nu m-am mișcat din loc.

Avocatul meu se ridică în picioare. Părea puțin mai înalt decât ceilalți bărbați. Nuanța de abanos a robei făcea ca pielea lui să pară mai închisă la culoare, cu o nuanță mult mai vie decât a ce lorlalți. Era de un bronz minunat, auriu, de parcă soarele găsise o cale de a-l atinge prin ferestrele mari care se aliniau de-a lungul sălii de judecată.

Daniel se aplecă peste masa de lucru și răsfoi documentele pe care le avea în față.

– Eu, Excelența Voastră, am un caz de furt adevărat. Urmează acuzația într-un caz legat de textile.

– Textile de lux, cumva? Un caz parcă făcut pentru tine, Ashbrook.

Lordul Primar scoase un chicotit.

– Continuă.

Tonul cu care el i se adresa lui Daniel – un pic aspru, chiar condescendent – mă făcu să mă înfior de dezgust, dar contele nici nu clipi. El se întoarse la hârtiile lui, iar aprodul aduse un bărbat în boxa acuzaților.

În cătușe. Metalul tocit îi înconjura încheieturile. Parcă se simțea cât de grele erau acele cătușe.

Pentru o clipă, am închis ochii, până când am auzit dicția perfectă a lui Daniel, precisă și calmă:

– Iată un furt de care a fost acuzată o persoană aflată în contact nemijlocit cu bunurile furate. Uneori, o astfel de apropiere poate să constituie o tentație prea mare. Uneori e floare la ureche să furi astfel de bunuri.

Am simțit cum obrajii îmi luau foc, de parcă el mi-ar fi vorbit doar mie.

Își susținu ideea printr-o fluturare a mâinii, apoi își ridică privirea spre spectatorii care făceau ca sala de judecată să vuiască.

Mă văzuse?

Își dorea, la fel ca mine, să fim doar noi doi în acea încăpere?

Ashbrook ar fi putut să fie la fel de lipsit de griji precum un bărbat călare pe un cal ce alerga în voie, nu legat de un protocol sau de așteptările celorlalți. I-aș fi împărtășit secretul meu despre cât de mult îmi plăcuse să fiu sub protecția lui, săptămâna trecută. Despre cum stătusem de fiecare dată cu urechile ciulite, ca să aud când se întorcea la Finchely, căutându-ne pe mine și pe Hope. N-aveam să uit niciodată ultima cină pe care o luaserăm împreună, așezați cu toții în salonul lui, pe când el ne copleșise cu zâmbetul lui larg, în pauzele dintre felurile de mâncare.

Daniel se mută în fața juraților.

– Voi demonstra că Samuel Towl a profitat de faptul că se afla în apropiere de acele bunuri, ca să aducă prejudicii angajatorului lui.

– Continuă, Lord Ashbrook.

Lordul Primar întoarse o pagină pe biroul lui plin de hârtii.

– Haide să începem.

– Samuel Towl, spuse Daniel. Ai fost acuzat pentru infracțiunea de furt din proprietate lui Jon Gray. E adevărat?

– Da, am fost acuzat, dar n-am făcut-o eu.

Daniel ridică o foaie de hârtie.

– Ai lucrat vreodată pentru producătorul de țesături numit John Gray?

Bărbatul în lanțuri lovi bara cu mâinile.

– Am lucrat pentru el. M-a concediat și a mințit că am furat, ca să mă pună sub acuzare. Cum poate un om să-și hrănească familia dacă voi, bogătașii, nu faceți nimic și luați totul?

Mulțimile oftară și huiduiră, dar ochii mei se ațintiră din nou spre lanțurile prizonierului. Zale de fier care să te țină la pământ, care să te țină la distanță, care să te facă să te conformezi. Pe mine, familia St. Maur mă aruncase la Bedlam. De ce? Ce amenințare reprezentam? Sau încarcerarea mea fusese, de fapt, o pedeapsă?

Cineva era de vină pentru moartea soțului și a fiicei mele. Oare ei hotărâseră că eu eram cea care trebuia să plătească?

Am clipit și m-am concentrat din nou asupra momentului prezent.

Daniel ridică palmele. Sala amuți.

– De ce ar face domnul Gray un asemenea lucru? Pari un om cumsecade, un om de familie.

– Trebuie să răspund la întrebările pe care mi le pune arapul ăsta? Dacă tot e să mă duc la Newgate, măcar să mă trimită acolo cei de-o seamă cu mine, cei buni.

În sală începu să răsune din nou o gălăgie asurzitoare.

Mulți râseră, dar Daniel nu părea supărat. Nimic nu se schimbase în expresia impasibilă de pe chipul lui. Postura îi rămase netulburată.

– Domnule Towl, spuse el, îmi vei răspunde la întrebări, sau poți mărturisi chiar acum că ai fost atât de prost încât să furi de la angajatorul tău în plină zi.

– Nu sunt prost. Domnule judecător, are voie să-mi spună că sunt prost?

Daniel se duse în fața boxei prizonierilor. Șopti ceva.

Toată lumea se aplecă, dar mi-am dat seama că Daniel spusese ceva ce șterse zâmbetul arogant al inculpatului.

– Ultima șansă de a mărturisi.

Vocea lui Daniel răsună tunător:

– Scutește-te de altă rușine, Towl.

Individul în lanțuri strânse din buze, de parcă stătea să scuipe, dar avocatul ridică un deget și, cu mișcări rapide, un paznic îl lovi pe Towl în picior.

– Bine, milord, leagă-ți dulăii. O să răspund.

Daniel părea în continuare impasibil, ca de piatră.

– La ce oră te-ai trezit în data de 3 aprilie?

– Ca de obicei. Pe la șapte.

– Cum ai hotărât cu ce o să te îmbraci?

Towl ridică din umeri.

– Pur și simplu am tras pe mine ce aveam curat.

– Hmmm, ce trist! Daniel se îndepărtă de boxa prizonierilor. Când ai ajuns la domnul Gray, angajatorul tău?

– Pe la nouă, ca de obicei.

– Descrie-ne locul tău de muncă. E cumva elegant?

– Da, la noi vin și pleacă nenumărați clienți care locuiesc în Mayfair.

– Iar tu muncești din greu. Uită-te la mâinile tale. Au bătături. Îmi dau seama că muncești din greu.

– Da, așa e. Îl slugăresc pe domnul Gray. Ar trebui să știi câte ceva despre scla...

– Trebuie să fie un lucru care te afectează.

Daniel se aplecă din nou.

– Să muncești zi de zi, fără să ai prea multe satisfacții.

– Da, voi, bogătașii, nu înțelegeți.

Daniel se întoarse la masa avocaților și mută niște pagini de colo până colo, de parcă ar fi căutat ceva.

– Țesăturile de la firma lui Jon Gray sunt frumoase. Am auzit că în unele dintre cele mai scumpe pânze se țes fire din aur adevărat.

El ridică un eșantion de mătase.

Materialul scânteie în lumina lumânărilor.

– Îndrăznesc chiar să afirm că în urzeala materialului există aur. El puse jos eșantionul. Trebuie să fie foarte scump, domnule Towl.

Inculpatul se șterse la gură de parcă îi curgea salivă din ea.

– Da.

– Îmi dau seama că până și resturile acea sunt de valoare. Un tip sârguincios ar putea să facă ceva din bucățele, dar trebuie să ai un oarecare talent ca să potrivești peticele unele cu altele.

– Domnului Gray nu-i păsa de ce rămânea. Puteam să le iau și să fac ceva bun din ele. Am făcut o geantă din materialul rămas.

– Deci, asta ai făcut. Și ai mai făcut-o și înainte.

Daniel ridică trei documente legate cu o panglică.

– Am aici trei declarații ale martorilor care spun că două doamne și un domn în vârstă au cumpărat toate articolele de la dumneata. Un om atât de sârguincios, încât să creeze frumos din resturi.

– Sunt sârgu... sârgu...

– Muncitor? E un cuvânt mai bun, Towl?

Comentariile acide ale lui Daniel animaseră spectatorii tăcuți, făcându-i să chicotească.

– Dar ai primit o comandă mare. O comandă mare putea să te pună pe picioare o dată pentru totdeauna. Nimeni n-avea să știe. Resturi și un pic mai mult. Era nimic în comparație cu alte afaceri pe care le are domnul Gray.

– N-avea să le observe lipsa.

Un suspin traversă mulțimea adunată în Old Bailey.

Daniel îl făcuse pe bărbat să mărturisească. Genial.

– Recunoști că ai făcut-o, Towl? Am nevoie să fii foarte clar. Instanța trebuie să te audă.

Daniel își coborî mâinile de parcă ar fi încheiat un dans.

Mulțimea tăcu.

Mă aplecam, oare, în față?

– Towl, trebuie să te gândești foarte bine. Spune adevărul și apelează la clemența instanței. Sau trebuie să aduc martorii, omul care te-a văzut atunci când ai înșfăcat sulul de material și ți l-ai vârât sub braț? Sau nobilul suflet care s-a năpustit asupra ta pe când încă mai strângeai în palmele tale cărnoase bunurile furate?

Bărbatul se apucă strâns de bară și-și coborî, spășit, capul.

– Nu. Recunosc. Cer îndurare.

Greutatea întrebărilor lui Daniel îl făcu pe prizonier să se prăbușească. Bărbații din juriu se revoltară și strigară din nou.

Atunci am văzut zâmbetul galeș al contelui, felul în care își împinse pieptul în față pe când se întorcea cu fața spre judecător.

– Excelența Voastră, ați auzit mărturia, vă rog să nu ne mai împovărăm preabunii jurați. Propun să-i dați pârâtului sentința și să vă îndurați de el. Omul a depus mărturie și s-a lăsat la voia clemenței dumneavoastră.

– Da, domnule. Mă las la voia îndurării dumneavoastră, după cum spune el.

Lordul Primar își puse o tichie neagră pe cap și bătu cu ciocănelul în tăblia biroului său.

– De acord. Voi da sentința acum. Domnule Towl, vei fi biciuit la asfințitul soarelui. Apoi vei fi închis la Newgate vreme de trei luni.

Ashbrook ridică o mână, apoi o coborî, încet, într-o parte.

–Excelența Voastră, chiar trebuie să fie biciuit Towl? A mărturisit. Aveți milă...

–Verdictul meu rămâne în picioare. Lord Ashbrook, învață să recunoști o victorie atunci când ai de-a face cu una. Procesul s-a încheiat. Nu-ți pierde vremea cu mine.

Contele dădu din cap, dar tonul aspru al Lordului Primar îmi provocă un gol fierbinte în stomac. Daniel aducea un serviciu Coroanei, iar judecătorul îl trata cu condescendență. Nu era corect.

Sârguinciosul avocat îi primi atitudinea fără să clipească.

De ce?

O privire aruncată spre mâna lui Daniel mi-o arătă încleștată în pumn pe hârtiile lui. Avea emoții. Le îngropase bine înlăuntrul lui. Bărbatul călare pe cal, care mă urmărise stând ridicat în șa, nu ascundea nimic. Bărbatul din instanță era obligat să ascundă totul.

Îl înțelegeam mai bine ca niciodată, înțelegeam reprezentația pe care trebuia s-o dea. Rana pe care era nevoit s-o ascundă. Dacă aș fi înțeles mai devreme, ne-am fi certat mai puțin.

Lordul Primar își părăsi banca.

Aprodul îl scoase din sală pe prizonierul supărat și nărăvaș.

Old Bailey se goli.

Daniel atrase o mulțime de lume. Femei. Doamne înstărite, îmbrăcate în rochii frumoase, cu dantele și falduri care se călcau vreme de ore întregi, se agitară frenetic în jurul lui.

Lady Lavinia trecu pe lângă mine, atingându-și delicat borul de la bonetă înainte de a pleca. Trebuie să se fi gândit că nu era o mișcare prea înțeleaptă să se apuce să le amenințe pe toate doamnele care îl așteptau pe avocat.

Eu nu încercam să mă iau la întrecere pentru afecțiunea lui. Poate că credeam în van că o aveam deja, dar îmi displăcea tensiunea care plana între femei. Poate că de aceea iubeam Așezământul Speranță pentru Văduve, unde femeile se ajutau între ele.

Totuși, nu voiam ca vreuna dintre ele să se bucure de Daniel după pofta inimii.

Am dat să cobor pe scări ca să ajung la el. Oamenii treceau într-o învălmășeală nebunească pe lângă mine, dar eram hotărâtă.

Stânga. Dreapta. Cumva, am ajuns în coridor, ușor dezorientată. Mulțimea se ducea într-o singură direcție, dar eu înaintam împotriva curentului.

În capăt, am înaintat greoi spre intrarea în renumita sală de judecată.

Boxele pentru avocați și juriați erau goale.

Tăcut și rece, aerul parfumat, în care se mai simțea izul buchețelelor de flori ale doamnelor, îmi stârnea o vâltoare de gânduri.

Mi-am pus mâinile pe masa avocatului, locul în care stătuse Daniel, locul în care câștigase.

– Doamnă, pe cine vrei să aperi azi?

Vocea aceea!

Grandioasă și trezind fiori înlăuntrul meu, vocea lui Daniel.

– Doamnă St. Maur?

Ca atrasă de un magnet, m-am întors spre el, spre căutătura acelor ochi negri. Inima mea nebună o luă razna.

– Cred că te voi însărcina pe tine cu apărarea.

– Ei bine, am o serie frumoasă de victorii la activ atunci când nu-mi e distrasă atenția.

– Excelența Ta, mi se pare că eu sunt asaltată de diversiuni.

– Atunci, haide să ne bucurăm de o după-amiază perfectă, dragă prietenă. Trăsura mea ne așteaptă afară.

Se schimbase din costumația alb cu negru într-o vestă elegantă, de un verde-smarald, și într-o haină de un indigo-închis. Dar încă mai avea pe cap peruca pudrată.

Înainte de a mă mai putea opri, m-am trezit lângă el, cu mâinile în părul lui, pipăind cu degetele valurile frumos buclate și dese. I-am scos peruca.

– Nu poți să-ți mai iei mâinile de pe mine. Nu-i așa, Jemina?

Dând iute din cap în semn de încuviințare, am înghițit în sec.

– Unde e cutia? Trebuie să ai o cutie pentru peruca asta.

El întinse brațul.

– E în trăsură. Legat de asta, află că ne așteaptă o după-amiază plină de aventură.

– Aventură zici, Lord Ashbrook? Asta, înainte să te grăbești să ajungi acasă?

Un zâmbet i se desenă pe buze și, odată cu el, strungăreața.

– Din păcate, prietenii și candidatele la postul de amantă trebuie să-mi îndure programul. Ești de acord?

– Da.

Ținându-i peruca în mâini așa cum aș fi ținut o poșetă, l-am luat de braț. Invitația lui era una pe care n-o puteam refuza.

Capitolul 31

ZI DE PIAȚĂ

Cu palmele pe talia ei, Daniel o ajută pe Jemina să urce în trăsura lui. Se grăbi, nu că ar fi respins ideea de a continua s-o atingă, dar Old Bailey era un adevărat cartier general al bârfelor.

Acela nu era genul de discreție pe care o respectase cu sfințenie de când își începuse practica. Cu toate astea, să n-o atingă, să n-o ajute nu era o opțiune.

Jemina se așeză vizavi de Daniel, în timp ce acesta își puse peruca în cutia de piele în care o păstra.

–Ești foarte tăcut, milord, pentru un om care și-a câștigat procesul.

El așteptă ca trăsura să pornească la drum, să se îndepărteze de mulțimea aceea de oameni rigizi și stridenți.

–E un ritual de meditație tăcută.

–Aha!

Ea întoarse capul spre fereastră, cu degetele mari înălțate, mișcându-le în sus și în jos.

Trăsura coti în capătul străzii. El se relaxă și se uită lung la femeia care îl însoțea, la pantofii ei cu cataramă și la rochia simplă, de culoarea lavandei.

–Tu ce faci?

–Ritualul meu.

Cu fața curată, lipsită de artificiile rujului sau parfumurilor amețitoare ale publicului feminin deja clasic din sala de judecată, Jemina era o schimbare bine-venită.

–Nu ești niciodată plictisitoare, draga mea.

–Daniel, o spui de parcă tu ai fi.

El se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate pe piept.

– Sunt cam plictisitor, exceptând contribuția mea la escapadele mătușii și nopțile în care joc de douăzeci și unu.

– O, jocul de cărți cu prietenii tăi!

Zâmbetul lui înflori. Nu se putu abține.

– Îți e imposibil să renunți să mă urmărești, nu-i așa?

Jemina se aplecă în față.

– Ai simplifica teribil lucrurile dacă mi-ai mărturisi totul.

– Nu sunt un inculpat, Jemina.

– Atunci ești un martor ostil în ceea ce privește secretele legate de mine.

Scoțându-și ochelarii, el luă o batistă și-și șterse lentilele.

– De ce nu lași în seama mea toată treaba asta cu legea? Mă pricep foarte bine la asta. Din păcate, eu sunt doar un executant, slujesc capriciilor Lordului Primar.

Ea continuă să-și miște degetele în sus și în jos.

– Te faci să pari atât de neînsemnat!

– Stai liniștită, sunt băiat mare... sunt pregătit pentru toate provocările.

El își freacă fața între palme.

– Vrei să-mi spui care e povestea ritualului tău?

– Nu vreau să te deranjez.

Ei bine, asta era enervant de amabil din partea ei. Și greșit, din moment ce erau prinși într-o discuție.

Mâna ei continuă să se miște. Un dans? Un fel de cod?

Desigur, era o tactică menită să-l deruteze. Care funcționă de minune, pentru că el rămase cu privirea ațintită la chipul ei oval și perfect, la obrajii catifelați și împodobiți cu pistrui. Punctișoarele acelea trădau o mare dragoste față de timpul petrecut în aer liber. Fără îndoială, și-o putea închipui pe Jemina zbenguindu-se sub razele soarelui sau mergând desculță pe nisip.

Palmele ei se odihniră în poală, chiar în apropierea șoldurilor.

– Ai terminat cu ritualul tău? Jemina, pot să spun sincer că m-am înșelat în privința unor asemenea formalisme.

Ea își duse un deget la buze.

– Șștt...

Apoi mâinile ei se ridicară din nou, apropiindu-se de fereastră, degetele mari unindu-se, apoi despărțindu-se. Unindu-se. Despărțindu-se, unindu-se.

El se întinse și o apucă de încheieturi.

– O să mă înnebunești. Faci asta ca să mă zăpăcești sau ca să mă faci să mă gândesc la tine neîncetat?

– Poate că așa îmi distrag eu atenția ca să nu mă gândesc la tine și la secretele pe care le ascunzi.

– Amândoi avem nevoie de niște pasiuni, Jemina.

Îi apropie degetele de buzele lui, bucurându-se de felul în care ochii ei se măriră, nerăbdători.

– Sau poate că trebuie să recunoaștem că prietenia nu e de ajuns pentru noi.

Ea făcu ochii mari. Gura frumoasă i se întredeschise.

– Ce vrei să spui? Doar n-o să-mi faci din nou propunerea aceea ridicolă, nu?

Nu, dar nu era ridicol ca doi adulți care își doreau de comun acord... Doamne, îl făcea să apere ceea ce nu-și dorea, ei bine, nu chiar tot ceea ce-și dorea. La naiba!

– Mărită-te cu mine.

– Poftim? Glumești!

Daniel îi dădu drumul și clătină din cap.

– Nu e nici o glumă, e mai mult o rugăminte. Oferta mea nu e motivul pentru care te-am rugat să mi te alături azi. Am vrut să întărim prietenia noastră, dar ce altă cale mai bună avem ca s-o facem, decât căsătorindu-ne? În felul ăsta, n-o să mai fie nevoie să-mi fac griji că ai sărit gardul viu ca să vii să mă scoți din minți, sau că ai intrat pe ascuns în casă, din moment ce casa asta ți-ar aparține.

– Tu glumești mereu?

– Doar atunci când tu spui „nu". O, și am uitat, căsătoria o să liniștească și îngrijorarea pe care o ai față de durata sentimentelor mele. După cum poți vedea, am de gând să fie pentru totdeauna.

Ea își coborî privirea.

– Înțeleg.

Și atât? Pălăvrăgise atâta și-și pusese sufletul pe tavă degeaba!

– Jemina?

– Dacă te-aș întreba ceva, mi-ai spune adevărul?

Daniel își dori să spună că asta depindea, dar se trezi dând din cap în semn că da.

– Povestește-mi despre părinții tăi, despre căsnicia lor. Lady Lavinia mi-a dat de înțeles că n-a fost una fericită. Mi-ai spus că te-a

crescut Lady Shrewsbury, alt semn că ceva nu mergea între părinții tăi. Vreau să știu în ce sens ar trebui să fie diferită căsnicia noastră.

Direcția în care avea să încline balanța depindea de ceea ce urma să spună el. Jemina tânjea după dezvăluirea celor mai intime cotloane ale minții lui, după confesiuni. El se mai trase puțin de lavalieră și tuși, așteptând să vadă cum dorința din ochii ei se transforma în milă.

– Mama a murit de tânără.

– Îmi pare rău, Dan...

– Cu inima frântă. Tata bea prea mult alcool. Pleca mereu de acasă și mergea mereu pe patru cărări. N-avea nici un control. Am aflat că a murit sufocat din cauză că băuse prea mult... Finchely i-a aparținut mamei. A deplâns pierderea tatei, apoi a murit și ea.

Jemina îi puse o mână pe genunchi, iar el îi acoperi degetele cu palma lui.

– Îmi iau toate măsurile ca să nu ajung niciodată în punctul în care a ajuns tata. N-o să fiu niciodată ca el. Hope n-o să-și facă niciodată griji fiindcă n-aș mai veni acasă. Și nici tu.

– Tu n-ai face niciodată asta, Daniel.

– Dacă ai ști ce rușine simțea mama, ai fi neliniștită de fiecare dată când ies pe ușă. Unele vicii le porți în sânge.

Zâmbetul ei senin dispăru. Aplecarea ușoară de spate, pe care o deprinse în anii petrecuți la Bedlam, păru mai evidentă.

– După cum am spus, o să mă întorc acasă pentru tine și Hope. Și o să-mi dau silința să-ți umplu viața și să nu-ți mai dorești niciodată să privești înapoi.

Privirile lor se întâlniră, trimițând înlăuntrul lui și mai mulți fiori de dorință, care i se strânseră în jurul inimii precum o menghină. Își ascundea propria prudență, de teamă ca nu cumva cuvintele greșite, privirile greșite s-o facă să refuze.

– Spune „da".

Ea își mușcă buza de jos și îi ținu mâna într-a ei.

– Sunt multe lucruri de care trebuie să țin seama.

Să ții seama de diferite lucruri nu era un refuz categoric, dar nici nu era un „da".

Ținându-și degetele împletite cu ale ei, el se lăsă pe spate.

– Pot să am răbdare pentru moment. Gândește-te, Jemina. Azi o să-ți arăt cum se culege o rodie coaptă.

– O rodie?

– Da. După felul în care mi-ai savurat salata de fructe, mă simt obligat să te învăț cum s-o faci și tu pe a ta, începând cu rodia perfectă.

Buzele ei frumoase se întredeschiseră.

– Da, foarte bine!

Domnul Anthon opri trăsura în forfota din Covent Garden. Toată lumea venea acolo la cumpărături sau ca să se bucure de tot felul de distracții. Urma ca Daniel și Jemina să se amestece în mulțime, iar monedele lui să le închidă gura vânzătorilor care s-ar fi uitat prea lung la ei fiindcă mergeau braț la braț. Lady Shrewsbury îl adusese deseori acolo pe Daniel, în strădaniile ei de a-l ajuta să se simtă mai comod în societate. Uneori, lui i se părea că era aidoma unei pisici sălbatice nevoite să învețe să trăiască în casă.

Ridicând-o pe Jemina ca să coboare din trăsură, el avu grijă la felul în care își așeză palmele pe talia și pe spatele ei.

– Ritualuri.

Liniile serioase și încruntarea de pe obrajii ei dispărură, în timp ce râsul începu să-i înflorească pe chip.

Cu brațul petrecut pe după al lui, își croi, alături de el, drum prin grămada de vânzători, adâncindu-se într-un labirint amplu de tejghele improvizate și înghesuite pe câmp.

Prima negustoreasă de care se apropiară avea o tarabă făcută dintr-o scândură așezată deasupra unor pietre stivuite. Pe bucata groasă de pin erau expuse trei coșuri cu fructe: mere, pere și struguri roșii. Nici urmă de rodii.

Daniel o lăsă pe Jemina s-o ia înainte.

Negustoreasa le aruncă o privire aspră și supărată, dar atunci când Daniel își scoase monedele, privirea femeii se îndulci. Se părea că argintul avea darul să îmblânzească privirile severe cu care era întâmpinat faptul că Daniel și Jemina se țineau de braț unul pe celălalt.

Dar Daniel o conduse spre o altă tejghea. Alți vânzători, mai toleranți, aveau să se bucure de banii lui.

– Ești obișnuit cu privirile indiscrete, Lord Ashbrook?

– Da. Fie că precupeții de aici n-au mai văzut pe ziua de azi un domn atât de dichisit, fie că se întreabă al cui bastard sunt.

Ea clipi spre el cu ochi mari și fioroși.

– Cum poți glumi cu așa ceva?

– E o întrebare care mi s-a adresat. Și e mai bine așa, decât să încerc să-mi schimb comportamentul ca să le fac pe plac unor oameni pe care n-o să-i mai văd niciodată.

El o trase spre un alt stand, la care se vindea fasole. Aceasta avea culoarea ochilor ei.

– Poate că oamenii de aici se întreabă cine lucrează? Moștenitoarea și majordomul ei? Administratorul și șefa menajerelor?

Ea îi ajustă ușor lavaliera, îndreptându-i nodul.

– Poate că se întreabă unde a găsit moștenitoarea asta bogată un iubit atât de rafinat.

Gura lui se întredeschise, iar ea izbucni în râs.

– Trebuie să-mi reamintesc că nu te abții atunci când vine vorba de glume, doamnă St. Maur.

Ignorându-și pulsul tot mai accelerat, el arătă spre un vânzător de fructe.

– Mere! Mere bune pentru un bănuț, draga mea.

Jemina făcu ochii mici; privirea ei se îngustă în razele strălucitoare ale soarelui de după-amiază.

– Arată delicios, dar nu văd nici o rodie.

– Asta e adevărat. Să ne continuăm vânătoarea.

Mai trecu, alături de ea, pe lângă alte două tarabe.

– Aici e mai aglomerat, dar mai ordonat decât la Swansea Market. Mai sunt și neciopliți printre negustorii de aici, dar mă îndoiesc că am putea să găsim rodia ta la Swansea.

– De ce să ne căsătorim acum, Daniel?

Buzele ei se strânseră într-o linie posacă. Arcuirea lor senzuală îl făcu să vină mai aproape.

– Tu ai mai fost însurat. Căsnicia ți s-a părut un lucru bun?

– N-a durat suficient ca să pot spune.

Daniel se întoarse spre vânzător.

– Cât costă o jumătate de kilogram? Fiicei mele îi place la nebunie fasolea verde.

Mâna Jeminei îl prinse de umăr. Unghiile ei se înfipseră în țesătura hainei lui, trezind o tresărire dulce și derutantă înlăuntrul lui Daniel.

– N-am vrut să te supăr. Nu te ascunde de mine.

Ea vorbise pe un ton scăzut, menit să fie auzit doar de urechile lui, dar cum putea el să-i răspundă?

– Doi penny, spuse bătrânul precupeț, trăgându-se de șorțul gros.

Scoțând portofelul, Daniel plăti și așteptă ca bărbatul să cântărească fasolea verde, iar apoi s-o pună într-o sacoșă.

Jemina luă fasolea. Își continuară incursiunea. Tăcerea ei îl măcina.

– Am corespondat cu Phoebe doi ani și jumătate. Am iubit-o. Cu toate astea, nu știu dacă eu am înțeles-o cu adevărat sau dacă ea m-a înțeles pe mine. Uneori îi recitesc scrisorile și caut în ele orice detaliu care poate să-mi fi scăpat, orice amănunt pe care să i-l pot spune lui Hope mai târziu.

– Ce te face să te îndoiești de dragostea ta sau de a ei?

Nu putea s-o spună cu voce tare. Îi povestise mătușii despre documentele pe care le falsificase, dar nu și despre faptul că Phoebe Dunn nu scosese niciodată vreun cuvânt despre Hope. Era o lipsă de sinceritate, iar Phoebe îi furase lui Hope numele ei și o poveste sau două pe care el să i le fi împărtășit cândva copilei.

– Daniel?

– Mi-aș dori să am ceva pentru Hope. Nu vreau s-o uite pe Phoebe. De ziua micuței, ne ducem în fiecare an la Portsmouth și aruncăm flori de guaiac în mare.

– Ce frumos, Daniel!

Ochii Jeminei începură să lucească. Amintirea *Minervei* o întristase. Cât putu de repede, Daniel o răsuci pe Jemina de parcă ar fi dansat în ritmul unei tobe.

– Nu cred că găsim o rodie azi. Trebuie să venim altă dată.

– Continuă să-mi distragi atenția. Am nevoie de asta, Daniel.

El o învârti în loc și o făcu să se miște. Omul care nu făcea niciodată nimic ca să nu atragă atenția, se trezi înaintând în pași de dans împreună cu Jemina, în public, îndreptându-se spre trăsura lui.

După ce o urcă pe însoțitoarea lui, el îl însărcină pe domnul Anthon să se îndrepte spre Sandlin Court. Apoi Daniel se așeză lângă Jemina.

– Spune-mi secretul tău, Jemina. Știu că îți amintești ceva.

Ea îl apucă de rever.

– Am pierdut un copil, Daniel. La un moment dat în viața mea, nu știu când, dar l-am pierdut. Și o simt uneori. Și mi-e dor de ea.

– Jemina?

– Nu mă întreba dacă sunt sigură, când sau dacă îmi amintesc numele ei. Nu știu. Tu vrei ca Hope să nu-și uite mama. Cât de cumplit e pentru o mamă să nu-și amintească de propriul copil?

Daniel o cuprinse pe Jemina în brațe.

– Îmi pare atât de rău!

Ea se cutremură în îmbrățișarea lui.

– Distrage-mi atenția. M-am săturat de plâns.

– Nu. N-o să-ți distrag atenția. O să plâng împreună cu tine. Știu cum e să plângi după ceea ce-ai pierdut.

Ea își puse capul pe umărul lui și se topi în brațele lui.

– Mărită-te cu mine, Jemina. O să las apele să se liniștească, să fie date uitării toate zvonurile și agitația despre noul conte sau despre noua moștenitoare. Apoi o să descopăr ceva pentru tine. O să găsesc un registru de botezuri, ceva. O să găsesc un nume. Îți promit.

Ea se ridică și îl sărută pe obraz.

– La balul lui Lady Shrewsbury, Balul Văduvelor, o să anunțăm logodna noastră, spuse el. Ăsta e scopul celebrărilor pe care le pune ea la cale, ca văduvele s-o ia din nou de la capăt. Cred că ar trebui să fie un nou început și pentru un văduv.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta, Daniel.

Urmă o călătorie lungă și cufundată în tăcere, dar Jemina rămase în brațele lui, iar el îi șopti poezii și proiecte legate de viitorul lor în trei, la Finchely.

După ce ajunseră la Sandlin, el o conduse până la intrare și îi spuse:

– Balul e peste două săptămâni. Ar trebui să fie destul timp ca să iei o decizie. Între timp, dacă ai nevoie de cineva care să te însoțească la piață, îți stau la dispoziție atât timp cât am o zi ușoară la tribunal.

Ea îl luă de mână.

– Mica noastră dispută de la cina lui Lady Shrewsbury a suscitat un mare interes. Cu o logodnă anunțată la balul ei, atenția care o să mi se acorde o să fie strașnică.

– O, simt că cineva a luat o hotărâre!

– Daniel!

– Contele și moștenitoarea lui nestatornică o să-i facă pe neîncrezătorii din lumea întreagă să creadă în opusele care se atrag. Și vreau să dansez cu logodnica mea sub cerul liber, la lumina lumânărilor. N-am mai făcut niciodată asta.

– Ce se întâmplă dacă am nevoie de mai mult timp?

– Eu și Hope o să-ți acordăm mai mult timp, dar ea nu vrea o dădacă. Cred că o să se mulțumească doar cu o mamă.

Ochii ei se făcură mari, ca două lacuri minunate, pline cu cea mai bună și mai delicioasă ciocolată, precum și cu scânteieri de mentă în nuanțe de jad.

– Acest văduv vine la pachet cu o fetiță care crede că ești absolut extraordinară. Nu a prididit cu întrebările despre tine. Ba chiar a început să-ți spună „mamă". M-am săturat s-o tot corectez.

Lacrimile străluciră pe obrazul Jeminei.

– Și eu o iubesc. Cum să n-o iubesc?

Când el îi sărută încheietura, îi simți mâna încordată.

– Jemina, știu că o să fie așa cum trebuie. Lasă deoparte întrebările din trecut, doar pentru moment, pentru o vreme. Concentrează-te pe ce ai în fața ta. Caută-mă la balul lui Lady Shrewsbury. Fie ca pe buzele tale să ai un „da".

Cu o înclinare din cap în semn de încuviințare, ea fugi înăuntru. El nu mai vână sărutul pe care și-l dorea. Putea să aștepte, pentru că știa că Jemina avea să ajungă la aceeași concluzie ca și el, aceea că erau făcuți unul pentru altul și că urma să le fie bine împreună.

Hope câștiga o mamă, iar el – o iubită și o tovarășă de drum, toate acestea, în ordinea potrivită.

Daniel fluieră și se urcă în trăsură. Putea să aștepte răspunsul ei, pentru că era convins că Jemina avea să spună „da".

Capitolul 32

JEMINA – BALUL VĂDUVELOR

Sala de mese a lui Lady Shrewsbury părea acum nemărginită, fiind deschisă în toate direcțiile. Fiecare colțișor, inclusiv ringul de dans, arăta uluitor în lumina lumânărilor. Atmosfera îmi tăie răsuflarea.

Petale galbene și portocalii de trifoi se revărsau din vazele argintate de pe mesele dispuse de-a lungul întregului spațiu. Erau flori

obișnuite, pe care Lady Shrewsbury ne pusese să le culegem de pe câmpuri. Un gest atât de simplu, pe care îl făcea uimitor faptul că florile împodobeau un loc atât de luxos. Iată simbolismul cu care se juca Shrewsbury: totul, indiferent de mediul sau de povestea sa, putea să fe reînnoit și să devină ceva minunat. Obișnuitul putea să fie strălucitor precum lutul în care sufla Dumnezeu și pe care îl transforma, astfel, în frumusețe.

– E spectaculos, șopti Patience. O văduvă sau alta o să primească o cerere în căsătorie astă-seară și o să scrie un nou capitol în viața ei.

Oare Patience putea să-mi citească gândurile? Nu îi povestisem de cererea lui Daniel. Ea fusese bolnavă, iar ducele insistase să se odihnească.

Am dat din cap în semn de încuviințare, spunând:

– Cineva o să surprindă romantismul acestui loc și o să se lase inspirat.

Un lacheu cu uniformă argintie trecu pe lângă noi, purtând niște cupe. Nu îmi era poftă să beau *ratafia* sau băuturi tari. Patience îi făcu semn să plece, iar el se îndreptă către o altă sală.

Braț la braț, eu și scumpa mea prietenă ne-am văzut de drum prin sala de mese și ne-am oprit lângă o masă încărcată cu gustări. Candelabrele de cristal împrăștiau steluțe scânteietoare de lumină pe o masă plină cu dulciuri – jeleuri colorate, tăiate perfect în formă de coroane, prăjituri mari și mici, cu fructe și glazură.

Învârtindu-mă în jur, am văzut femei frumoase, văduvele care alcătuiau societatea noastră secretă. Tovarășele mele de conspirație, după cum le numea Daniel, cele care se adunau în jurul mesei de bucătărie a lui Lady Shrewsbury, purtau rochii în nenumărate nuanțe: crem, roz, albastru, verde, orice în afară de negrul de doliu.

Verighetele strălucitoare de argint – inelele pe care ni le oferise contesa, cea care conducea Așezământul Speranță pentru Văduve, ca să înlocuiască ceea ce ni se furase – licăreau pe mâini peste tot în încăpere. Cred că eram pregătită pentru un nou inel și pentru noi jurăminte de credință.

– Sunt atât de minunate!

Patience bătu din palme; mânușile ei lungi, împodobite cu perle, se potriveau perfect cu luciul rochiei verzi, cu irizări de bronz.

– Lady Shrewsbury e un geniu și o gazdă perfectă.

– Iată-le aici pe prietenele noastre, Patience, pe aceste femei atât de curajoase, care sunt pregătite pentru un nou început.

– Și tu ești curajoasă, Jemina. Ar trebui să te gândești la ceea ce vrei și ar trebui să lupți pentru asta.

Înainte să apuc să-i răspund că eram de acord cu spusele ei, indiscreta Lady Bodonel se ivi în fața noastră.

– Excelența Ta, nu știu de ce n-ai insistat ca ducele să vină cu noi. Ar fi trebuit să-i ceri s-o facă. Desigur că ar putea să danseze un pic, cu tot piciorul lui de lemn.

Am închis ochii, așteptând ca Patience să izbucnească, dar nu se întâmplă nimic.

– Nu. Soțul meu o să facă ce vrea. Îl susțin așa cum și el mă susține pe mine.

Lady Bodonel era vicontesă, mai mică în rang decât prietena mea, ducesa, dar, din felul în care se purta, nu-ți dădeai niciodată seama de asta. Evantaiul ei fildeșiu, de dantelă, flutură prea aproape de obrazul lui Patience.

– Îi vreau doar binele, știi asta, nu-i așa?

M-am uitat la Excelența Sa și ea la mine, probabil că așteptând ca una dintre noi să-i spună lui Lady Bodonel adevărul, și anume că nimeni, absolut nimeni nu credea că ea ar fi vrut binele altcuiva în afară de ea însăși.

Patience era amabilă, dar nu era vreo nătângă.

– Arată-i asta ducelui, își îndemnă ea soacra.

Tonul îi răsună cu severitate, cu o notă intenționat tăioasă.

– Arată-i-o și familiei, și prietenilor lui. Susține-i dorințele și lasă-l în pace.

Lady Bodonel se încruntă de parcă ar fi mâncat niște lămâi acre, iar apoi plecă. Speram că o vedeam ultima dată până la întoarcerea noastră la Sandlin Court. Locuia la noi fiindcă la reședința ei se zugrăveau niște încăperi. Se părea că ducele, ca s-o evite, se închidea în biroul lui.

Luându-mă de braț, Patience o apucă în direcția opusă.

– Ducele și Lord Gantry au decis să rămână la Sandlin Court ca să discute despre strategii. Asta înseamnă că o să fumeze trabucuri și o să se uite pe hărți. Se pare că Gantry pune la cale o călătorie.

– Poate că ducele cu asta a fost ocupat, și-a ajutat prietenul.

Ea râse și se mișcă în acord cu ritmul muzicii de vioară și de harpă.

– Nu sunt sigură. Planurile lui tactice nu sunt pentru Wellington. Se prea poate ca, atunci când l-am pus pe domnul Gerard să aranjeze un pic documentele lui Busick, să nu fi văzut nimic trimis de comandantul acela.

De astă dată am luat-o de mână și am învârtit-o într-o piruetă, ca să-i distrag atenția.

– Tu și ducele sunteți foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Vă faceți o grămadă de griji unul pentru altul. O pereche perfectă!

– Catarame?

Vocea aceea!

Am strâns din dinți și m-am întors ca s-o salut pe Lady Lavinia.

– Seară bună, doamnă!

– Alți pantofi mai ai?

Ea clătină din cap spre mine.

– De ce îi porți pe tot pe ăștia?

– Îmi plac. Sunt comozi. Lady Lavinia Nell, iat-o pe Excelența Sa, ducesa de Repington.

Patience își încrucișă brațele și îi spuse:

– O, da. Am auzit de dumneavoastră.

Lavinia scoase la iveală ceva care semăna cu un binoclu de operă și se uită lung la prietena mea.

– Sunteți foarte frumoasă. Și ce colier minunat!

Trecându-și degetul peste rubinul primit de la duce, Patience înclină din cap.

– Mulțumesc pentru apreciere.

– Tocmai îi spuneam lui Catarame că îmi amintesc să fi văzut pantofii aceia în biroul unui avocat anume. Am crezut că femeile de aici sunt respectabile.

Patience făcu un pas mai aproape.

– De unde să știți că ați văzut niște pantofi dacă n-ați fi fost și dumneavoastră în biroul acelui avocat? Ea făcu un semn spre Lavinia. Am auzit că sunteți cunoscută pentru reputația dumneavoastră scandaloasă, cu sau fără pantofi.

– Nepoliticoasă, chiar și cu urma asta de accent! Lavinia vorbi disprețuitor, în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe buze. Doar spuneți-i lui Catarame să lase pe toată lumea să-și încerce norocul cu contele cel bogat, și o să vadă ea cine câștigă.

Am clătinat din cap.

– Lady Lavinia, contele e un om care gândește cu propria minte. O să încline spre cine crede de cuviință. De ce să ne luptăm noi, femeile, pentru el?

Ea pufni din nou:

– E alegerea lui, dar omul habar n-are care îi e interesul. Există căi prin care să se rezolve problema asta. Iar acum, la revedere!

M-am simțit încercată de presimțirea că Lavinia avea niște idei îngrozitoare în legătură cu metodele de cucerire a lui Daniel. Nu era un semn bun. Nu-l mai văzusem pe conte de două săptămâni. Deși ne scriam în fiecare zi, el nu se aventurase să vină să mă vadă la Sandlin Court. Își dorea un „da" necondiționat. Nu era dispus să accepte nimic mai puțin.

Credeam că eram pregătită.

În partea din față a încăperii, un lacheu anunță:

– Lord Ashbrook!

Înflăcărată și înfiorată, am simțit fluturi în stomac.

Ne aflam la un bal oficial. Bărbații purtau pantaloni negri, cămăși albe și veste. Și totuși, lavaliera contelui părea mai imaculată decât zăpada. În vesta lui crem se întrețeseau fire argintate, care îi sclipeau precum ochii. Până și țesătura pantalonilor păstra în dreptul tivului urme de argint. Omul sclipea ca o stea căzătoare aterizată pe pământ.

Mă vedea?

Speram să mă vadă.

Purtam culoarea potrivită, o rochie crem, frumoasă și vaporoasă, cu o tunică albastră precum cerul. Nimic la mine nu aducea a văduvă. M-am păstrat cu firea. Aveam de gând să mă bucur de momentul prezent și să accept propunerea.

Ochii mei îi întâlniră pe cei ai lui Daniel.

El dădu să se îndrepte spre mine, dar Lady Shrewsbury îl luă prin surprindere și îl conduse spre văduvele venite cu fiicele lor, apoi spre alte membre ale Așezământului Speranță pentru Văduve.

Apoi spre Lady Lavinia.

Femeia aceea răutăcioasă se apucă să-l tragă spre ringul de dans.

Credeam că Daniel venise pentru mine.

Credeam că urma să dansăm, în cele din urmă, sub cerul liber.

Gelozia mi se împrăștie în pântec precum un iureș de valuri lente și clocotitoare.

Patience mă trase spre bufetul cu deserturi.

– Pari supărată. Ești bine?

– Cred că tocmai am luat o decizie.

– Te uiți cam lung la Ashbrook. Sunteți din nou dușmani?

– Nu. Sper doar că n-am așteptat prea mult.

Ea își trecu un braț în jurul meu.

– Ce-i al tău e pus deoparte. N-o să ți-l poată lua nici o Lavinie.

Am ridicat din umeri. Cum mie îmi fusese luat totul, pur și simplu nu mai știam.

– Tot după conte te uiți? răsună un glas în apropiere. Domnul Willingham stătea lângă mine. Ar trebui să alegi un bărbat mai bun decât el.

– Pe cine crezi că ar trebui să aleg? Un bărbat care mă tratează cu respect sau pe unul care are impresia că poate să-mi forțeze mâna ca să mă mărit cu el?

El își frecă maxilarul.

– Ești irascibilă. Poate că și un pic cam nebună. Am auzit că faci lucruri nebunești și atunci când nu ești la Sandlin. Poate contele o să fie în măsură să explice asta. Poate că ar trebui să sufere drept pedeapsă că te încurajează.

Patience mă îndepărtă de Willingham înainte să apuc să-l plesnesc. Trebuie să fi simțit că eram în stare să fac ceva nesăbuit.

– Ai grijă, Jemina. Cred că ducele are oameni care spionează pe aici. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e să se iște vreo încăierare și să înceapă să circule și mai multe zvonuri.

Frica mă izbi în piept, nu teama ca nu cumva să provoc o scenă, ci aceea că putea să se întâmple ceva mai rău de-atât. Willingham mă provoca intenționat. De ce?

Lady Bodonel veni la noi.

– Jemina, vreau să vii și să cunoști niște oameni. Cred că ar putea să fie pretendenți potriviți pentru tine. Așa, o să poți avea casa ta și o să te muți de la duce.

– Nu, Lady Bodonel, spuse Patience, tu o să te muți și n-o să mai vii în vizită. Am crezut că, de dragul ducelui, pot să-ți suport curiozitatea băgăcioasă, dar ai mers prea departe. Jemina e mereu bine-venită. Tu nu, nu mai ești. Întoarce-te la societatea ta plină de fandosiți!

Nu puteam să permit ca seara prietenei mele să fie distrusă din cauza mea.

– Lady Bodonel, a venit Lordul Primar. Ar trebui să te duci să-l întâmpini. Cred că Lordul Primar îi cunoaște pe nobilii care au rămas văduvi de curând.

Fără să mai scoată un cuvânt, doamna se întoarse și se pierdu în mulțime.

– Jemina, e adevărat?

– E un zvon. Unul pe care tocmai l-am inventat.

Patience zâmbi, dar chipul îi părea foarte palid.

– Am nevoie de o gură de aer.

– Ar trebui să vin cu tine.

– Nu, rămâi aici, Jemina, și prinde-l pe contele tău.

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Mai târziu, Jemina.

Ea se îndepărtă și eu am lăsat-o să plece. Poate că Lady Bodonel avea dreptate. Trebuia să-mi văd de viață. Așa că m-am întors ca să trag cu ochiul la Daniel.

El dispăruse.

Poate că era cel mai bine. Aveam mai mult timp ca să-mi dau seama cum să-i spun că voiam să mă mărit cu el și că eram o prostuță fiindcă tărăgănasem lucrurile atât de mult.

Și poate că, după aceea, găseam destul curaj să-i spun că în inima mea nebună, care bătea pentru el, simțeam iubire. El trebuia să fie primul care să afle asta.

Capitolul 33

DANIEL – ÎNTOCMAI CA TATĂL LUI

Daniel își petrecu o anumită perioadă de timp dansând cu văduvele lui Lady Shrewsbury și făcând conversații de complezență. Acum era momentul s-o găsească pe Jemina, s-o ia pe sus și s-o sărute până când accepta să devină soția lui.

Avusese două săptămâni complicate, doar trimițând răvașe, fără s-o vadă sau să cedeze în fața tentației de a permite ca fețișoara

drăgălașă a lui Hope să-i topească toate zidurile de apărare. Fiica lui întreba de Jemina din oră în oră. Săptămâna aceea de convalescență a Jeminei la Finchely schimbase totul în căminul lui. Iar schimbarea era ireversibilă.

– Ashbrook! îl strigă Lordul Primar.

Daniel gemu, dar se duse, respectuos, să discute cu el și cu tovarășii lui de avocatură. Jemina îi făcu semn cu evantaiul, dar un alt bărbat o luă de mână și o duse la dans.

Era o tortură.

Gemu în sinea lui fiindcă se gândise să-i ofere o zestre atât de mare. Farmecul ei și stimulentul lui material, de o stupiditate colosală, făceau ca atracția pe care o exercita frumusețea ei să fie cu atât mai mare. Acela era unul dintre secretele lui, așa cum le numise ea, un secret care se întorsese împotriva lor.

Dacă vreunul dintre acei bărbați își petrecea timpul cu Jemina, iar ea nu-l plesnea, el n-avea să cunoască niciodată focul autentic din sufletul ei, foc care i se oglindea în priviri. Avea un suflet minunat. Și mai avea și un chip demn de muritoarea Elena, de regina Nefertiti sau de zeița Afrodita.

Daniel își trecu degetul peste T-ul gravat pe ceasul lui de buzunar. Era momentul să pună punct tuturor acelor ritualuri sociale și să-și petreacă restul serii și restul vieții împreună cu Jemina și cu nimeni altcineva.

În timpul discuției cu Lordul Primar, el aruncă o privire și observă că Jemina nu se mai vedea pe nicăieri.

– Scuzați-mă, Excelența Voastră. Cred că ar trebui...

– Să te duci să iei ceva de băut, spuse Lady Lavinia. Ea îl strânse de braț și îi oferi o scuză bună ca s-o ia din loc. Așa, spuse Lady Lavinia atunci când el îi întinse paharul. Iar acum du-mă afară, să iau o gură de aer.

Încă nici o urmă de Jemina.

Poate că lua și ea o gură de aer.

– Bine, Lavinia.

Se strecurară prin mulțime și traversară un coridor cufundat în tăcere.

– Spre saloane? Credeam că ieșim în grădini.

– Nu, pe aici te duc la iubita ta. Catarame îți e iubită, nu?

El tuși ușor și sorbi din punciul ei.

Era ca focul. Coniac afurisit!

– Poftim, ăsta e, cu siguranță, al tău.

– Nu, dragul meu, e al tău. Îmi pare rău, scumpule.

– Pentru ce...

Doi bărbați ieșiră din penumbră.

Zbang! Unul dintre ei îl pocni în față.

Îi zburară ochelarii. Înainte să apuce să se dezmeticească, celălalt bărbat îl lovi și el.

Ce durere! Își simțea ochiul de trei ori mai mare.

Cei doi îl doborâră la pământ și îl izbiră cu capul de piciorul unei mese. Daniel se zvârcoli pe podea câtă vreme ei îl loviră.

Bărbații îl țintuiră locului, cu un cot care îl împungea în piept. Îi smulseră ceasul rămas de la tatălui lui.

Daniel se chinui să respire. O mână i se înfipse în gât.

– Îmi pare rău, scumpule, spuse Lavinia, dar tu ești prea puternic și prea deștept pentru mine. Așa că am chemat în ajutor niște prieteni.

Ea își înclină paharul.

Gâl, gâl, gâl!

Otrava i se prelinse lui Daniel pe frunte, în ochi, de-a lungul obrajilor. Nemernicii îl țineau nemișcat. Nu reuși să facă nici o mișcare câtă vreme coniacul îi umplu, arzând, nările.

Apoi Lavinia aduse paharul mai aproape și îi turnă focul pe gât.

El încercă să se împotrivească șuvoiului care îi curgea în gură. Nu putea decât să înghită. Bărbații îi rupseră stofa hainei în timp ce el se îneca în băutură.

Mirosul acela!

Era mirosul tatălui lui.

Greutatea de pe membrele lui cedă, dar el nu mai știa cum să se miște.

– Willingham, să-l lăsăm câteva clipe. Să-l lăsăm să se lupte cu cea mai cumplită teamă pe care o are, pierderea controlului. Coniacul o să-l facă incoerent. Apoi, mă întorc pentru a doua parte din planul meu.

Ea îi îndesă ochelarii în buzunarul de la frac.

– Daniel, cu timpul o să mă ierți. Promit să fac să înceteze toate scandalurile. O să mă revanșez.

Parcă o auzi chicotind. Apoi umbrele dispărură. Muzica începu să răsune cu putere, batjocoritor de tare, amintindu-i de luptele pe care le crezuse câștigate pentru că trăia ca un om drept.

Nu.

Nu era un învingător.

Îl lăsaseră într-o baltă de sânge, zăcând în propria salivă, mirosind ca un beţiv, dezbrăcat de fasoane, de armură.

Abia îmbrăcat, doar cu un frac, o vestă și o cămașă rupte, devenise băiatul speriat, în vârstă de opt ani, care se pregătea să adoarmă în prima lui noapte petrecută pe străzi, pe străzile care îi uciseseră tatăl.

Daniel își lăsă capul să cadă pe podea. Nu mai avea nici o scăpare.

Capitolul 34

JEMINA – UN CONTE ÎMPLETICIT

Trebuia să încetez să-l mai caut pe Daniel. Trecuse mai bine de o oră de când sosise, iar noi doi încă nu vorbiserăm.

Chiar trebuia ca el să facă acum pe fluturele de salon, când eu simțeam că parcă stăteam să explodez?

Acela trebuia să fi fost rolul pe care el alesese să-l joace la Lady Shrewsbury în acea seară.

Înțelegeam – mai ales că Lordul Primar și alți câțiva avocați participau la bal – că el trebuia să facă față unor obligații sociale. Era un reprezentant al legii și un nobil, dar eu aveam nevoie de zâmbetul lui, de orice frântură a zâmbetului lui.

Mândria nu mă lăsa să umblu după el așa cum o făcea Lady Lavinia.

Drept urmare, am dansat cu un bancher. Apoi cu un baron. Apoi cu un cavaler.

Timpul trecu.

Bolul cu punci se goli tot mai mult.

Căldura din sala de bal deveni apăsătoare. Poate că dacă ieșeam afară și lăsam aerul nopții să-mi răcorească fața, aveam să mă simt mai bine.

Casa aceea era un labirint în toată regula. Nimic nu părea cunoscut. O armură aici. Stânga, apoi dreapta. Apoi am cotit și am făcut cale întoarsă.

Cu o clătinare din cap, m-am îndreptat spre o zonă cufundată în liniște. Era la fel de bine ca afară.

Ochii mei fură atrași de ceva strălucitor, care zăcea pe podea.

Ridicându-l, mi-am dat seama că era un ceas de buzunar, ceasul de buzunar al lui Ashbrook, gravat cu un *T*. Sticla cadranului era spartă, iar limbile se opriseră cu jumătate de oră în urmă.

Tic. Tic. Tic. Zgomotul ar fi trebuit să vină de la ceasul lui, dar era doar inima mea, care bătea violent prin corset. Daniel?

Apoi am văzut picioarele goale.

Chubble! Chubble! Îmi urlam în gând că intrasem în bucluc, dar n-am reușit să scot nici un cuvânt pe gură.

Picioarele erau alipite la un trunchi. Razele lunii, care se prelingeau pe fereastra din apropiere, făceau ca vesta bărbatului să strălucească.

Daniel!

Am năvălit cu toată puterea înainte, m-am grăbit cu sufletul la gură, tremurând din tot trupul.

M-am lăsat în genunchi.

Fața lui era plină de sânge. O umflătură îi înghițea un ochi cu totul. Oare fusese bătut?

De ce n-avea pantaloni?

Tremura din toate încheieturile.

Nu mai auzeam nimic în afară de vuietul din pieptul meu.

I-am ridicat mâneca, însă eram prea șovăielnică pentru a simți bătăile vreunui puls.

Apucându-l ușurel de nasul însângerat, am simțit adierea respirației.

Era în viață.

M-am prăbușit peste el.

–Daniel! Daniel, trezește-te! Ești rănit rău? Unde îți sunt pantalonii?

Un ochi abia dacă se întredeschise.

Și am mirosit ceva ce nu mirosisem niciodată la el. Coniac.

După ce i-am pus ceasul în poșeta mea, i-am atins brațul și coastele, iar el tresări de parcă ar fi avut o coastă ruptă.

Apoi mi-am dat seama că fusese bătut. Cineva își dorise să-l facă să pară că se îmbătase până când uitase cum îl chema.

Și i se furaseră pantalonii, ca să se facă de rușine.

– Îmi pare rău, Daniel.

– Au început din nou vocile. Fă-le să se oprească, J!

– Daniel, trebuie să te ridic.

– Îmi pare rău, Jem... Ești o nestemată.

El vorbea nedeslușit. Părea beat și adorabil.

Mâna lui îmi atinse obrazul.

– Atât de frumoasă. Nu mă plesni și tu.

– Nu. Acum ajută-mă și tu, Daniel.

L-am tras de brațe și l-am ajutat să se așeze în capul oaselor.

– Au! O, mă doare! Iar lumea se mișcă. Simți și tu?

– Haide, Daniel! Trebuie să te urnești din loc. Ajută-mă. N-avem cum să explicăm toate astea.

– Ai nevoie de ajutor? Știi că aș face orice pentru tine.

Dacă n-ar fi fost amețit, buimăcit de coniac, cuvintele lui mi s-ar fi gravat în inimă.

– Atunci, ajută-mă. Ridică-te în picioare.

Am început să trag de el și s-a mișcat, dar mai încet decât un melc. Membrele nu păreau să mai fie sub controlul lui. Brusc, se aplecă în față, iar eu m-am strecurat pe sub brațul lui, ca să-l susțin.

Era atât de greu! Cu mult mai înalt decât mine. Brațul lui mi se încolăci în jurul feței.

– Am ajutat, dulceață?

– Desigur, avocatule. Ai întârziat la tribunal.

– La tribunal. Eu nu întârzii niciodată.

Începu să se clatine și să se miște ca și cum ar fi știut încotro s-o ia.

Ținându-mă strâns de el, l-am îndrumat.

– Nu pot să te duc înapoi la bal, fiindcă ai rămas fără pantaloni și fără pantofi.

– Cine le-a furat? Jemina, spune-i judecătorului. L-am văzut pe Lordul Primar pe undeva, pe aici.

Daniel era atât de beat, încât nimeni n-avea să creadă că i se înscenase așa ceva. Cu toții aveau să dea vina pe el și era posibil să se aleagă cu porecla de „Daniel Bețivul". Avea să fie comparat cu tatăl lui. I se jucase o farsă urâtă.

Nu puteam să las să i se întâmple una ca asta. Daniel ar fi fost rănit mult prea tare.

Am auzit oameni venind.

– Daniel! Daniel, ajută-mă să... intrăm în camera asta.

– Da.

El se aplecă aproape prea tare, dar eu l-am ținut în picioare până când am reușit să ne strecurăm înăuntru.

Cu o bufnitură, ne-am lipit amândoi cu spatele de ușa închisă.

– Ooo, J!

I-am acoperit gura cu palma.

El îmi sărută degetele, în timp ce eu așteptam să plece oamenii afiați pe coridor. Poate reușeam să-l scot de acolo pe fereastra cea mare a camerei.

– E timpul să plec acasă? Mi-a dispărut ceasul. Mi l-au luat. Singurul lucru pe care îl am de la el, cu excepția numelui. Nu-mi place.

– „Daniel" e un nume frumos.

– Hmmm...

El se clătină pe picioare.

L-am ajutat să se țină drept.

– Haide să mergem, înainte să ne prindă cineva.

– J, trebuie să mă duc la Hope. Ea te place.

Inima începu să-mi bată de trei ori mai repede. Trebuia să-l salvez pe Daniel nu doar pentru reputația lui, ci și pentru Hope.

Chiar dacă sala părea goală, știam că balul încă nu se terminase.

– Trebuie să ne ascundem.

Camera era mică și mirosea a vechi. Mobilierul era acoperit cu cearșafuri. Aranjamentul părea să acopere o canapea și o masă amplasată în spatele ei. Un sfeșnic căruia îi lipseau trei brațe trona deasupra.

Folosindu-mi amândouă mâinile, l-am ridicat pe Daniel. Capul și fața lui umflată se odihniră pe fruntea mea.

– Ce facem?

I-am acoperit gura. Vocea lui bubuia ca în instanță.

– Vorbești prea tare, Daniel, așa cum îmi spui tu mine c-o fac de obicei.

– J... Tu nu vorbești chiar atât de tare. Am spus-o ca să te enervez. El chicoti. A mers. Dar eu nu te vreau enervată. Vreau să mă placi. Vreau ca tu să...

– Să ce, Daniel?

– Jemina... Buzele lui vibrau de-a lungul frunții mele. Ce facem?

– Ne ascundem până când îmi dau seama cum să te duc înapoi la Finchely.

– Atâta tot? Am crezut că ne plăcem unul pe altul. El își desfăcu larg brațele. Fii dragostea mea. Începu să alunece la pământ, iar eu i-am cuprins mijlocul cu brațele mele. Jemina, scumpa mea...

– Da?

– Pantalonii, tu mi i-ai luat?

– Nu-ți face griji. Poți să rămâi aici și să taci din gură? Ca să mă duc s-o chem pe Patience.

El se legănă din nou.

– Ea nu poate să mă vadă. Fără pantaloni. Nu se cuvine.

N-aveam cum să-l las, nu în starea în care era.

– Nu mă simt prea bine, J.

– Dansează cu mine, Daniel.

– Desigur. Asta fac domnii.

El se îndreptă de spate, îmi strânse palma într-a lui și mă învârti în ritm de dans.

Era amețitor și am schimbat direcția, într-un ritm înnebunitor. Repede, apoi lent.

O parte din mine voia să râdă. Poate chiar am făcut-o. Stăpân pe sine, mereu stăpân pe sine, Daniel Thackery era contele cel nebun.

Nici nu mă mai întrebam cum de se ajunsese aici. Pășeam amândoi în echilibru pe linia de hotar dintre nebunie și bucurie.

Daniel se lovi cu piciorul de canapea și căzu, luându-mă cu el.

Direct pe canapea. Praful zbură în toate direcțiile. Am gâfâit amândoi.

– O să te acopăr, Daniel. Poate că reușesc să te ascund și să plec ca să cer ajutor. Trebuie să rămâi nemișcat.

– Nu. Nu mă părăsi. Te rog, nu. Nu vreau să fiu singur.

Îmi strânse mâna. Palmele îi erau transpirate.

– Cineva mi-a pus ceva în băutură. Cred.

– Da. Tu n-ai face una ca asta. Nici mătușii tale, nici ție însuți.

El își trecu brațele în jurul meu.

– Să nu-i spui lui Hope. Nu trebuie să-i fie frică de mine, așa cum mi-a fost mie de tata. Să nu-i spui. Te rog.

Lumina care se strecura pe fereastră lăsa să se vadă sânge din nările lui, din jurul ochiului. Sărmanul meu iubit!

Se prăbuși peste cearșaful plin de praf, dar mă ținu ferm în brațe.

– Să nu spui. Nu pot să dezamăgesc.

– N-o să spun, Daniel.

Clipind, el îmi atinse obrazul.

– Ai o mulțime de pistrui.

– Și nu-ți plac pistruii?

– Ba da. Îi iubesc. Și Hope îi are pe ai ei. Minunat!

O, era unul dintre bețivii drăgălași și vorbăreți!

– Cine ți-a făcut asta?

– Cine nu?

Am verificat prin cămașa făcută ferfeniță și i-am găsit vânătăi pe brațe.

– Te doare?

– Da.

– Unde, Daniel?

– Peste tot pe unde nu m-ai atins. Bosumflat, el dădu din picioare. Nu e bine. Îmi vreau pantalonii înapoi. Erau noi.

– Șștt, am spus eu din nou. Vorbești prea tare.

Vesta lui frumoasă se umpluse de pete. Fără îndoială că erau alte picături de sânge.

Un ochi îi era negru și umflat, iar celălalt abia i se întredeschidea.

I-am atins maxilarul și i l-am simțit tumefiat. Cineva îl bătuse crunt.

– Cine te-a lovit?

– Willing-Wiling hhhhmm, Lavinia și alții.

– Lavinia?

Iată la ce se referise scorpia. Plănuise să-l compromită și să-l distrugă pe Daniel. Niciodată! N-aveam să-i las să facă una ca asta.

– Te rog, fă ceva ca să nu se mai învârtă lumea. O să-ți spun totul. Ca, de exemplu, cât ești de frumoasă.

Capul lui se lăsă din nou pe spate.

– Care era planul lor? Ai auzit ce urma să facă în continuare?

– Ura n-are nevoie de un motiv. Nici gelozia. Trebuia să mă gândesc bine înainte să vin într-un loc atât de public ca să-ți fac cuuuuuurte.

– Daniel, n-are nici o logică ce zici.

– Tu. Vina ta. De ce m-ai făcut să te doresc? Te doresc, vreau să fiu lângă tine.

Mă surprinse expresia îndurerată de pe chipul lui.

– Trebuie s-o chem pe Patience; ea poate să mă ajute să te scot de aici. O să te ducem acasă, la Hope.

– Nu mă lăsa! Nu mă simt în largul meu. Parcă n-aș mai fi eu și e întuneric. Frig. O să cânt, ca să nu-mi fie frică.

El se apucă să fredoneze un cântecel de școală. Apoi trecu la ceva care semăna cu un imn.

– Stânca mea...

O mulțime de pași răsunară afară. I-am acoperit gura cu mâna.

– Șștt!

– Lady Lavinia, ne spui că ai fost atacată?

Era vocea lui Lady Shrewsbury. Vrăjitoarea de Lavinia se folosea de mătușa lui Daniel ca să-l implice pe acesta într-o scenă compromițătoare și, astfel, să-l oblige să se însoare cu ea.

– Da, cineva m-a înșfăcat. Cine să fie? Nu știu. Eram îngrozită.

Îi pusese să-l caute pe Daniel.

Voia o situație compromițătoare. Aveam să le ofer eu una.

Am tras cearșaful plin de praf peste Daniel, asigurându-mă că el era acoperit, că noi eram acoperiți.

Dacă era să fie prins, putea la fel de bine să fie prins alături de mine. Mi-am scos un braț din mânecă și mi-am dezlegat panglica cămășuței, ca să arăt cât mai seducător cu putință.

– Hei, J! Ce faci?

Mi-am despletit părul, care îmi alunecă peste fața lui, în valuri nesfârșite.

Daniel răsuflă prelung și apăsat, îndepărtând buclele care îi acopereau obrazul.

– Oprește-te, J!

– Ai încredere în mine, Daniel. Mă prefac că sunt amanta pe care ți-o doreai.

– Eu nu vreau doar asta. Degetele lui se apropiară de umărul meu. Știai că pielea ta e foarte fină? Ce mai ascunzi de mine? El chicoti și îmi mângâie bărbia și buzele. Dar se opri. Nu pot, J. Nu pot să profit de tine, nu când sunt în halul ăsta.

Daniel era sub mine. Eu, pe jumătate ascunsă sub cearșaf, aproape că mă dezbrăcasem de rochie, dar el credea că încă mai deținea controlul.

– Trebuie să facem ca scena să arate foarte înfocată.

Daniel se uită pieziș la mine.

– Să te iubesc e ceva ușor.

Am auzit cum se deschidea ușa.

– Sunt tot mai aproape.

– Lasă-mă să mă ridic. Lasă-mă să explic.

Dacă Daniel vorbea, aveau să afle că presupusul meu iubit era contele de Ashbrook.

– Dacă te țin ascuns în întuneric, atunci scandalul o să fie despre mine.

– Mă opun, J! Lasă-mă să mă ridic. Eu ar trebui să am grijă de tine.

– De ce trebuie să fii nobil acum?

Crezând că-l puteam face să tacă, l-am sărutat pe Daniel. El găsi puterea de a răspunde la sărutul meu.

Avea un gust amărui, ca de medicament pentru tuse sau febră. Dar m-am lăsat purtată de senzațiile trezite de mâinile lui, cea de pe mijlocul meu, cea care desena cercuri pe umărul meu dezgolit.

M-am simțit străfulgerată de fiori.

– Jemina, fii a mea!

M-am aplecat mai aproape de obrazul lui.

– Trebuie să facem ca totul să arate bine.

Daniel mă sărută.

– Doamne, am nevoie de tine.

Hotarul dintre a te preface și a nu te preface se afla chiar în vârful degetelor lui, în conturul sânului meu.

– J, tu ești totul pentru mine. Tu și Hope.

Cuvintele lui îmi uscară gâtul.

– Ar trebui să ne oprim, Daniel.

Dar el mă sărută pe gât. Și ne lăsarăm învăluiți de muzică din toate părțile.

Trecusem de mult de punctul în care doar aveam nevoie de el.

Îl doream.

Dar ce se întâmpla acum nu era bine.

Nu ne spuseserăm nimic unul altuia și poate că nici nu mai trebuia, din moment ce el mă ceruse de soție, dar știam că trebuia să fim amândoi în toate mințile ca să putem merge mai departe de-atât.

– O, lasă-mă să mă ridic, J. Și ridică-ți mâneca. Găsește-mi pantalonii.

El se agită din nou. Iarăși vorbise prea tare. Urma să fie descoperit. Minciuna avea să se afle, iar el avea să ajungă de râsul lumii.

Nu!

Am apucat sfeșnicul și l-am pocnit în cap.

El se prăbuși pe spate și-și pierdu cunoștința.

Capitolul 35

JEMINA – SALVAREA CONTELUI

Chubble! Chubble! Trebuia să fiu nebună ca să stau întinsă peste un Daniel tăcut, deasupra unei canapele prăfuite.

Sfeșnicul pe care îl folosisem ca să-l liniștesc îmi căzu din mână. Îl lovisem tare, dar el respira. O făcusem pentru binele lui. Scuze!

Toată mascarada asta, ca să-l feresc pe Daniel să se compromită, trebuia să dea bine. Cu mine îngenuncheată peste coapsele lui musculoase, mi-am scos și cealaltă mânecă, apoi, pe jumătate dezgolită, m-am aplecat peste pieptul lui.

Daniel nu se mișca, nu mă atingea, nu mă făcea să râd.

Dar, Doamne, ce frumos dormea, cu vânătăi și cu toate cele!

Ușa se deschise.

Am scos un râset trufaș și am rămas aplecată peste el, cu părul despletit astfel încât să-l acopere.

– O, milord, ești uluitor!

Am țipat și am râs în timp ce se adunau curioșii.

Cât am putut de repede, am strâns mai mult cearșaful în jurul meu.

Praful zbură în toate părțile, dar acum Daniel era acoperit cu totul.

– Nu vă supărați! am spus eu. Camera asta e ocupată de baronul... de doi adulți care se doresc. Chiar foarte tare. Vă rog să plecați.

Lavinia rămase fără suflare și-și șterse lacrimile de crocodil. Obrajii ei înroșiți spuneau totul.

– O, văd că încăperea e ocupată. Continuă, Catarame. O să-l căutăm pe atacatorul meu în altă parte.

Femeia aceea îngrozitoare, o Lady Shrewsbury care clătina dezaprobator din cap și o mulțime de alți oameni se retraseră.

Ușa se închise cu o izbitură.

Atât Lavinia, cât și Lady Shrewsbury știau că femeia care le vorbise eram eu, dar nici una n-avea să-mi dezvăluie numele. Lavinia se vedea silită să pună capăt uneltirilor ei, cel puțin în seara aceea. Lady Shrewsbury n-avea să mă dea de gol. Încă eram membră a Așezământului Speranță pentru Văduve.

Daniel era în siguranță pentru moment, dar urma ca zvonurile să explodeze.

Mi-am recăpătat sufiul și l-am dezvelit pe Daniel.

Avea praf pe barbă, pe gură.

I-am șters buzele frumoase cu degetul meu mic. Buze pline, moi.

– Am reușit.

Inima îmi bătea nespus de tare. Pentru o clipă, m-am prăbușit peste Daniel. Nasturii de la vesta lui mi se înfipseră în piept. Barba lui îmi gâdilă clavicula.

Ridicându-mi rochia, am fugit spre ușă și am încuiat-o, apoi m-am întors. Trăgându-mi mânecile peste brațe, voiam să râd de mine însămi. Toată povestea aproape că semăna cu o ispravă a Așezământului Speranță pentru Văduve.

– Daniel, dacă mă auzi, află că am mai câștigat timp. Însă trebuie să te ducem acasă, la Hope.

El nu se mișcă. Oare îl lovisem prea tare?

Lipindu-mi o ureche de pieptul lui, am auzit niște bătăi regulate, nu zvâcnetele nebunești ale inimii mele.

Daniel avea să fie bine. Trebuia să se odihnească după coniacul pe care-l înghițise și după ce eu îl lovisem cu sfeșnicul.

Doamne, speram să nu-l fi făcut să-și piardă memoria! Speram ca acel cucuiul cu care se alesese să nu-l facă să uite de mine.

Mi-am auzit rostit numele, dar nu de buzele lui Daniel.

Să fi fost conștiința mea?

– Jemina, lasă-mă să intru. Sunt eu, Patience. Lady Shrewsbury mi-a spus că ai nevoie de ajutor ca să faci ordine.

Am sărit în picioare și i-am dat drumul înăuntru.

– Daniel are probleme.

Ea mă ținu de mână și mă conduse până la canapea. Sforăind ușor, el întoarse capul.

– Jemina, unde îi sunt pantalonii?

Am tras din nou cearșaful peste el.

– Lady Lavinia, Willingham, cu toții încearcă să-l compromită. Femeia aia vrea să se mărite cu el, dar el mi-a cerut mie mâna.

Ea își lipi palma de fața mea.

– O, sunt atât de fericită! Dar trebuie să-l scoatem de aici.

– Cei care l-au atacat n-o să scape basma curată și nici n-o să-l facă de rușine. Trebuie să plătească pentru trucul lor murdar.

– Concentrează-te, Jemina. Concentrează-te. Ea își puse mâinile reci pe obrajii mei fierbinți. O să ne plănuim răzbunarea mai târziu. Încă mai trebuie să-i ascundem pe el și pe văduva nebună care s-a dat indecent în spectacol. Iată care au fost cuvintele Lordului Primar.

Fața mi se scufundă în palmele ei.

– Ei bine, acum se știe public, sunt o smintită.

– Nu ești nebună. Ai făcut ceea ce faci mereu pentru oamenii la care ții, îi salvezi fără să te mai gândești și la tine. Asta ai făcut pentru mine la Bedlam. Să-ți sacrifici viața pentru un prieten nu e o nebunie. E un lucru onorabil.

Dragostea din vocea ei, înțelegerea liniștiră îndoielile legate de propria mea sănătate mintală.

– Patience, Daniel a ajutat atât de multe dintre femeile care dansează în sala de bal. Trebuie ca și ele să ne ajute să-l scoatem de aici. Așezământul Speranță pentru Văduve trebuie să-și salveze avocatul.

– Cum faci să ascunzi un bărbat, Jemina?

– Precum Cleopatra. Haide să găsim ceva gros în care să-l înfășurăm. Covorul.

Am dat canapeaua și masa la o parte, ca să eliberăm covorul. În aer zbură și mai mult praf, dar avea să meargă.

Patience îl apucă de brațe.

Eu l-am luat de picioarele goale și l-am lăsat ușurel pe podea.

Apoi l-am rostogolit în covor, frământându-l și înfășurându-l în țesătură ca pe o pâine cu o umplutură apetisantă.

Mi-am lipit urechea de covor.

Răsuflarea lui Daniel era înăbușită, dar o auzeam.

– Rămâi aici, Jemina. Fața ta o să atragă prea multă atenție. Sper ca, de acum încolo, contele să știe cât de mult îl iubești.

Patience ieși în grabă pe ușă.

În clipa aceea nu mă puteam gândi la spusele lui Patience. N-aveam să mă gândesc la ele decât după ce Daniel avea să fie în

siguranță, cu neprețuita lui reputație la fel de nepătată precum fusese până atunci.

După zece minute, Patience reveni împreună cu cinci membre ale Așezământului Speranță pentru Văduve, printre care și doamna Cultony. Doamnele erau elegante în rochiile lor, aveau cocuri perfecte, împodobite cu agrafe cu perle, și purtau acele verigi strălucitoare de argint pe care ni le dăruise tuturor Lady Shrewsbury.

– Trăsura lui e trasă în spate, spuse Patience. Nu ne mai rămâne decât să scoatem covorul ăsta.

Doamnele se răsfirară în jurul covorului rulat după metoda Cleopatrei.

Într-o clipită, îl aveam pe Daniel ridicat în aer. La adăpostul muzicii de vioară, ne-am concentrat toată forța și ne-am scos avocatul din reședința lui Lady Shrewsbury.

Domnul Anthon sări de pe capra trăsurii și trecu pe lângă femeile care așezaseră covorul pe pământ.

– Ce i-au făcut?

L-am strâns pe tânăr de braț.

– E bine. I-au jucat o farsă urâtă, ca să-l compromită. Trebuie doar să...

El se apucă să dea la o parte straturile de material.

– De ce e înfășurat într-un covor?

– El e bine, am repetat eu.

M-am întors spre doamnele din Așezământul Speranță pentru Văduve.

– Doamnelor, vă puteți întoarce. Vă mulțumesc.

Toate, în afară de Patience, reveniră la bal.

Domnul Anthon veni mai aproape.

– Doamnă St. Maur, ce i-au făcut, doamnă?

Vocea îi tremura, apoi mi-am amintit cât de apropiat era acel tânăr de Daniel. Trebuia să-l liniștesc.

– E bine, domnule, dar l-au dezbrăcat pe jumătate și i-au turnat coniac pe gât. L-am scos de acolo. Nu l-a văzut nimeni. O să fie în siguranță de îndată ce îl urcăm în trăsură.

Omul bun la toate al lui Daniel tremura, iar fața îi era schimonosită de mânie.

– Ce e, domnule? am strigat eu în urma băiatului, în timp ce el înainta spre casă.

Cu pumnii încleștați, tânărul arăta de parcă voia să ardă totul din temelii.

Am fugit după el și l-am prins de braț.

– Domnule Anthon, trebuie să plecăm!

– E musai ca ticăloșii ăia să plătească, doamnă.

– A fost o farsă. O să punem la cale...

– Nu, doamnă St. Maur, n-a fost doar o farsă. Au vrut să-l distrugă. S-au străduit să-i ia toate lucrurile pentru care a muncit din greu. Nu vor ca el să conteze.

Înflăcărarea din vocea lui, încordarea mușchilor de pe gâtul lui îmi frânseră inima.

– Domnule Anthon, liniște-te. Trebuie să-l ducem de aici pe lordul Ashbrook.

El agită un pumn în direcția casei.

– Doamnă, nu înțelegeți. Au vrut ca toată lumea să creadă că omul ăsta bun e un tâlhar care atacă femeile. Ei numesc „compromitere" un comportament greșit al unuia dintre ei, fiii acceptați ai înaltei societăți, nu comportamentul unui conte arap.

Furia împotriva Laviniei clocotea deja înlăuntrul meu, dar aveam nevoie să mă descarc. Îmi închipuisem că totul fusese doar un truc pe care scorpia aceea îl pusese la cale ca să-l oblige pe Daniel să se însoare cu ea. Uitasem de cei care îl priveau pe Ashbrook cu suspiciune, de clevetitorii care îl defăimau pe *contele cel tuciuriu*, de cei care voiau să creadă cele mai crunte lucruri despre el, din pricina culorii pielii lui.

Am deschis gura.

– Patience, Lavinia a spus că a fost un atac. *Un atac.*

– Am văzut lacrimile pe obrazul ei.

Scumpa mea prietenă gemu și-și acoperi gura preț de o clipă.

– Haide să urcăm covorul în trăsură. Trebuie să-l ducem de aici.

Asta era partea din povestea lui Daniel pe care el nu credea că eram în stare s-o înțeleg.

N-o înțelesesem până acum.

Domnul Anthon continuă să înainteze.

– Nu. Ei trebuie să plătească. Trebuie.

Patience făcu un pas în fața lui.

– Ashbrook poate să lupte mâine, dacă îl scoatem noi de aici. Păstrează-ți calmul. Știi ce ar vrea avocatul nostru să faci.

Ștergându-și fața, tânărul dădu din cap și se întoarse spre covor. Îl ridică, iar eu am împins covorul în trăsură.

– Mulțumesc, domnule Anthon. Cu o mână tremurândă, i-am atins mâna înmănușată. Te rog, du-ne la Finchely.

El îmi aruncă o privire sticloasă, dădu din cap și închise portiera.

Patience o deschise brusc și-și băgă capul înăuntru.

– Ești sigură că o să fii bine?

Nu eram sigură, dar am dat din cap în semn că da, ca s-o liniștesc.

– Am covorul, asta e important. O să-l însoțesc pe Ashbrook până acasă și o să mă asigur că e în siguranță.

– Ai grijă de tine, Jemina. Ești toată roșie la față și tulburată.

– Du-te înăuntru. N-o lăsa pe soacra ta să bârfească.

Ea murmură deviza Așezământului Speranță pentru Văduve, rugăciunea noastră, apoi adăugă:

– Jupiter al ducelui să fie cu tine, Jemina!

Domnul Anthon închise din nou portiera. Curând, trăsura o luă din loc, legănându-se.

Sprijinindu-mi brațele de capătul în care se afla capul lui Daniel, l-am ținut nemișcat pe podeaua trăsurii.

Cu toate astea, îmi doream să mă întorc împreună cu domnul Anthon și să ard totul din temelii.

Capitolul 36

DANIEL – CUMPLITA ȘI JOSNICA MAHMUREALĂ

Voci puternice.

Daniel le auzi, apoi se făcu liniște. Îl durea fața. O migrenă cumplită îi zvâcnea între tâmple.

Își simțea tot corpul de parcă ar fi fost învins pe ring de domnul Jackson, în sălile lui de box de pe Bond Street, sau de parcă Bill

Richmond s-ar fi hotărât să-și scoată direct din țeasta lui sumele pierdute la jocul de douăzeci și unu.

Încercă să-și atingă maxilarul și nu reuși. Ceva greu îl apăsa. Ceva greu și plin de praf.

Doamne sfinte! Atacat, iar acum răpit? Și de ce se mișca totul?

Sau era doar stomacul lui?

Daniel lovi în stânga și-n dreapta, se contorsionă ca să scape și descoperi că nu se putea mișca prea mult. Era închis într-un cocon. Îl năpădiră temerile pe care le avea cu privire la răscumpărări, la primejdia de a fi însemnat cu fierul roșu și vândut unei nave care făcea comerț cu sclavi, sau chiar la lucruri mai rele de-atât. Se strădui să se liniștească și-și mobiliză vocea seacă pe care o folosea în sala de judecată:

– Dați-mi drumul!

– Daniel?

Jemina? Dulcea Jemina!

– J, ești și tu aici? Ți-au făcut vreun rău?

– Sunt bine și sunt aici, Daniel. Stai cuminte. Te duc la Finchely.

– Poftim? Cum să ajung la tine?

– Daniel, mă ocup eu de tot. O să am grijă de tine.

Avea nevoie să vadă cu ochii lui. Trebuia să-și elibereze brațele. Se strădui din răsputeri s-o facă. Tuși.

– Lasă-mă să ies!

– Daniel, te-am înfășurat într-un covor.

În ce?

– J, dă-mi drumul. Sunt plin de praf. Jemina, nu pleca. Te roooog!

– Iarăși cânți. Nu știam că poți să cânți atât de bine.

El tuși din nou.

– Nu recunosc nimic.

– Ai o voce bogată, de altist, poate chiar mai înaltă.

– Lasă-mă să ies. Aici e întuneric. O să se audă mai bine. Îți promit.

Drumul începu să fie accidentat, iar coconul în care era ascuns Daniel se lovea în sus și-n jos, dintr-o parte într-alta.

– O, Doamne! O să mi se facă rău. Nu mă lăsa să mă sufoc.

– Daniel, îmi pare rău. Mișcă-te puțin, Daniel. Strecoară-te afară.

– Hope se strecoară și se agită. Eu, nu. O, mă doare fața!

Jemina trase de covor, iar Daniel se rostogoli pe podea. Praful se răspândi peste tot, dar, în cele din urmă, Daniel reuși să se ridice în capul oaselor.

– Sunt plin de praf, spuse el. Îmi simt plămânii grei, de parcă aș respira fân, și sunt plin de praf, Jemina. Eu nu sunt niciodată plin de praf. Nu suport ca lucrurile să fie neîngrijite și murdare, de parcă ar fi fost lăsate pe stradă.

Își lovi ușor haina ruptă. O ceață fină, de scame, umplu aerul.

– Sărmana mea haină! Era neagră. Acum e nisipie. Personalul mătușii a fost neglijent.

Jemina îngenunche lângă el și-și puse palmele fierbinți pe obrajii lui.

– Știi cine ești?

– Se pare că sunt un ins plin de praf, abia scăpat dintr-un covor înfășurat pe podeaua unei trăsuri.

El aruncă o privire în interiorul pliurilor pe care le făcea covorul și văzu adevărul, adică picioarele lui dezgolite. Dând din ele, simți cu degetele țesătura covorului, ceea ce îi arătă că era și desculț.

– Noi dovezi. Se pare că sunt plin de praf și n-am ciorapi. Te rog să faci ca totul să dispară.

Ea se întinse și îl luă pe după gât. Pentru o secundă, el tresări.

– Gata cu loviturile. O să fiu cuminte.

Jemina îl sărută pe obraz, iar apoi pe ochiul învinețit.

– Scuze, scuze, scuze.

– Nu te deranjează să săruți un bețiv, unul beat mort, unul mort de beat?

– Spune-mi cum te cheamă. Te rog. Spune-mi.

Frica din vocea ei răzbi prin bubuitul care îi răsuna în cap și în piept.

– P. Daniel Thackery, idiotul de Ashbrook. Dintr-o familie de idioți. Gata. Acum, fă cumva să nu se mai învârtă nimic.

Ea îi cuibări fața în liniștea pieptului ei.

– Sunt aici. O să te fac bine. Toate astea trebuie să fie din vina mea.

– Desigur, din vina ta. El începu să chicotească. Doar nu tu m-ai fi lovit și îmbătat. Oare mi-ai furat pantalonii? Nu trebuie să mi-i dai înapoi, vreau doar să știu.

– Ei bine, n-am făcut cele mai multe lucruri de pe lista ta și n-am furat nimic. Te duc acasă. Ai o debara plină de pantaloni de toate felurile.

– Debaraua mea. Îmi iubesc debaraua. E mare. Ascunde secrete. O, ce bine mă simt în brațele tale, dar te umplu și pe tine de praf.

– Nu-i nimic. După ce ajungem acasă, o să-ți facem o baie bună.

– Să-mi amintești să-i spun mătușii că servitorii ei n-au făcut curat sub covor. E plin de praf.

– O să-ți amintesc, Daniel.

– Dacă aș pune o mănușă albă pe covorul ăsta, s-ar pierde în peisaj. Poate că n-ai reușit s-o vezi, mănușa mea fiind de un alb imaculat.

El se împinse și încercă să se urce pe banchetă, dar îmbrățișarea ei era prea strânsă.

– Nu te mișca.

– Hei, hei! Ești speriată. Inima îți bate cât pentru doi.

El se răsuci ca să-i poată vedea ochii, ochii ei frumoși și buzele cu arcuire senzuală, care se cereau sărutate.

– Mi-e frică, Daniel. Te-am găsit zăcând pe coridor. Am fost îngrozită.

El se aplecă spre ea.

– Nu te teme. Și ce bine e în brațele tale! Trebuie să ne ducem acasă, la fetița mea. De fapt, la micuța noastră. Chiar în clipa asta ea se întreabă unde ești.

– Cum, Daniel? Ce vrei să spui?

El o apucă de mână pe Jemina.

– O, Hope! Nu se poate să mă vadă așa. Nu se poate să afle că sunt un bețiv.

– Nu ești bețiv. Nu e vina ta.

– Eu nu sunt ca tatăl meu, să știi, J. Măcar mă duc acasă, la fetița mea. Mă duc acasă împreună cu tine.

– Ești un avocat vorbăreț și gălăgios.

– Și unul care cântă.

Se apucă să fredoneze piesa compusă de Bridgetower ca s-o liniștească pe Hope.

– Fetița asta e așa o binecuvântare neașteptată! Trebuie s-o învelesc înainte să adoarmă. Cum o să fac asta? Ea o să-și dea seama că sunt beat.

Își simțea brațele prea grele ca să le mai ridice.

– Totul e atât de încețoșat în mintea mea. Cine m-a lovit? Oare am ripostat?

– Da, eroule. I-ai lăsat pe toți lați la podea.

– Richmond, prietenul meu pugilist, ar fi mândru. El mi-a spus să lupt pentru tine.

– Daniel, dacă nu te-aș fi găsit...

– M-ai găsit. Și, în afară de greața asta care mă sâcâie și de capul care stă să-mi bubuie, o să trăiesc.

– Totuși, eu nu mă simt bine. Puteai să fii rănit mai rău. E vina mea.

Imagini neclare îi trecură prin minte ca un vârtej. Senzații de piele atingându-se de altă piele, dezmierdările Jeminei, dar ce sens aveau toate astea?

– Stai! Ce s-a întâmplat? Eu... Noi... O, Doamne, am pierdut ocazia să ajung în al nouălea cer!

Ea se puse în fața lui și-și așeză palmele pe umerii lui.

– Ce-ți amintești?

– Nimic din lucrurile bune.

Ea îl scutură.

– Vorbește cu mine, Daniel.

– Nu te mai mișca atât! M-am dus să te caut, dar Lavinia și niște fanfaroni, fanfaronii ei și Willingham, m-au găsit. Bănuiesc că Willingham încă e supărat fiindcă te-am sărutat.

Degetele ei blânde îi deschiseră cu delicatețe fiecare ochi.

– Asta e a doua greșeală pe care ai făcut-o.

– Stai, nu e prima?

Ea îi masă ușor gâtul, la baza capului.

– Ar fi trebuit să fii cu mine astă-seară. Ar fi trebuit să fii lângă mine, să dansezi cu mine. Iată prima ta greșeală.

– O, ce frumos! Suspinele lui ardeau. Atunci, toată lumea ar fi știut că exista ceva adevăr în zvonurile despre așa-zisa noastră aventură.

– O, acum circulă și mai multe zvonuri. O să se tot vorbească despre mine și despre un baron.

– Tu și cu cine? Cu cine trebuie să mă duelez?

– Tu ai fost baronul.

El clătină din cap.

– Nu, J. Eu sunt conte. Sunt sigur de asta. Unchiul meu, chicoti el. A încercat orice, mai puțin să mă omoare, ca să mă împiedice să devin conte. Eu m-am ținut în umbră, am cumpărat și vândut toate acțiunile pe care el credea că le vindea la preț mic. Am făcut o avere din prostia lui.

Ea îl sărută de-a lungul maxilarului.

– Te bâlbâi.

– Am folosit banii ca să ajut oamenii, ca să ajut Așezământul Speranță pentru Văduve. Ca să te ajut pe tine.

Fruntea ei i se încruntă, iar sprâncenele i se unire.

– Hmmm... Stai cuminte până când ajungem la Finchely.

Daniel numără pe degete.

– Una. Două. Care a fost a doua greșeală? Suntem la doi, nu?

– E o mare greșeală să crezi că Lady Lavinia ar fi în stare să facă un bine.

– Ai dreptate și în privința asta. Cumva, ea și Willingham... El își încleștă pumnul, apoi se opri imediat. Durerea de cap i se triplă. Ți-au făcut vreun rău, J.?

– Nu.

– Bine, n-aș suporta asta, nu că aș suporta eu prea multe. El se foi, încrucișându-și brațele. Apoi își scutură praful de pe mâneci. Te umplu cu toate scamele astea?

– Nu, sunt bine. Doar că am nevoie să respir.

Trăsura înainta legănându-se, iar el simți cum i se strângea stomacul. Ăsta nu era deloc un lucru bun.

– Jemina, nu mă simt prea bine.

Își atinse cucuiul de pe cap.

– Ai văzut cine m-a lovit? Willingham?

– De ce nu închizi ochii și nu te odihnești până când ajungem acasă?

– O să-mi faci ceai și biscuiți?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el îi simți bătăile inimii atunci când se apăsă pe pieptul ei. Un piept, se gândi el, perfect și tare precum rodiile coapte.

– Frumoasă. Rochia ta cu crem și albastru, atât de minunată! Iar acum, plină de praf.

Jemina îi așează capul pe umărul ei.

– M-am dus la croitoreasa pe care mi-a recomandat-o croitorul tău.

– Bun. Data viitoare, o să ignor pe toată lumea. O să dansez doar cu tine. O să merg pe urmele tale așa cum face Max.

– Ești dulce când vorbești prea mult, Daniel.

– Bine, dacă ai fi a mea... El îi ridică încheietura. Dacă ai fi a mea, n-ar mai trebui să lovești oamenii. De ce nu ești a mea?

– Acum vorbește băutura din tine. Casa ta e foarte departe... de ce nu te odihnești?

– Nu pot să mă odihnesc bine. Nu e bine că nu ești a mea.

– Daniel, nu spune nimic din ceea ce ai putea să regreți mai târziu.

El zâmbi atât de larg, încât simți o durere în obraji.

– Te referi la riscul de a te compromite ca să mă salvezi.

– Poftim?

– Nu eram chiar atât de leșinat pe cât mă credeai. Ți-am văzut pieptul plin, două rodii minunate. Ești încântătoare și nebună de legat, J.

Ea se trase deoparte și-și prinse între dinți arcuirea senzuală a buzelor.

El o cuprinse în brațe.

– N-am vrut să sune așa. Voiam să spun că n-ar trebui să te înjose... înjosești... compromiți. Să n-o faci de dragul meu.

– N-a fost cel mai bun moment al meu. Lady Shrewsbury și vreo duzină de invitați, inclusiv Lordul Primar, au văzut un spectacol în toată regula. Nimeni nu s-a uitat la tine.

– Ai făcut-o pentru mine. El o sărută pe obraz. M-ai salvat. Punându-și mâinile pe mijlocul ei, o gâdilă. Ce-ai zice să mai încercăm o dată? De data asta, promit să-mi amintesc.

– Am nevoie de tine treaz și în deplina capacitate a minții tale strălucite, Daniel. Tu ești un protector. Cineva trebuie să te protejeze și pe tine.

– Dacă ai fi a mea, ți-ar fi bine.

El căscă și răsuflă în părul ei.

I se despletise; șuvițe rebele, de culoarea rubinului și a grâului, îi gâdilau nasul.

– A mea.

Îi plăcea acea idee. Se agăță de Jemina și așteptă ca lumea să nu se mai învârtă.

Capitolul 37

DANIEL – ÎN STILUL FAMILIEI

Max scotea câte un urlet chinuit de fiecare dată când Daniel își pleca fața deasupra vasului. În dormitorul lui, contele zăcea pe jumătate întins pe saltea, pe jumătate pe marginea ei.

Greoi, se ridică din nou.

Prânzul, cina, vechi de cel puțin o săptămână, de un an – el vărsa tot ce avea în stomac.

Lavinia era o vrăjitoare, una rea. Nu dintre cele care aveau vreo legătură cu legendele sau cu mitologia, ci dintre cele bune de ars pe rug. Afurisita își făcuse trolii să-i toarne otravă pe gât.

Dacă gustul acelei băuturi putea să fie de ajuns ca patima alcoolului să pună stăpânire pe el?

Vrăjitoarea încercase să-l transforme în tatăl lui. Ce s-ar fi ales de Hope dacă el n-ar mai fi putut să vină acasă? Dar de Jemina?

– Jemina!

Nimic, nu-i răspunse nimeni. Poate că, la până la urmă, ea plecase.

Daniel n-o putea condamna. Din pricina trucurilor urâte ale Laviniei, se părea că el nu putea să-și păstreze prietenii sau dădacele.

Încet și ușor, se ridică și clipi, nedumerit. Da, chiar era la Finchely, nu în vreun șanț, nu pe vreo alee. Mâinile îi erau curate, nu murdare.

Jemina îl adusese acasă, exact după cum îi promisese. El n-avea prea clare în minte detaliile, dar era sigur că ea dejucase un scandal, o compromitere sau o crimă... poate că pe toate trei.

Își smulse lavaliera distrusă, apoi scăpă de haină și de vestă. Picioarele îi erau deja dezgolite și pline de praf.

– Pantalonii aceia erau noi! Vrăjitoare afurisită!

Totul era atât de prăfuit! Pe vestă i se vedeau pete din propriul sânge. De ani întregi nu mai fusese implicat într-o luptă care să-l facă să asude.

Toată rigoarea sau ritualurile lui prin care dădea dovadă că era un tată demn, cu toatele se duseseră pe apa sâmbetei. Oare Lavinia și-l dorea atât de tare drept soț încât era dispusă să-l distrugă, să-i distrugă reputația? Oare Willingham era atât de supărat pe Jemina încât ar fi comis o crimă ca să-și scoată rivalii din joc? Nimic din toate astea n-avea sens. Absolut nimic. Totul era curată nebunie.

Își înălță capul, apoi își curăță scamele de pe reverele hainei. Jemina venise, la propriu, călare pe un cal alb și îl salvase. Riscase totul.

Nesăbuită, plină de înflăcărare, ușor imprevizibilă. Jemina!

Probabil că reputația ei era făcută praf, dar întreaga poveste dezvăluia ceea ce el știa deja. Jeminei îi păsa nespus de mult de el. Gata cu pusul la îndoială al metodelor sau sentimentelor ei. Toate îndoielile legate de ea sau de motivele pentru care se îndrăgostise de ea se risipiseră în cele patru zări.

– O, Hope!

Fetița lui avea nevoie de el. Nu-i urase noapte bună, prima oară când n-o făcuse.

Ținându-și respirația, se ridică în picioare și așteptă ca Max și lumea să nu se mai miște. Apoi, se spălă pe dinți și pe limbă și dădu să-și curețe fața și părul de praf, dar erau deja curate.

Jemina și domnul Anthon se ocupaseră de asta. Își amintea oarecum că-l curățaseră între momentele în care îi ținuseră capul deasupra vasului.

Uf! Trebuia să se ducă la fiica lui. Iar apoi să-i scrie Jeminei o scrisoare lungă, lungă, lungă.

Îndreptându-se cu pași împleticiți spre debara, își azvârli haina, cămașa și vesta pe podea. Mai târziu aveau să primească înmormântarea ce li se cuvenea. Se chinui să-și dibuie cămașa și halatul de noapte, unul de culoarea onixului și fără nici un firicel de praf pe el. Le îmbrăcă, iar apoi legă cordonul de mătase al halatului.

Traversând coridorul, luminile strălucitoare ale aplicelor de pe pereți îl orbiră, dar, cu un mers nesigur, își continuă drumul spre camera copiilor.

Odată ajuns, simți cum inima începu să-i danseze în piept în fața priveliștii care i se ivi înaintea ochilor.

Hope și Jemina dormeau amândouă.

Și amândouă erau adorabile.

Fiecare dintre ele trebuia să fie a lui. Ei bine, tehnic vorbind, una era deja, dar și cealaltă supraviețuitoare a *Minervei* trebuia să-i aparțină.

O luă binișor pe Hope din brațele protectoare ale Jeminei și o strânse la pieptul lui. Ochii căprui și somnoroși se întredeschiseră.

– Pa-Papa mai bine? Mama a spus că tu bolnav.

– Mama? Mama a spus asta? A venit la tine în vis?

– Da, e bine să aud din nou inima mamei.

El nu-și dădea seama despre ce vorbea Hope, dar luă spusele ei ca pe un semn.

– Scumpo, du-te în patul meu. O să vin și eu imediat.

Hope căscă și plecă, mergând în patru labe. Doar în timpul celor mai violente furtuni o lăsa să doarmă în patul lui, dar acum avea nevoie de un însoțitor pentru momentul în care i s-ar fi alăturat doamna lui.

Cu cea mai mare blândețe, o ridică pe Jemina în brațe. Avea un somn foarte adânc.

Daniel se clătină, dar era de datoria lui s-o protejeze pe femeia care îl salvase.

Reuși să ajungă înapoi în dormitorul lui și își surprinse fiica sărind pe saltea.

El îi făcu semn cu mâna.

– Nu putem s-o deranjăm pe Jemina. O trezim. Asta nu e bine.

Copila se opri, aproape încremenind în aer.

El o așeză pe Jemina în pat și îi scoase unul dintre pantofi, apoi pe celălalt.

N-avea de gând să încerce să-i mai scoată și altceva. Intențiile lui erau nobile, cele mai multe dintre ele. Trebuiau să rămână așa.

Cu toate astea, amintirea umărului dezgolit pe care îl strânsese în căușul palmei, a Jeminei derutate, neîmblânzite și ademenitoare plutind deasupra lui, îi trezi simțurile amorțite.

Doamne, ce nevoie avea de ea!

Cu Jemina și cu Hope ghemuite sub așternuturi, el se întinse pe jos. Scândurile podelei erau bune, reci și nu se mișcau.

Fiica lui se liniști. În alte cinci minute, viermișorul neastâmpărat sforăia.

Max se încolăci la picioarele lui. Apoi sări în pat, luând în stăpânire, probabil, locul care ar fi trebuit să fie al lui Daniel.

Salteaua se cutremură. Jemina se ridică brusc, cu răsuflarea întretăiată.

Deși îl dureau toate încheieturile, se ridică și el.

– Ușurel! Nu s-a întâmplat nimic.

Ea îl privi pierdută, cu ochi mari și pătrunzători.

Din instinct, ca un războinic, el își înălță brațele, iar Jemina se strecură în îmbrățișarea lui și se ciocniră cap în cap.

– Îmi pare rău!

– Nu-i nimic. Nu-i nimic. Oricum mă doare toată fața. Daniel își petrecu un braț în jurul ei. Și nu se poate ca eroina mea să fie speriată.

– Ba da, se poate. Pot să fiu speriată.

Sprijinindu-se de marginea patului, el îi cuprinse spatele catifelat în brațe și-și trecu degetele peste satinul mătăsos al rochiei șifonate.

– Daniel, îmi pare rău. Te-am lovit destul de tare cu sfeșnicul acela.

El își frecă cucuiul din creștet.

– Deci chiar m-ai lovit? Ar fi trebuit să rămânem la săruturi. Da, cred că la săruturi ar fi fost cel mai bine.

Ea se îndepărtă ușor de pieptul lui, apoi se topi în îmbrățișarea lui.

– Dincolo de toate motivele pentru care am vrut să ne căsătorim înainte, știi că acum chiar trebuie s-o facem.

– Daniel, haide să vorbim despre asta mâine, după ce o să te simți mai bine.

– Prinsă între bârfele lui Lady Bodonel și limba înveninată a lui Lady Lavinia, reputația ta o să fie praf și pulbere. Din fericire, îmi amintesc că ai fost compromisă cel puțin o dată în seara asta. Iar acum ești în camera mea, iar însoțitoarea noastră doarme. Asta ar trebui să fie o a doua situație compromițătoare.

– Nu-mi fac griji pentru reputația mea.

– Asta e evident, dar îți faci pentru a mea. Au mai circulat zvonuri despre toate încercările mele de a te seduce, și tot am dat greș.

Băieții o să mă tachineze fără pic de milă la jocul de douăzeci și unu. Nu-i bine deloc, doamnă.

Ea chicoti. Lui Daniel îi plăcea râsul ei zgomotos.

– Orgoliul meu, Jemina. Dacă ar fi fost să țin seama numai de el, și tot ai fi fost tăvălită și satisfăcută până acum.

– Daniel, nu iei în serios ceea ce s-a întâmplat astă-seară. Știu ce au încercat să-ți facă. Totul trebuie să fie din vina mea.

El nu voia să se gândească la cele întâmplate sau la cum s-ar fi putut ca totul să fi fost distrus dacă Jemina nu l-ar fi salvat. Își întinse mâna și urmări conturul nasul ei, iar apoi îi desenă linii imaginare între pistruii de pe obraz.

– Tu. Tu ai alungat toate furtunile. Asta îmi spune că am noroc.

– Willingham te-a lovit din cauza mea. Eu sunt de vină. Eu te-am făcut vulnerabil.

– Ei bine, tu porți vina pentru un lucru: nu pot să nu mă gândesc la tine, iar fiica mea nu poate să nu vorbească despre tine.

El îi căută fața cu privirea.

– Am încredere în tine din toată inima. Iată secretul meu. Nu vreau să continui să trăiesc fără tine.

– Trebuie să dormi, Daniel.

– Copila mea spune că ești mama ei. Doar soția mea poate să fie mama lui Hope. Ea te vrea. Eu te vreau. Poți și tu să ne vrei pe noi?

– Nu crezi că sunt prea nesăbuită?

– Ba da, ești, dar am nevoie de tine. Am nevoie de tine aici, cu Hope și Max ghemuiți în patul meu.

– Hotărâsem să spun „da". De aceea plecasem să te caut. Dar am stat doi ani la Bedlam. După noaptea asta, cel puțin jumătate din oraș o să creadă că trebuie să fiu internată.

– Ducele de Repington și-a găsit soția acolo. Bedlam trebuie să fie locul unde sunt toate femeile bune.

– Fii serios, Daniel!

– Sunt. Tu m-ai salvat. Te-ai asigurat că sunt bine. Te-ai asigurat că și Hope era. Nu există femeie mai bună în care să-mi pun încrederea.

– Coșmarurile lui Hope sunt aproape la fel de cumplite ca ale mele.

– Dar uită-te cum doarme acum, știind că ne are pe amândoi alături.

Jemina se ridică, aruncă o privire la saltea și acoperi picioruşele lui Hope.

–Vrei să te întorci la perna ta singuratică?

–Nu. Vreau să mă întorc la „da"-ul tău de la început. Dacă nici unul dintre noi nu mai e pe piața matrimonială, Londra o să fie un loc mai sigur. Obiceiurile astea de nebuni o să dispară.

–Daniel, dacă am participat de bunăvoie la faptele răposatului meu soț? Dacă sunt vinovată?

–Uită de el.

–Am făcut asta. Ea își coborî vocea. Mi-e frică.

Riscând ca migrena lui să se dezlănțuie cu o forță îndoită, el îi lipi Jeminei obrazul de al lui.

–Alege să fii soția lui Daniel Thackery, noua Lady Ashbrook, noua mamă a lui Hope. Știu că ai pierdut un copil, Jemina. Nimic nu poate să aline acea pierdere, dar îți ofer șansa de a crește copilul meu. Acceptă să faci parte din familia noastră. Fă din Finchely un cămin mai bun.

–„Mama lui Hope" e un titlu frumos.

–Titlul ăsta îți place cel mai mult? Ei bine, Hope e cea mai drăgălașă din familia Thackery. Și îți spune deja „mamă". N-o lăsa pe fiica mea să mintă când spune asta.

Jemina își șterse o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

–Nu vreau ca ție sau ei să vi se întâmple ceva rău.

–E prea târziu pentru asta. M-ai lovit cu o lumânare în cap.

–Cu un sfeșnic.

–Detalii! Nu vreau să suferi din pricina a ceva ce ai făcut pentru mine. Femeile ies din scandaluri mereu într-o lumină urâtă. Ai văzut asta la Așezământul Speranță pentru Văduve. Lasă-mă să te protejez așa cum m-ai protejat tu pe mine.

În privirile ei năvăli un noian de umbre. Cum putea el s-o aducă înapoi la locul în care totul era numai siguranță și ospitalitate?

El își trecu mâna prin șuvițele ei superbe, care îi atârnau până la brâu și miroseau a căpșuni. Dacă îi spunea că o iubea, ea n-avea să-l creadă, ci să se gândească, poate, că el spunea asta ca să încline balanța în favoarea lui.

Daniel știa să citească gândurile juraților, așa că-și dădea seama că emoțiile Jeminei pendulau între nehotărâre și refuz. Nu putea

să câștige acel proces decât dacă recunoștea ceea ce ea putea să accepte și să creadă că era adevărat.

– O să vină și iubirea, Jemina. Știu că o să fie așa. O să te prețuiesc.

Ea dădu din cap, dar nu spuse nici un cuvânt, ci se ghemui mai strâns la pieptul lui.

El luă gestul ei ca pe un „da".

Lacrimile Jeminei trecură prin batistul cămășii lui de noapte și îi ajunseră până la umăr.

Nu era un semn al fericirii, ci unul al hotărârii luate. Poate că era și un rămas-bun adresat tuturor lucrurilor din trecut care o puteau răni pe Jemina și, fără intenție, și pe Hope. Daniel o ținu în brațe pe viitoarea lui Lady Ashbrook. Avea de gând să-i transforme toată tristețea în bucurie.

Capitolul 38

JEMINA – EMOȚII DE NUNTĂ

Sosi și ziua nunții mele la Sandlin Court.

În ultimele trei zile, Daniel și Hope veniseră să mă viziteze aproape zilnic. Inima mea sceptică se convinsese de justețea acelei uniuni. Acum eram nerăbdătoare să văd zâmbetul galeș al contelui și zâmbetul radios al lui Hope. Fetiței părea să-i fie foarte dor de mine, tot mai mult de fiecare dată.

Un ciocănit la ușa dormitorului meu îmi făcu inima să tresară și să mi se strângă în piept.

– Intră.

Patience intră, cu o cutie mare în brațe.

– Domnul Gerard ți-a recuperat pachetul de la bijutier, iar alesul tău e aici și m-a rugat să-ți aduc asta.

Însemna că sosise cadoul meu pentru Daniel.

– Nu mai am nevoie de alt cadou. Îmi trimite flori de usturoi sălbatic și de guaiac în fiecare dimineață.

Patience zâmbi larg, zâmbetul ei care spunea „știu eu mai bine" și îmi împinse cutia între mâini.

– A insistat. A spus că o să înțelegi.

Acum eram intrigată. Degetele mele alunecară pe panglica mare și roșie cu care era legată cutia albă. Dintr-o mișcare ușoară, panglica de satin se desprinse.

Mă întrebam ce mai născocise umorul lui sec. O privire cu coada ochiului îmi dădu de înțeles că darul era minunat, și, mai mult decât atât, îmi promisesem să-mi alung tristețea cu orice preț.

Rochia trimisă în dar era argintie, cu dantelă cusută pe decolteu și cu cristale presărate de-a lungul tivului. Acestea din urmă reflectară lumina atunci când am ridicat fustele de pe hârtia creponată. Frumusețea ei îmi tăie răsuflarea.

Pe fundul cutiei se odihnea un bilețel.

Miresei mele, viitorului meu,
Croitorul meu e mai bun decât al tău.
Am comandat rochia în ziua în care ți-am cerut mâna prima oară.
E ceea ce trebuie.
D.

Asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, ceea ce însemna că Daniel era de pe atunci sigur că aveam să ne căsătorim. Foarte bine. Am plâns.

Patience mă luă în brațe. Eram două plângăcioase.

– Gata. Cum de ne transformă bărbații romantici pe noi, femei capabile, în niște smiorcăite?

– Ashbrook poate să cânte puțin, cam ca ducele. Mă topesc toată.

– Jemina, îl iubești. Chiar că ești topită cu totul.

– Vreau să fiu femeia cumsecade pe care o vede purtând rochia asta. Femeia căreia Hope îi spune „mamă". Nu credeam să merit o a doua șansă, nu după ce am lăsat ca totul să dispară odată cu *Minerva*.

Patience îmi șterse lacrimile.

– Dezastrul nu s-a întâmplat din vina ta. Meriți toată fericirea din lume. La fel și Ashbrook. El și Hope sunt cei norocoși. Ți-au cucerit inima.

– Înainte să ne căsătorim, ar trebui să-i spun, Patience. Ar trebui să afle că-l iubesc.

Ea mă apucă de braț.

– Dar nu ești îmbrăcată.

– Nu mai pot să aștept.

– Ba da, mai poți. Când o să te vadă din nou, o să fii mireasa lui, o mireasă cu speranță pe buze și în inimă.

Patience avea dreptate.

Avea mereu dreptate.

– Ajută-mă să mă îmbrac. Fă-mă frumoasă.

– Floare la ureche.

– Sunt pistruiată și roșie la față.

Mă conduse la măsuța de toaletă și îmi ținu rochia sub bărbie.

– Frumos, mai ales cu pistruii și cu obrajii tăi atât de strălucitori.

Oglinda îmi reflectă zâmbetul tot mai larg. Până și în ochi îmi scânteia un surâs însuflețit. Eram foarte sigură că-l iubeam pe bărbatul cu care urma să mă mărit. Îl respectam nespus de mult. O iubeam deja pe Hope. Ori de câte ori îmi spunea „mamă", simțeam că-mi mai vindeca un pic inima.

Doar un pic.

De data asta, orice s-ar fi întâmplat, n-aveam să mai renunț. Atâta vreme cât îmi țineam capul deasupra valurilor, aveam să mă scald în lumina lor.

Capitolul 39

DANIEL – DEZVĂLUIRI CONJUGALE

În biroul oficial de la Sandlin Court, Daniel stătea cu Hope pe genunchi, privindu-i lung pe duce și pe fiul lui vitreg, Lionel.

– Pa-Papa, spuse Hope, tot ghemuindu-se și ascunzându-se, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu Repington. E drăguț!

– Micuță domnișoară Thackery, să nu zici nimănui, spuse ducele. E secretul nostru.

– Prințesă, o să te duc în salon. Cred că trebuie să discut puțin cu ducele.

– Nu, Ashbrook, Hope poate să rămână. Îmi plac fetițele pline de curiozitate. Eu am fost binecuvântat cu acest flăcău, dar o fetiță drăgălașă, care să mărească rândurile batalionului meu, ar fi ceva minunat.

Hope se ridică și înaintă, legănându-se, până când ajunse la scaunul ducelui. El o ridică și o așeză pe genunchi.

Ea se apucă numaidecât să atingă și să agite medaliile care atârnau de uniforma lui stacojie, așa cum făcea Lionel.

Acel duce morocănos, care nu fusese decât bănuitor față de Daniel, se topea în prezența lui Hope, zâmbind mai mult decât îl văzuse vreodată tatăl ei.

Ducele o mângâie ușor pe cap, apoi îl ridică pe Lionel și mai sus în brațe.

– O să te însori cu micuța mea Jemina?

Daniel se îndreptă de spate, de parcă ar fi fost chemat la apel.

– Da.

Repington desprinse o medalie și i-o dădu lui Hope.

Ea răsuci medalionul din aur fixat în capătul panglicii, amintindu-i lui Daniel de felul în care își răsucea și el ceasul. Willingham și bătăușul lui i-l luaseră. N-avea cum să-l mai înlocuiască.

– Se însoară cu mama.

Hope bătu din palme.

Lionel gânguri și salivă, poate fiindcă era de acord cu acea afirmație.

– Ești foarte sigur de asta, Ashbrook? Aveam impresia că tu și Jemina nu vă prea înțelegeați. Nu sunt convins că faceți bine.

– Acum o revendici și pe doamna St. Maur, Excelența Ta? Credeam că e o femeie în toată firea, care știe foarte bine ce vrea.

– Femeia asta face parte din familia mea. E ca o soră pentru soția mea. Știi că ducesa și le-a pierdut pe ale ei.

– Pe o navă?

Hope puse acea întrebare ridicându-și privirea, cu ochii mari ca niște baloane cu aer cald.

– Nu, domnișoară Thackery.

Vocea ducelui se îmblânzi.

– S-au pierdut într-un ținut îndepărtat. Cercetările mele n-au dat la iveală nimic. Ashbrook, Jemina St. Maur ar putea la fel de bine să

fie o Strathmore. Oare am putea să facem un schimb cu altcineva... precum Lady Bodonel?

Foindu-se stânjenit, Daniel se trase de un nasture de alabastru de pe vesta lui de culoarea smaraldului.

– Iertare, Excelența Ta? Nu pricep.

– Las-o baltă, avocatule. Probabil că nu există un precedent juridic pentru schimbul de rude.

Bătu darabana pe brațul lateral al scaunului cu rotile.

Lionel îi urmă exemplul, zornăindu-i medaliile și aruncându-i un zâmbet care îi dezvălui unicul dințișor.

– Pa, bolborosi el. Wel... ton.

– Nu, dar ești pe aproape, fiule.

Ducele zâmbi fericit, de parcă bebelușul ar fi fost un tun de preț, un dușman învins sau celebra pâine cu nucă de cocos a ducesei.

– Te rog, Ashbrook, ține-l pe Lionel o clipă.

El i-l întinse pe băiat, iar Daniel îl luă în brațe. Lionel era bronzat și avea niște urechiușe care aduceau puțin cu cele ale ducelui. Oare cum ar fi arătat un fiu al lui Daniel și al Jeminei?

Căsătoria lor fiind făcută din dragoste, era foarte posibil să apară mai mulți membri în familia Thackery.

Așezând-o pe Hope pe podea, ducele se ridică. Articulația genunchiului de la piciorul de lemn scoase un clinchet discret atunci când Repington se ridică în toată măreția înălțimii lui. Îi întinse mâna lui Ashbrook.

– Să fii bun cu ea. Încă mai pot să adun o armată, dacă e nevoie.

– Repington, cred că mă tem mai mult de perspectiva ca soția ta și mireasa mea să-și unească forțele ca să se răzbune. Sunt niște genii în privința asta.

– Atunci, înțelegi. Ai binecuvântarea mea.

Daniel n-avea nevoie decât de binecuvântarea Jeminei, deși era bine s-o aibă și pe cea a ducelui.

– Haide, cred că au pregătit salonul pentru nuntă.

Repunându-și în piept medalia dată lui Hope, ducele o luă înainte. Fetița lui Daniel încercă să meargă pe două picioare, apoi se lăsă în patru labe și se târî în urma lui. Rochița ei roz, cu gulerul de un roșu trandafiriu, arăta minunat și ca de sărbătoare.

În timp ce se apropiau de sala cea mare, persoana pe care o aștepta Daniel intră în casă.

– Lady Shrewsbury, spuse el, ai picat la țanc.

Uraganul uman pe două picioare se îndreptă direct spre el.

– Daniel, putem vorbi o clipă?

– I-am dat deja încuviințarea, contesă, spuse ducele. Nu încerca să-l faci să se răzgândească. Avem prea mult tort ca să n-avem și un motiv de petrecere.

Daniel îl mângâie afectuos pe Lionel pe căpșor, deranjând puful de pe creștetul lui, iar apoi i-l dădu înapoi lui Repington. După aceea, se întoarse spre mătușa lui.

– Duce, putem să-ți împrumutăm biroul, ca să vorbesc cu mătușa mea?

– Bineînțeles, dar fără să fugi pe fereastră sau să te joci cu săbiile mele. Numai ducesa are permisiunea să facă așa ceva.

Daniel se aplecă spre Hope.

– Du-te după duce și să fii fetiță cuminte! Ajută-l cu Lionel.

Cu ajutorul lui, fetița se ridică din nou. Înaintă cu pași legănați și se îndreptă spre vestitul salon.

Lady Shrewsbury îl luă pe Daniel de braț și îl trase în biroul ducelui. Închizând ușa, el se lipi cu spatele de canatul de lemn.

– Înțeleg că ai primit răvașul meu.

– Mai întâi, dispari pur și simplu de la petrecerea mea. Știi că doamna St. Maur a fost prinsă în flăcările pasiunii alături de un baron, chiar într-unul dintre saloanele mele? Cu toată nebunia asta, doar una dintre celelalte văduve a primit o cerere în căsătorie.

– Ei bine, două, dacă o pui la socoteală și pe viitoarea mea soție.

– Nu te deranjează că a *cochetat* cu alt bărbat?

– Mătușă, era cu mine. Lavinia a încercat să mă mai compromită o dată. De data asta, aproape că mi-a venit de hac. Jemina m-a salvat și și-a pus reputația în pericol ca s-o ferească pe a mea.

– Deci tu erai? Tu dădeai din picioare sub cearșaf?

– Da, iar servitorii tăi trebuie neapărat să șteargă praful în camerele nefolosite.

– Ei bine, am crezut... Lavinia a spus... Lady Lavinia trebuie să plătească! Nu-mi vine să cred că m-a atras într-un șiretlic cu care să te prindă în capcană.

Ea luă sabia ducelui, cea care era agățată mai jos pe perete. Daniel i-o înhăță iute din mâini și o puse la loc.

– Mătușă! N-aș vrea să ajung să te reprezint în instanță pentru acuzația de crimă.

– Foarte bine. Jemina îți e loială, Daniel, dar te simți în largul tău atunci când vine vorba de trecutul ei? Știm fără îndoială că familia St. Maur a fost implicată în finanțarea comerțului cu sclavi.

– Ea nu-și amintește nimic. N-am de gând s-o condamn pentru asta. Mătușă, o știi pe Jemina, știi cât e de blândă și de bună.

– Da. E o femeie bună.

Lady Shrewsbury se îndepărtă de armele ducelui.

– Dar oare e pregătită să fie mama vitregă a lui Hope? I-ai spus ce ai făcut, dacă ar fi ca familia Dunn să vă creeze vreodată probleme?

– O să fie o mamă minunată pentru Hope. Sunt foarte apropiate.

Lady Shrewsbury ridică o mână, apoi o coborî.

– Asta e bine, dar nu mi-ai răspuns la cea de-a doua întrebare. Jemina știe că ți-ai asumat custodia lui Hope și că ai inventat un testament și documente de tutelă ca s-o păstrezi?

– Nu.

El se întoarse preț de o clipă, iar apoi se îndreptă de spate și-și împinse pieptul în față.

– Nimeni nu trebuie să știe nimic despre asta. Familia Dunn n-a pus documentele la îndoială. Cu o Jemina care n-o să mai facă nici o cercetare fiindcă o să aibă o viață nouă de care să se ocupe, nimeni n-o să afle nimic despre toate astea niciodată.

– Daniel, îți începi căsnicia cu un secret, cu un mare secret.

– N-ar fi trebuit să-ți spun. O să te uiți la Hope și la mine...

– Nu, Daniel. O să am încredere că știi ce faci. Doar tu te pricepi de minune la oameni. Pur și simplu, cred că femeia cu care vrei să-ți împarți viața ar trebui să știe totul. Să nu existe secrete între voi.

Teama de a pierde totul recunoscând adevărul despre Hope față de altcineva în afară de Lady Shrewsbury, era prea mare. Cum să explice Daniel că era diferit de unchiul lui, dacă pusese la cale o stratagemă ca să păstreze custodia copilei? Doar pentru că erai mânat de bune intenții, asta nu însemna că îndreptai ce era greșit.

– Vreau ca totul să fie dat uitării.

– Adevărul iese mereu la iveală, Daniel.

– Singurul adevăr care contează e că pot s-o fac pe Jemina fericită și că ea mă face fericit pe mine. Și pe Hope. N-am mai văzut-o niciodată atât de bucuroasă pe fiica mea.

– Femeia pe care mi-ai adus-o de la Bedlam e de încredere. Știi asta, nu?

– Știu cine e, mătușă. O să ne înfruntăm viitorul, o să înfruntăm totul împreună. Gata cu privitul în urmă! Dă-mi binecuvântarea ta.

– Daniel...

Ușa se deschise și intră Jemina.

Purta rochia argintie pe care Daniel o comandase pentru ea. Strălucea atunci când se mișca, precum o lumină frumoasă, perfectă pentru un candelabru. Femeia era o adevărată apariție de vis. Apariția lui de vis.

El o strânse de mână.

– Arăți minunat, Jemina. Mătușa mea tocmai îmi... ne dădea binecuvântarea ei.

Lady Shrewsbury își ridică privirea spre el, apoi înclină din cap în semn că era de acord.

– Da, întocmai. Ia-o de mână, Daniel.

Jemina îl luă de braț, iar el îi cuprinse degetele în palmă.

Mătușa lui îl privi, iar apoi se uită la mâinile lor împreunate.

– Să fii fericită, Jemina, să-i aperi și să-i iubești pe Daniel și pe Hope. Promite-mi asta, fata mea.

Lady Shrewsbury făcu un pas înainte; luă o panglică pe care o avea la pălărie și o înfășură în jurul încheieturilor lor.

– Vă leagă atât de multe. *Minerva*, Bedlam.

– Rodiile, spuse Jemina.

Trebuia să fi observat rodiile și cireșele, simboluri ale dulcеții și rodniciei, brodate pe dantela mânecilor rochiei.

Mătușa făcu ochii mici și clătină din cap.

– Poate că uniunea voastră era ceva inevitabil. Și cine sunt eu, ca să vă stau în cale? Să fiți buni unul cu celălalt. Și, mai presus de orice, vă anunț că încă rămâneți membri ai Așezământului Speranță pentru Văduve. Să nu plecați într-o lună de miere prea lungă.

– Suntem în plin sezon. Programul meu la tribunal e aglomerat. Încă n-am cumpărat o moșie la țară.

Viitoarea lui soție se uită pieziș la el.

– Nu trebuie să ne ducem nicăieri altundeva decât la Finchely.

El își dădu seama că uitase să-i pomenească Jeminei că-l cam bătea gândul să se retragă la țară. Decise ca, pentru moment, să amâne astfel de vești.

– Ai perfectă dreptate, Jemina. Vezi, îmi iau deja foarte în serios rolul de soț minunat.

– Iar ăsta e cadoul meu pentru tine.

Ea scoase din buzunar ceasul lui.

– L-am găsit în noaptea aceea cumplită. I-am înlocuit sticla și am cerut să i se repare limbile. Acum ar trebui să meargă.

Daniel luă în mână și ceasul, și buricele degetelor ei. Simțea că avea în gât ceva care semăna cu nisipul. El, un bărbat care iubea cuvintele, rămase acum fără cuvinte.

Domnul Gerard își strecură ușurel capul înăuntru.

– A venit preotul. E timpul să începem.

Punând comoara Thackery în buzunar, Daniel îi strânse mâna Jeminei, iar apoi luă mâna mătușii lui.

– Să purcedem, doamnelor? Nu știu sigur dacă ducele și bebelușul Lionel mai pot s-o țină ocupată pe micuța Hope.

– Domnul Bridgetower e acolo, spuse domnul Gerard ținând ușa deschisă. Muzica lui o distrează pe fiica ta.

Majordomul îi conduse până pe coridor.

Notele de vioară le punctau fiecare pas. Ritmul muzicii o lua la goană în acord cu inima lui Daniel. Cu palmele încă împreunate, el își strecură degetul mare peste pielea fină a încheieturii ei și intrară, astfel uniți, în celebrul salon, în care totul se schimbase.

Cu licența specială în mână, Peregrine Daniel Thackery, contele de Ashbrook, avea să-i jure dragoste eternă Jeminei Monroe St. Maur, femeia pe care o avea alături.

Acea căsătorie era una potrivită și făcută pe temeiuri solide. Daniel scoase de pe degetul Jeminei veriga pe care mătușa le-o dădea văduvelor ei, iar apoi îi oferi o verighetă de aur, cu un rubin incrustat pe ea.

O privire distantă înlocui bucuria din ochii Jeminei. Ea luă licența, citi, iar apoi se uită lung la mirele ei.

– Peregrine Daniel Thackery?

– Da. Asemenea ceasului, un cadou de despărțire de la tata.

– Peregrine?

Cu cât mireasa lui cunoștea mai repede fericirea conjugală, cu atât avea ea să fie mai în siguranță, iar ei amândoi, mai fericiți. Odată cu rostirea jurămintelor, trecutul era lăsat în urmă, îngropat pe fundul mării.

Capitolul 40

JEMINA – NOAPTEA NUNȚII

Așezată la masa de toaletă care, conform spuselor noului meu soț, îmi aparținea, într-o cameră care, la fel, îmi aparținea, lângă o mică debara plină cu rochii noi, m-am privit în oglindă.

– Nu mai ești o haimana azi.

Nu că aș fi crezut vreodată că eram, mai puțin atunci când fusesem internată la Bedlam.

Strălucirea vagă a obrajilor mei roșietici se mai vedea încă. Mi-am ridicat degetul împodobit cu noua verighetă, aur strălucitor cu un rubin în formă de rodie, rotund, cu fațete ca de foc.

Eram Lady Ashbrook, contesa lui Daniel.

Îmi spusese că Finchely era al nostru. Că Hope era a noastră. Oare când aveam să și simt că așa era, că acea proprietate și acea fetiță nu-mi fuseseră doar împrumutate și, în consecință, nu-mi mai puteau fi luate înapoi?

O privire lungă aruncată spre fata din oglindă îmi ridică moralul. Chiar dacă trecutul meu era cufundat într-un fel de ceață, meritam bucurie. Meritam mai mult din toate lucrurile bune de pe pământ. N-aveam de gând să mă sustrag singură de la viață, nu din nou, nu atât timp cât mai eram în stare să respir.

Daniel deschise ușa care dădea spre dormitorul lui.

– Bine că n-ai adormit. Al doilea mic dejun de nuntă putea să fie de ajuns ca să te extenueze.

El chicoti, cu mâinile la spate, îmbrăcat într-un halat de un verde-smarald închis. Fără cămașă de noapte. Surprindeam frânturi

din pieptul lui sculptural, maroniu și sărutat de razele soarelui, presărat cu firicele de păr la fel de fine precum cele din buclele care îi creșteau pe cap.

– Milord, mi-a plăcut să fac cunoștință cu prietenii tăi, cu familia Richmond, cu nepoatele domnului Gerard cu și atâția alții. M-am simțit bine-venită.

Am început să trag de panglica pe care Patience mi-o fixase printre codițele împletite, care se revărsară în valuri. Șuvițele elastice se desfăcură și îmi alunecară pe halatul roz.

Cu o mână la spate, Daniel înaintă, îmi ridică peria de argint și o trecu printre șuvițele mele despletite.

– Moale. Un pic ca al lui Hope. Cred că și ea o să aibă mult păr.

Se aplecă puțin mai aproape. Nuanța întunecată a halatului aprindea mici scântei verzi în ochii lui negri.

– Cum ți se pare camera ta?

– Perfectă, am spus eu. Dar îmi amintesc de încăperea asta. Incidentul de pe scări a fost un moment de neuitat.

– Mi-aș fi dorit atunci să rămâi pentru totdeauna.

Zâmbetul îi fu larg și îi dezveli strungăreața. Cu o alunecare rapidă, palmele lui îmi dezmierdară, în treacăt, gâtul. Lăsă peria jos.

– Doamna mea Ashbrook are nevoie de ceva? Ceva de ciugulit.

– Sunt plină după tot ce am mâncat la petrecere. Sunt bine.

– Doar bine? Cred că știu cum să te fac să te simți perfect. Închide ochii.

Am simțit un gol în stomac. Pulsul mi s-a accelerat. Am ținut ochii strâns închiși. Ei bine, aproape. Trebuia să trag cu ochiul.

El îngenunche și scoase un bol de la spate. Trase din buzunar o lingură strălucitoare, pe care o strecură în bol. Salata lui cu rodii dansă pe limba mea.

Am înghițit cu poftă. Îmi plăcea la nebunie. M-am întins spre el și am lăsat ca sărutul meu să spună ceea ce n-aveam destul curaj să spun cu vorbe.

Îmi sugerase că vorbeam prea tare uneori.

Daniel avea gust de cireșe, dulci și înțepătoare pe limba mea.

Bolul își găsi un loc pe masa de toaletă, iar eu m-am refugiat în îmbrățișarea lui. Se ridică, luându-mă și pe mine odată cu el, sărutându-mă și trecându-mă pragul care despărțea camerele noastre.

Ne-am lipit de stâlpul patului lui.

Daniel își puse palmele lui puternice pe fața mea. Totul era *peeerfect*.

Apoi el se opri.

Își trecu alene buzele peste ale mele, apoi șopti ceva.

N-am auzit. Inima îmi bătea prea tare.

Se aplecă la urechea mea.

– Ce-i cu sunetul acela, Jemina?

– Nimic, scumpul meu.

Brațele mele se așezară pe umerii lui.

Mâinile lui îmi desfăcură nodul cordonului de la halat. I-am prins degetele. Eram văduvă, o femeie în toată firea. Cu toate astea, aveam doar doi ani de amintiri... nici una nu era legată de un astfel de moment. Nimic care să-mi învolbureze inima precum nerăbdarea de a fi iubită de acel bărbat.

Următorul sărut fu delicat. Am simțit cuvintele lui pe gâtul meu ca pe niște flăcări.

Aprinsă de speranță, tu ai uitat de jale,
Sufletul meu tresaltă, fierbinți sunt pieptul și atingerile tale,
În mâini eu țin plăceri ce ne îmbată,
Și ne înlănțuim în hățuri de mătase, lumină adorată.

Vocea lui mă învăluia. Degetele lui abile îmi desfăcură panglicile halatului.

– Alte versuri din Wheatley, Daniel?

– Practic, da, dar cu câteva dintre adăugirile mele.

– Presupun că asta înseamnă că mă placi.

– Hmmm... Da, Jemina.

Un al doilea sărut ne uni, urmat de un al treilea.

Apoi el se opri. Părea șovăitor.

Prima dată, o primă amintire cu un bărbat pentru care simțeam atât de multe, pe care îl iubeam în mare parte și pe care cu siguranță îl doream, n-ar fi trebuit să trezească în mine atâtea emoții. Și nici n-ar fi trebuit să-l facă pe soțul meu să se retragă.

– Fii cu mine, Daniel.

M-am ridicat pe vârfuri ca să-l încurajez.

Dar el își înălță capul. Licărirea din ochi i se stinsese. Căldura trupului îi dispăruse.

– Hope! Plânge!

Mâinile îmi alunecară spre tăblia patului. Auzeam, în sfârșit, țipetele ei peste bătăile vijelioase ale inimii mele.

– Da.

Daniel ieși pe ușă aproape la fel de repede ca mine. Mă prinse din urmă în camera copiilor.

Țipătul lui Hope continua să răsune.

– Mamă! Mamă, apa!

M-am întins spre ea, dar mi s-a înceţoșat privirea. Picioarele mele erau pe *Minerva*. Am încercat să mă țin de catarg, am încercat să mențin capul amândurora deasupra apei. Capetele noastre. Al meu și al copilei mele.

– Sunt aici, Hope! Asta era vocea lui Daniel. Tata e aici.

Când am clipit, el își luase deja fiica în brațe și o legăna la piept.

– Hope, te rog. Trezește-te. Ești în siguranță cu mine. Tata e aici.

Nu știam ce să fac, dar cuvintele cântecelului meu de leagăn izbucniră parcă dinăuntrul meu:

– *Il était un petit navire. Il était un petit navire.*

Hope întinse mâna pe deasupra capului lui Daniel.

– Mamă, salvează-mă! Scoate-ne din apă! Mamă, te rog!

Soțul meu părea neputincios, dar se întoarse și o așeză pe fetiță în brațele mele.

Cuibărită la pieptul meu, cu brațele ei de copilă încleștându-mi-se pe halat, Hope se liniști.

– Apa e peste tot. Atât de neagră! Nu da drumul!

Nu da drumul?

Mi se frânse inima.

L-am privit pe Daniel și am aflat secretul. Și Hope fusese pe *Minerva*.

Acela nu era coșmarul meu.

Ci era adevărul nostru.

– Hope a supraviețuit *Minervei*?

Daniel se uită lung la mine o clipă, apoi dădu din cap.

– Phoebe a adus-o pe Hope cu ea din Jamaica. Fetița e o minune, exact ca tine.

– De ce nu mi-ai spus asta, Daniel? Vocea mea începu să se audă tot mai tare. De ce?

Daniel își mușcă buza.

Acum știam că intenționat nu mi-o spusese. Îmi ascunsese acel secret.

– Mamă! Nu pleca! Nu mai pleca!

Strânsoarea lui Hope era nespus de încordată. Nu mă puteam gândi la altceva decât cum s-o liniștesc.

– Nu-ți dau drumul. Niciodată.

– Jemina, totul despre *Minerva* ar trebui dat uitării. E prea dureros. Uite cum o doare. Aș vrea să nu se mai gândească nimeni la asta.

– N-ar trebui să implor ca să aflu unele adevăruri.

Vocea îmi era gâtuită. Mi-am înăbușit suferința. El nu fusese sincer.

Capul cârlionțat al lui Hope se cuibări mai adânc la pieptul meu.

– Mama s-a întors după mine.

– Eu nu sunt...

Daniel îmi puse mâna pe buze.

– Acum tu ești mama ei. Acum asta e tot ce contează.

Felul în care o spuse, cu atâta încredere și siguranță!

Ce mai știa și nu-mi spunea?

– Mamă!

Hope se topi în brațele mele, ghemuindu-se în scobitura cotului, chiar sub sânul meu. M-am dus la balansoar și m-am așezat.

Cu cât eu și Hope ne legănam mai mult împreună, cu atât acceptam mai mult adevărul pe care ea încercase să mi-l spună.

Nu eram noua ei mamă.

Eram vechea ei mamă.

Chiar o salvasem din apă.

Supraviețuiserăm împreună în fața urgiei mării.

Inima mea jubila. Lacrimi, bucurie și amărăciunea de a fi fost trădată se luptau înlăuntrul meu. O aveam pe fiica mea în brațe, dar Daniel...

Se apropie și-și așeză palma pe capul lui Hope.

– Dă-mi-o mie, Jemina. Tu odihnește-te. E prima noapte în noua ta casă, alături de noua ta familie. Am vrut să fie specială.

În tonul lui nu se simțea nici urmă de părere de rău. Ci un amestec de tristețe și de spirit practic.

Refuzam să renunț la minunea mea.

– Nu, o țin eu. I-am spus că n-o să-i dau drumul. N-am de gând s-o mint.

El își acoperi gura cu palma.

– Vreau să te odihnești și să te obișnuiești cu noi, cu Finchely.

Părea îngrijorat, dar singurul lucru la care mă puteam gândi era că, dacă aș fi știut înainte ceea ce știam acum, aș fi fost la Finchely în fiecare zi. Oare câte nopți plânsese fiica mea înainte să adoarmă, când aș fi putut s-o țin în brațe?

– Jemina, nu arăți prea bine. Ești foarte roșie în obraji.

Cum să-i spun cât eram de furioasă și cât eram de recunoscătoare pentru că-mi găsisem copilul? Dar cine avea să creadă spusele unei femei care fusese internată la Bedlam? O femeie care n-avea ca dovezi fapte concrete nimic care să-i vină în sprijin, ci doar un sentiment atât de adânc înrădăcinat în pieptul ei încât ea ar fi putut să explodeze pur și simplu.

– Jemina?

– Sunt bine. Sunt întreagă la minte. N-o atinge.

El se trase brusc înapoi, de parcă l-aș fi mușcat. Poate că, prin tonul meu, o făcusem.

– Jemina? Daniel îngenunche lângă balansoar. Ce s-a întâmplat?

Cum s-o spun și să nu fiu condamnată? Nu puteam. Am strâns-o mai tare pe Hope la piept.

– Sunt supărată pe mine fiindcă nu i-am auzit plânsetele. Sunt egoistă.

El scoase un ușor oftat.

– Nu, nicidecum. Te-ai dovedit atât de altruistă de nenumărate ori. Daniel mă sărută pe obraz. O să te ajutăm să te obișnuiești cu programul nostru zilnic. Apoi o să găsim timp să fim egoiști. Iar acum, Lady Ashbrook, fugi la culcare. O să-mi liniștesc fiica.

– Nu. Nu, du-te tu să te odihnești. Mâine mergi la tribunal. Am eu grijă de Hope. Ai încredere să mă lași cu ea, Daniel?

El dădu din cap în semn că da, însă ochii lui păreau să mă analizeze. Cu siguranță, știa că eram foc și pară. Cum să nu fiu?

Care era adevărul?

Oare Daniel îi pierduse în naufragiul *Minervei* atât pe Phoebe, cât și pe copilul ei? Oare uraganul care scufundase nava îi furase toate speranțele?

Sau eu eram Phoebe? Iar el îmi salvase copilul!

Am sărutat-o pe Hope a mea pe creștet.

– Du-te la culcare. După ce adoarme, o pun în pat.

El îi mângâie ușor buclele, dar nu păru hotărât să plece.

– Fugi, Daniel. Sunt mama ei, ai uitat?

Soțul meu, cel care ascundea secrete, rămase în ușă. Părea cu adevărat pierdut, dar, după felul în care mă ținea Hope, n-aș fi putut s-o mai las niciodată din brațe.

Tocmai găsisem ceea ce căutasem. Doar că venise la mine împreună cu un soț în care nu mai puteam avea încredere deplină.

Capitolul 41

DANIEL – CARE LADY ASHBROOK?

Trecuse o săptămână de când erau căsătoriți. Daniel nu remarca neapărat o diferență față de vechea lui viață, cea pe care o avusese cu doi ani în urmă.

Singur, înstrăinat de Jemina, se ghemui pe podeaua din fața camerei copiilor.

Ei bine, faptul că stătea pe covorul de pe coridor era, ce-i drept, o diferență. Cu doi ani în urmă ar fi fost în biroul lui, citind scrisorile de la Phoebe înainte de a se pregăti pentru un joc douăzeci și unu împreună cu prietenii lui și așteptând ziua în care *Minerva* urma să ancoreze la Portsmouth.

Cum de căsnicia schimba totul?

Soția lui, soția lui doar cu numele, își cânta cântecul de leagăn. Îl cânta cu vocea tare și acoperea țipetele lui Hope până când copila se liniștea. Coșmarurile fiicei lui se repetau în fiecare seară, iar Jemina era singura care reușea s-o calmeze.

El se străduise atât de mult și în atâtea feluri s-o facă pe Hope să rămână din nou adormită toată noaptea, chiar dormind cu toții în patul lui! Dacă nu era în brațele Jeminei și nu stătea cu capul lipit de pieptul ei, copila plângea amarnic.

Lovindu-se ușor cu capul de perete, nu reuși să înțeleagă ce anume se schimbase, ce nu mai era la fel. Căsătoria ar fi trebuit să-i facă să devină o familie.

Cum de reușise nunta s-o transforme pe Jemina dintr-o prietenă, într-o dădacă? Nici măcar o dădacă dezgolită.

Ceva se destrămase. Finchely devenise un cămin destrămat. Iar el venea acolo după munca la tribunal, nu ieșea în oraș să mănânce sau să devină un bețiv agresiv.

Acum se simțea ca un străin, iar în ochii Jeminei se citea atâta durere, încât Daniel ar fi putut la fel de bine să fie copia fidelă a tatălui său.

– Mama nu te părăsește, Hope. Să ții minte asta.

Vocea Jeminei răsună cu putere. Erau cuvintele pe care ea le rostise în noaptea nunții lor.

Poate că nu știa că era o mamă bună și dacă nu se obosea până la epuizare.

Poate că, dacă Daniel se apuca să-i scrie din nou bilețele și îi spunea asta, ea avea să-l asculte.

Doamna Gallick urcă scările aducând două căni pe o tavă. Îi oferi una lui Daniel, iar apoi se așeză lângă el, ghemuindu-se pe podea.

– Domnule, a mai venit o scrisoare de la avocatul acela, domnul Mosey. Am lăsat-o în biroul dumneavoastră.

Bârfele despre căsătoria lor aveau să-i trezească pe împieliții care lucrau pentru familia St. Maur.

El privi cana scrutător și gemu. De ce nu voia trecutul să rămână trecut?

– Mulțumesc, doamnă G. Să n-o lași pe contesă să le vadă. A suferit destul.

– Nu, domnule. Doamna Gallick luă una dintre căni. Contesa e o mamă înnăscută. Hope o să iasă din starea asta. Trebuie doar să aveți încredere.

Îl făcea fericit zâmbetul satisfăcut de pe chipul fiicei lui, de fiecare dată când Jemina îi răspundea pentru că o striga „mamă", dar ceva nu era în regulă.

Mamă?

Oare Hope își dăduse seama de ceva ce lui îi scăpase?

Copila lui era strălucită.

Copila lor era strălucită.

Oare el o găsise pe Phoebe și nici măcar nu știuse? Oare nu asta sperase el atunci când intrase în încăperea de la Bedlam ca s-o elibereze pe Jemina St. Maur? Oare nu își dorise ca tragicul accident să fi devenit minunea lui... Phoebe în viață și suferind de amnezie, numindu-se fără temei „Jemina St. Maur"?

– Lord Ashbrook, mă duc să mai aduc lapte pentru ceaiul meu. Mai vreți ceva? Știu că nu vă place laptele la ceai.

El clătină din cap în semn că n-avea nevoie de nimic, iar ea plecă. Fața lui nu mai era umflată, dar băuse tărie cât să-i ajungă pentru întreaga viață.

– Fără lapte.

Dar Jemina nu era Phoebe cea descrisă în scrisori. Asta, dacă nu cumva minciuna ei nu se oprise doar la faptul că nu-i pomenise nimic despre fiica ei. Oare asta fusese o greșeală făcută de bancherii de la Londra de care el se folosise ca să găsească o fiică de culoare – negresă sau metisă născută liberă – a investitorilor lor din colonii?

O greșeală neintenționată?

Se considera că femeile creole din Jamaica erau de culoare dacă în ultimele trei generații din ascendența lor existaseră negri. Mulatrele creole erau considerate albe dacă aveau albi în ascendență de mai mult de trei generații.

Despre asta era vorba? Accentul Jeminei suna de parcă ar fi fost educată în Anglia. Oare roșiaticul pielii ei indica faptul că ar fi putut să fie creolă sau evreică sefardă? Nu era nici o urmă de portugheză în limba pe care o vorbea, ci doar un ușor accent al dialectului jamaican, care ieșea la iveală atunci când o tachina el sau atunci când ea credea că n-o asculta nimeni.

Nu era vorba despre o greșeală? Nici despre o înșelătorie?

O văduvă originară din Indiile de Vest, disperată s-o ia de la capăt alături de un soț bogat, ar fi mințit, oare, în privința rasei ei? Asta explica insistența familiei Dunn ca ei să se căsătorească prin procură înainte de a-i permite lui Phoebe să vină la Londra.

El se lovi cu capul de perete.

Menajera lui urcă scările în fugă.

– Domnule?

Femeia se așeză din nou lângă el.

– Vreți să vorbim?

El ridică în mâini cana caldă. În aburi se simțea aroma liniștitoare a mușețelului, amestecată cu note de citrice.

– Arăt de parcă aș avea ceva de spus, doamnă G?

– Știu că nu vreți să auziți asta, dar fiica dumneavoastră o să-și tot urle coșmarurile. Atât dumneavoastră, cât și Lady Ashbrook ar trebui să rămâneți aici, afară, și să lăsați fata să învețe să se liniștească singură.

Sorbind valvârtej, el lăsă lichidul fierbinte să-i ardă gâtul.

– Liniște? Spunem că liniștea e unul dintre lucrurile pe care ni le dorim, dar oare ne-o dorim cu adevărat?

– Ați pățit-o rău de tot, domnule.

– Poftim?

– Sunteți îndrăgostit și supărat în același timp? Nu știu ce a făcut sau n-a făcut Lady Ashbrook, dar cred că merită tot respectul. Are o inimă mare și a ajutat-o atât de mult pe Hope! Nu toate femeile ar face asta.

Nu, nu toate femeile ar fi riscat să se prăbușească pe scări pentru un copilaș, sau să cadă în dizgrație ca să salveze un conte. El își frecă fruntea și fu de acord cu vorbele înțelepte ale doamnei G.

– E specială.

Amnezia Jeminei era reală. Dacă Hope avea dreptate, femeia cu care se însurase el, noua Lady Ashbrook, n-o știa.

– Vorbiți cu ea, domnule. Spuneți-i tot ce se frământă în mintea aceea strălucită a dumneavoastră.

– Totul?

– Da. Totul. Cred că o să înțeleagă și o să se liniștească.

Oare acela era lucrul care lipsea? O cale prin care s-o liniștească pe Jemina și s-o asigure că, indiferent cine era sau de ce anume făcuse, el, Daniel, o iubea.

Își bău ceaiul până la ultima picătură, de parcă ar fi fost ultimul din viața lui.

– Nimic nu contează în afară de momentul prezent. Am spus asta de atâtea ori. A venit clipa să mă port ca și cum aș și crede ce spun.

– Excelent, domnule.

Menajera ciocni cana cu a lui, ca și cum ar fi încheiat o înțelegere. Ei bine, poate că o și încheiaseră. Femeia îl cunoștea ca pe buzunarul ei.

–Mă rog să se limpezească apele cât de curând. Lady Ashbrook iubește copilașul la fel de mult ca și dumneavoastră. Faceți ceea ce trebuie ca să vă păstrați familia.

Familia pe care el o crease întrucâtva, singurul lucru pe care și-l dorise, la care râvnise și pe care și-l promisese întotdeauna. De ce să-i stea în cale un lucru precum adevărul?

Până atunci, nu-i mai stătuse.

–Ei, priviți, domnule.

–Ce e, doamnă Gallick?

Ea îl duse la ușa camerei copiilor și o deschise.

–Au adormit amândouă, domnule.

Era o priveliște încântătoare. Jemina, atât de frumoasă. Codițele roșcate, desprinse din coc, i se revărsau pe umeri. Hope, cu degetul mare în gură, era cuibărită în rochia cenușie, de zi, a soției lui.

–Ar trebui să fac ceva. Doamna mea Ashbrook e istovită.

–Domnule, femeii i-a fost scris să aibă un copil ca Hope, un copil chinuit de amintiri. E mama potrivită. Nu vă lăsați păcălit. Ea e ceea ce-i trebuie fetiței.

–Mulțumesc, doamnă G. Noapte bună.

Femeia plecă, lăsându-l pe Daniel cu privirile ațintite la camera copiilor. Hope și Jemina împreună, amândouă fiind jumătăți ale inimii lui, amândouă simțindu-se, în sfârșit, în largul lor.

Provocându-și soarta, își ridică în brațe frumoasa fetiță și o așeză în pătuțul ei. Îi puse în brațe păpușa, pe doamna Feebs.

–Doamnă Feebs, să-i ții companie lui Hope la noapte.

Apoi se întoarse spre Jemina.

Lui Daniel nu i se întâmpla prea des să piardă procese. Dacă totuși i se întâmpla, se obișnuise să accepte asta și să meargă mai departe. Nu era corect să cauți să afli ce era drept sau cât de cât drept. Jemina încă n-avea amintiri ca să contrazică nici măcar o singură bănuială din partea celorlalți.

În cele din urmă, tot ce se întâmplase fusese din vina lui. El încetase să mai caute răspunsuri. Își lăsase inima să se îmblânzească atât pentru Jemina, cât și pentru Phoebe. Una și aceeași persoană, sau nu, nu mai conta. Aceea era familia pe care o crease, cea pe care o apărase, cea la care n-avea să renunțe niciodată.

Cu cea mai mare blândețe, o ridică pe Jemina.

Părea trasă la față. Era de-a dreptul epuizată.

– Renunț. Nu mai pot, vorbi ea în somn.

Își trecu brațele pe după umărului lui, strângându-l de parcă ar fi fost în joc însăși viața ei. Iată care îi era coșmarul.

El o sărută pe frunte.

– Ești în siguranță. La fel și Hope a noastră.

Daniel se așeză în balansoar și o ținu în brațe pe Lady Ashbrook a lui. Asta era acum identitatea ei. Și aveau să rămână amândoi peste noapte în camera copiilor. Dacă Jemina se trezea de tot, nu trebuia să se sperie și s-o caute pe fiica lui... a ei... a lor.

– Ia niște putere de la mine, iubirea mea. Nimic altceva nu mai contează.

Hope pufni, dar nu mai plânse.

Știa că tatăl ei o iubea. Poate că venise momentul ca și mama ei să știe că el o iubea, de asemenea.

Capitolul 42

JEMINA – CE ȘTIE EL?

Stăteam întinsă pe salteaua din dormitorul meu, cu capul proptit pe o grămadă de perne. După ce îmi irosisem cea mai mare parte a dimineții uitându-mă lung la bilețelul sigilat pe care Daniel mi-l strecurase pe sub ușă, am decis să-l deschid și să văd dacă soțul meu se destăinuise.

Finchely House, Londra, 30 august 1814

Draga mea J,

M-am întrebat dacă ai vrea să-mi zâmbești măcar o dată. N-am vrut ca rolul tău de „mamă" să devină atât de istovitor.

Mi-e dor de tine.

Mi-e dor de tot.

Te rog, spune-mi un secret. Spune-mi cum să îmbunătățesc relația noastră.

Servitorul tău,

D. Thackery, Conte de Ashbrook
Finchely House, Londra

Scrisoarea lui Daniel era plină de nefericire. Și eu mă simțeam la fel de nefericită, făcându-mi griji pentru Hope și dându-mă de ceasul morții în fața lipsei de încredere dintre mine și Daniel în calitatea noastră de soț și soție.

Simțeam cum mi se umflaseră ochii și fața din cauza somnului agitat. M-am cuibărit mai adânc sub așternuturi, înveșmântată într-un halat vaporos, de culoarea bronzului.

Manșetele de dantelă, cordonul brodat cu fir de aur – alt cadou de la Daniel – păreau lipsite de însemnătate față de bucuria de a o avea pe fiica mea. Cum să-i spun lui Daniel că îmi crescuse fiica vreme de doi ani? Eu fusesem internată la Bedlam pentru că nimeni nu crezuse că fiica mea era în viață. Urlasem după ea până când rămăsesem fără glas. Nimeni nu mă ascultase. Cei de acolo nu-și doriseră decât să recunosc că pierdusem totul.

Și pierdusem.

Îmi fusese luată fiica. Oare cum ajunsese Daniel la ea? Oare el îi ajutase pe cei care mi-o luaseră?

Ăsta era secretul meu; unul pe care nu-l puteam împărtăși nimănui. Nu fără dovezi.

În adâncul inimii, știam că Hope era a mea.

Dar nu-mi mai aminteam de nimic altceva, nici de nașterea ei, nici de tatăl ei natural.

Un copil arap nu putea să fie copilul lui Cecil St. Maur.

Acoperindu-mi ochii cu mâinile palide, am râs, am râs ca o smintită. N-aveam la dispoziție nici fapte, nici dovezi. Daniel n-ar fi putut să creadă decât că eram nebună și n-ar fi putut decât să mă vrea la Bedlam din nou, nu în patul lui.

Lordul Ashbrook, un avocat de la Înalta Curte, putea să mă alunge. În calitate de soț și de nobil, cine îl putea împiedica? Nimeni n-avea să creadă o biată fată, și nu un conte.

Inima începu să-mi bată cu putere, zvârcolindu-mi-se în piept.

Răsuflarea mi se transformă într-un ciclon care bătea cu toată forța. Siguranța mea, legătura cu propria mea fiică, toate astea depindeau de un bărbat priceput într-ale legilor, legi care erau întotdeauna folosite împotriva femeilor.

După ce bătu la ușă, doamna Gallick intră și îmi aduse o tavă acoperită cu un capac strălucitor de argint, un ceainic și o cană. Un teanc de scrisori era îndesat în îndoitura brațului ei acoperit de un material în carouri.

– Lady Ashbrook, v-ați trezit!

– Nu trebuia să-mi aduci micul dejun.

– Ba trebuia, doamnă. N-o să vă epuizați atâta vreme cât sunteți în grija mea, spuse doamna Gallick zâmbind. Așeză tava pe noptiera de lângă fereastra cea mare. Menajera o deschise, lăsând să intre aerul cald de afară. Se întoarse, ștergându-și mâinile de șorțul alb. Camera asta n-a fost folosită prea mult. Mamei stăpânului îi plăcea. Ea a insistat ca pereții să fie zugrăviți în galbenul ăsta precum soarele, și ca fereastra să fie deschisă în fiecare dimineață, ca să intre aer curat.

Doamna Gallick desfăcu și mai larg draperiile brodate cu narcise.

Lumina puternică a razelor de soare străluci în încăpere, dar se zăreau nori la orizont.

Ea se aplecă și luă capacul de pe un platou pe care se aflau terci și felii de banane. Scrisorile alunecară pe jos.

Le-am ridicat înaintea ei. Pe una era scris numele meu, ei bine, noul meu titlu. Scrisul nu era al lui Daniel.

Doamna Gallick făcu ochii mari.

– Lăsați-mă pe mine să iau astea. Excelența Sa nu vrea să faceți nimic altceva decât să mâncați.

Ascunzând scrisoarea care îmi era adresată, i le-am dat pe celelalte.

– Nu mi-e foame.

Ea luă scrisorile și le puse în buzunarul șorțului.

– Câteva firimituri. Atât ați mâncat toată săptămâna. O femeie în toată firea nu poate să supraviețuiască așa.

– Am supraviețuit și în condiții mai rele.

– Arătați-i Excelenței Sale cum să repare lucrurile. Cred că ar face orice pentru dumneavoastră.

Menajera cea binevoitoare îmi aruncă un zâmbet trist și apoi plecă.

Și mie îmi era dor de ceea ce avusesem, dar Daniel își avea secretele lui, eu le aveam pe ale mele, și nici unul dintre noi nu părea dispus să se confeseze celuilalt. Am rupt sigiliul de ceară de pe scrisoare.

Finchely House, Londra, 29 august 1814

Dragă Lady Ashbrook,

Vă trimit felicitările mele. Există bunuri care i-au aparținut răposatului dumneavoastră soț și care au nevoie de atenția dumneavoastră. Am un cumpărător dispus să plătească o sumă generoasă pentru aceste bunuri. I-am scris lordului Ashbrook de mai multe ori, dar în zadar.

Vă transmit sincere felicitări legate de recenta dumneavoastră nuntă, însă mă folosesc de această scrisoare ca să vă pun în gardă. Există membri și avocați ai familiei St. Maur care cred că sunteți ținută cu forța la noua dumneavoastră reședință, nefiind, poate, nici în deplinătatea facultăților dumneavoastră mintale. Dacă această informație este falsă, am rugămintea s-o dezmințiți de îndată. Ar fi în interesul dumneavoastră să rezolvați problema cât mai curând cu putință.

T. Mosey, avocat
Sleck Building, Tonbridge

Nefiind în deplinătatea capacităților dumneavoastră mintale. Asta era o expresie simandicoasă pentru „de pe altă lume" sau „smintită". Familia St. Maur era interesată acum de mine. Fusesem închisă la Bedlam doi ani, dar ei mă voiau tocmai acum.

Am simțit cum mi se strângea stomacul. Familia St. Maur sau soțul meu mă puteau trimite înapoi la Bedlam. Puteam s-o pierd din nou pe Hope.

Niciodată!

Tremurând, m-am luat în brațe și m-am învelit într-un șal.

Apoi mi-am amintit de mine. Nu mai eram o victimă. Mă cățărasem pe clădiri. Luptasem cu un uragan și ieșisem învingătoare.

Nu mai voiam să aștept să vină cineva care să-mi dea răspunsuri.

Nu mai voiam ca Daniel să mă salveze.

Am deschis ușa camerei alăturate și am intrat. Voiam ca, înainte de a mă duce în biroul lui Daniel, să văd dacă erau acolo mai multe scrisori de la Mosey. Schița cu Phoebe nu mai era agățată pe perete. Rămăsese doar desenul făcut de Hope. Nu observasem acel detaliu în noaptea nunții, dar nu fusesem atentă la prea multe, în afară de Daniel.

Scrisorile lui Phoebe. Secretele lui Daniel... ele aveau să-mi dezvăluie ce anume știa soțul meu. Intrând în debaraua lui de haine, i-am inspirat parfumul, o combinație dulce de lemn de cedru și de lăcrămioare.

Pe raftul din dreptul șoldului meu se afla vesta pe care el o purtase la nunta noastră. Hârtia albă în care era împachetată o făcea să pară atât de delicată, atât de fragilă!

Vocea lui, amintirea vocii lui, îmi răsună în urechi. Jurămintele lui de a mă cinsti și de a avea grijă de mine îmi răsunară și ele în amintire, clar și concis. Oare luase parte la o conspirație, sau era și el doar o altă victimă?

Cârligul și frânghia mea zăceau în colț, pe podea. Bine de știut unde erau, dacă se impunea o evadare rapidă. Totuși, știam că Daniel n-avea să permită să mi se întâmple nimic rău. Cum putea mintea mea să se lupte între ideea că el era bun și ideea că făcea parte dintre cei care îmi luaseră copilul?

Am auzit un zgomot venit de dincolo de debara. Daniel?

Apoi nimic, nici urmă de vreun valet sau de doamna Gallick.

Inima mea cea plină de jale începu să bată nebunește, dar nu de frică, ci de nerăbdare. Îl doream în continuare pe Daniel, în ciuda secretelor pe care mi le ascundea.

Traversând iute covorul moale, roșu și portocaliu, am trecut pe lângă fereastră. Soarele ardea prin ochiurile de geam și se lupta cu o îmbulzeală de nori. Cenușiul ieșea învingător. Se putea ca Hope să se sperie de tunete.

Sfâșiată între dorința de a mă duce la ea și cea de a afla secretele, am coborât de pe un raft cutia de care Hope îmi spusese să nu mă ating. Buricele degetelor parcă mi-au luat foc atunci când am scos prima scrisoare, iar apoi pe toate celelalte.

O privire rapidă aruncată peste una dintre ele mă făcu să râd la glumele lui Phoebe. Apoi am izbucnit în lacrimi citind despre pierderea fratelui ei. Phoebe Dunn era o scriitoare strălucită.

Curând le-am terminat de citit pe toate. Nici una, nici măcar una dintre ele nu pomenea de existența vreunui copil.

În ultima scrisoare era pomenit Max, desigur ca răspuns la ceva ce scrisese Daniel despre credinciosul lui mops. Cu toate astea, nu existau dovezi că Phoebe Dunn ar fi avut un copil sau că ar fi călătorit la Londra însoțită de vreun copil.

Ea ar fi putut s-o omită pe Hope în una sau două scrisori, dar cum putea o mamă iubitoare să nu vorbească niciodată despre fetița aceea minunată?

Phoebe nu putea să fie mama lui Hope. Și, cu siguranță, eu nu puteam să fiu Phoebe Dunn. Dacă ideea aceea mi se înrădăcinase în minte, acum ea dispăru într-o clipită.

Patience. Ea avea să înțeleagă și să-mi confirme gândurile. Trebuia să mă duc la ea. Trebuia să vadă și ea scrisorile.

Îndesându-mi-le în buzunar, m-am întors, pregătindu-mă să mă îmbrac, să sar într-o trăsură și să mă duc la prietena mea.

Dar am rămas încremenită.

Daniel se afla în fața mea și, după privirea din ochii lui, n-avea de gând să mă lase să plec.

Capitolul 43

DANIEL – DEBARAUA DE HAINE

Tunetul bubui. Un fulger scăpără afară, în dreptul ferestrei debaralei. Lady Ashbrook era învăluită în lumina acelui fulger.

Stătea în fața lui, cu ochii mari, trează, în halatul translucid pe care el i-l dăruise în ideea de a-i pune în valoare strălucirea ochilor.

– Ai ajuns acasă devreme, Daniel.

– Am avut o discuție cu Lordul Primar. A trebuit să plec de la birou.

– Aha!

Ea își înfășură pe deget o codiță lungă, împletită, care își schimba culoarea, nuanțele ei trecând, la fiecare străfulgerare de lumină, de la roșu la nuanța grâului.

El se apropie.

– Vai, vai, ce surpriză plăcută, soția mea alături de lucrurile mele preferate! Cu un deget pe nas, se opri în fața ei. Dacă vreau să-i fac o vizită soției mele, nu trebuie decât s-o caut în debaraua mea de haine?

– E un loc minunat. Foarte mare, mai mare decât debaraua mea.

El se aplecă ca s-o sărute pe frunte, dar ea se trase în spate și se lipi de un raft.

– Hmmm...

„*Chubble*, adică belele."

– Hmmm... Îmi plac fracurile tale.

Ea atinse haina lui preferată, indigo, cu reverele croite elegant.

– Materialul e nemaipomenit.

– Da, chiar am un croitor foarte bun.

El micșoră distanța, pironindu-și mâinile de-o parte și de a alta a corpului ei.

– Cred că domnul Weston ar trebui să-ți facă o pelerină sau o mantie nouă. Mi se pare că pelerina ta verde-smarald s-a uzat foarte tare.

Fulgerul aprinse văzduhul.

– Asta înseamnă că nu mă placi așa cum sunt, Daniel? Vrei să mă schimbi?

Tonul ei răsună concis și defensiv. Felul în care funcționa mintea unei femei era ambiguu, al Jeminei, cu atât mai mult. Totuși, el hotărâse cu o seară în urmă să rezolve problemele lor deschizându-și inima.

– Nicidecum. De ce s-o schimb pe femeia pe care o iubesc?

O apucă de mână și îi sărută palma.

– Te iubesc. Te iubesc atât de mult! Iată ce cred eu că ne ține despărțiți: nu te-am asigurat de afecțiunea mea. Casa asta te-a solicitat într-o prea mare măsură. N-a fost drept.

Gura ei, cu acea arcuire senzuală și cu toate celelalte farmece ale ei, se întredeschise de uimire.

– Cum să mă iubești? Tu nu mă cunoști.

Aspră, tare și deloc convinsă, vocea Jeminei îl străpunse până în adâncuri.

– Nu te cunosc?

El se gândi că trebuia să fi fost vorba despre povestea cu Phoebe Dunn. Probabil că Jemina își amintea ceva. Oare de rușine se înroșiseră într-atât de tare obrajii ei?

– Fiecare pasăre pe limba ei piere. Jemina, eu n-o să pier pe limba mea. O să aleg cu atenție acele cuvinte care sunt potrivite ca să-ți dezvăluie gândurile mele. Iar atunci o să trebuiască să mă crezi.

Daniel își duse mâinile la gură, rugându-se în gând ca vorbele lui să vindece ruptura dintre ei.

– E adevărat. Nu știu prea multe despre tine, cum ai crescut, cercul tău de prieteni, alții decât cei de la Așezământul Speranță pentru Văduve. Ai plecat din Jamaica la bordul *Minervei*. Se prea poate să fi fost prietenă cu regretata mea soție. Se poate ca tu și Phoebe să fi fost apropiate, prietene la cataramă. Nu știu. Nimic din ceea ce aparține trecutului nu contează. Momentul de acum, el e singurul care are însemnătate.

Ea își coborî privirea spre mânecile halatului. Sclipiri de fulger se reflectară în țesătura vaporoasă care i se mula pe talie, pe șolduri, pe picioarele ademenitoare.

– Îmi place locul ăsta. Cred că ar fi o idee bună să desenez aici. Mă simt în siguranță, de parcă aș putea să spun orice între acești pereți. Poate că n-o să mă consideri nebună dacă îți mărturisesc ce gânduri îmi trec prin cap.

– Nu e o nebunie să purtăm conversații în debaraua mea de haine. Recit din jurisprudență aici, în timp ce valetul meu îmi găsește ceva potrivit de îmbrăcat.

– Mă iei peste picior. Nu pot să spun nimic neobișnuit fără ca tu să nu râzi sau să nu te temi pentru sănătatea mea mintală.

De parcă Jemina ar fi stat în boxa martorului, el se îndreptă spre ea cu întrebarea pregătită.

– Ca, de exemplu, că ai putea fi Phoebe Dunn, o femeie despre care s-a spus inițial ca a fost salvată?

Brusc, ea își ridică privirea. Bărbia pe care, plină de impertinență, și-o împinse în față, striga răspicat, pe mutește:

„Nu!"

Nu, ea nu era Phoebe.

Daniel își ridică mâinile în semn de pace.

– Bănuiesc asta... Adică știu că nu ești Phoebe. Tu ești tu. Și te iubesc pe tine.

Fața Jeminei încă mai păstra urme de încruntare, dar ea nu-l plesni, ci își răsfiră degetele și și le înfipse în coate.

– Plouă. De data asta, soarele a pierdut bătălia.

– E nevoie și de ploaie, Jemina.

– Am văzut un bilețel de la domnul Mosey, avocatul. Familia St. Maur crede că nu sunt în deplinătatea facultăților mintale. A lăsat să se înțeleagă că s-ar putea anula căsătoria noastră. Ai vrea vreodată asta?

– Jemina, vreau să-ți ascund lucruri care o să te facă să suferi, dar nu pentru că aș crede că nu poți să faci față tensiunii. E vorba despre mine. Eu vreau să te protejez pe tine și familia pe care o formăm acum.

– Așa, pur și simplu! Trecutul a dispărut din senin? Totul s-a rezolvat? Câtă generozitate!

El nu vorbise clar, iar temerile ei îi răstălmăceau cuvintele. Cu toată blândețea de care era în stare, Daniel o îmbrățișă.

– Mama îmi spunea să nu păstrez nici o supărare după apusul soarelui. Dar eu am făcut-o. Sunt supărat pe mine pentru că n-am făcut nimic pentru ca amândoi să prețuim minunea întâlnirii și uniunii noastre.

Ea îi apucă degetele, care începuseră să-și croiască drum spre pielea ei catifelată, ascunsă sub șal.

– Eu încă retrăiesc momentul în care ne-am jurat să fim totul unul pentru celălalt. Desigur, asta înseamnă să fim soț și soție și în debaraua de haine, și în afara ei.

– Nu mi-ai spus că fetița mea... că Hope se afla pe *Minerva*. Tu n-ai încredere în mine. Ea îi dădu mâinile la o parte. Daniel, nu ești pregătit să asculți. Ai venit acasă devreme. Ar trebui să te odihnești înainte de cină.

Tonul ei era nespus de rece, poate că încerca, astfel, să-și mai domolească durerea.

Cum putea el s-o încurajeze?

– Ajută-mă să înțeleg ce să fac.

– Ai spus ceea ce trebuia spus, Daniel. Schimbă-ți hainele de tribunal.

–Obișnuiam să-ți spun că ești prea gălăgioasă, Jemina. Nu-mi place când ești tăcută.

El își duse mâinile la creștetul capului. Mai purta încă peruca stupidă de la tribunal. O scoase cu grijă și o așeză la locul ei, în cutia de pe raftul de sus.

Zâmbetul ei dispăru. Părea aproape intrată în panică.

–Te deranjează spațiile mici?

–Daniel, locul ăsta nu e mic.

–Atunci, care e problema? Nu plecăm de aici decât dacă mă conving că totul e în regulă între noi.

–Am putea rămâne aici vreme îndelungată, *Peregrine*. Cineva ar putea să creadă că am dispărut.

–Vezi tu, lucrurile nu merg bine între noi din moment ce tu găsești cu cale să mi te adresezi cu un nume atât de groaznic.

–Sună destul de urât, ce-i drept. Dar „Peregrine și Phoebe" sună frumos.

Să fi fost asta o mărturisire? Sângele începu să-i vuiască lui Daniel în urechi, dar fața nepăsătoare a soției lui i-l răci pe dată. Nu era vorba de nici o mărturisire sau de vreo amintire rătăcită, ci doar de una dintre încântătoarele întorsături de frază ale Jeminei. Putea și el să intre în joc.

–Nu știm totul. Numele tău mijlociu ar putea să fie „Phoebe", iar atunci chiar că am fi o pereche pe cinste.

El lăsă să-i scape un râset ridicol, care îl făcu să-și simtă pieptul mai puțin apăsat.

–Mi-e dor de perioada în care ne tachinam. Haide să rezolvăm neînțelegerile dintre noi.

Jemina își lipi mâna de obrazul lui. El se încordă, dar degeaba. Nu urmă nici o palmă. Ea îl apucă de lavalieră.

–Tu vrei o soție ascultătoare, supusă, care să creadă tot ce-i spui. Bine.

Sări pe el și îl sărută în colțul gurii.

Jaboul purtat la tribunal căzu la pământ, iar cârligul unui umeraș îl împunse pe Daniel în șira spinării.

–Au, Jemina! Asta nu înseamnă să ne rezolvăm neînțelegerile. Asta nu înseamnă să vorbim, ci este exact opusul.

–Vorbim prea mult.

Cuprinzându-l în brațe, ea își apăsă buzele pe ale lui.

De astă dată, pasiunea ei îl împinse într-un perete cu rafturi.

– Jemina?

– Daniel, mi s-a spus că sunt prea gălăgioasă.

– Atunci, ar trebui să închid ușa debaralei.

Ea își strecură mâinile pe sub haina lui.

– Haide să ne întoarcem în ziua nunții noastre, când credeam tot ce-mi spuneai. Când știam că aveai încredere în mine.

Dinții Jeminei îl zgâriară ușor de-a lungul venelor de pe gât, dulci și seducători, dar în cuvintele ei răsunase o notă de cruzime. Daniel nu știa la ce să se aștepte.

– Jemina, poate că fac eu derogări și excepții, dar revin la fapte simple. Știu că ne e scris să fim împreună. La urma urmei, asta e tot ce contează.

– Dacă spui tu, Daniel.

Ceva nu era în regulă.

Jemina îi sărută fața încruntată. Plină de o pasiune aspră și amară, ea avea gust de tulburare dulce și învolburată.

Recăpătându-și suflul, Daniel se depărtă.

– Haide să facem o plimbare. Să fim prinși de ploaie și să reconstruim ce s-a distrus.

– Ce ar fi dacă ți-aș spune că incapacitatea ta de a-mi dezvălui că Hope se afla pe *Minerva* m-a făcut să mă întreb ce altceva o să-mi mai ascunzi, Peregrine? El încetă să mai privească durerea care clocotea îi ochii ei. Îi era dator Jeminei cu adevărul. Am greșit față de tine fiindcă nu vreau să-mi amintesc cum aproape că am pierdut totul. Ziua aceea petrecută la docuri în așteptarea veștilor despre *Minerva* a fost cumplită. Am căutat să aflu vești despre Phoebe, apoi micuța Hope mi-a fost pusă în brațe pentru că cei de acolo au crezut că îmi aparținea. Un negru care venise după un copil negru. Dacă aș fi întârziat, locotenentul ar fi lăsat-o pe fiica lui Phoebe într-un bordel. El își drese glasul, trăgându-se de lavalieră. Nici nu vreau să știu cât de aproape am fost s-o pierd pe cea mai minunată fetiță din lume. Își trecu amândouă mâinile prin păr. Nu mai vreau să mă gândesc la asta. Apucându-i degetele într-ale lui, o conduse spre ușă. Du-te să te îmbraci. Haide să mergem la o plimbare. Să facem o plimbare călare, prin ploaie.

– Daniel, ai salvat-o pe Hope. Ei n-au reușit s-o găsească pe mama ei.

– Phoebe dispăruse și tot ce-mi mai rămăsese era îngerașul acela. Am jurat în acea zi petrecută la docuri s-o protejez pe Hope și s-o iubesc ca pe sânge din sângele meu.

O expresie însuflețită se ivi pe chipul Jeminei. Un zâmbet îi încălzi fața, primul de după noaptea nunții lor. Ea îl cuprinse pe după mijloc.

– O, Daniel, ești un erou! Haide să ne prefacem că m-ai surprins în plină furtună.

Jemina îl sărută și îi lăsă vesta să alunece pe podea.

Șalul ei îi căzu de pe umeri și desfăcură împreună lavaliera.

– Haide să ieșim din hainele astea *ude*.

Tonul jucăuș al Jeminei revenise, iar Daniel observă cum bătăile inimii ei începură să se accelereze. La fel și ale lui.

– Iubesc femeia care știe ce vrea.

– Acum știu. O să mă concentrez pe cât sunt de norocoasă că ai salvat-o pe fetița mea.

Ea îl sărută pe obraz.

El îi cuprinse bărbia în palmă, înclinându-i și potrivindu-i fața astfel încât ei doi să găsească repede calea cea mai scurtă spre paradis. El înțelesese cum era bine să-și îndrepte nasurile pentru ca sărutul să le fie perfect, iar, atunci când se avântară într-un sărut, pasiunea ei întâlni puterea lui.

Deveniră o încurcătură de dorință și de râsete.

Iar el o iubi cu atât mai mult.

Capitolul 44

JEMINA – ÎNDRĂGOSTITĂ LULEA

Trebuie să-i par nebună lui Daniel, sărutându-l și ținându-l prizonier în debaraua asta mare și veche. Aici, el nu mai era cel care ascundea lucruri. Era cel care o salvase pe Hope. Eroul care făcuse posibilă regăsirea dintre mine și copilul meu. Daniel avusese grijă de fiica mea și o iubise atunci când eu nu putusem s-o fac.

Cu mâinile la tâmple, mi-am oprit vuietul din cap și l-am admirat pe soțul meu descheindu-se la cămașă. Avea o constituție minunată, zveltă și musculoasă, de un maroniu sărutat de soare într-o zi înnorată.

– Scoateți-o peste cap, Daniel. Arunc-o pe jos. Fii neglijent.

– O să se șifoneze.

– Fă-o dacă poți, scumpule. Fii liber și nesăbuit. Sau poate că P. Daniel Thackery nu dorește să fie sălbatic?

Șovăiala lui era de-a dreptul delicioasă, dar o făcu.

– Dacă asta te face să râzi... Să nu-i spui valetului meu!

El se apropie de mine și îmi îndepărtă cordonul halatului.

– Ura! Descopăr un cadou minunat, împachetat în voalul ăsta înnebunitor.

Halatul îmi alunecă de pe umeri și se odihni în îndoitura brațelor mele.

– Jemina, vrei să faci o demonstrație lăsând să-ți cadă halatul pe podea?

Îndoieli se iviră și se înghesuiră de-a valma în spațiul dintre noi. M-am jucat cu manșeta.

– Nu. Nu face asta, Jemina. E prea frumos felul în care se modelează halatul pe corpul tău, pe șoldurile tale.

Daniel îmi ridică bărbia și umplu golul dinlăuntrul meu cu sărutul lui. M-am predat în fața ideii că el era mai mult bun decât rău, mai mult înțelegător decât neînțelegător. Nu-i puteam impune să fie perfect, cu atât mai mult cu cât eram convinsă că nu fusesem nici eu perfectă sau corectă.

Gata cu frământările. Gata cu adevărurile zdrobitoare menite să-mi rănească inima abia cicatrizată. Am cedat în fața acelei dorințe și am răspuns pasiunii lui. Era o senzație eliberatoare.

L-am cuprins în brațe, iar degetele îmi alunecară pe gâtul lui.

– Te iubesc, Jemina.

Învârtindu-ne, m-a ridicat în brațe. Am tremurat în ritmul ploii care bătea în fereastră, ascunzându-ne îmbrățișarea de cei care ar fi putut să ne vadă prin fereastră.

Pielea lui o înflăcără pe a mea cu o intensitate necruțătoare. Mâinile lui îmi atinseră nasturii și copcile, descheindu-le.

Mă întoarse, în piruetă după piruetă, în debaraua lui de haine. Cămașa de noapte zbură de pe mine de parcă ar fi fost absorbită de învolburarea unui ciclon.

Dragostea mea pentru el se dezlănțui cu avântul unui uragan.

Tot răsucindu-mă, tot întâlnind bucuria buzelor lui pe umărul meu, am simțit că amețeam.

Cu sufletul la gură, aproape lipsită de suflu, m-am agățat de Daniel. Era puternic și întreg precum catargul *Minervei*.

Nu-i mai dădeam drumul.

Nu-i mai dădeam drumul.

Poc!, brațul lui se izbi de un raft.

Hârtia care îi separa vestele colorate se împrăștie în toate părțile.

Sunetul de hârtie creponată se mută sub picioarele lui.

Apoi totul încetini.

Prinsă în vâltoarea acelei furtuni, totul se domoli, mai puțin inima mea. Cu mâinile strângându-mi talia, Daniel mă cuprinse în îmbrățișarea lui și mă aduse din nou cu picioarele pe podea.

Amețită, m-am agățat de el în timp ce îmi săruta gâtul, scobitura gâtului, fiecare curbură.

Pulsul meu și fiecare venă vibrau ca niște tunete.

–Te iubesc, spuse el, Peregrine Daniel Thackery te iubește.

Răsuflând din greu, cu mâinile pe obrajii mei, mi-a revendicat gura într-un sărut. Asta era pledoaria de început și de final a celui mai bun avocat pe care îl cunoșteam.

Era de ajuns.

Fiorii pe care barba lui îi treziră la urechea mea mă făcură să implor:

–Ia-mă, ia-mă din nou în brațe!

Cu mișcări febrile, m-am descotorosit de cămășuță și am rămas, dezgolită de orice veșmânt, în fața lui. M-am întins spre soțul meu, spre prietenul meu.

N-aveam de gând să mai renunț, nu de data asta.

Teancul de veste și hârtia creponată dintre ele zburară care încotro atunci când eu și Daniel am alunecat, înlănțuiți, pe podea. Adierile de cremă de ghete și de colonie fină erau amețitoare și liniștitoare.

Săruturi. Săruturi flămânde.

Cu buzele lui moi pe ale mele, instinctul nostru de supraviețuire se contopi cu senzația de satisfacție.

El mă împinse în furtună, spre punctul acela în care norii izbucneau într-un război de culori, în care apele mării ți se învolburau deasupra capului și în care *tu* mureai, înecându-te într-o adâncă, cea mai adâncă renunțare.

Împreună, eu și Daniel, am murit pe altarul dragostei.

Și am fost fericită că eram al lui, pentru că și el era al meu. Trebuia doar să ignor felul în care inima mea tânjea după soțul meu și după adevăr.

Capitolul 45

JEMINA – CARE INIMĂ SE FRÂNGE

Patience măsura salonul cu pașii, iar eu așteptam părerea ei.

– Sunt nebună? am întrebat din nou. Sau am dreptate: Hope e fiica mea? Ce să-i spun lui Ashbrook?

Gura ei se întredeschise, apoi se închise la loc. Tenul ei strălucitor părea palid, dar Patience nu era niciodată palidă, exceptând momentele în care rămânea fără loțiune pentru față.

– E prea de tot, Jemina.

– Ce e prea de tot? Să mă mărit cu un Cecil și cu un Peregrine? Da, pare nedrept. Mi-am strâns pelerina mai aproape de corp și m-am prăbușit pe canapea, cufundată între perne. Îi spun lui Ashbrook despre Hope?

– Ai de gând să-mi explici de ce ai plecat de la Finchely sărind pe o fereastră și îmbrăcată în pantalonii soțului tău? Omul chiar nu poate să și-i păstreze? Mereu i-i fură cineva.

– Trebuia să vin să te văd, Patience. Aveam nevoie să-mi spui ce să fac.

Ea se așeză lângă mine și-și luă cana de ceai, care era de culoarea fildeșului. Își puse în ea o bucățică de zahăr de Demerara, apoi amestecă și sorbi.

Acela era ritualul ei, iar tăcerea mă amorți. Probabil că Patience credea c-o luasem razna.

– Îmi e puțin rău de la stomac, atâta tot, spuse ea așezând cana lângă platoul cu pâine de cocos rămas neatins. L-ai lăsat pe Ashbrook dormind și ai escaladat o clădire cu două etaje? Tu urăști înălțimile. De ce n-ai ieșit pe ușa din față?

– Chiar trebuie să fii logică?

Am ridicat din umeri, legându-mi mai strâns cordonul arămiu peste hainele împrumutate.

– Am fost necugetată și...

– Nerăbdătoare.

– Da. Țin foarte mult la tine și am încredere în tine.

– Și eu în tine. Aș avea încredere să-l las în grija ta pe Lionel al meu. Dacă mi se întâmplă vreodată ceva, trebuie să-mi promiți că o să ai grijă el.

Prietena mea cea mea bună era tulburată. Vocea îi era ușor tremurătoare. Asta nu era Patience.

Luând-o pe după gât, am sperat că nu se molipsise de tulburarea mea. Patience era puternică, cel mai puternic om pe care îl cunoșteam.

– Știi că aș face orice pentru tine, pentru Lionel și pentru duce.

– Asta îmi dă alinare.

Ea mă îmbrățișă atât de strâns, încât am știut că ceva nu era în regulă.

– Patience, ce s-a întâmplat?

– Nu mare lucru, chiar nimic. Ca prietenă, îți spun să te întorci la Finchely și să-i spui soțului tău totul.

Mâinile îmi alunecară în poală.

– Nu mă crezi.

– Nu e vorba despre asta, Jemina. Doar că mi se pare că ai greșit.

Ajuns la asfințit, soarele ardea prin fereastră. Începuse să strălucească după ce se oprise ploaia, iar razele lui îmbrăcau în lumină tot peisajul. Aveam dragoste, dar n-aveam răspunsuri.

– Ajută-mă să înțeleg toate astea înainte ca Ashbrook să se trezească, sau ca Hope să vrea să audă povestea de seară.

Patience își trecu degetele tremurânde peste partea din față a rochiei ei de zi, de culoarea dudei.

– De ce n-ai încredere în bărbatul cu care tocmai te-ai măritat?

Ridicând din umeri, cu degetele încordate, mi-am sorbit ceaiul de mușețel. Cum să-i spun că mă strecurasem pe furiș din brațele

lui Daniel, în timp ce el dormea în patul lui mare, cu capul pe perna lui de holtei? Daniel. Era chipeș și istovit. Ascultaserăm ploaia împreună. Îmi recitase poezii într-o casă cufundată în liniște și tăcere. Ajunseserăm să fim un cuplu, și astfel inimile noastre își găsiseră pacea.

Dar sufletul meu nici nu voia să audă de liniște.

La Finchely, ploaia se oprise, Daniel sforăia ușor, cufundat în vise, iar mie îmi revenise toată foamea de adevăr.

– Trebuie să fiu sigură înainte de a-i frânge inima. Cum să-i spun că a pierdut totul, că fiica lui Phoebe e copilul meu?

I-am întins din nou scrisorile lui Patience.

– Citește-le. Spune-mi că mă înșel.

– Jemina, mi-ai adus corespondența privată a lui Ashbrook, scrisorile răposatei lui soții! Mi-e teamă să citesc gânduri atât de personale.

– Am făcut-o în cazul altora, Patience. O facem în fiecare misiune.

De la buze până la ochii de topaz, chipul ei se încruntă.

– Făceam asta pentru Așezământul Speranță pentru Văduve. Atunci când era vorba de un pungaș care greșea față de o văduvă. Cine e pungașul aici, Jemina? Dacă ai dreptate, Ashbrook a pierdut totul, soția și fiica vitregă. Dacă te înșeli, i-ai trădat încrederea.

– Știu ce simt înlăuntrul meu și, dacă mă duc la Ashbrook fără dovezi, el n-o să...

– El n-o să ce, Jemina?

Mi-am șters degetele pe un șervet, iar apoi am scos și celelalte scrisori din buzunarul pelerinei.

– Le-am luat și pe astea. Șase bilețele de la avocatul familiei St. Maur. În fiecare dintre ele, avocatul se întreabă dacă sunt în deplinătatea facultăților mele mintale. Ashbrook nu mi-a suflat un cuvânt despre asta. Dacă, fără să am dovezi, îi spun că sunt mama lui Hope, el n-o să mai aibă încredere în mine. Ar putea crede că acel avocat are dreptate. Ar putea să mă trimită la Bedlam.

– Contele n-ar face niciodată una ca asta. El ne-a salvat de acolo. N-ai deloc încredere în el?

– Patience, tocmai ai pomenit de cele două posibile urmări. După ce o să-i spun că Hope e a mea, iar el n-are și n-a avut nimic de la Phoebe, femeia pe care a iubit-o, Daniel o să fie devastat, sau eu o să-i pierd încrederea. Nu pot să-l pierd.

Durerea de cap mi se înrăutăți. Tremurând, mi-am dorit să mă întorc în patul lui Daniel, să mă ascund în îmbrățișarea lui.

– Ashbrook e unul dintre cei mai minunați oameni pe care îi cunosc. S-ar strădui să afle adevărul, dacă ar fi în locul meu.

– Jemina, încetează. Respiră.

Îmi răsucisem atât de strâns cordonul pe încheietura mâinii, încât marginea lui mi se înfipsese în piele.

– Dacă îmi spui că mă înșel, o să mă întorc la el de îndată. O să intru pe ușa din față și o să-l implor să mă ierte.

Patience își lipi fruntea de a mea, parcă devenind una și aceeași cu mine.

– Nu ești nebună. Spune-mi cum să te ajut, Jemina. Spune-mi ce facem. Trebuie să ne conduci la răspunsurile de care ai nevoie.

– Citește scrisorile lui Phoebe Dunn.

Ea șovăi, trecându-și degetele peste hârtia tocită de vreme. Colile erau îngălbenite și îmbătrânite, iar ea o ridică pe fiecare în parte. Mirosul vag de miere mă învălui, apoi Patience își ridică privirea și ochii ei se fixară într-ai mei.

Buzele îi încremeniră într-o linie dreaptă, necruțătoare, care delimita ceea ce spera ea – de cel de al treilea scenariu, acela că Phoebe Dunn nu avusese nici un copil, iar Daniel o știa.

– Spune-o. Spune-o, ca să știu că nu sunt venită de pe altă lume, că nu sunt o smintită!

Patience dădu din cap.

– Nu e bine să nu pomenești niciodată un copil în corespondența pe care o porți cu un logodnic. Nu cred că o femeie putea să plece din Jamaica, să traverseze lumea întreagă, iar apoi, direct la docurile din Portsmouth, să-și anunțe noul soț că avea un copil.

– În ultima scrisoare, scrie că aduce cu ea o surpriză. Era vorba de un copil sau de vreo dovadă nevinovată de iubire?

– Phoebe pare să fi fost genul de femeie cu care noi ne-am fi împrietenit. Trebuie să fie ceva care ne scapă.

Ducesa se ridică în picioare și începu să se plimbe alene.

– Bărbatul care ne-a eliberat, care a ajutat atât de multe femei de la Așezământul Speranță pentru Văduve să recapete custodia copiilor, care se ocupă cu judecarea atâtor tipuri de fărădelegi, n-ar

minți în privința femeii pe care o iubea, dar oare se poate să fi fost el însuși păcălit?

M-am lăsat din nou pe pernele canapelei. Moi, catifelate și colorate, precum una dintre vestele lui Daniel, le-am simțit mângâierea și m-am lăsat pătrunsă de bucuria de a le atinge căptușeala fină precum versurile poeziilor lui.

– Măcar nu sunt nebună, pentru că ai ajuns la aceeași concluzie ca și mine.

Patience se așeză din nou lângă mine.

– Ashbrook n-avea de unde să știe că Hope nu era fiica lui Phoebe, nu-i așa?

Vocea ei abia se auzi, dar eu o auzisem.

– E întrebarea la care trebuie să răspund, dar sper, îmi doresc și mă rog ca el să nu fi știut. De aceea am plecat. Trebuie să dovedesc că e nevinovat. Altcineva e de vină.

– E posibil ca el să fi știut, Jemina.

Detestam ideea aceea, că Daniel mințise pe toată lumea, inclusiv pe mine. Mi-am lăsat capul pe perne. Mi-am tras o pernă peste ochi.

– La Portsmouth, am auzit acele voci de bărbați. Ei mi-au decis soarta. I-am auzit spunând în acea sală că eram o St. Maur. N-aveam nici un copil. Au continuat să încerce să mă convingă și să facă presiuni asupra mea, dorindu-și să-mi vâre în cap ideea că eram nebună și că bebelușul meu nu exista. Amnezia m-a lăsat fără apărare. Cine a făcut asta? Nu Ashbrook. Cine e ticălosul, în cazul meu? Pe cine să cred?

Patience mă ținu în brațe și mă legănă, liniștindu-mă ca pe Lionel.

– Trebuie să ai încredere, acea încredere în ceea ce rămâne nevăzut. Știi că Ashbrook vă iubește, pe tine și pe Hope. N-ar face niciodată un rău, nici ție, nici nimănui altcuiva.

– Trebuie să dovedesc că e nevinovat, să-l achit în sala de judecată a minții mele. Liniștea mea e importantă, pentru că e a mea.

Lăsând perna deoparte, m-am ridicat.

– N-o să stau cu mâinile în sân, așteptând ca viața mea să se destrame. Mă întorc la Lincoln's Inn. Răspunsurile sunt acolo.

– Lincoln's Inn. Să te cațări prin copaci?

– Sunt îmbrăcată numai bine pentru asta.

Mi-am îndesat tivul cămășii bogat împodobite a lui Daniel în pantalonii de împrumut.

– E prea riscant. Lady Shrewsbury spune că prea mulți ochi sunt ațintiți asupra lui, din cauza căsătoriei voastre făcute într-o atât de mare grabă. Ea își face griji pentru felul în care se poartă cu el Lordul Primar, superiorul lui.

Cu o ridicare din umeri, m-am săltat și i-am netezit cămașa, care mirosea a cedru, a lăcrămioare și a lacrimile mele.

– Mă duc în noaptea asta, singură.

– Ți-ai pierdut mințile dacă ai impresia că o să te las să faci asta fără mine. Cineva trebuie să fie acolo ca să aibă grijă să nu cazi. Lasă-mă să mă îmbrac.

M-am plimbat prin fața tabloului cu fructe pe care-l pictasem, gândindu-mă la salata soțului meu. Aveam puțină încredere și îmi doream cu înflăcărare dovezi care să-l facă pe Daniel să rămână eroul meu, omul care ne salvase pe mine și pe Hope.

Capitolul 46

DANIEL – PE FEREASTRĂ

Daniel își suflecă manșeta halatului lui albastru de Prusia. Stofa caldă, cenușiu-albăstruie, alină frigul din patul gol.

Perna, acea pernă de holtei pe care i-o încredințase Jeminei după ce ieșiseră din cuibușorul lui de nebunii, care, altfel, era cunoscut drept debaraua lui de haine, părea neatinsă.

Jemina nu era acolo, nici pe partea stângă pe care prefera să doarmă, nici pe dreapta.

Ciocănitul la ușa ei rămase fără răspuns.

Cu toate astea, el nu știa ce să spună.

Oare el distrusese și mai mult lucrurile?

Îi spusese ce simțea. Oare fusese un pas greșit? Era o prostie să-i spui unei femei c-o iubeai? Era o prostie s-o lași să te seducă?

Nu, asta fusese cea mai bună idee a lui.

Supărarea dintre ei n-avea nici un sens.

Dând din coadă, Max intră în cameră. Cu capul ridicat, privindu-l țintă pe Daniel, condamnându-l.

– Max, prietenele tale te tratează cum se cuvine?

Câinele adulmecă și linse degetele lui Daniel.

El se aplecă și mângâie blana câinelui.

– Max, mi-am îndeplinit așa cum se cuvine datoria de soț, mai mult decât așa cum se cuvine. N-am avut parte de reclamații. Știu că...

– Pa-Papa, ce-i spui lui Max? Povestea de culcare?

El își mușcă buza în timp ce, mergând în patru labe, Hope veni până la el. Apoi fetița merse în două picioare, după care se trase mai aproape.

Cu păpușa în mână, se așeză lângă el. Copila avea un șorțuleț galben ca razele soarelui. De ce nu unul roz?

– Spune-ne o poveste, Pa-Papa.

– Ce-ar fi să-mi spui tu una?

El se întinse și se așeză pe podea, lângă ea.

– I-ai dat doamnei Gallick bătăi de cap atunci când te-a îmbrăcat în galben?

– Mama a spus că îi place galben. Mi-a spus că păpușica mea – prietena ei – doamna Feebs, a spus la fel. Nu, doamnă Feebs?

Hmmm..., Jemina făcuse asta?

– Îți place să-i spui „mamă" noii tale mame.

– E mama. Ți-am mai spus. Hope nu părea deloc derutată. Părea foarte sigură. N-ai mai văzut-o de atât de mult timp. La început, i-ai spus soției mele „prietenă". Ți se pare că ea a rămas la fel?

– Nu știu, Pa-Papa.

Max schelălăi atunci când Hope îl trase de coada încovrigată.

– Nu, scumpo. Nu-l tachina pe Max. El e băiat. Tachinatul poate să fie foarte frustrant.

Daniel oftă.

– În fiecare an, îi ducem flori celeilalte mame la Portsmouth, la vremea la care înflorește guaiacul în pădure. Ea nu mai e, dar știu că te-a iubit.

– Dar inima ei, Papa. Sună la fel. Știu că e mama. Nimeni n-are sunetul ăsta.

Ea își ridică păpușa.

– Spune-i lui Papa, doamnă Feebs. Doamnă Feebee, tu o știi pe mama mea.

– Feebee? Doamna Phoebe o știa pe mama ta?

– Da.

Daniel se mușcă tare de buză. Toate îl dureau pe dinăuntru, la fel ca după bătaia încasată la Balul Văduvelor.

Phoebe!

Confirmarea că Phoebe Dunn nu-l mințise. Phoebe nu era mama lui Hope. Hope nu fusese surpriza adusă din Jamaica.

Simți cum ceva se strângea înlăuntrul lui și se rupe.

Făcuse o greșeală uriașă. O condamnase pe Phoebe Dunn că-l mințise, dar se înșelase. Dovezile lui fuseseră conjuncturale și eronate.

Închizând o clipă ochii, se văzu stând pe docul din Portsmouth, în mulțimea care aștepta o confirmare a numelor celor care supraviețuiseră. Ținea în brațe pruncul cu pielea brună. Nici un alt curios cu pielea brună nu mai aștepta la coadă. La fel ca locotenentul acela pragmatic, el bănuise că fetița era a lui Phoebe.

Își dădu una în cap, tare. În ziua aceea fusese judecător și jurat. Deși salvase un copil care altfel ar fi fost abandonat, gestul lui n-avea să compenseze niciodată faptul că o privase pe acea copilă de adevărata ei mamă.

Mama aceea adevărată trebuia să fie Jemina.

– O, Doamne!

– Pa-Papa?

El o luă pe Hope în brațe.

– Tatăl tău... Am făcut ceva greșit.

– Rezolvă. Ochii lui Hope erau mari, plini de încredere. Rezolvă.

O privire aruncată spre ușa închisă a Jeminei îi frânse și mai mult inima. Oare ea își dăduse seama de toate și încă nu știa cum să i-o spună? Sau încercase să-i spună, dar el nu ascultase?

– Pa-Papa? De ce ești încruntat?

El coborî cu totul pe podea.

– Cred că... Știu că am rănit sentimentele mamei tale.

Hope i se tări în poală.

– Nu bun. Repară.

O spuse cu vocea ei blândă și dulce, de parcă să repari o inimă dezamăgită ar fi fost ceva ușor de făcut. Cum avea să poată

să recunoască, pur și simplu, că avusese un rol de jucat în suferința Jeminei?

Se uită în ochii lui Hope și fu săgetat de un fior. N-avea nici un drept legal asupra ei, în afară de documentele pe care le fabricase. Căsătoria lui cu Jemina îndreptase situația.

Daniel o îmbrățișă foarte strâns pe Hope. Era tatăl ei, indiferent de situație. El îi sărută fruntea.

– Trebuie să-i spun Jeminei ceva foarte important. Tu și Max rămâneți aici. Să fiți foarte cuminți, iar în felul ăsta Jemina o să fie mai înțelegătoare.

Hope luă mopsul de gât și chicoti de parcă Moș Crăciun i-ar fi lăsat un mic cadou.

Totuși, fetița chiar primise un cadou: își regăsise mama adevărată și, printr-o minune, erau cu toții împreună.

Daniel se ridică și se opri, apoi păși încet spre ușa dintre camera lui și cea a Jeminei. Ciocăni și o strigă.

Nici un răspuns.

– Jemina?

Alte câteva bătăi ușoare rămaseră fără răspuns.

– Scumpa mea, știu că ești epuizată, dar eu și Hope avem ceva să-ți spunem.

Nimic.

Poate că se simțea stânjenită. Era neobișnuit să-ți găsești extazul într-o debara de haine, dar ceea ce se întâmplase între ei păruse ceva atât de just, atât de pe deplin surprinzător, atât de tipic pentru ei.

– Jemina?

Nu se auzea nici un sunet din camera alăturată.

Nici măcar un suspin.

Frica i se insinuă până în măruntaie, zvârcolindu-se și încordându-se, în timp ce el bătea la ușă, din ce în ce mai tare.

– Jemina. Jemina, te rog! Lasă-mă să te văd.

Gata cu așteptarea. Daniel își înfipse umărul în ușă și izbi cu putere. Finchely era o casă veche și solidă. Ușa se încovoie, dar nu se clinti din loc.

– Femeie, trebuie să te văd acum! O să sparg ușa dacă nu-mi răspunzi. Jemina?

Făcu șase pași în spate, apoi se aruncă asupra ușii și se trezi prăbușindu-se în patul Jeminei.

Salteaua era rece și goală.

În cameră nu era nimeni.

Nici o soție, nici o femeie bosumflată, încăpățânată, minunată, frumoasă și ispititoare... pe nicăieri. Debaraua ei de haine era prea mică, așa că Jemina nu s-ar fi putut închide acolo.

Max intră în fugă și lătră la fereastră.

Frânghia și cârligul Jeminei atârnau pe pervaz, acel cârlig folosit la Așezământul Speranță pentru Văduve la escaladarea clădirilor.

Mergând în patru labe, Hope intră și se agăță de tivul halatului lui.

– Mama a plecat.

Daniel se îndoia că Jemina ar fi fost sub pat. Cu toate astea, se aplecă și aruncă o privire. Nici urmă de praf, nici urmă de Jemina. Apoi scoase din balamale ușa debaralei de haine.

– Nu mai e mama! A plecat din nou.

Hope izbucni în plâns.

Ce mai rămăsese din inima lui se frânse în mii de bucăți.

– Nu, scumpa mea, mama n-a plecat.

Trebuia să facă ceva.

– N-o să plece din nou? Nu pleacă pe mare? Nu pleacă.

– O aduc eu înapoi. Îți promit.

Hope îi cuprinse piciorul cu brațele.

– Tată, să nu te duci și tu pe mare!

O spusese clar, fără să se bâlbâie.

El o ridică în brațe.

– Mama s-a dus să se joace cu buna ei prietenă, ducesa de Repington. O să se întoarcă. O să se întoarcă.

Max scânci de parcă ar fi știut că situația era alta.

Daniel stricase totul, dar Jemina avea să se întoarcă pentru Hope. În privința asta, el n-avea nici cea mai mică îndoială.

– Ține-te de doamna Phoebe. O să vezi, totul o să fie bine.

Fetița nu se mișcă. Asemenea unuia dintre instrumentele celor de la Așezământul Speranță pentru Văduve, rămase agățată de piciorul lui.

Era îngrozitor. Căci în adâncul sufletului lui, Daniel știa că Jemina alesese, în cele din urmă, ceea ce își dorea mai presus decât

orice pe lume... mai mult decât dragostea lui sau familia pe care o clădise. Ea voia adevărul și, ca să-l revendice, nu avusese încredere decât în Așezământul Speranță pentru Văduve.

Capitolul 47

JEMINA – OPERAȚIUNI CLANDESTINE

Astă-seară luna era strălucitoare și plină. Puteam să văd printre copaci până în vârful clădirii Lincoln's Inn.

– Jemina, spuse Patience, ești sigură că vrei să faci asta? Ai putea să te duci la Finchely și să mai încerci o dată să rezolvi problema.

Prin baldachinul de frunze, am ridicat privirea spre stelele care licăreau pe cer.

– Trebuia să iau cheile lui Ashbrook. Dar am plecat într-o mare grabă.

– Să mergem și să vorbim cu contele. O să fiu alături de tine.

– Să vorbim? Dacă mă întorc fără nici o dovadă, asta o să-l facă să creadă că sunt nebună de legat. N-o să-și dea seama că fac asta pentru mine și pentru noi. N-am nevoie de protecție, ci de adevărul gol-goluț.

Cu un mormăit și o rugăciune, am aruncat frânghia și am agățat-o bine.

– După tine, Patience.

Ea îmi atinse fața.

– O să te susțin.

Cerul nopții era înnorat, dar am văzut umbrele din ochii ei. Se îndoia că aveam să găsim dovezile în acel loc.

Eu nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta. Nu puteam.

Ea se apucă de frânghie și începu să urce. Patience purta pantaloni. Și eu purtam pantalonii lui Daniel, pe care îi legasem cu cordonul meu. Pantofii mei de încredere, cu catarame, erau gata de acțiune.

Mai repede ca niciodată, prietena mea deschise fereastra. Curând, eram amândouă înăuntru.

Ea aprinse lumânări, așa cum făcuse în seara aceea când intrasem prima dată pe furiș la Lincoln's Inn.

Cu mai multă încredere decât avusesem în ultima vreme, m-am dus la biroul lui Daniel și am căutat prin teancul lui de hârtii. N-am găsit altceva decât și mai multe scrisori de la avocatul din Tonbridge al familiei St. Maur.

Patience se îndreptă spre canapea și se cuibări pe ea.

– Trezește-mă după ce găsești ceea ce cauți.

– Lista completă a pasagerilor de pe *Minerva*. Ea ar trebui să ne spună cine era însoțit de copii minori.

– Mult noroc!

Vocea ei răsună ostenit.

M-am simțit îngrozitor pentru că o târâsem de la Sandlin Court, dar m-am apucat să caut din nou prin grămada de documente. De data asta, mai încet. Am citit câteva dintre scrisorile trimise de domnul Mosey.

– Familia St. Maur a pus ochii pe bunurile pe care le dețin eu. Despre ce bunuri să fie vorba? În nici un caz despre zestrea mea de văduvă.

Patience își puse brațele sub cap.

– Bunurile n-au nimic de-a face cu *Minerva*. Fii atentă acolo!

Oare se putea ca oamenii precum familia St. Maur să se gândească la Hope ca la un bun, o marfă?

Ar fi fost atât de groaznici încât să-mi numească copilul astfel? Sufletul mi se strânse în piept, zvârcolindu-se ca o cârpă frecată pe scândura de rufe. Daniel îmi spusese că erau proprietari de sclavi. Firește că i-ar fi spus „sclavă" sau „bun mobil" frumoasei mele Hope, cu pielea și cu ochii ei întunecați.

Trăgând de un sertar, mi-am dat seama că nu voia să se deschidă.

– De data asta, Ashbrook și-a încuiat biroul. Nu se clintește nimic. Cum să-l deschidem?

Patience căscă.

– Dacă aș fi ducele, aș trage cu pistolul în încuietoare.

– Asta nu mă ajută.

M-am uitat la biroul lui Daniel și mi-am trecut degetele de-a lungul sertarelor. Apoi mi-am trecut degetul pe sub biroul curat, fără

fir de praf, și am dat peste o bucată de alamă. Daniel era un tipicar. Am scos cheia de dedesubt.

Patience se întoarse pe canapea.

– Miroase a cafea vărsată pe aici. Un miros grețos.

Prietena mea nu se simțea în apele ei.

– Tu odihnește-te, i-am spus.

Băgând cheia în broască, am răsucit-o și am deschis sertarul. Puteam să caut prin lucrurile lui Daniel... documentele lui, scrisorile lui, mai multe ciorne pe jumătate scrise și adresate lui Phoebe Dunn, mie.

Dându-le la o parte, de parcă atingerea mea le putea face să se transforme în praf și pulbere, am căutat mai bine, până când am găsit contractul meu de căsătorie cu Cecil. Cercetând fiecare cuvânt, am căutat o dispoziție privind copiii, ceva care să confirme că aveam un copil, dovada existenței lui Hope.

Nimic.

Am izbit cu mâna în birou. Durerea îmi vibră în încheietură.

– Jemina?

Fața îmi era udă și fierbinte.

– Răspunsul ar trebui să fie aici. Nu e.

– Plângi, Jemina. Plânsul și spargerile nu se amestecă.

– În seara asta, se amestecă. De ce nu pot găsi dovezi, ceva care s-o menționeze pe fiica mea?

– Jemina, trebuie să te liniștești.

– Contractul! Nu menționează nici un copil minor, nu menționează nici o dispoziție, doar zestrea mea, o zestre de patru mii de lire. Patru mii de lire nu înseamnă douăzeci de mii de lire.

– Aici ai dreptate!

Împingând hârtia mai spre lumina lumânării, am căutat o explicație.

– De ce mi-ar da Ashbrook un cec de douăzeci de mii de lire, când se spune că zestrea mea ar trebui să fie de patru mii?

– Am văzut cecul, Jemina. Cu siguranță că ai douăzeci de mii de lire.

– Nu sunt bani de la St. Maur, ci de la Ashbrook.

Totul se frânse înlăuntrul meu. Am început să răsuflu întretăiat și am simțit cum mă usturau ochii.

– Alt secret între noi!

– Un secret generos, Jemina. Generos. Te-a protejat de la bun început.

Adunând fărâmele sufletului meu, ale încrederii mele – acum, distruse – cum că inima și situația mea nu fuseseră manipulate, am luat contractul.

Apoi am văzut detaliul.

L-am văzut scris negru pe alb. Unul dintre martorii care semnaseră pe contractul de căsătorie fusese M. Willingham. Am sărit în sus și am împins documentul spre Patience.

– Nu e o coincidență prea mare că domnul meu Willingham, pretendentul meu agresiv, a fost martor la întocmirea acestui document? Mă cunoștea de dinainte, ca soție a lui Cecil. Știa despre Hope.

Patience își încrucișă brațele pe pântec.

– Nu mi-a plăcut niciodată, chiar dacă e înalt.

– Știa cine sunt și mi-a făcut curte.

– Dacă Willingham ăsta din contract e Willingham al tău, mă întreb de ce s-ar purta de parcă tocmai te-ar fi cunoscut?

– Un bărbat. Care minte. Cred că văd un tipar aici.

Prietena mea se încruntă. Lionel avea să urmeze același șablon după ce avea să fie suficient de mare ca să mintă, iar o asemenea idee o supără pe Patience.

– Continuă să cauți, Jemina. Asta o să fie, probabil, ultima dată când o să umbli prin lucrurile lordului Ashbrook. Caută peste tot.

– Domnul Willingham se ocupă cu comerțul maritim. Familia St. Maur se ocupă cu comerțul maritim. Asta trebuie să fie legătura dintre ei, poatec ă una la nivel de afaceri.

– Willingham l-a atacat pe Ashbrook. Jemina, Willingham a vrut să-l scoată pe conte din poveste. Poate că e complice cu familia St. Maur în încercarea de a-ți submina poziția.

Se putea ca Daniel să aibă motive să mă protejeze, motive foarte întemeiate. Stelele străluceau dincolo de fereastră. M-am gândit la ochii lui pătrunzători. M-am întrebat dacă se trezise. Oare știa că plecasem? Oare se întreba, la fel ca mine, dacă exista destulă dragoste între noi ca să ne apere de ziua de ieri, de fiecare întorsătură sau secret greșit care ne adusese pe unul în calea celuilalt?

Privind mențiunea celor patru mii de lire din actul meu de căsătorie, nu eram prea sigură de toate astea.

Capitolul 48

DANIEL – ÎN CĂUTAREA SOȚIEI

Hope dormi în brațele lui Daniel până când trăsura acestuia ajunse la Sandlin Court. El o strânse cu o mână pe fetiță, iar cealaltă mână și-o întinse spre inelul de metal.

La ușă se aflau bărbați în uniformă militară, nu lachei.

Daniel fu încercat de o presimțire rea.

Își aruncă pălăria pe o servantă și se îndreptă direct spre biroul ducelui.

Acesta era așezat la masa lui de lucru. Lord Gantry îi stătea alături; amândoi aveau grimase încordate pe chip.

– Era și timpul să apari.

Ducele își făcu scaunul să înainteze până când se opri înaintea lui Daniel.

– Gantry!

Vicontele se apropie de Ashbrook cu brațele întinse.

– Pe cine avem noi aici? Fiica ta îmi amintește de fetița mea cea mică, pe vremea când era doar o copilă.

Daniel nu-l mai văzuse pe viconte zâmbind, dar Gantry zâmbea acum larg, cu ochii ațintiți la Hope.

– Ocupă-te de copil, locotenente!

Daniel se trase înapoi.

– Haide, bătrâne, spuse Gantry. N-o să-i fac nimic comorii tale.

– Bine.

I-o dădu lui Gantry pe Hope, care continua să doarmă. Omul ac la o legănă ca un adevărat expert. Copilul nu se trezi deloc.

– Gantry, spuse ducele, copilul e în siguranță?

– Da, e. E frumoasă, nu seamănă deloc cu tine, avocatule.

– Ashbrook!

Strigătul ducelui îl făcu pe Daniel să se întoarcă și să se izbească direct în pumnul acestuia.

Lovitura îl făcu să se prăbușească la pământ și îi răni ochiul care doar ce își revenea, în același loc în care îl loviseră Willingham și gorilele lui.

Ducele se așeză la loc, apoi veni mai aproape în scaunul cu rotile. Comandantul avea pe buze un zâmbet diabolic.

–Dacă m-ar lăsa spatele pentru că te-am bătut măr, să știi că ar merita. Îmi doream să fac asta de multă vreme, pentru felul în care le-ai ajutat pe Patience și restul grupului de văduve.

Daniel se ridică, ținându-și fața cu o mână.

–Nu sunt sigur că am meritat asta, dar fie! Soția mea a fugit la tine, derutată, rănită. Eu sunt de vină. Repington, lasă-mă să vorbesc cu ea!

–Nu pot să fac asta, Ashbrook.

–Duce, m-ai lovit o dată. Contele se uită la pumnul încleștat al lui Repington. Probabil că merit și o a doua lovitură, dar asta are s-o trezească pe fiica mea. O să urle ca o năucă și o să-l trezească pe fiul tău.

Ducele se aplecă și îi întinse mâna lui Daniel, ajutându-l să se ridice.

–Nu poți să vorbești cu Jemina, fiindcă nu e aici. Ea și soția mea au dispărut.

–De aceea ai Batalionul al II-lea la ușă și mișunând peste tot prin Sandlin Court? Ai adunat echipa de căutare?

–Da, au fost însărcinați să-mi aducă ducesa acasă. Femeia asta încăpățânată trebuie să se odihnească și să evite orice activitate de la Așezământul Speranță pentru Văduve. Nu-i face bine copilului.

–Copilului?

Gantry și Daniel rostiră cuvântul la unison.

Daniel începu să se plimbe.

–Sunt fericit pentru tine, duce, dar ești sigur? Soția mea nu mi-a spus nimic despre asta.

–Și a mea a tăcut mâlc. Dar slujnica Excelenței Sale m-a informat că ceva întârzie să apară, astăzi se fac șapte săptămâni.

Gantry, cu părul lui castaniu, care se desprinsese din panglica strânsă prost la spate, arăta de parcă ar fi vrut să-i bage cumva mințile în cap ducelui.

– Ai pus o slujnică să-ți spioneze soția ca să-ți dea raportul despre asemenea lucruri?

– Da. Ce-i cu asta? Nu e firesc să mă asigur de starea de sănătate a omului meu celui mai de seamă?

Daniel îi aruncă vicontelui o căutătură încruntată, dar omul continuă să clatine din cap și s-o legene pe Hope.

– Ăsta e prietenul dumitale, domnule. Nu că aș fi eu în măsură să-mi dau cu părerea despre cum ai grijă și cum te ocupi de o soție.

– Ashbrook, spuse ducele, nu vreau ca ducesa să se cațăre prin copaci, să umble creanga prin tripouri sau să facă alte năzbâtii dintre cele pe care le pune la cale țicnita de mătușă-ta, iar ea le duce la îndeplinire și-și închipuie că poate să plece de acasă fără să mă înștiințeze.

Un soldat veni și se postă în dreptul ușii.

– E o nouă spargere la Lincoln's Inn, domnule.

– Iar biroul meu?

– Da, Ashbrook. Asta înseamnă că s-au cățărat din nou în copacii ăia. Fă-mi o favoare, lasă o cheie pe undeva pe afară, pentru ca, dacă trebuie să se mai întoarcă, măcar să le faci misiunea mai ușoară.

Cu fața îndurerată, trăind senzația că era un prost și știind că Jemina avea să fie tentată să revină, Daniel oftă de parcă plămânii i se dezumflaseră.

– Ce caută în biroul meu? Lady Shrewsbury nu le-ar fi trimis înapoi, nu atât de curând.

– Asta înseamnă că-și desfășoară propria operațiune. Sunt hoațe. Ducele se întoarse și apoi se duse la biroul lui. Tu știi ce caută. Îți propun să te duci acolo și să te asiguri că găsesc ce le trebuie. Apoi adu-le pe soțiile noastre acasă, în siguranță. Gantry, du-te și tu cu el.

– Dar Hope?

Gantry o trecu pe fetiță în brațele ducelui.

El le făcu semn să plece în timp ce fredona cântecul de leagăn al Jeminei:

– *A fost odată o bărcuță. Oé! Oé! Matelot. Oé! Oé! Matelot.*

Nervii încordați ai lui Daniel se relaxară. Ducele avea să se descurce de minune cu o fiică, la fel cum făcea cu Lionel.

– Dacă nu te descurci, să trimiți după doamna Gallick. Hope are coșmaruri.

– Du-te, am servitoarele spioane la etaj. Și ea face pipi în pat?

– Numai dacă e speriată. Îți sugerez să-i zâmbești mult și să cânți.

– Pot să dau eu o mână de ajutor.

Lady Bodonel stătea în pragul ușii, împopoțonată cu o grămadă de bijuterii și purtând pe cap o bonetă mare, cu pene.

Ori se ducea, ori se întorcea de la vreo petrecere.

– Pot să te ajut eu cu fetița, Busick, scumpule. Fiule, nu știam că tu și Patience...

– Da, familia noastră se mărește, asta dacă nu cumva nebunia contelui i-a făcut vreun rău soției mele.

Gantry îl împinse pe Daniel spre ușă.

– Haide, Ashbrook! Acum faci parte din clubul celor ținuți sub papuc.

– Cucurigu, domnilor!

Lady Bodonel flutură din brațe și cântă precum cocoșul, în timp ce se uita peste umărul ducelui.

Gantry își trecu o mână peste cap, desfăcându-și părul cu totul.

– Voi doi, nătângilor, aveți niște soții de seamă, nu niște servitoare sau niște muieri lingușitoare, ci tovarășe cât se poate de capabile. Aveți grijă de ele, faceți ceea ce trebuie, ca să nu vă treziți că vă părăsesc într-o bună zi.

El se aplecă și-și ridică panglica de pe jos. Regretul i se oglindi în liniile adânci și încruntate de pe chipul lui uscățiv. Omul suferea enorm.

– Să mergem, Ashbrook!

Daniel spera să nu fi făcut prea multe greșeli față de tovarășa lui, față de Jemina lui.

Capitolul 49

JEMINA – ORICE FĂRÂMĂ DE ADEVĂR E DE AJUNS

Nimic. Nu era nimic în sertarul de jos al biroului lui Daniel. Mi-am frânt mâinile.

– Nu găsesc lista de pasageri. Unde o fi pus-o?

Patience nu se mișcă de pe canapea.

– Dormi, Excelența Ta?

– Nu, dar aș vrea să dorm. Am terminat?

– Nu încă. Am închis sertarul la loc. N-avem răspunsuri.

– Jemina, dacă nu există răspunsuri? Dacă adevărul zace pe fundul mării?

Am clătinat atât de iute din cap, încât cu siguranță că ar fi putut să mi se desprindă de pe umeri și să sară pe fiecare dintre birourile avocaților.

– Nu, Patience. Nu pot accepta una ca asta. Adevărul trebuie să fie aici.

– Dar dacă, în ciuda eforturilor noastre, nu găsim nici o dovadă care să ne arate că Hope e a ta?

Patience tresări, vocea îi pieri.

– Oare ai putea să trăiești iubind pur și simplu acest copil, care e din nou al tău prin dreptul pe care ți-l dă căsătoria?

Am scăpat hârtiile din mână și m-am dus în goană la ea.

– Te doare ceva?

– Mă arde în capul pieptului. Probabil că am mâncat ceva care nu mi-a priit. Ea își șterse fața. Sufăr pentru tine. Mi-aș dori să ai răspunsuri. Mi-aș dori să le am și eu în privința surorilor mele.

– Patience, îmi pare rău.

Am îngenuncheat lângă ea.

– N-ar fi trebuit să te conving să vii.

– Ești sora mea. Trebuie să fiu aici.

Am ținut-o de mână.

– Gata. Te duc acasă.

– Jemina, eu trebuie să fiu bine fără să știu ce s-a întâmplat cu Helena și Charity. În adâncul sufletului meu trebuie să am încredere că, într-un fel sau altul, și-au găsit fericirea. Ea sărută mâinile noastre împreunate. O să le cinstesc mereu memoria și o să le păstrez în amintire.

De pe coridor se auziră zgomote care se apropiau cu repeziciune. Nu mai aveam timp să stingem lumânările.

Ușa se deschise și lordul Gantry intră valvârtej.

– Aici erați!

Am fost ușurată să văd că era doar el, până când am auzit un ciocănit la fereastră.

Am început să respir repede când l-am zărit pe Daniel, care gâfâia, alunecând pe frânghia mea până în dreptul ferestrei.

M-am repezit și l-am tras înăuntru.

– Ce faci? Ramura s-ar putea să se rupă sub greutatea ta!

– Mi-am dat seama de asta cam târziu, la jumătatea drumului.

El își puse un braț în jurul mijlocului meu, dar eu m-am tras deoparte.

Gantry îi întinse mâna lui Patience.

– Haide, Excelența Ta, ducele și-a mobilizat soldații la Sandlin Court. Lady Bodonel și Hope Thackery sunt prizonierele lui.

– Ea doarme? Fiica mea a mai avut vreun coșmar? am întrebat eu.

– Răspunsul la amândouă întrebările e „da", Lady Ashbrook, spuse Daniel, dar am liniștit copila. I-am promis să i-o aduc înapoi pe mama ei cât mai curând cu putință. Te rog, nu mă lăsa să mă transform într-un mincinos.

– Nu, tu ești doar un păstrător de secrete.

– Dă-i o șansă, spuse Patience. Și, avocatule, încearcă să fii cât poți de bun atunci când cucerești juriul din inima prietenei mele. Din păcate, ai multe de recuperat.

– Patience, să-mi ții camera pregătită. Am senzația că o să am nevoie de ea diseară. Sandlin Court e perfect, fiica mea e deja acolo.

Patience mă privi ridicând din umeri.

– Haide, Gantry. Avem un război de oprit. Ducele trebuie să fi trecut la planul B.

– Știe de starea delicată în care ești, Excelența Ta. El a elaborat o serie de scenarii ca să caute să te păstreze în siguranță, dar nu ți-a tăiat și aripile.

– Busick... știe? De aceea s-a chinuit atât de mult, și-a făcut atâtea griji? Din cauza mea. Știe?

– Da, știe, spuse Daniel. E încântat, ca orice bărbat, de ideea de a avea un copil cu iubita inimii lui.

Daniel se îndreptă spre ușă și o ținu deschisă.

– Domnul fie cu tine, Excelența Ta.

Patience îl sărută pe obraz.

– Domnul fie cu tine. Și cu tine, Jemina.

Am vrut să mă duc la ea ca s-o felicit. Să întreb de ce venise să se cațăre cu mine prin copaci, dar Daniel îmi tăie calea, iar ușa se

închise numaidecât, cu o bufnitură, de îndată ce Gantry și Patience ieșiră pe coridor.

El se rezemă de ușă și se uită lung la mine.

Belele. Cuvinte de apărare mi se pregătiră pe limbă, până când i-am văzut ochiul.

Învinețit și ușor umflat. Am vrut să-l ating, dar să mă las distrasă însemna să-mi pierd procesul pe care îl aveam cu cel mai bun avocat pe care îl știam.

Coborându-mi brusc mâna, m-am tras înapoi.

– N-am terminat de căutat prin sertarele tale.

– Chiar te rog, caută prin toate. Și ești foarte drăgălașă în pantalonii mei și în cămașa mea preferată.

Întorcându-mă la biroul lui, am căutat într-unul dintre sertarele în care căutasem deja, sperând ca el să se trădeze printr-o expresie care să-mi dea de înțeles că mă apropiam de adevăr, dar buzele lui frumoase rămaseră pecetluite și strânse.

Daniel se așeză pe marginea biroului, aproape de sugativă și de teancul de documente pe care îl răvășisem.

– Ai putea să-mi spui ce cauți. Poate că sunt în măsură să te ajut.

– Dacă ți-aș spune, Daniel, nu m-ai crede.

El veni mai aproape. Respirația lui îmi încălzi gâtul.

– Pune-mă la încercare. O să-ți ascult foarte atent mărturia.

– Mărturia? Mi-am încrucișat brațele și am bătut din pantofii cu catarame. O să dai importanță lucrurilor pe care le am de zis? Nu prea te-ai deranjat să mă asculți.

– Urechile tale sunt încântătoare, mai ales locul ăsta, de aici.

Cu degetul mare, mângâie pielea delicată din spatele lobului.

– Vorbește cu mine.

Era greu să emit gânduri coerente atunci când mă atingea. M-am mutat mai departe.

– Lista de pasageri. Trebuie s-o găsesc.

– Se pare că ai rămas fără suflu.

Zâmbetul lui galeș îi înflori pe chip.

Dacă ajungea să zâmbească din toată inima, eram pierdută.

– Spune-mi secretul tău, Jemina. Ascult.

– Lista de pasageri. Te rog.

El dădu din cap, se duse la raftul lui și trase hârtia dintr-unul dintre dosarele lui cu coperți de piele. O puse în mâinile mele și mi le ținu pentru o clipă, mângâindu-mi încheieturile.

Hârtia era veche și ruptă, dar cerneala se păstrase intactă și se putea citi cu ușurință. Apropiindu-mă de lumânarea mea, am citit, iute, numele și n-am aflat nimic nou.

– Ce s-a întâmplat cu ochiul tău?

– Ducele.

– O! Pentru unul care se pricepe la cuvinte, o încasezi destul de mult.

– Numai de când te-am întâlnit pe tine.

– De ce te-a lovit?

– Pentru că, după părerea lui, ți-am făcut rău.

Palmele lui se înfipseră, încordate, în marginea biroului.

– Îmi pare rău pentru ce am făcut sau ce n-am făcut. Ce am spus sau ce n-am spus. Lămurește-mă, Lady Ashbrook, cum pot să îndrept lucrurile între noi?

– Vorbești cu mine? Aș putea să fiu oricare dintre cele două Lady Ashbrook ale tale. Suntem mame care fac cu rândul pentru Hope. La fel de cu rândul precum se folosește și cel de al doilea prenume al cuiva?

– Nu. Tehnic vorbind, există o singură Lady Ashbrook. Sunt conte de puțină vreme. Prima mea căsătorie... Îmi pare rău.

– Tehnic vorbind, noi nu știm dacă eu sunt Jemina St. Maur, nu-i așa? E doar un nume din lista de pasageri aici de față – asta, dacă nu luăm de bun ce spun oamenii care vorbesc pe la colțuri, cei care m-au internat pentru purtarea mea scrântită.

– Ești Jemina St. Maur. Familia St. Maur a confirmat identitatea ta. Nu știu de ce n-au întrebat niciodată despre fiica ta, dar ar fi trebuit s-o facă. Te-ar fi scutit de atâta durere! El își ridică privirea în tavan, iar apoi și-o coborî spre mine. Știu că ești Jemina St. Maur. Cred că te aflai pe *Minerva*, că ești una dintre cele două supraviețuitoare. Și cred că ești mama lui Hope.

Am rămas cu gura căscată la auzul cuvintelor lui și m-am chinuit s-o închid la loc.

– Ai știut de la bun început? Am venit aici crezând că nici tu nu știai nimic. Că ești omul care a salvat-o pe Hope și care apoi m-a salvat și pe mine.

– Sunt...

– Nu. Nu poți fi eroul nostru dacă nu mi-ai spus adevărul despre zestrea mea. Ești unul dintre preferații lui Prinny, cel mai deștept dintre ei toți. Desigur, știai.

– Nu știam, Jemina, până azi.

– Tu ai făcut asta, ai susținut că fiica mea era fiica lui Phoebe Dunn? I-ai ajutat pe cei care m-au închis pretinzând că eram o nebună ce trebuia legată în lanțuri?

Cu un oftat prelung, el își frecă ochiul învinețit.

– Trebuie să recunosc. Întotdeauna mi-am dorit o fiică, copilul altcuiva, care să devină copilul meu. Credincios ideilor mele aboliționiste, am căutat să răpesc și să eliberez copilul metis al unui sclav și mi s-a oferit ocazia odată cu naufragiul *Minervei*. Ca un geniu ce sunt, am împiedicat ca Hope să fie trimisă înapoi în Jamaica, în brațele unui viitor incert.

– Nu e adevărat? Te ții de glume? Ești ridicol, Daniel!

– Da? El se bătu cu pumnul în piept. Ar trebui să recunosc că am greșit, ai uitat? Și cu siguranță că trebuie să mă înșel în dorința mea de a avea grijă de un copil minunat, unul despre care până azi am crezut că era al soției mele. În memoria lui Phoebe Dunn, am decis să mă îngrijesc de Hope și am apelat la cei mai buni medici ca să-i îndrepte problemele de vorbire și piciorușele afectate de apele care au scufundat *Minerva*. Sunt diabolic. El se lovi peste braț. Desigur că, în ceea ce mă privește, trebuie să am în sânge gustul pentru nelegiuiri.

Apropiindu-mă, am mototolit lista și i-am aruncat-o în față.

– Să nu mai faci niciodată asta! Să nu crezi că te-am judecat greșit din pricina rasei tale. Secretele pe care le-ai ascuns de mine, ele sunt cele care ne-au distrus.

Daniel își mușcă buza și se uită la mine sau, poate, prin mine.

– Mă referam la sângele diabolic al lui Thackery, nu la cel de arap.

Mi-am dus mâna, repede, la gură.

– N-am vrut să trec peste limita asta dintre noi, cea pe care ai reușit s-o menții în echilibru și care ne este impusă de standardele înaltei societăți. Însă tocmai această limită le-a permis celor ca tine și restului lumii să nege faptul că Hope era fiica mea. Iar asta m-a costat doi ani din viață.

Acum, că toate secretele fuseseră dezvăluite între noi, Daniel își încrucișă brațele și-și coborî privirea în podea, iar eu nu m-am simțit niciodată mai singură.

Capitolul 50

JEMINA – NU FĂRĂ FIICA MEA

Sfâșiat de sentimente contradictorii în biroul lui din Lincoln's Inn, Daniel închise ochii, probabil ca să mă împiedice să-i tulbur calmul exersat.

Tăcerea era copleșitoare și dureroasă.

–Spune-mi că mă înșel. Explică-mi lucrurile, i-am cerut eu cu un fir de voce.

Privirea lui o surprinse pe a mea și mi se ațintì drept în ochi.

–Ai dreptate, Jemina. Aș face orice ca să-ți dau acei doi ani înapoi. Doi ani în care Hope a fost lipsită de mama ei. Nimic nu poate să compenseze asta față de tine sau de ea.

Era adevărat.

Trist și adevărat. Am înghițit nodul tot mai mare care mi se pusese în gât. Simțeam gustul amar a tot ceea ce pierdusem.

–Ai avut-o pe fiica mea mai mult decât mine. Ar trebui să mă bucure lucrul ăsta, dar în toată povestea trebuie să existe și un ticălos. Cine să fie, dacă nu suntem nici eu, nici tu? Trebuie să fie unul.

–Nu există unul, nu există nici unul aici. Nici un om n-a controlat uraganul care a lovit *Minerva*. E târziu, Jemina. I-am promis lui Hope să te duc acasă. Haide să mergem după ea.

–Cum să ne vedem pur și simplu liniștiți de viață, Daniel? Tu n-ai încredere în mine și eu n-am încredere în tine. Am douăzeci de mii de motive ca să fiu prudentă.

El ridică privirea; zâmbetul acela strălucitor al lui îi înflori pe buze.

–Jemina, eu am încredere în tine. Știu că te-ai putea sacrifica pentru mine. Ai dovedit-o. Știu, cu toată ființa mea, că ai face orice pentru Hope.

Privirea aceea, încrezătoare și intensă, care arăta limpede că își pusese inima pe tavă... mă atrăgea. Simțeam că genunchii îmi cedau. Ar fi trebuit să mă pierd în brațele lui și să uit că avea secrete, să uit că mă lăsa cu dragă inimă să n-am habar de unele lucruri.

Niciodată.

– Du-mă la Sandlin Court, Daniel. Las-o pe Hope cu mine.

– Hope Thackery e fiica mea. Tu ești soția mea. Locul vostru e la Finchely.

Rosti acele vorbe cu hotărâre, atent și apăsat. Avocatul era acum judecătorul. Își citea, ca pe o decizie a Curții de Justiție, sentința legată de șederea noastră.

– O să ne obligi pe mine și pe fiica mea să mergem cu tine? O să-ți folosești drepturile date de lege ca să mă constrângi?

Iritat, el trase aer adânc în piept.

– Te rog, nu mă face să aleg între a-mi păstra familia unită sau a privi neputincios cum ea se destramă.

– O familie care n-ar trebui să fie a ta.

Chipul i se încordă, fiecare mușchi i se încleștă și aproape ai fi zis că stătea să se frângă.

Îl cunoșteam pe Daniel, știam cât de importante erau cuvintele pentru el și știam cum să le răstălmăcesc ca să-l fac să simtă furia mea.

– Oare contele de Ashbrook o să folosească puterea ce i-a fost încredințată de rege, de Biserică și de tatăl lui, de toți acești bărbați, ca să se impună în fața soției lui?

– De fapt, a fost vorba de unchiul meu. De la el am primit titlul. Daniel se apucă de nasturi, trăgând de ei înainte și înapoi. Jemina, permite-mi să-ți spun secretul nostru. Eu, tu și Hope, suntem o minune. Iată secretul. De aceea am ajuns să ne iubim.

– Să ne iubim? Crezi că urletele disperate după fiica mea m-au făcut să par mai nebună? A fost din cauză că am căutat să uit că mi-a fost smulsă din brațe, asta m-a făcut să devin o țicnită, numai bună de închis la Bedlam?

– Îmi pare foarte de rău.

Daniel mă cuprinse în brațe.

Am tresărit și m-am odihnit în brațele lui puternice, care ar fi trebuit să lupte pentru adevărul meu.

– Am urlat după ea din clipa în care m-am trezit. Nu știam cum mă chema, dar o știam pe ea. Mi-au spus că ea nu exista. Au vrut ca eu să mint. Am refuzat.

Împletindu-mi degetul cu al lui, le-am ridicat pe amândouă. Razele lunii și pâlpâirile lumânărilor licăreau peste imaginea noastră, uniți cum eram, lumină și întuneric, asprime și finețe, plini de viață și trecuți prin viață.

– Eu și fiica mea am fost despărțite pentru că nimeni nu credea că puteam să fiu mama ei. Din cauza culorii pielii mele.

Îmbrățișarea lui deveni mai strânsă.

– Dacă aș fi știut, te-aș fi găsit, aș fi îndreptat lucrurile.

Inima mea îl credea. Daniel era catargul meu, puternic, falnic și de neclintit. Mi-am petrecut brațele în jurul lui, mi-am ținut capul sus, deasupra apei, deasupra unei mări de suspine care se revărsau din plămânii mei.

Daniel cel puternic și tăcut m-a ținut în brațe și în siguranță până când totul s-a liniștit, până când pulsul meu și-a domolit bătăile care îmi răsunau în urechi.

Simțeam o gheară în gât, dar trebuia să pun o întrebare care să lămurească cel mai cumplit secret.

– Tu m-ai salvat de la Bedlam doar pentru că ai crezut că sunt Phoebe și pentru că ți-ai fi dorit ca ea să fi fost cea care scăpase cu viață?

Daniel încremeni, îmi dădu drumul și se mută la fereastră. Timpul parcă se opri în loc până când el se întoarse, înclinând din cap în semn de încuviințare.

– Am ajuns la Bethlehem Hospital, Bedlam, în ianuarie, într-o misiune pentru Așezământul Speranță pentru Văduve și am văzut numele de Jemina St. Maur pe lista celor închiși acolo. Reținusem numele de pe lista pe care tocmai ai mototolit-o. Apoi am văzut-o pe ducesă, care era internată acolo, iar vederea pielii ei măslinii m-a făcut să bănuiesc că se făcuse o greșeală.

– Patience? Desigur. Scumpa mea prietenă m-a salvat din nou. Mi-a dat un scop. M-a ascultat. Nimeni nu mă ascultase, nici la Bedlam, nici prin alte locuri importante.

Își șterse gâtul, apoi completă mișcarea și-și trecu mâna peste gură și peste barba tunsă.

– Am revenit în biroul ăsta, am întocmit documentele, așa cum făcusem de atâtea ori, iar apoi m-am întors la Bedlam, în speranța unei alte minuni. Dar cea care apoi avea să devină ducesă nu era Phoebe. Soția mea dispăruse din nou.

– O, Daniel!

El își mușcă buza.

– Nu „înșelat" e cuvântul pentru ceea ce am simțit. A fost crunt să-mi pierd din nou visul. Apoi am vorbit cu tine. Mi-a luat un minut să-mi dai seama că erai întreagă la minte. Cineva te internase pe nedrept. Era de datoria mea să vă duc pe amândouă la Așezământul Speranță pentru Văduve. Știind cât trebuia să fi suferit, m-am hotărât să fac tot ce-mi stătea în putință pentru tine, ca să-ți redau viața; doar că nu știam că tu o distruseseși pe a mea.

– Daniel...

– Ai vrut să-mi știi secretele. Lasă-mă să termin povestea asta despre singura dată în viață când am luat decizia de a încălca regulile în favoarea mea. În ziua aceea, la docuri, cu minunea aceea micuță în brațe, am devenit judecător și jurat. Mi-am acordat custodia unui copil care urma să fie abandonat. Am inventat un registru de nașteri dintr-o parohie din Kingston; am scris un așa-zis testament al lui Phoebe, ca să legalizez custodia fiicei ei. Apoi m-am asigurat că eram convingător, că știam totul despre fetiță și că o așteptasem. Acel bebeluș supraviețuise unui naufragiu. Nu putea să fie luată de la mine. Știi cât de des fetițele, considerate exotice, sunt vândute bordelurilor? Foarte puține victime ajung în instanță. Daniel își scoase batista și îmi șterse ochii. Am așteptat... săptămâni, luni... nimeni n-a întrebat nimic, nimeni n-a cercetat nimic. Cei din familia Dunn nici măcar nu mi-au răspuns atunci când le-am scris ca să-i informez despre Phoebe.

El ridică lista de pasageri.

– Nimeni pe lista asta nu e metis sau arap, în afară de Phoebe Dunn. Nu e menționat nici un copil. Dacă Hope nu era fiica lui Phoebe, în cel mai bun caz eliberam un copil înrobit. În cel mai rău caz, dragostea vieții mele uitase să-mi pomenească despre faptul că avea o fiică și hotărâse să nu vorbească niciodată despre acel îngeraș. M-am frământat și i-am recitit scrisorile ca să-mi dau seama dacă Phoebe avusese o părere atât de proastă despre mine încât să nu-mi spună niciodată un cuvânt despre copil. Sau ca să găsesc în

epistolele mele acel rând scris de mine care o făcuse să se teamă că mirele ei prin procură n-avea s-o accepte dacă venea din Jamaica cu un prunc în brațe. Aș fi acceptat copilul ei fiindcă era parte din Phoebe. Cum să nu-l accept? Își trecu degetele răsfirate peste nasturii vestei lui de culoare închisă. Îi datorez lui Phoebe Dunn cele mai profunde scuze. Preț de doi ani, m-am purtat asemenea celui mai mâhnit văduv, pentru ca nimeni să nu se întrebe de ce un burlac care nu-și întâlnise niciodată soția prin procură luase hotărârea de a-i crește fetița. Apoi i-am mulțumit pentru Hope. Copila asta e inima mea.

– Schița lui Phoebe e adevărată sau face parte din tot scenariul ăsta?

– E adevărată. Phoebe mi-o trimisese mai devreme. O desenase o prietenă a ei.

– Asta e tot, Daniel? Gata cu secretele.

El se așeză pe birou.

– Cum azi ți-am spus deja de vreo șase ori că te iubesc, chiar și atunci când m-ai sedus fără pic de milă, ca să nu mai zic de faptul că ți-ai recuperat cârligul și frânghia și că mi-ai furat o pereche de pantaloni, nu știu cum se încheie procesul ăsta.

– Mi-ai jurat fidelitate și m-ai înzestrat cu bunurile tale pământești. Am crezut că n-aveau de ce să te deranjeze toate cele de care te plângi acum.

– Nu m-au deranjat. Partea cu seducția nu m-a deranjat decât pentru că ai plecat. Chiar că trebuie să-l pun pe croitorul meu să-ți mai facă vreo câteva veșminte. Contururile tale sunt nespus de atrăgătoare.

– Daniel, chiar trebuie să glumești într-un asemenea moment?

– E tot ce am. Decât să rămâi, tu ai prefera să intri pe furiș prin clădiri.

– Daniel, sunt înduioșată de mărturia ta. Dar, deși ai fost format ca avocat ca să rostești cuvinte iscusite, nici unul dintre ele nu explică de ce crezi acum că Hope e fiica mea. Eu n-am nici o dovadă, ci doar câteva frânturi de amintiri, dar ăsta e adevărul pentru tine.

– Vrei să cred că Hope e fiica ta? Bine. Cred.

– Și crezi așa, pur și simplu?

Dând din cap, el își încrucișă brațele.

– Da, dacă pui la socoteală și spusele lui Hope. Și-a amintit de bătăile inimii tale.

Mi-am dus mâna la piept; el mi-o acoperi cu palma lui, făcând să crească ritmul întretăiat al bătăilor de dedesubt.

– E un ritm distinctiv al inimii. Se adaugă o bătaie în plus dacă ești fericită, tulburată sau speriată. Am auzit cât de tare bate inima în pieptul tău. Hope și-a amintit acel ritm și și-a numit păpușica, pe doamna Feebs, după numele prietenei pe care o avea mama ei, Phoebe Dunn.

– Phoebe Dunn a fost prietena mea. N-aveam cum să fiu ca Lady Bodonel sau chiar mai rău. Acum nu trebuie să ne mai temem să aflăm cine am fost eu.

– Încă mai avem probleme. Poate că Hope e doar un copil pe care ai decis să-l crești. Poate că a fost născută de o sclavă deținută de familia St. Maur. Dacă ăsta e cazul, s-ar putea ca ea să fie considerată un bun pe care membrii familiei să vrea să-l recupereze. Ți-am plătit zestrea din profiturile obținute din vânzarea bunurilor unchiului meu. Am vrut să mă asigur că o să ai un început nou, independent de familia aia.

– Of, alt secret! Ai fost chiar prea generos.

– Într-adevăr. Zestrea ta e destul de mare ca să duci un trai îndestulat și fără ajutorul meu.

Părea descurajat și rănit, așa cum nu-l mai văzusem. Nici una dintre insinuările batjocoritoare ale celor din înalta societate, nimic din ceea ce se întâmplase la bal, nici chiar hărțuirile Lordului Primar – nimic nu avusese un asemenea efect. Era pregătit să ne lase pe mine și pe Hope să plecăm, dacă asta era ceea ce îmi doream.

– Jemina, nu știu când mi s-au schimbat sentimentele pentru tine. O, cât m-a deranjat să văd că atrăgeai atâta atenție! Apoi sărutul nostru din salonul de la Sandlin Court a însemnat totul.

Fusese grandios. Toate săruturile lui erau așa.

– Suntem atât de aproape de răspunsuri! Haide să le obținem împreună. Daniel, nu trebuie să ne fie teamă să aflăm mai multe despre mine. Despre mine, cea de odinioară...

– S-a măritat cu un bărbat dintr-o familie puternică.

Capul lui Daniel se înclină ușor într-o parte.

– Nu pot permite ca familia Dunn să emită pretenții asupra custodiei lui Hope. Și cu siguranță că n-o să permit ca familia St. Maur să te pună în pericol. Haide să ne oprim acum. Gata cu riscurile pentru tine sau pentru fiica noastră!

– Iarăși nu vrei să mai caut. Vrei să mă mulțumesc cu firimituri din viața mea.

– Vreau să te mulțumești cu viața *noastră*.

El se trase de gulerul cămășii, își întinse picioarele și ridică lampa spre mine, așa cum li se făcea martorilor de la Old Bailey. Care e numele adevărat al copilei?

– Nu știu.

– Când e ziua ei, Lady Ashbrook?

– Nu-mi amintesc.

– Câte ore a durat nașterea? Ai avut dureri mari?

– Nu știu. De câte ori trebuie să-ți spun asta?

Cu o bufnitură, el puse lampa jos.

– Așa o să acționeze judecătorul de la Curtea de Justiție, cel care o să le-o dea pe Hope negustorilor de sclavi. Ne lipsesc răspunsuri care nu pot fi găsite. Cine o să ne creadă?

– Nu crezi că și eu urăsc asta? M-am lovit tâmplele cu mâinile. Faptele ar trebui să fie aici, în mintea mea, împreună cu vocile din coșmarurile mele, răsunând și vuind în sala aceea în care am zăcut, culcată în patul meu de suferință. Poate că există vreun leac care să-mi redea amintirile. Ar fi trebuit să-mi amintesc până acum de numele fiicei mele.

– O cheamă Hope, Jemina, dar eu n-o să te mai împiedic de la nimic. Vino acasă cu mine, la Finchely. Pentru moment, haide să-i oferim lui Hope un cămin, cu o mamă și cu un tată care povestesc la cină despre cum și-au petrecut ziua. Putem să luăm masa la lumina lumânărilor și să mâncăm bucate servite în vesela noastră Wedgwood.

– Așa cum faci când joci cărți?

– Pe băieți n-o să-i deranjeze dacă mut jocul nostru de cărți la mine în birou, pentru ca noi doi să ne putem crea un spațiu intim, numai al nostru, de cămin. Lui Hope îi plac mult camera ei roz și acuarelele pe care i le-am dăruit. Haide să-i oferim o familie.

Plecă de lângă mine și se duse la birou, apoi deschise sertarul.

– Ai trecut și pe aici.

El scoase corespondența și o aranjă într-o stivă perfect pătrată.

– Astea sunt ciornele scrisorilor pe care le-am trimis familiei Dunn, contractul meu de căsătorie, contractul tău, precum și câteva dintre scrisorile lui Phoebe. La Finchely mai am și alte scrisori primite de la ea.

– De fapt, acelea sunt aici.

Le-am scos din buzunar.

Chipul lui se întunecă. Își împreună palmele, îndoindu-și degetele.

– Ai tot ce am adunat. Haide s-o luăm pe Hope de la Sandlin Court și să încheiem seara asta.

– Și gata? Gata cu lupta?

– Eu am terminat cu ea, Jemina. Tu trebuie să decizi ce o să se întâmple în continuare. Te vreau lângă mine. Te vreau acasă, în siguranță. Nu pot să te fac să fii soția mea sau să te oblig să rămâi la Finchely. Hope e îngrozită la gândul că o să te întorci pe mare.

– Fiica mea nu trebuie să-și facă griji pentru mine. N-o să accept să stau departe de ea.

– Te rog, pentru moment amândouă ar trebui să rămâneți la Finchely. O să am grijă de ea până când te întorci tu din goana ta după adevăr.

Îmi strânse frânghia.

– Voi, văduvele, vă pricepeți la instrumentul ăsta.

L-am apucat de braț.

– Daniel, nu înțeleg.

– Din punct de vedere legal, conform documentelor pe care le-am pus cap la cap, eu sunt tutorele lui Hope, tatăl ei. Ăsta poate fi singurul lucru care s-o ferească de ghearele familiei St. Maur. N-o să recunosc public nimic altceva, dar tu poți să cauți și să pui toate piesele enigmei la un loc. Îmi doresc asta pentru tine. Eu o să am grijă de ea în locul tău.

– Dacă nu mă conformez, te speli pe mâini de mine? Iubirea ta e condiționată.

Cu un oftat, el se prăbuși în genunchi și-și trecu brațele pe după mijlocul meu.

– Te iubesc. Curajul tău mă uluiește. Dar ceea ce îți ofer eu nu e de ajuns.

Cu brațele rămase de-o parte și de alta a corpului, ca să nu mă agăț de el, cu respirația lui care îmi încălzea talia, simțeam că pluteam în derivă, că mă înecam în bărbatul din fața mea. Mâinile lui îmi alunecau pe tivul cămășii împrumutate, îmi mângâiau spatele, șoldurile. Dar capul mi se clătină în semn de refuz înainte de a apuca să mă opresc, înainte de a-mi pune în primejdie sufletul din pricina dorinței mele de a-i aparține și din cea a viziunii lui despre familie.

– Jemina! Buzele lui se strânseră, încordate. Se ridică în picioare și îmi încheie cămașa, care se descheiase. E vina mea. Îmi doresc să fi pus mai repede toate indiciile cap la cap. Îmi doresc să fi avut încredere în *noi* mai devreme. E cel mai mare regret pe care îl am.

De ce lua vina asupra lui? Nu era unul dintre acei bărbați de moralitate îndoielnică ce îmi deciseseră soarta. N-avea cum să fi fost în sala aceea, în spitalul acela, și, în același timp, să fi fost la docuri, luând-o pe Hope în grijă.

Privirea distantă și plină de durere din ochii lui spunea totul. Daniel îmi povestise faptele lui și-și încheiase pledoaria. Mă făcea judecătorul sorții noastre.

Și iar rămăsesem blocată, dorindu-mi-le pe ambele... calea care mi se deschidea înainte și trecutul pe care nu găsisem modalitatea de a-l lăsa în urmă.

El se îndreptă spre ușă.

– Haide să mergem după Hope.

Dând din cap spre fața lui pustiită, l-am urmat către ieșire. Hăul dintre noi se adânci și mai mult atunci când mă lăsă pe mine să trec înaintea lui. Înțelesese, probabil că mai bine decât mine, că nu puteam să aleg între el și aflarea adevărului.

Capitolul 51

DANIEL – RUTINA CĂSNICIEI

Stând în biroul lui, cu privirea ațintită spre fereastră, Daniel urmări apusul soarelui și studie mâna de cărți pe care o primise la jocul de douăzeci și unu. Renunțase să mai găzduiască partidele în sala de mese, hotărând că cel mai bine era să-și primească prietenii în birou. De acolo avea o perspectivă mult mai bună ca să vadă când venea și pleca soția lui rătăcitoare.

Un rege, o regină de caro și un as de pică. Mai era mult până să câștige cu o astfel de mână.

– Jocul de cărți e altfel aici.

Domnul Anthon făcu semn că voia o carte.

– E o cameră mai mică. Cred că asta înseamnă „intim".

Domnul Gerard îi întinse o carte.

– Soția gazdei trebuie să-și fi dorit să folosească încăperea pentru scopul ei inițial. Nu e nimic în neregulă cu asta.

– Nu. A fost alegerea mea. E mai bine să am vedere la peluză, domnilor. Nu vreau să fiu luat prin surprindere de venirea lui Lady Ashbrook.

Richmond râse.

– Vezi, te acomodezi atât de bine cu viața de bărbat însurat! În curând o să capeți o îndemânare de profesionist la pusul în ordine al lucrurilor, înainte să se înfoaie soțioara.

Daniel se prefăcu că chicotea și aruncă o privire la alee. Era deja ordonat și fusese astfel de când începuse să locuiască împreună cu Lady Shrewsbury. Lucrul cel mai greu de încuviințat din toată viața lui fusese s-o lase pe Jemina să vină și să plece de la Finchely după bunul ei plac. Trebuia să se poarte cu indiferență, să nu trădeze faptul că-l ucidea ideea de necunoscut.

Ca soț, unul ce ținea cu disperare la siguranța soției lui, fusese redus la starea de nevrotic ținut sub papuc, care voia să se ducă și să boxeze cu prietenul lui pugilist, în speranța ca pumnii aceluia să-i bage cât de cât mințile în cap. Ei bine, după cum spusese Jemina, fusese lovit prea tare.

Măcar Daniel simțea acum altceva decât suferință și frică. Scrisorile domnului Mosey, trimise în numele familiei St. Maur, apăruseră odată cu amenințările legate de starea mintală a Jeminei. După cum se temea, familia aceea avea să creeze probleme familiei lui.

Domnul Gerard își aruncă cărțile pe masă. Aprecierea lui Daniel pentru majordom sporise. În plus, îi convenea să aibă o cale de acces la rețeaua de spioni a ducelui. Aceștia îi trimiteau lui Repington rapoarte în care îl informau că Jemina încă mai accepta misiuni de la Așezământul Speranță pentru Văduve, dar partenera ei, ducesa de Repington, se resemnase să rămână de acum încolo la Sandlin Court și să se bucure de masajele la picioare.

Răbdare, răbdare, răbdare! Iată care era deviza pe care Daniel o adoptase ca să-și reamintească mereu că situația din prezent era ceea ce-și dorea Jemina. Dacă era nevoie să se lase copleșit de

griji ca să i se ierte faptul că avusese secrete, atunci avea să îndure. Reunirea lor urma să dureze tot restul vieții. Putea să aștepte.

Spera din suflet că nu mai avea de așteptat decât vreo săptămână. Încă vreo câteva zile. Două ore?

Chiar înainte ca soarele să se ascundă în pădurile de lângă Finchely, sosi trăsura Jeminei. Ea se repezi înăuntru și se opri la ușa biroului.

Lui Daniel i se tăie răsuflarea. Pelerina indigo pe care o purta soția lui avea un rând dublu de nasturi de alamă. Vârful borului de la bonetă îi umbrea buclele care îi alunecau, în valuri, spre obrajii îmbujorați. Rochia ei de un albastru-violaceu amintea de coloritul florilor de guaiac. Întocmai ca acele flori, Jemina era viață și bucurie, dar rămânea, cu cruzime, la distanță.

Ca să păstreze pacea, el i-o permitea.

–Daniel... Lord Ashbrook, văd că ești ocupat. Nu contează. O seară bună, domnilor!

Ea își puse bărbia în piept și se trase înapoi.

Pantofii Jeminei bocăniră pe scări, cataramele lor zăngăniră, iar acele sunete răsunară până în adâncul inimii lui pustiite.

–Aceea a fost soția ta, Ashbrook? întrebă Richmond, terminându-și de mâncat șunca și brânza din farfurie.

Daniel alese o carte, un trei de pică.

–Arăta ca ea.

–Ai de gând să te ridici de la masa de joc și să te duci s-o saluți așa cum se cuvine? N-a trecut mai mult de o lună de la nuntă.

–Totul merge bine, domnilor.

Richmond se ridică și le făcu semn tovarășilor lui.

–Haideți să ajutăm creierul lui Prinny. Du-te să te ocupi de problemă. Când stăpâna casei nu e fericită, lucrurile se complică.

Daniel se uită țintă la Richmond, întrebându-se ce credea acesta despre dreptul de a fi fericit al stăpânului casei, dar domnii se îndreptau deja spre lacheu, ca să-și recupereze hainele.

Max se tângui și se apucă să alerge prin jurul scaunelor goale.

Câinele avea dreptate. Prietenii lui aveau dreptate. Era timpul să vadă dacă *stăpâna casei* era pregătită să fie fericită împreună cu el.

–Să fac ordine, domnule?

Domnul Anthon se întoarse și se sprijini de un scaun care trebuia dus înapoi în salon.

– Da, aici, jos, la parter. Cred că a venit momentul ca eu să fac ordine o dată pentru totdeauna sus, la etaj.

Gata cu răbdarea! Un bărbat care își dorea cu înflăcărare dragostea soției lui n-avea cum să fie mai calm de atât. Trebuia să conteste acea sentință lipsită de afecțiune și de pasiune.

Daniel era pregătit să riște fragila pace care domnea la Finchely.

Poate că, la urma urmei, semăna un pic cu unchiul lui, fiind gata să parieze pentru o victorie importantă. În cazul de față, miza era refacerea căsniciei lui.

Prin ușa rămasă întredeschisă, Daniel le privi pe Hope și pe Jemina.

Fiica lui stătea la măsuța ei și picta ceva în rozul care îi caracteriza deja desenele. Jemina ținea coada pensulei prinsă între degețelele fiicei lor.

– Așa, iubito. Iată modul perfect de a picta flori roz. Se aplică aceeași tehnică și pentru fructe.

– Mamă, ajută-mă să desenez aici capul cel mare al lui Pa-Papa. Și să-i fac zâmbetul. Vreau să-i arăt zâmbetul ca să-și amintească să zâmbească mai des.

– Desigur, iubito.

Vocea Jeminei părea împovărată și înlăcrimată.

Tușind, Daniel păși în camera copiilor și privi desenul. Cele mai strălucitoare nuanțe de roz și roșu acopereau coala de hârtie.

– Minunat, prințesă, absolut superb! adăugă el.

El o sărută pe căpșorul creț, deasupra cocului în care îi erau împletite buclele de un castaniu-roșcat.

Doamna Gallick intră în încăpere, iar Daniel surprinse privirea Jeminei.

– Cineva trebuie să se spele de vopsea, spuse menajera.

Jemina își scoase pelerina.

– Te ajut. N-am avut destul timp azi.

O ridică pe Hope în brațe și o lipi de rochia ei frumoasă, aproape de piept, alegându-se cu niște vopsea roz pe nasturi.

– Îmi pare rău, mamă.

– Nici să nu te gândești! Cred că petele roz fac ca totul să fie perfect.

Jemina o strânse din nou în brațe.

Daniel se întinse spre degețelele pătate de vopsea ale lui Hope, o apucă de unul dintre ele și-și pictă cu acuarelă roz un zâmbet peste buze.

–Se pare că voi, fetelor, vă descurcați împreună de minune.

–Pa-Papa hazliu!

–La sfârșitul săptămânii, aș vrea să vă duc pe amândouă la Portsmouth. Înfloresc florile de guaiac. Să ducem câteva și să le aruncăm în mare.

–Nu mare, Pa-Papa. Nici o mare!

–Hope, o să fim în siguranță cu toții, atât la dus, cât și la întors. Cred că trebuie să mergem acolo toți trei, iar apoi ne întoarcem la Finchely.

Jemina dădu din cap.

–Da. Vreau să merg cu tine, Daniel, ca o *familie*.

Inima lui prudentă începu să se zbată nebunește atunci când o auzi pe Jemina folosind cuvântul care trebuia să rezolve toate relele. Nu reacționă la auzul vorbelor ei, nu dezvălui nevoia disperată care i se învolbura pe sub piele. Daniel nu-i dovedise soției lui că avea încredere în mintea ei la fel de mult ca în inima ei.

–Prea bine.

–O să vă pregătesc un coș pentru picnic, spuse doamna Gallick, cu o mulțime de fursecuri, domnule.

Mmmm... Fursecuri cu coacăze și chimen! Preferatele lui. Pregătindu-se, în gând, pentru momentul în care să-și afunde mâna în coșul cu bunătăți, el îi aruncă o privire Jeminei, încântat de bucuria care i se citea pe chip.

Apoi pofta de mâncare îi păli.

Călătoria nu putea fi decât cumplită. Zâmbetul ei n-avea cum să mai dureze mult timp, ci avea să dispară de îndată ce el o ducea acolo unde începuse totul. Totuși, n-aveau cum altfel s-o ia de la capăt.

–Doamnelor, vă las să vă vedeți de ale voastre, iar apoi mergem să luăm cina în sala de mese, așa cum se și cuvine.

–Daniel, nu trebuia să faci schimbări la Finchely pentru mine. Prietenii tăi păreau foarte înghesuiți în birou.

El se mulțumi să zâmbească, să dea din cap și să-și șteargă vopseaua din barbă.

–Cinăm în scurtă vreme.

– Da, spuse ea întorcându-se spre menajeră. Haide să ne spălăm, Hope.

Mama și fiica izbucniră în râsete răsunătoare și începură să se stropească una pe alta cu apa din vasul adus de doamna Gallick.

Daniel plecă. Avea multe de făcut. Avea de gând să apeleze la legăturile lui și să-și creeze propria misiune. Trebuia să descopere aspectele care lipseau din povestea călătoriei pe care Jemina o făcuse venind din Jamaica. După ce HMS *Belvidera* acostase în port, cum de ajunsese ea în doar câteva ore la Bedlam?

S-o ajute pe Jemina să recupereze o parte din adevăr trebuia să fie de ajuns ca ei doi să reușească s-o ia din nou de la capăt.

Da, asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Capitolul 52

JEMINA – CĂLĂTORIE ÎN FAMILIE

Plecarea de la Finchely m-a umplut de o energie dublată de neliniște. De când eu intrasem pe furiș la Lincoln's Inn, nu mai fuseserăm cu toții într-o trăsură.

– Doamna Gallick ne-a pregătit un coș mare, care dă pe afară, cu pâine și brânză, carne friptă de gâscă, o dulceață sau două și fursecuri.

– Pregătește mereu prânzuri atât de gustoase!

Daniel schiță un surâs, apoi scoase niște documente din servieta de piele. Hârtiile păreau să fie scrisori. Am fost cuprinsă de nevoia imperioasă de a arunca o privire la ele pe deasupra mâinilor lui încrucișate, peste fracul de un negru albăstrui și nasturii strălucitori.

Trăsura înainta cu un huruit molcom. Hope sărea pe banchetă în timp ce îi povestea doamnei Feebs ce vedea pe fereastră.

Chipeșul nostru tovarăș de drum rămase tăcut și gânditor.

Atunci când ne propusese plecarea la Portsmouth, mă gândisem că era un fel de a mai schimba peisajul și, poate, o ocazie de a-i cere părerea despre lucruri firești, precum meniurile pentru cină. Îi plăcea nespus să ia masa împreună cu noi, la Finchely. Îmi era dor

de el și detestam pauzele ciudate când ne doream amândoi să ne petrecem timpul cu Hope. O iubea atât de mult!

Făceam acea călătorie pentru Hope. Ea știa că el nu era fericit. Amabilitățile, faptul că el ținea coșul de picnic, ajutorul pe care mi-l oferise ca să-mi ocup locul pe banchetă, toate astea erau menite să-i arate fiicei noastre că familia era bine și se înțelegea bine.

Intensitatea coșmarurilor ei se mai domolise. Dormea tot mai mult noaptea, mai ales după ce începuserăm să luăm cina împreună cu Daniel.

Plictisită să se tot uite pe fereastră, Hope se apucă să danseze în poala mea și o întoarse pe doamna Feebs cu fața spre mine.

– Arată-i cum se merge călare când porți rochie.

– Scumpo, nu ți-ai adus căluțul de lemn.

– Dar Pa-Papa, da. Mereu îl aduce. Unde îl ascunzi, Pa-Papa?

– Ce să ascund? Eu? Daniel își duse mâna la vesta de un verde-smarald foarte, foarte întunecat. Arăt eu de parcă ți-aș ascunde ceva?

– E caraghios. Face mereu așa când mergem în vizită la cealaltă mamă. Unde e căluțul? Hope arătă spre jobenul lui. Acolo.

El își lipi arătătorul de buze.

– În pălăria asta? Ești sigură?

– Da. Da.

El flutură din mână și-și ridică pălăria, de parcă ar fi fost un circar.

– Mai încearcă, prințesă!

Hope își atinse năsucul cu degetul și se agită în haina ei drăguță, roz, cu dantelă la guler. Îi împletisem părul lung până la umeri și îl aranjasem într-un coc frumos. O coroană pentru micuța noastră prințesă.

– Hmmm... Sub hârtiile tale, Pa-Papa.

– Nu.

El le flutură ca pe un evantai. Nici urmă de jucărie, doar scrisori care păreau primite de la domnul Mosey. Oare de ce le luase Daniel cu el?

– Nici un căluț, spuse el încrucișându-și brațele pe piept. Sper că n-a fugit.

Am râs la maimuțărelile lui, iar el chicoti. Nu-l mai văzusem râzând de o veșnicie.

Fiica mea făcu semn spre compartimentul de sub banchetă.

– Nu. Acolo stau jucăriile oamenilor mari. Nici urmă de un căluț de lemn.

Acolo depozita arme și alte lucruri cu care să alunge tâlharii, dar era un loc bun de ascuns o jucărie.

– Prințesă, mai încearcă o dată.

Privirea lui o întâlni pe a mea.

– E bine să încerci mereu, până când câștigi.

Daniel îngenunche în fața noastră. Inima începu să mi se zbată în piept, într-un ritm lent, care se potrivea cu clipitul ochilor lui.

Hope îi sări în brațe, iar el o strânse la piept cu afecțiune. Ochii lui, strălucitori și înflăcărați, rămaseră ațintiți la mine.

– Uneori, știu că nu merit ceea ce am, dar sunt recunoscător. Atât de recunoscător!

O ridică pe Hope, făcând-o să plutească deasupra capului lui.

– Încă o dată, draga mea! Unde am ascuns căluțul?

– Mmmm...

Ea chicoti și se agită.

– În buzunar? O puse înapoi în poala mea, iar mâinile lui îmi atinseră în treacăt genunchii, încălzind bumbacul subțire al rochiei mele de călătorie. Ai dreptate.

El băgă mâna în buzunarul fracului. Nasturii eleganți, de alamă, tresăriră atunci când el scoase o nouă jucărie de lemn. De un maroniu-închis, cu o șa vopsită în roșu, căluțul arăta perfect și se potrivea cu ceilalți doi din camera copilei.

Hope aplaudă și râse veselă nevoie mare, în timp ce Daniel scoase un nechezat de cal și plimbă jucăria pe banchetă, trecând peste poala mea și făcând căluțul să se oprească chiar în mâinile lui Hope.

– Mulțumesc, Pa-Papa!

Lui Daniel îi înflori pe buze acel zâmbetul minunat. Îmi mângâie picioarele, discret, și-și lipi mâinile foarte aproape de șoldurile mele, iar apoi se întinse și sărută fruntea lui Hope.

– Joacă-te! Mai avem câteva ore de drum.

Se întoarse la locul lui și se cufundă în hârtiile pe care le adusese cu el.

M-am jucat cu fiica mea și i-am arătat cum doamna Feebs putea să meargă călare așezată lateral în șa, în felul în care călăreau femeile. Am ținut-o tot așa până când ochii fetiței au devenit somnoroși.

Cu capul ghemuit pe pieptul meu, îngerașul meu, prințesa lui Daniel, adormi.

În trăsură se așternu din nou tăcerea, asemenea înstrăinării care domnea între mine și Daniel la Finchely.

Atunci când ne duseserăm la Covent Garden, Daniel fusese foarte vioi după încheierea procesului, fiindcă îi lăsasem timp să se relaxeze. Oare de cât timp avea nevoie acum?

Se mai scurse o oră.

Nu-și înălță capul din documentele lui.

Nu-mi plăcea să-l văd tăcut. Nu-mi dădeam seama la ce se gândea. Mă simțeam jalnic.

Jalnic, fiindcă nu mă privise nici măcar o dată. Daniel Thackery – singurul bărbat din trăsură, singurul bărbat a cărui atenție mi-o doream – stătea în fața mea și-și ridica privirea doar spre Hope.

Aveau un fel de a se uita unul la celălalt de parcă și-ar fi vorbit într-un limbaj numai al lor. Oare ce îi spunea el lui Hope înainte ca ea să adoarmă? Oare de ce râdea și zâmbea ea mereu, ca și cum el făcea o glumă de fiecare dată?

Acum bărbatul acela chipeș privea pe fereastră de parcă ceea ce vedea afară era mai interesant decât mine, femeia care îl frustra. Ce trebuia să fac ca să-i captez atenția, ca să sper că avea să-mi spună pe nume și să-mi ceară din nou s-o luăm de la capăt? Încercasem să găsesc răspunsuri fără el. Nu descoperisem nici unul, nici unul pe care eu sau cineva de la Așezământul Speranță pentru Văduve să-l poată dibui.

El continua să frunzărească acele scrisori din teancul de documente legate cu panglică pe care îl luase din servietă. Mi-am văzut soțul încruntându-se. Păcat de buzele lui atât de perfecte!

Cu capul plecat și lăsând să-i fluture valurile bogate de păr care erau atât de departe de mine, mi-am dorit să fi putut să desenez oameni, dar mi-am dat seama că nici un artist n-ar fi fost în stare să surprindă sentimentul mistuitor de pierdere care îmi clocotea în piept. Oare așa simțea și el atunci când amândoi plecam din camera lui Hope, el – ca să se ducă să doarmă singur în patul lui, iar eu – singură într-al meu?

Cum să-i spun lui Daniel că îmi era dor de el? Cum să-i mărturisesc acel secret?

El stătea vizavi de mine, la mai puțin de un pas distanță. Mă simțeam pierdută și neînsemnată.

Ceea ce mă făcea să fiu tulburată și nefericită.

Cu toate astea, existau momente – precum era cel de acum – când, la a treia privire pe care i-o aruncam, el îmi surprindea, în sfârșit, căutătura insistentă.

Când era prea târziu ca să mă mai întorc și să nu-mi mai întâlnească privirea.

Prinsă asupra faptului, mi-am dorit să întind o mână spre a lui. Aveam nevoie ca el să mă tragă într-o îmbrățișare strânsă și să mă țină în brațe, de parcă nu ne-am fi certat niciodată, de parcă știam amândoi că aveam să fim unul și același... aici, în Anglia, în toate colțurile lumii.

Trebuia să mă creadă. Nu-mi mai doream nimic altceva, doar pe el.

Dar el nu știa ce simțeam.

Nu fusesem suficient de curajoasă încât să-i destăinui secretul meu.

Mă simțeam groaznic.

Capitolul 53

DANIEL – MISIUNEA PORTSMOUTH

Domnul Anthon opri trăsura lui Daniel pe aleea cea lungă din fața Spitalului Regal Haslar, o clădire construită pe promontoriul cu vedere la marea primejdioasă.

– Unde suntem?

Fruntea Jeminei era brăzdată de urme adânci.

Mâinile lui Daniel erau transpirate. I se rupea inima fiindcă făcea asta, dar trebuia neapărat să afle anumite lucruri.

– Am de îndeplinit o misiune secretă. Tu ești martorul principal.

– Martor la ce, Daniel?

– Martor la cele întâmplate pe 18 octombrie 1812.

Ochii ei mari și speriați se ațintiră asupra lui, iar apoi se făcură mici, de parcă el ar fi trădat-o. Jemina o strânse pe Hope mai aproape de ea.

–Nu mă alunga!

Daniel simți că i se punea un nod în gât.

–Nici gând! Trebuie să ai încredere în mine, așa cum am și eu în tine. Știi ce fel de om sunt. Ceea ce vreau eu ar trebui să fie scris de-a dreptul în inima ta, așa cum e scris și într-a mea. Ai încredere în mine și ia-mă de mână. Trebuie să intrăm în Spitalul Regal, ca să aflăm începutul poveștii tale. Cum ai ajuns de la Portsmouth la Bedlam? Cine a autorizat un asemenea lucru? Jemina, asta ar putea să te ajute să-ți recapeți memoria.

Ea privi pe fereastră la zidurile înalte de cărămidă ale clădirii care se deslușea din ce în ce mai aproape.

Apa de pe pavaj împroșcă în toate părțile atunci când trăsura trecu în viteză pe pod.

Jemina își puse o mână pe piept.

Arăta de parcă stătea să leșine, dar acolo începuse coșmarul ei. Era nevoie să revină în acel loc.

–Trebuie să-ți mai ofer o parte din adevărul tău. Nu pot să fac asta fără tine. N-o să încerc să te calmez, n-o să fac presupuneri. Într-un cuvânt, n-o să fac nimic din ceea ce ar putea să te sleiască de puteri.

–În locul ăsta? Simt cum mă apasă întunericul.

–Nimeni nu poate să confirme că ai fost aici, în afară de tine. Ești o femeie curajoasă. Rămâi cu mine, dacă poți, fiindcă aici sunt răspunsurile pe care le căutăm.

–Așezământul Speranță pentru Văduve n-a găsit nimic, nici măcar după ce s-au făcut *căutări* prin biroul lui Willingham.

–N-am nevoie să aud asta. Daniel întinse din nou mâna spre ea. Jemina, rămâi cu mine!

De astă dată, ea îl apucă strâns de vârful degetelor.

–Destul de aproape.

–Nu cumva o să mă internezi, Daniel? Nu cumva ăsta e un șiretlic?

–Nu. Nu e nici un șiretlic. Și știi că detest ideea de a fi fără tine.

Ea îi mângâie degetul mic.

–Voiam doar s-o spui cu voce tare. Ce adevăr o să aflăm de aici?

–Jemina, ai recunoscut deja spitalul. E locul în care au fost aduși cei naufragiați pe mare. Ar trebui ca marinarii de pe HMS *Belvidera* să-l fi cunoscut bine. Aici au fost aduși ca să fie tratați mulți dintre

tovarășii acelor marinari, precum și jurnaliștii răniți în groaznicul Război din Peninsulă sau în bătăliile din 1812.

– Crezi că m-au dus și pe mine aici?

– Da, dar trebuie să fim siguri. Haide să intrăm.

Inima îi bătea nebunește în piept Jeminei. El își trecu ușor degetele peste încheietura ei.

– Lady Shrewsbury a ajuns înaintea noastră. Îi vezi trăsura? O să stea ea cu Hope, în timp ce noi mergem să-i facem o vizită doctorului Scottson. Apoi plecăm de aici împreună. Ești de acord? Mi te alături în misiunea asta de aflare a răspunsurilor de care are nevoie Lady Ashbrook?

Jemina se făcuse mică, părând nespus de înspăimântată. Daniel îi spuse:

– Cum să te temi tocmai tu, care îți asumi atâtea riscuri în ceea ce faci pentru Așezământul Speranță pentru Văduve, escaladezi clădiri, faci multe alte lucruri care altor oameni li se par înfricoșătoare!

El îngenunche din nou înaintea ei și o așeză binișor pe Hope pe banchetă.

Apoi își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase mai în față, ca să poată să continue s-o privească drept în ochi și să-i transmită, astfel, că avea încredere în ea.

– Nu te-aș fi adus niciodată aici dacă nu te credeam suficient de puternică pentru a te descurca. Mă cunoști, Jemina. Te-aș apăra înainte să permit să ți se întâmple ceva, dar ăsta e un lucru pe care trebuie să-l facem împreună.

Ea urmări, cu un deget, conturul nasului lui borcănat, iar el simți cum i se abureau ochelarii în timp ce privea la umerii ei care tremurau din pricina groazei.

– Da, Daniel.

– Relațiile lui Repington au reușit să aranjeze întâlnirea de azi. Ducesa lui știe că ești aici, așa că nu ducem lipsă de susținători, în cazul în care...

– Poftim?

El ridică mâinile.

– Detalii tehnice. Jemina, trebuie să ne întoarcem acolo unde a început totul.

Domnul Anthon deschise portiera, iar Lady Shrewsbury urcă în trăsura lor. Privind pe toată lumea cu ochii ei chihlimbarii, a căror

căutătură era neînduplecată, chiar ușor încrâncenată, ea o luă în brațe pe Hope.

Daniel își sărută mătușa pe obraz.

–N-o să zăbovim prea mult. Jemina, m-am gândit că dacă mătușa vine în locul ducesei, o să ai încredere că nu se întâmplă nimic neașteptat.

–Am încredere în tine, Daniel, dar prezența lui Lady Shrewsbury e bine-venită.

–E o garanție și pentru mine, Jemina. Astfel de locuri nu se numără printre cele pe care le frecventez. Și, în plus, suntem departe de Londra și de oamenii care știu că sunt unul dintre avocații Coroanei.

Ea făcu ochii mari. Daniel se întrebă în gând dacă ea îi înțelegea neplăcerea de a se fi aflat departe de Londra, adică de locul în care își construise puterea și reputația. Apoi o luă de mână, amintindu-și cum îl salvase de la ruină, și-și dădu seama că ea chiar înțelegea.

Jemina aruncă o privire la Hope și la Lady Shrewsbury, apoi trase aer în piept și coborî din trăsură.

Norii pluteau aproape de pământ, năvalnici și zbuciumați. Vuietul valurilor se auzea în depărtare. Acel sunet liniștitor nu era îndeajuns de puternic ca să acopere zgomotul pașilor lor sau ca să amorțească instinctele care îi șopteau lui Daniel că ar fi trebuit să facă pe loc cale întoarsă.

Jemina își ridică bărbia. Înaintară pe sub o boltă de copaci, îndreptându-se spre clădirea centrală, care era zugrăvită într-un maroniu-roșiatic și avea o intrare boltită.

–E cea mai mare clădire de cărămidă din Anglia, spuse el.

Degetele Jeminei se strânseră peste ale lui.

–Așteaptă, Daniel.

Fruntea ei măslinie se încruntă. Amândoi se opriră, învăluiți în penumbră.

–Acea legendă de deasupra capetelor noastre, sculptată în piatră de Portland, arată o femeie care toarnă ulei vindecător peste rănile unui marinar, în timp ce amândoi se află sub Steaua Polară.

–Ți-ai făcut temele, Daniel. Pe cine o să întâlnim aici? Tu știi.

El își îndoi mâna ca să permită sângelui să curgă prin vene.

–Cineva care se poate să te fi văzut. Un număr însemnat de pacienți vin aici. Trag nădejde că acest cineva o să-și amintească de tine.

– Trei ferestre la mansardă. Vocea ei răsună diafan, asemenea unor petale lăsate în bătaia vântului.

– Trei la al doilea etaj, totul în cărămizi roșii. La Kingston nu vezi clădiri de cărămidă, sau, oricum, nu vezi atât de multe ca aici. Aproape toate clădirile din Kingston sunt de lemn.

El simți că i se strângea stomacul. Jemina începuse să-și amintească, iar temerile pe care i le trezea ideea de a o pierde se dezlănțuiră cu ferocitate înlăuntrul lui.

– Gata... sunt alături de tine.

Ea privea în gol, dar îl trase înainte. Jemina lui era curajoasă!

Cizmele lui bocăniră pe dalele podelei, în urma pantofilor ei cu catarame. Ecoul pașilor lor repezi și apăsați răsună până la tavanul năclăit.

Oamenii se înghesuiau care încotro, fără să vorbească. Cu toții erau bărbați, unii dintre ei, îmbrăcați frumos. Daniel bănuia că erau medici.

– Saloanele. Cred că așa se numesc încăperile în care sunt paturile. Vocea ei era joasă, încordată. Pacienții erau câte douăzeci într-o încăpere.

– Să mergem mai departe, Jemina.

Înaintară, apoi trecură printr-o zonă în care se primeau pacienți și la urmă ajunseră la o scară masivă, în spirală.

Mai abruptă și mai curbată decât cea de la Finchely, scara aceea îl făcu pe Daniel să se oprească o clipă.

– E nevoie de o balustradă în capul scărilor, una care să-i împiedice pe copii să cadă.

– Poftim, Jemina?

Ea îl apucă de haină, apoi își petrecu brațul în jurul lui.

– Scoate-mă de aici.

Vorbi pe nerăsuflate, șoapta ei aspră vibrând în gulerul lui.

– Te implor!

Inima Jeminei bătea atât de zbuciumat, atât de tare, încât Daniel se temu că ea era pe cale să-și piardă cunoștința.

– Da.

El o întoarse și tocmai atunci dădură nas în nas cu un bărbat înalt, care purta ochelari.

Ea tresări, mai-mai să se ascundă în buzunarele lui Daniel.

Medicul o privi.

– Vă cunosc. St. Maur. Cel mai agresiv dintre pacienții pe care i-am avut vreodată. El îi aruncă o privire, poate admirându-i eleganta rochie de călătorie, cocul perfect aranjat și boneta la modă, de culoarea porțelanului. Văd că v-ați venit în fire. Ați cooperat și v-au dat drumul.

– Ceva de genul ăsta, spuse ea.

Medicul se întinse de parcă ar fi vrut să-i atingă capul, dar Daniel făcu un pas între ei.

– Mă scuzați, domnule.

– Frenologie. Studiul structurii craniului e specialitatea mea. Voiam să vadă dacă acest cucui pe care-l are pe cap e unul permanent. Mi-a fost pacientă acum doi ani.

– Dr. Scottson, îmi amintesc de dumneavoastră. Ținându-și degetele împreunate cu cele ale Jeminei, Daniel ridică mâinile lor astfel unite și îi făcu semn medicului. O întrebare. Vă amintiți cine a permis ca Jemina St. Maur, clienta mea, să fie transportată la Bedlam?

– Da, n-o să uit niciodată. Un bărbat masiv, cu o haină care era prea mare pentru el. Williams... nu, Willingham. Ne-a spus că fusese autorizat de familie s-o interneze. După cum am spus, mă bucur că v-ați venit în fire, doamnă. Nu voiați să cooperați. Nu voiați nici în ruptul capului să vă luptați ca să vă însănătoșiți, nici să acceptați adevărul. Sper că sunteți mai ascultătoare acum.

– Nu. Dar tot ceea ce ați descris face parte din farmecul ei.

Medicul clătină din cap și se făcu nevăzut pe scară.

Oprindu-se în fața Jeminei, Daniel îi ridică bărbia.

– Deci asta dezleagă o parte din enigmă. Și ne confirmă că neascultarea e unul dintre defectele tale, la fel ca și în cazul meu.

– Tu ești mai supus decât mine. Ea se lipi de el, strivindu-i lavaliera. Du-mă de aici, Daniel.

Îi auzi cuvintele și îi făcu pe plac, conducând-o înapoi la trăsură.

– Gata?

Lady Shrewsbury îi întinse Jeminei o Hope care dormea buștean.

Jemina o strânse pe fetiță la piept de parcă n-o mai văzuse de o eternitate.

– Da.

Daniel nu putu, nu vru s-o întrerupă. În schimb, o însoți pe mătușa lui la trăsura ei.

– Scumpul meu Ashbrook, chiar a fost nevoie ca Jemina să se întoarcă aici? Pare atât de tulburată!

El îi deschise portiera și o ajută să urce.

– Da. Dr. Scottson trebuia s-o recunoască, ceea ce a și făcut. Jemina trebuia să vadă locul ăsta și să confirme că a fost și aici. Ceea ce a și făcut.

Aranjându-și faldurile fustelor vișinii și luând-o în brațe pe Athena, pisica ei mare de Angora, care semăna cu un bulgăre imaculat de zăpadă, Lady Shrewsbury se așeză pe banchetă.

– Riști multe.

Daniel dădu din cap în semn de încuviințare față de spusele mătușii, iar apoi rămase în dreptul portierei, aproape sprijinindu-se de ea. Își ascunse propriile frământări cu o nouă înclinare din cap și cu o ridicare din umeri.

– Trebuia să-i arăt lui Lady Ashbrook că am încredere în puterea ei. Ăsta a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată în viață.

– Era posibil ca trauma ei să se agraveze. Faci un lucru atât de primejdios! Joci la cacealma, îți încerci norocul.

– Am încredere în ea. Știu că o să lupte ca să păstreze ceea ce avem.

– Continuă să gândești pozitiv și să crezi în povestea ta, în familia pe care ți-ai făurit-o.

Ea îl apucă de mână.

– Du-te la soția ta. Jocurile de noroc îți priesc.

– O să mă limitez la partidele de douăzeci și unu pe care le joc cu prietenii mei. Mulțumesc că mi te-ai alăturat în misiune, Lady Shrewsbury.

– Oricând, dar să ai grijă, Daniel, scumpul meu. Familia St. Maur e influentă. Nu știi niciodată pe cine ajungi să superi.

Îi aruncă o privire care părea să spună că știa mai multe, dar ăsta era felul de a se purta al mătușii lui, geniul din spatele Așezământului Speranță pentru Văduve.

– Ei, e bine să le ai pe Lady Shrewsbury – sau pe femeile ei – gata să-ți sară în ajutor. Ne vedem la Londra.

– Da, și de ziua lui Hope. E peste câteva săptămâni. O să faci o petrecere mare?

– Una restrânsă. Te rog să aduci bunătăți. Fursecuri cu coacăze și chimen. Și ai grijă să nu ajungi la Newgate până când mă întorc la Londra.

Chicotind, Daniel închise portiera și se întoarse, cu pași târșâiți, la trăsura lui.

Biata Jemina părea încă zdruncinată, chiar mai pierdută ca niciodată. O ținea atât de strâns pe Hope, încât Daniel fu nevoit să se asigure că mai respirau amândouă.

– Nu pot decât să-mi închipui amintirile din mintea ta. Ți-au revenit mai multe.

– Daniel, îmi amintesc cum mi-a fost smuls bebelușul din brațe. Apoi toată lumea mi-a spus că fetița mea nu exista. Nu-mi amintesc numele ei.

Ea sărută codițele împletite ale lui Hope.

– De ce să-i dea cineva crezare vreodată unei mame care a fost în starea asta?

Daniel ura să știe că Jemina suferise. Se ridică de pe bancheta lui și se așeză lângă ea, apoi îi lipi cu delicatețe capul de umărul lui.

– Mai avem de făcut un lucru înainte să ne întoarcem.

– Spune-mi, te rog, că e ceva ușor.

El își dorea din inimă să fie așa. Trebuia să-și ducă la destinație florile de guaiac.

Capitolul 54

JEMINA – CE ÎNSEAMNĂ „ACASĂ"

Trăsura trecu pe lângă case de cărămidă roșii și portocalii, apoi pe lângă clădiri de lemn, cu acoperișuri de stuf sau de ardezie. Astfel înșirate pe drumul către mare, cu toatele alcătuiau un tablou plin de culoare.

Chiar și după ce Hope se trezi, dând dovadă de toată energia pe care o aveau tunurile puternice ale ducelui, Daniel o ținu în brațe.

În trăsură intra aerul sărat al mării, cu un miros din ce în ce mai puternic.

Hope sărea pe banchetă și privea pe fereastră.

Daniel avea o expresie gânditoare pe chip, una care îmi spunea că mă înțelegea.

Poate că ăsta era adevărul.

Nu eram pregătită să fiu slabă și să plâng, nu atâta vreme cât zâmbea Hope.

– Bărci, mamă. Nu place marea, dar plac bărcile.

Dând din cap, nu puteam risca să vorbesc. Inima îmi bătea nebunește și parcă mi se oprise în gât.

Așezându-mă mai bine, cu privirea ațintită pe fereastră, am văzut cum se adunau mulțimile ca să întâmpine navele ce intrau în port. Marinarii se înghesuiau pe țărm. Era o hărmălaie cumplită. Mi-am închipuit cât de mare trebuie să fi fost agitația la docuri în ziua în care HMS *Belvidera* o adusese în port pe *Minerva*.

Daniel se aplecă și o apucă pe Hope.

– Haide, viermișor neastâmpărat!

El luă florile de guaiac și le puse în mâinile ei.

– Vrei să vii cu noi, Lady Ashbrook?

– Nu. Mergeți voi doi. Sunt puțin cam obosită.

Daniel mă sărută pe frunte.

– Nu stăm mult.

Cu Hope bine așezată în îndoitura unui braț și cu florile lui albastre și violete ținute cu cealaltă mână, Daniel coborî din trăsură și se îndreptă spre docuri.

M-am așezat în genunchi și m-am tras mai aproape de fereastră, de unde i-am privit pe Daniel și pe Hope îndreptându-se spre malul apei înșelătoare.

Erau singuri. Chiar și în acel loc înțesat de oameni, păreau distanțați, separați de restul lumii.

Pentru o clipă, el își înclină ușor capul.

Vântul începuse să se înteţească. Fracul îi flutura.

Codițele împletite ale lui Hope se legănau. Pendulau și dansau în bătaia vântului.

Domnul Anthon mă informase că Daniel culesese florile de dimineață, din arborii lui de tec de la Finchely.

Soțul și fiica mea aruncau petalele în mare.

Capul lui Hope tot tresălta dintr-o parte în alta. Probabil că râdea. Pe urmă își trase brațul înapoi și aruncă o floare în adierile brizei.

Făceau acel ritual în fiecare an, ca să cinstească amintirea lui Phoebe Dunn, sau pe mine, sau pe amândouă.

Parfumul greu, de miere, emanat de florile de guaiac, încă mai emana din tapițeria banchetei.

Le puteam savura dulceața în fiecare zi. Uneori, când închideam ochii, acel parfum cunoscut evoca în mintea mea plaje cu cel mai alb nisip din lume și ape în nuanțe de un albastru-verzui, limpezi precum diamantele.

Trebuia să fie vechea mea locuință: Kingston, în Jamaica.

Dar nu mai simțeam acea colonie ca pe căminul meu.

Până în clipa în care găsisem dragostea lui Patience și Așezământul Speranță pentru Văduve, nu simțisem că aș mai fi avut vreun cămin.

Acum limanul meu se afla la trei metri distanță, întruchipat de un bărbat care arunca flori în mare.

„Cămin" însemna un soț sentimental, care îmi recita versuri.

„Cămin" însemna legătura dintre mine și fiica mea, ceea ce îmi dădea o stare care îmi biruia îndoielile.

Nu mai trebuia să-mi părăsesc vreodată căminul.

Am ieșit din trăsură și am luat-o la fugă spre Daniel și Hope. Trecându-mi brațul în jurul lui Daniel, m-am odihnit.

Cu capul pe umărul lui, am sperat ca soțul meu să înțeleagă că îmi doream să mă întorc acasă pentru totdeauna.

Capitolul 55

DANIEL – APĂRÂND FINCHELY

În vreme ce trăsura lui Daniel lua ultimul viraj spre Finchely, Jemina le legăna în brațe pe Hope și pe doamna Feebs.

Fetița plânsese și cântase aproape tot drumul de la Portsmouth la Londra. Poate că acea călătorie fusese prea mult pentru ea.

– S-o ținem pe Hope cu rândul nu e o idee rea, spuse Daniel. Pof-tim? Jemina își înălță spre el fața udată de lacrimi. Ai spus ceva?

– Nimic.

– Pa-Papa!

Daniel înțelese invitația și se așeză lângă ele.

– Aici sunt.

– Bun. Mama și Pa-Papa. Mai trebuie Max.

– Mergem la el, prințesă. Aproape că am ajuns acasă.

Hope zâmbi, apoi fetișoara ei se lipi de Jemina.

Daniel îi dezmierdă obrazul, apoi îl atinse pe cel al soției lui.

Jemina nu se împotrivi. Ba chiar se aplecă ușor spre brațul lui, așa cum făcuse la docuri.

Iată un moment de savurat.

Capul lui Hope se lăsă pe spate, cu ochii închiși. Pe buzele ei strânse plutea un zâmbet.

Mângâindu-i buclele, Daniel oftă:

– Cred că e destul de obosită ca să doarmă toată noaptea.

Jemina nu răspunse, dar își întinse capul spre fereastră.

– Ai oaspeți la ora asta?

Ea începu să răsufle repede.

– Cum ai putut? Ne-ai dus la Portsmouth ca să-i aduci pe dușmanii mei să mă aștepte aici?

– Nici prin gând să nu-ți treacă!

Daniel îi întoarse Jeminei bărbia spre el.

– N-aș face în veci așa ceva. Să știi că n-o să te trădez niciodată. Când o să ajungi să ai încredere în mine?

El stinse felinarul și privi pe fereastra trăsurii.

– Știu că ai nevoie de adevăr; că nu-ți dorești nimic mai mult. De aceea am găsit, ca să te ajut, tot ce mi-a stat în puteri.

Ea îl apucă de braț.

– Atunci ce caută ei aici, la ora asta?

Lui i-ar fi plăcut s-o liniștească, dar în fața casei așteptau două trăsuri. Daniel presimțea că aceea era lupta lui, nu a ei.

Pulsul îi crescu în timp ce se mută pe banchetă ca să vadă mai bine și recunoscu, pe portiera uneia dintre trăsuri, blazonul Lordului Primar.

– Oamenii ăștia nu sunt aici pentru tine. Au venit după mine. Lasă-te pe podea, Jemina, împreună cu Hope. Trebuie ca ei să creadă că sunt singur.

Jemina îl ascultă, iar ochii ciocolatii prinseră să-i scânteieze în vreme ce o legăna pe fetița lor.

– De ce?

– Pentru nimic bun. Jemina, ia-o pe Hope și ascunde-te în grajduri. O să vin după voi după ce mă asigur că totul e în ordine.

– Poftim? Ce se întâmplă?

– Asta nu e o vizită de curtoazie, nu la miezul nopții.

Ea îl apucă de mână așa cum el i-o strânsese pe a ei la Portsmouth.

– Îi înfruntăm împreună, Daniel.

– Nu, fetița asta n-o să-ți mai fie smulsă din brațe încă o dată. Să-mi promiți că o s-o ții în siguranță. El deschise compartimentul de sub banchetă. Ai aici bani și un pumnal care să te ajute să scapi. Jucării pentru fete mari.

– Daniel.

– Aceea e trăsura Lordului Primar. Se află aici ca să-mi destrame familia. El are puterea să ne ia pe mine, pe tine sau pe Hope. Indiferent despre ce ar fi vorba, o să-mi dau și viața înainte să pună cineva mâna pe oricare dintre voi. Te rog să ai grijă de Hope. Promite-mi.

Ea nu răspunse. Privirea ei spunea: *revoltă*.

El se trase spre portieră.

– Să nu faci nimic nesăbuit. Să rămâi în siguranță. S-o ții pe fiica noastră în siguranță. Ascunde-te în grajduri. Dacă sunt ridicat cu forța, du-te la Repington. Nimeni n-o să îndrăznească să vină la el.

– Dar, Daniel...

– Tatăl lui Hope n-o să plece nicăieri de bunăvoie.

Jemina îi dădu drumul. Lui i se păru că ea șopti:

– Ai grijă.

Daniel nu prea mai reușea să audă bine. Furia care îi clocotea în piept, nevoia de a lovi în ceva stăteau să explodeze. Plănuia să doboare cât mai mulți dintre acei nemernici înainte să fie târât la închisoarea Newgate.

De îndată ce trăsura ajunse la intrarea principală de la Finchely, el sări afară de parcă totul era în perfectă regulă, purtându-și, cu un aer firesc, pălăria și mănușile.

– Domnule Anthon, te rog să duci trăsura la grajduri. Îți interzic să mă urmezi.

Tânărul arăta de parcă ar fi vrut să sară și să se ia la bătaie, dar n-ar fi nesocotit ordinul stăpânului, așa că merse mai departe cu trăsura. Nici Jemina nu încercă să coboare. Poate că amândoi aveau să-l asculte pe Daniel.

Blazonul auriu al Lordului Primar licărea în lumina torțelor de parcă ar fi fost proaspăt lustruit.

Până atunci, nici un membru al familiei Thackery nu fusese închis la Newgate.

Oare Daniel avea să fie primul?

Apoi își aminti cine era: un nobil, un om care iubea legile și le respecta, un soț și un tată care trebuia să revină acasă, la familia lui, în fiecare seară.

Intră, netulburat, în casă, trecând pe lângă o doamnă Gallick îngrozitor de agitată. Femeia își frângea mâinile peste șorțul alb și șifonat.

El îi întinse pălăria.

– Unde sunt?

– În birou, domnule.

Zgomotul ușilor care se deschideau și se închideau răsunară deasupra.

– Oamenii legii, domnule, spuse ea în șoaptă.

Oameni ai legii care răscoleau Finchely, căminul familiei lui.

Daniel trecu valvârtej pragul biroului.

Lordul Primar stătea lângă șemineu, delectându-se cu un pahar de coniac pe care și-l turnase dintr-o sticlă care se afla acolo doar de ochii lumii.

Un bărbat mărunțel și cu chelie ședea pe un scaun, în timp ce Max mârâia.

– Excelența Voastră, întrebă Daniel, ce se întâmplă? De ce ați dat buzna astfel la Finchely?

– Ashbrook, acest domn a venit la noi și ți-a adus niște acuzații șocante.

– Cine, Excelența Voastră?

– Sunt domnul Mosey, Lord Ashbrook. Ți-am scris despre o chestiune urgentă legată de familia St. Maur.

Când neghiobul încercă să se apropie, Max mârâi. Mopsul, care nu era niciodată violent, arăta acum de parcă voia să înșface un ficat, și anume pe cel al lui Mosey.

Miorlăitul acela își tamponă fruntea cu o batistă.

– Am fost înștiințat că adăpostești femei aici, în locul ăsta izolat, femei care nu sunt în deplinătatea facultăților lor mintale. I-am cerut Lordului Primar să investigheze.

– Poftim?

Daniel dădu drumul unui hohot de râs sec și arogant.

– Excelența Voastră, îi permiteți unei lepădături să vă ceară să faceți ceva?

Juristul-șef de la Old Bailey îi aruncă o privire tăioasă lui Mosey, dar spuse:

– Mi-a adus niște dovezi îngrozitoare.

– Îngrozitoare? Ce să aibă de spus împotriva mea acest bărbat care mi-a scris în repetate rânduri ca să-mi hărțuiască soția? Trebuie să fie niște minciuni de toată frumusețea dacă a reușit să-l manevreze astfel pe Lordul Primar și să-l transforme în marioneta lui.

Lordul Primar arăta de parcă și-ar fi mușcat limba.

– Ashbrook, puțină decență!

– Aș da dovadă de mai mult respect dacă nu v-ați bate joc de casa mea.

Lordul Primar își bău coniacul dintr-o înghițitură.

– Mi-a arătat dosar după dosar în care ai creat documente false pentru ca anumite femei să fie eliberate de la Bedlam. M-a convins că trebuie să fii investigat.

– V-a convins, sau v-a confirmat cele mai cumplite bănuieli? Sunt avocat în sălile dumneavoastră de judecată de peste un an, iar la Old Bailey, de șase. Am trudit din greu pentru dumneavoastră și pentru Coroană. Și, cu toate astea, dați crezare unor minciuni?

– Ashbrook, trebuia să fac cercetări înainte ca magistratul să te acuze. Puteam, pur și simplu, să-i las pe oamenii legii să vină singuri. Măcar nu ți-au întors casa cu susul în jos.

Doi bărbați intrară în birou.

– Nimic, cu excepția unei impresionante debarale de haine. Nu există nimic ieșit din comun în casa asta impecabilă. Camera fetiței e trandafirie, inofensivă, adorabilă.

Daniel le făcu semn spre ușă.

– Dar ați cercetat și proprietatea? Poate că există pe undeva o fântână în care trolii siluiesc fecioare neprihănite.

– Liniște-te, Ashbrook! Asta pare să fie o greșeală. O greșeală uriașă.

– O greșeală a fost să cred că anii mei de muncă au însemnat ceva. V-ați gândit să percheziționezi casa ducelui de Repington? Și soția lui a scăpat de o întemnițare nedreaptă la Bedlam. Nu, n-ați îndrăzni să vă apropiați de acel nobil.

Daniel îi aruncă o privire încruntată Lordului Primar, un om pe care se chinuise din greu să-l mulțumească.

– Sunteți mai rău decât răposatul meu unchi. El măcar și-a făcut prejudecățile cunoscute, n-a stat să le ascundă niciodată în spatele unor zâmbete prefăcute. Prințul Regent avea dreptate în privința *nemernicilor* care ocupă funcții înalte.

Mâna Lordului Primar tremură. Lordul păru să mai caute coniac în paharul lui gol.

– Indiferent de sentimentele mele personale, dovezile pe care le are la dispoziție domnul Mosey au făcut ca reclamația să fie îndreptățită. De ce au fost eliberate atât de multe femei de-a lungul anilor? Mai bine de douăzeci!

Aha... afacerea Așezământul Speranță pentru Văduve. Daniel făcu un pas înainte.

– Spre deosebire de dumneavoastră sau de unii dintre colegii mei avocați, eu sunt cunoscut ca un arbitru imparțial. Familiile vin la mine și îmi povestesc despre cruzimile îndurate de o soră, de o mătușă sau de o mamă dispărută. În timpul meu liber, le analizez problemele. Am descoperit că au fost închise la Bedlam multe femei nevinovate și întregi la mine.

Mosey căută să se apropie, dar Max lătră, ținându-l lipit de sofa.

– Întregi la mine? Atunci de ce au fost internate?

– Femei întregi la minte, văduve, au fost închise pentru că vreun bărbat din familia lor a hotărât că era mai bine ca pentru întreținerea acelei văduve să fie folosiți banii Coroanei, decât s-o lase pe văduvă să se întrețină din propriii bani. Astfel de bărbați vor să le pună văduvelor căușul la gură și să le scoată din joc ca să le controleze finanțele.

Lordul Primar se întoarse spre Mosey. Poate că reușise să-și dea seama că individul era un nemernic, o simplă unealtă oportunistă.

- Te socotești un răzbunător al acelor văduve? îl întrebă Mosey pe Daniel.

- Dacă așa numești tu îndreptarea nedreptăților, fie! Ancheta asta s-a terminat. Eu fac parte din nobilime. Dacă am făcut ceva greșit, mergeți cu acuzațiile voastre la Camera Lorzilor sau chiar la Prințul Regent. Sunt convins că prințul ar vrea să fie informat despre întreaga poveste.

Lordul Primar se făcu livid la față. Mâna îi tremură atunci când puse jos paharul.

- Pentru mine, afacerea asta s-a încheiat. N-o să mai fie pomenită niciodată. Ashbrook, îți datorez niște scuze. Până de curând am auzit tot felul de zvonuri despre tovărășiile tale nepotrivite. Ar fi nedrept să te judec doar după caracterul tău. Îmi cer scuze.

- Până de curând? Sunt negru de mult timp. Ați avut bănuieli în privința mea încă din prima zi în care v-ați ocupat funcția.

- Îmi pare rău, Ashbrook. Eu n-o să pomenesc nimănui nimic din toate astea. Aș vrea ca și tu să faci la fel.

Domnul Mosey rosti ceva nedeslușit și căută să atragă atenția Lordului Primar. Apoi trecu în goană pe lângă Max și se opri în fața lui Daniel.

- Cu siguranță că Lord Ashbrook pune ceva la cale. Dosarele? Dar acuzala lui soție? E nebună!

- Scuzați-mă, Excelența Voastră, dar acest individ tocmai mi-a insultat soția.

Daniel îl apucă pe Mosey cu o mână și îl izbi cu pumnul celeilalte. Îl lovi din nou cu pumnul, până când Mosey se prăbuși dincolo de pragul biroului.

- Ești în casa mea! Ai irosit timpul Coroanei! Să n-ai impresia că o să tolerez s-o denigreze cineva pe femeia pe care o iubesc!

Mosey se ținea de maxilar.

- Unde e soția ta?

- Mi-ai răscolit casa. Știi că nu e aici. Lady Ashbrook și fiica mea sunt plecate în vizită la niște prieteni.

Lordul Primar oftă, de parcă ar fi înghițit un ghem de blană.

- Oamenii legii tocmai și-au terminat cercetările. Au căutat pe îndelete, Mosey. Nimeni de aici nu e încătușat sau asuprit. Asta e o casă obișnuită, confortabilă. Ashbrook, camera fiicei tale pare drăguță.

– Am trecut de limitele răbdării. Poate că o să-i dau de veste ducelui de Repington. La urma urmei, oamenii lui trebuie să se antreneze și ei la tras cu tunul.

– N-o să fie nevoie, spuse Lordul Primar. Ridică-te de pe jos, Mosey, și să mergem!

– Da, spuse Daniel, plecați cu toții! Și să nu vă mai întoarceți decât dacă vă invită aici scumpa mea soție. Ceea ce n-o să se întâmple!

Doamna Gallick încetă să-și mai frângă mâinile. Zâmbetul ei radia de mândrie.

– L-ați auzit pe Excelența Sa. E văduv de doi ani, crește cea mai scumpă copilă, iar acum, că s-a însurat, forțele răului i s-au pus împotrivă. Plecați de aici!

Lordul Primar, cel mai înalt judecător al instanței de la Old Bailey, lăsă capul în jos în timp ce, cu pași mâhniți, ieși pe ușa principală.

– Noapte bună, Lord Ashbrook! Dacă mai contează, să știi că îmi pare rău.

– Dar... sursele mele, spuse Mosey. Au spus că nu poți să ai încredere în el. Și el e nebun. Domnul Willingham a spus că și Ashbrook e nebun.

– Willingham, el e sursa ta? Un negustor falit, a cărui activitate în transportul maritim s-a dus de râpă după ce s-a interzis comerțul cu sclavi! Halal sursă ți-ai găsit! Daniel își flutură în aer mâinile înmănușate. Mă întreb de ce m-o fi ales tocmai pe mine ca țintă a lui.

Lordul Primar clătină din cap.

– Mosey, dacă nu te liniștești, o să te las în mâinile unui bărbat pe care l-ai insultat și în al cărui cămin ai semănat furtună.

Domnul Anthon traversă coridorul în fugă.

– Lord Ashbrook, aveți nevoie de ceva?

Daniel îi aruncă tânărului o privire încruntată. Domnul Anthon ar fi trebuit să rămână alături de Jemina și de Hope.

– Nu. Aștept ca domnii aici de față să-și ia tălpășița de pe proprietatea mea.

Tânărul ținu ușa larg deschisă. Părea pregătit să scuipe foc, dar rămase tăcut. Daniel îi fu recunoscător pentru asta. Aceea nu era lupta lui Anthon, ci a lui personal.

– Spune-i sursei tale, domnul Willingham, că trebuie să pună punct hărțuirii lui. O să iau măsuri în instanță, amenință Daniel.

Mosey își țuguie buzele, dar Lordul Primar îi făcu semn cu degetul.

– Mosey, să nu mai sufli nici un cuvințel, sau te trimit la Newgate în noaptea asta.

Oamenii legii urcară în trăsură și ieșiră din incinta moșiei Finchely. Lordul Primar coborî iute treptele și se îndreptă spre trăsura lui.

Îngrozitorul avocat flutură un pumn în aer.

– N-am terminat-o cu tine, Ashbrook! Domnul Willingham și familia St. Maur n-o să lase povestea asta să se încheie așa.

– Dacă te prind pe lângă casa sau soția mea, o să mă asigur că tu și Willingham plătiți cu vârf și îndesat!

– Astea sunt cumva amenințări?

– Promisiuni. Eu nu-mi încalc promisiunile.

Individul se încruntă și sări în trăsura Lordului Primar.

Daniel așteptă pe trepte până când ticăloșii se făcură nevăzuți. Apoi intră în casă.

Doamna Gallick se repezi la el.

– Mi-a fost tare frică! Dar, milord, nu v-am auzit niciodată vorbind atât de categoric sau atât de supărat.

– Temperamentul Thackery m-a slujit de minune. Aici locuiește familia mea. Trebuie să fie în siguranță. El o apucă de mână. Pregătește niște ceai cât timp mă duc eu să-mi recuperez fetele. Domnul Anthon le-a ascuns în grajduri.

Tânărul dădu din cap.

– S-a terminat, domnule?

– Nu. Dar o să se termine.

Daniel își fluieră mopsul și amândoi o porniră întins spre grajduri.

Odată ajuns acolo, Daniel se gândi că nici o priveliște nu era mai reconfortantă decât cea a trăsurii lui oprite acolo, neagră, lucitoare și intactă.

Rândașii se ocupaseră de cai ca de obicei, de parcă Finchely n-ar fi fost asaltat de trepădușii Lordului Primar.

El își umplu plămânii cu mirosul de fân proaspăt și cu cel al harnașamentelor de piele.

Jemina și Hope erau în siguranță. Supraviețuiseră toți trei.
Parcurse și ultima distanță care îl mai despărțea de trăsură.
– Jemina, s-a terminat! O să fim bine.
Nici un răspuns.
Simți cum stomacul i se strânse în timp ce deschise portiera.
Trăsura i se dezvălui pustie în fața ochilor.
Nici urmă de Jemina.
Nici urmă de Hope.
Familia pe care și-o clădise dispăruse.

Capitolul 56

JEMINA – FUGI!

Cu fiica mea în brațe, am mers călare vreo trei kilometri, pe întuneric. Norii se mutaseră pe întinderea cerului. M-am oprit sub un copac ca să-mi recapăt răsuflarea, să mă odihnesc puțin și să mă gândesc ce să fac.

– Pa-Papa avea dreptate. Doamnele pot să stea în șa la fel ca și domnii.

– El are dreptate în multe privințe.

– Unde e Pa-Papa? De ce n-a venit?

Ținând-o strâns pe Hope, nu eram pregătită să-i șoptesc minciuni.

– O să vină la noi atunci când poate. O să ne găsească.

– Când mergem acasă, mamă? Vreau la doamna Feebs. Am lăsat-o în trăsură, cu căluțul meu cel nou.

– Hope, ce-ai zice să plecăm într-o aventură, doar noi două?

– Fără Pa-Papa?

Am amuțit. Lacrimile mi-au căzut pe încheietura mâinii.

– Iubito, te rog să nu plângi!

Problemele de la Finchely mă aveau pe mine drept cauză. Era cumplit. Daniel se sacrificase. Iar apoi eu fugisem.

– Mamă, nu plânge și tu. Pa-Papa repară. El repară mereu. Așa spune mătușica.

Lady Shrewsbury, ea știa întotdeauna ce era de făcut!

-Hope...

Un lătrat puternic și fericit vibră în jurul nostru.

Bătăile inimii mele încetiniră. Zgomotele nu aduceau a vânătoare. Era mopsul nostru.

-Max! Mamă, Max a venit! A venit!

Un armăsar în galop venea spre noi, apropiindu-se cu repeziciune. Mi-am îmboldit calul să se întoarcă și l-am văzut pe Daniel venind valvârtej, aproape ridicat în picioare pe spinarea armăsarului.

Max sări de undeva din apropiere și se apucă să alerge în jurul nostru.

Daniel se opri în dreptul meu.

-Pa-Papa, ai venit! Putem să plecăm acum.

-Nu mai e nevoie să fugim. Totul e în regulă, Hope. Jemina, am răspuns la întrebările Lordului Primar și la cele ale lui Mosey. În fața legii, rămân un bărbat neinteresant și plicticos, care are cea mai minunată fiică din lume și o soție la fel de minunată. Nu mi se cunoaște secretul, dragele mele! Familia mea e puternică și întreagă.

El se aplecă și se întinse spre mine. Era o îmbrățișare dată în grabă, prea rapidă. M-am întins spre el, dar ne ocolise deja cu calul lui.

-Dragile mele, să mergem acasă.

O luă pe Hope în șa.

-Max, condu-ne spre Finchely.

Însă Daniel abia dacă se îndepărtă la o aruncătură de băț, când se opri locului.

-Invitația e pentru noi toți. Am alungat răul pe pustii. Ești în siguranță sub protecția mea. Gata cu fuga, Jemina.

-Mă întorc la căminul meu, Daniel. Nu-i așa?

El își îndemnă calul să vină spre al meu.

-Hope, mama ta încă e speriată. Haide să-i spunem c-o iubim și că înțelegem de ce a plecat din ascunzătoarea în care o rugasem să stea.

-Da, mamă. Iubim, iubim, Iubim.

Fiica mea căscă.

-Doamna Feebs are nevoie de noi acasă.

Daniel se întinse spre frâiele mele.

Am dat din cap și l-am lăsat să apuce căpăstrul. Ne conduse prin întuneric, până la torțele care luminau casa pe dinafară.

– Lady Ashbrook, avem aici o fetiță care cască. Trebuie s-o punem în pătuț.

– Eu fericită, Pa-Papa.

– Și eu, prințesa mea. Mergem acasă.

Vocea lui era liniștită, fără nici o urmă de mânie.

Însă am simțit în ea ceva mult mai rău.

Apatie.

După incursiunea Lordului Primar și după fuga prin care trădasem încrederea lui Daniel, chiar nu știam câtă vreme mai eram bine-venite.

Capitolul 57

DANIEL – DEPUNEM ARMELE

Două zile care trecură fără nici un incident nu-l ajutară neapărat pe Daniel să doarmă, așa că era obosit.

Orele lungi petrecute la Lincoln's Inn pregătindu-se pentru un viitor proces, apoi venirea acasă, la un Finchely cufundat în tăcere, nu risipiseră mai deloc tensiunea stăruitoare care îl măcina. Stând în debaraua de haine, își puse cămașa de noapte și nu se mai gândi la altceva decât să se ghemuiască pe salteaua lui.

Ei bine, avea gânduri de împăcare cu Jemina, dar asta nu depindea de el.

Ea trebuia să fie sigură.

Povestea cu Spitalul Regal și cea cu Lordul Primar o făcuseră să se sperie.

Daniel nu știa cum să rezolve acea problemă.

Ce n-ar fi dat ca ea, sălbatică, nechibzuită și nonșalantă, să treacă pragul ușii lor comune! Dar Jemina n-o făcuse.

Daniel își spuse că putea să mai rămână pustnic ceva vreme. Se aplecă în față, lovindu-se din greșeală de raftul cu veste și întrebându-se când începuse să se priceapă atât de bine la a se minți singur.

Un ciocănit. O bătaie în ușă.

– Daniel?

Jemina! Slavă cerului! El tuși ca să-și îngroașe vocea.

– Intră.

Ea dădu buzna în debaraua lui. Purta o rochie de zi, de mătase vișinie, cu nasturi argintii și cu pliseuri în dreptul pieptului.

– Daniel, avem o problemă.

Inima lui se cutremură în piept, dar, cu excepția unei încruntături care se desena pe chipul ei, Jemina părea să nu fi fost vătămată în nici un fel. El își termină de îmbrăcat halatul și se hotărî să-și păstreze calmul.

– Poți să faci față acelei probleme, scumpa mea.

O sorbi din priviri, cu părul ei prins în creștet și cu șuvițele care i se ondulau în jurul gâtului.

– Doamna Gallick mi-a spus că ai fost plecată toată ziua.

– Dar m-am întors acasă, Daniel.

El își sili pulsul să se liniștească, nevrând să se lase păcălit de căutătura dulce și plină de dor din ochii ei.

– Da, Hope...

– Aici nu e vorba despre Hope.

Daniel se apropie de ea și-și așeză palmele pe umerii ei.

– Au apărut probleme noi? Ceva legat de Așezământul Speranță pentru Văduve?

Jemina își puse palma peste a lui.

– Nu. E vorba de noi. Nu mai putem să facem asta. Eu nu mai pot.

Răsuflarea îi îngheță în piept, ascuțită precum un snop de țurțuri care i-ar fi străpuns plămânii. Afișând o expresie nepăsătoare, el pufăi, apoi se întoarse ca să-și agațe ținutele de tribunal.

– Spune-mi, Jemina, ce nu mai putem să facem?

– De ce ai încremenit locului? Vreau să vorbim.

– Am auzit că îmi fac treaba cel mai bine prin debaralele de haine, dar, pentru tine, o să mă mut în pat.

Daniel merse în dormitor împreună cu Jemina. Trecând pe lângă ea, trăsese pe nări un parfum dulce ca mierea. Apoi zări, înfipte în buclele ei, flori albăstrii și violacee de guaiac.

– Îmi plac florile astea.

– Am cules câteva împreună cu Hope. Ne-am petrecut după-amiaza în pădurea de la Finchely. Apoi am pus fetița în pat și m-am dus să mă plimb din nou. Domnul Anthon a stat cu ochii pe mine.

Daniel se strădui să înainteze, iar apoi se lăsă pe patul lui.

– Deci, ce te frământă, iubirea mea?

– Așa ești atunci când pierzi un proces? Resemnat și insensibil?

El era departe de a fi insensibil, mai ales atunci când observa felul în care rochia îi învăluia formele Jeminei.

– Nu știu cum sunt, draga mea. Nu prea pierd.

– Ești un specimen ciudat, Daniel. Ea își frecă fruntea. Hope zicea că, la sfârșit de săptămână, te apuci să cauți proprietăți pentru *căluți*.

Înfoindu-și perna, Daniel își lăsă capul să se afunde în puful de gâscă.

– Da, am început să mă cam plictisesc de oraș. O casă mai mare, fără etaj, o să fie mai confortabilă și o ne permită să ținem mai mulți cai. Par să fie de folos atunci când avem nevoie de o escapadă rapidă.

– Finchely e suficient de mare. Dacă repari grajdul sau pui niște garduri, ai putea să ții mai mulți cai aici.

– Aș putea. Ai putea și tu, dacă ți-ar plăcea.

– Nu crezi că m-ai lăsat de ajuns să fac ce-mi place?

Cu ochii închiși, el își încrucișă brațele sub cap.

– Nu mai bine îmi spui lucrul pentru care ai venit la mine? Te ascult.

– Mă predau. Jemina se așeză lângă el pe pat, apoi îl apucă de umeri și îl scutură. Vrei s-o spun cu subiect și predicat? Îmi pare rău că am fugit. Vreau să fim așa cum eram înainte de asta.

Mâinile lui alunecară spre mijlocul ei. O cuprinse în brațe.

– Chiar trebuie să fii iar violentă? Credeam că am trecut etapa asta.

Ea își lipi capul de pieptul lui.

– Te vreau înapoi. Vreau să se întoarcă bărbatul pe care îmi place să-l tachinez. Cel care încearcă mereu să ne protejeze pe mine și pe Hope, chiar dacă eu nu-mi doresc s-o facă. Nu vreau un bărbat care a renunțat la ideea ca eu și el să formăm un cuplu.

El îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul. Nu se opuse atunci când palma ei bătătorită trecu alene peste obrazul lui.

– N-o să-ți meargă, știi asta. Nu poți să mă faci să-mi fie frică, apoi să mă înnebunești de dorință, apoi să mă lași să adorm pe

perna mea de pustnic. N-am de gând să cad iar în capcană, doamnă. Seară bună!

Cu Jemina încordată în îmbrățișarea lui, Daniel își rosti cuvintele nesăbuite, dar nu-i dădu drumul. Atâta timp cât ea îl dorea, el n-avea de gând să-i mai dea drumul vreodată.

– Ai nevoie de mai multe perne. Una și pentru mine. Daniel, mă predau.

Ea îi zâmbi, îmbujorată.

– Urăsc faptul că ești cel mai răbdător bărbat din lume, sau că ai atât de multă încredere în dragostea noastră încât mă lași să umblu creanga prin Finchely, încercând să mă regăsesc.

– Ei bine, unu la mână: știm amândoi că, dacă aș încerca vreodată să te împiedic să faci asta, te-ai strecura pe furiș. Doi la mână: fiica ta e aici. Poate că afecțiunea ta pentru mine o să se sfârșească, dar nu și cea pentru Hope. Trei la mână: eu sunt singurul iubit pe care ți-l amintești, ceea ce constituie, în sine, punctele patru și cinci.

Râzând, ea se prăbuși deasupra lui, iar el o ținu în brațe până când inima ei minunată și agitată își încetini bătăile.

– Jemina, știu că ai plecat doar ca s-o protejezi pe Hope. Mi-ai arătat deja până unde ești dispusă să mergi ca să mă protejezi pe mine. Nu mă pot aștepta la mai puțin pentru Hope.

Îndepărtând florile de guaiac din părul ei, el le mirosi și le puse pe noptieră, lângă teancul ce cuprindea toate scrisorile pe care el și Jemina și le trimiseseră.

– Ai noroc. Eu însumi sunt cam încăpățânat. De îndată ce am știut că te iubeam și că și tu mă iubeai pe mine, mi-a fost greu chiar și să mă gândesc că aș fi putut renunța la fericire.

– Mă bucur că ai făcut o alegere înțeleaptă.

– Un om înțelept știe când greșește. Și cred că știu cum să obțin un răspuns final în privința lui Hope. Dar o să fie nevoie să iau legătura cu fosta mea amantă, căreia o să trebuiască să-i cer o mână de ajutor.

Pe Daniel îl tulbură să vadă cum bucuria înflorise pe chipul ei – doar ca să pălească la simpla pomenire a Laviniei.

– Ce e, milady Ashbrook?

– N-o vreau aproape de tine. Să nu-i dai nici o șansă să-ți facă rău. Amândoi abia am supraviețuit ultimei ei încercări.

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar el îi apropie bărbia de a lui și îi revendică buzele într-un sărut. În gustul buzelor Jeminei se simțeau raiul și suferința. Ce păcat că ea avusese de înfruntat atâtea bătălii și nu se bucurase de îndeajuns de multă pace!

Daniel îi prinse obrajii în palme și îi coborî capul până când ajunseră să se privească drept în ochi.

– Ascultă-mă bine. Știu câte ceva despre cum să evit mușcăturile de șarpe. Dacă te am pe tine alături, Lavinia nu poate să-mi mai facă rău.

– Nu-mi place treaba asta. Iar dacă îmi mai spune o dată „Catarame"...

– Lady Ashbrook, nu știam că ești o femeie geloasă! El zâmbi larg, iar ea se foi ca un leu în cușcă. El zâmbi și mai larg. Lavinia o să fie capcana cu care să prindem șobolanii mai mari, pe Willingham și pe Mosey. După cum s-au petrecut lucrurile la bal, s-a văzut că ea și Willingham sunt mână în mână. Știm deja că Mosey a vrut să se folosească de Lordul Primar ca să mă aresteze și ca să te lase fără apărare în fața familiei St. Maur. Willingham te-a internat la Bedlam. Nu las amenințările să dea roade. E timpul ca o familie Ashbrook unită să pună punct întregii afaceri o dată pentru totdeauna.

– Willingham e un om îngrozitor, dar nu vreau ca noi să ne punem în pericol din cauza lui.

„Noi" era un cuvânt la fel de bun precum „familie".

Ea își așeză palma peste inima lui.

– Nici pe noi, nici casa noastră.

– Lui Pliniu cel Bătrân i se atribuie zicala *Acasă e acolo unde îți este inima*.

– Nu știu cine e Pliniu cel Bătrân, dar nici n-am nevoie să știu. Daniel, știu doar că te iubesc.

El îi desfăcu cocul, lăsându-i buclele să-i învăluie pe amândoi.

– Eu te iubesc și mai mult. Nimic n-o să ne doboare, Jemina.

– Mă bucur că îmi amintesc doar de tine. Tu ești singurul bărbat din sufletul meu, Daniel, doar tu.

Un astfel de răspuns îi plăcu la nebunie lui Daniel.

Ca să-ți ocrotești poetul de a zilei grea arșiță
...al plăcerii foc ațâță-l.

Verzi umbrare, vijelii, văzduh plin de frământare,
Toate astea-s o plăcere ce din sânul tău răsare.

– Am modificat ușor ultimul vers pentru tine și numai pentru tine. E un mic joc de cuvinte despre furtuni și ceruri întunecate. Pe tine te-a adus furtuna în viața mea, Jemina.

– Daniel, cred că știu ce vrea să spună poemul. O să-ți împarți perna cu mine în seara asta.

Proptindu-se într-un cot, el se ridică și o salută:

– Bine ai venit acasă!

Capitolul 58

JEMINA – NU EXISTĂ LOC MAI BUN

Soțul meu mă ținu în brațe pentru prima oară după săptămâni bune. Părea că trecuse o veșnicie între noi.

Șoaptele pline de dragoste și de speranță rostite la urechea mea nu erau o consolare, fiindcă nu știam totul despre cine eram cu adevărat.

Erau răsplata.

Ieșisem învingătoare.

Pe sufletul meu nu apăsau pedepse sau de greșeli aparținând trecutului. Eram întreagă. Mă regăsisem, o femeie dorită și iubită pentru că era ea însăși. Exista, oare, ceva mai de preț?

Daniel. Daniel cel puternic și răbdător, iată catargul meu în mijlocul furtunii, iar eu mă prinsesem de el.

– *Strălucirea lui impetuoasă alungă umbrele*, am spus eu după ce mi-am recăpătat suflul.

Ochii lui negri străluceau de înflăcărare.

– Doamnă, nu cumva mi-ai furat cărțile?

– Dacă deocamdată nu mă pot cunoaște pe mine, aș prefera să te cunosc întru totul pe tine. Cu tot cu slăbiciunea ta pentru Phillis Wheatley. Ai alungat foarte multe umbre din viața mea, Daniel, ai fost o lumină, o făclie care mi-a arătat drumul.

– Drumul spre casă, iubirea mea.

Zâmbind din toată inima și lăsând să i se întrevadă o urmă de strungăreață, îmi revendică gura într-un sărut. Avea gustul fursecurilor cu coacăze ale doamnei Gallick.

– O să câștigăm, J. O să câștigăm.

– Am câștigat deja, Daniel.

Un sărut era un început. Aveam nevoie să știu că eu nu distrusesem dragostea dintre noi.

Iubirea era atât de ușor de frânt atunci când tu însuți erai astfel.

Dar acum eram întreagă.

Mă găsisem, mă alesesem pe mine – eu, cea care eram mama lui Hope, precum și soția și prietena celui mai bun bărbat din lume.

Daniel îmi oferi toată perna lui, dar eu i-am pus mâinile pe talia mea și m-am oferit lui.

Neavând nici un loc sigur dincolo de hotarele moșiei Finchely, nu exista unul mai bun în care să mă ascund decât în cea mai intensă îmbrățișare a soțului meu.

Capitolul 59

DANIEL – O IEȘIRE LA TONBRIDGE

Așezat vizavi de soția lui, în timp ce trăsura își croia drum spre Sleck Building din Tonbridge, Daniel mai trecu o dată în revistă argumentele pentru acel proces al adevărului. Trebuia să fie atât de bun pe cât îl credea Prinny, ca să se asigure că Jemina și Hope n-aveau să mai fie niciodată deranjate de familia St. Maur.

Soția lui se tot foia pe banchetă. Părea agitată, iar Daniel suferea pentru ea.

– Povestea asta cu avocatul ticălos o să se termine. O să scapi de probleme, Lady Ashbrook.

Arma lui fusese ambivalența, care îl ajutase să pară neafectat de dificultățile vieții. Jemina avea nevoie de pasiunea soțului ei, ca și de marele lui fler în materie de modă. Acestea două aveau s-o mențină concentrată la ceea ce era cu adevărat important: prezentul, dragostea și Hope.

Acum purta o rochie de călătorie de roșu intens precum cel al macilor, cu un rând strălucitor de nasturi de perlă, cusuți pe partea din față a veșmântului. Daniel nu mai văzuse de multă vreme o martoră mai frumoasă.

– O altă ținută ingenioasă, Lady Ashbrook. Fără doar și poate că ea îți subliniază în ochi culorile victoriei.

Pentru o clipă, un zâmbet răsări pe arcuirea ademenitoare a buzelor ei, dar apoi se risipi. Jemina își întoarse privirea, îndoindu-și și destinzându-și degetele mari în aer, de parcă ar fi măsurat o distanță imaginară.

Daniel o apucă de ele.

– Poate că ar trebui să-ți aducem ac și ață de brodat, ca să-ți ținem gândurile ocupate?

– O, îmi pare rău!

– Nu, mie îmi pare rău. Eu nu-ți distrag atenția așa cum trebuie.

– E greu. Willingham, Mosey și Lady Lavinia sunt groaznici, dar au cheia elucidării atâtor mistere. Iar dacă prietena ta îmi mai spune „Catarame", o calc în picioare.

– Ești gata de luptă. E bine, dar păstrează-ți capul pe umeri, draga mea. Azi, legea și avocatul tău sunt adevărata ta putere.

Daniel se așeză lângă ea, petrecându-și brațul pe după mijlocul ei.

Sprijinită de el, Jemina se relaxă, iar faimoasele bătăi nebunești ale inimii ei se potoliră.

– Dacă te ajută cu ceva, află că nimic din ce ar putea să spună Mosey sau Willingham nu o să ne schimbe relația, nu o să schimbe iubirea sau dorința mea față de tine.

– Daniel, ar putea să fie o altă capcană.

– Da, dar am împrumutat vreo câțiva dintre soldații ducelui ca să joace rolul de rândași ai noștri. N-o să se întâmple nimic. Îmi place să fiu de partea lui Repington. Vine la pachet cu avantaje.

Trăsura se opri, iar Daniel o ajută pe Jemina să coboare. Arăta bine la brațul lui și el era nespus de mândru că ea îi aparținea.

Urmați de trei soldați, intrară în Sleck Building.

Un funcționar ce avea înfățișare de nevăstuică și care semăna foarte mult cu unul dintre oamenii care îl țintuiseră pe Daniel la pământ în acea noapte de pomină, la Balul Văduvelor, stătea la un birou și scria ceva. Mutra lătăreață a nemernicului cerea o

chelfăneală zdravănă, dar Daniel trebuia să pună mâna pe niște șobolani mai mari.

– Avem o întâlnire cu domnul Mosey.

– El... aăă... n-a spus că o să veniți însoțit.

Oamenii lui Repington, înarmați cu flinte și îmbrăcați în uniforme scrobite, de culoarea rodiei, care purtau însemnele Coroanei, erau impresionanți. Cu toate astea, Daniel se gândi că ar fi fost bine să existe cât mai puțini martori la acea întâlnire. El azvârli cu putere o monedă de aur, care lăsă un semn exact în fruntea funcționarului.

– Pleacă vreme de o oră!

Omul bâgă moneda în buzunar și-și frecă fruntea înroșită.

– Da, domnule. Scuzați-mă.

Unul dintre soldați ridică o armă.

Funcționarul se grăbi să iasă pe ușă în pas alergător.

Daniel tuși, încercând din răsputeri să-și ascundă râsul.

– Calitatea de membru al clubului bărbaților ținuți sub papuc nu e deloc rea.

Jemina se încruntă la el, în timp ce pe frunte i se săpau brazde tot mai adânci.

– Ce ai spus? Ce e atât de amuzant?

– Nimic.

El i-o luă înainte și se apucă să traverseze coridorul.

– Vino după mine.

– Întotdeauna, dacă nu conduc eu.

Daniel se uită înapoi, la soția lui atât de puternică și de curajoasă, gata să-și înfrunte trecutul. El deschise ușa cu o smucitură și îl surprinse pe Willingham chiar în clipa în care o săruta pe Lady Lavinia.

– Îți faci de cap atât de devreme dimineața, scumpa mea scorpie.

– Lord Ashbrook, răvașul tău îmi spunea să mă asigur că domnul Willingham e aici și că nu se gândește la nimic. Află că am luat în serios ce mi-ai scris.

Willingham sări de cealaltă parte a mesei și se trase înapoi, spre pereții zugrăviți în alb.

– Lavinia, porumbița mea, ce se întâmplă aici?

– M-am văzut nevoită să fac pace cu Lord Ashbrook. N-ar fi trebuit să încerc să te compromit, Daniel, ca să pun mâna pe banii și pe titlul tău. Sau să las ca gelozia pe care o simțeam față de Catarame

să mă determine să fac ceva atât de cumplit. Tu ai fost mereu bun cu mine. Meritai să te tratez mai frumos.

– Frumoase cuvinte spuse de o viperă!

Jemina se apropie de Lavinia.

– Iar numele meu e „Lady Ashbrook", nu „Catarame". Să ții minte asta, dacă nu vrei să-mi cunoști îndeaproape cizmele.

– Ei, află că ești frumoasă atunci când te aranjezi. Te bucuri de banii lui Daniel!

Jemina îi trimise un sărut lui Daniel.

– De tot ce are de oferit!

Lavinia se încruntă și trecu valvârtej pe lângă masă. Jemina o lovi cu ușa, pe când ea o deschidea prea repede.

– Scuze! Cred că sunt cam neîndemânatică.

Scorpia își îndreptă borul strivit al bonetei.

– Atunci, rămâne pe altă dată.

Ea ieși chiar în clipa în care intră domnul Mosey, dar Jemina tot trânti ușa.

– Bun. Lord Ashbrook, domnule Willingham. Sunteți amândoi aici, zise bărbatul cel mărunțel.

– Domnule Mosey, spuse Jemina cu voce scăzută și tremurândă, suntem aici ca să rezolvăm problema averii mele. Sunt fosta Jemina St. Maur, măritată de curând cu Lord Ashbrook.

Din nou, fruntea pleșuvă a nemernicului se înălță. Probabil că n-avea nici o admirație față eleganta vestă a lui Daniel, de un verde de Pomona, cu fire aurii în jurul nasturilor, sau pentru haina lui indigo, cu revere adânci.

Banalul Mosey nu remarca, pesemne, decât avocatul, bărbatul mândru care îl învinsese de față cu Lordul Primar. Da. Iar asta era de ajuns.

– Lord Ashbrook, spuse el, nădăjduiesc că nu-mi porți pică, nu?

– Scutește-mă de politețuri. Haide să terminăm odată cu toată povestea asta, domnule.

– Încerc să te contactez de ceva vreme, de când am aflat că ai găsit-o pe doamna St. Maur. Testamentul lui Cecil St. Maur spune că proprietățile lui sunt administrate în beneficiul soției lui și că nu se poate face nimic în privința lor fără încuviințarea ei.

– Nimic. Nu se poate vinde nimic?

Daniel se așeză pe masa lungă, aflată în apropiere de locul în care stătea Willingham.

– Asta e ceva neobișnuit, spuse el.

– Da, familia aranjase, în cele din urmă, ca domnul Willingham să cumpere dobânzile restante. Dar la acel moment doamna St. Maur nu era considerată în deplinătatea facultăților mintale.

Jemina își îndoi mâna cu care pălmuia de obicei.

– Vrei să spui că, atât timp cât se considera că eram nebună, familia St. Maur putea să-mi vândă acțiunile?

– Mai simplu spus, da. Însă, după cum o poate confirma și soțul tău, ești perfect întreagă la minte.

Daniel șovăi, ca să imprime momentului un efect dramatic, dar, după un acces de tuse al Jeminei, urmat de o privirea fioroasă, decise să intervină.

– Lady Ashbrook e perfect sănătoasă. Bănuiesc că a fost trimisă la Bedlam ca să fie deposedată de ceea ce i se cuvenea de drept. A suferit acolo timp de doi ani. Nu crezi că ăsta e un lucru nedrept, domnule Mosey?

Individul își coborî privirea, mută niște documente de colo până colo, iar apoi dădu din cap în semn de încuviințare.

– Înțeleg de ce le ajuți pe acele femei. Îmi pare rău.

– E nebună! Eu am fost acolo, spuse Willingham. Aiura ca o țicnită despre naufragiul *Minervei*. Nici nu știa cum o chema!

După ce își așeză soția în capul mesei, chiar vizavi de Mosey, Daniel o luă spre dreapta și veni mai aproape de Willingham.

– Recunoști că tu ai închis-o acolo?

Willingham se îndepărtă și se lăsă pe un scaun aflat la mijlocul mesei.

– Nu e nevoie să răspunzi. Dr. Scottson de la Spitalul Regal Haslar și-a adus aminte de tine și de oribilul tău croitor.

– Da, eu am închis-o. Era o smintită, un pericol pentru ea însăși. Și ce-i cu asta?

– Lui Ol 'Jancros, tâlharului care a încercat să-mi fure viața, nu-i pare rău.

Șoapta Jeminei răsună cu patos.

Daniel își ținu mâinile lipite de documentele lui și nu strânse din pumni.

– Domnule, ai lucrat cu familia St. Maur de când locuiai în Jamaica. Ai fost martorul lui Cecil St. Maur atunci când s-a semnat contractul de căsătorie cu fosta Jemina St. Maur.

Willingham dădu din cap.

– Da. Iar eu și Cecil St. Maur eram buni prieteni.

Daniel scoase un document din haină.

– Știai de testament și de prevederile lui. De curând, am făcut rost de o copie, la insistențele soției mele de a căuta adevărul. Prevederi foarte neobișnuite pentru acel mediu de nebuni autoritari!

Willingham mârâi:

– E numai vina femeii ăsteia. Cecil St. Maur trebuia să vândă totul, ca o condiție de a se însura cu ea. Vipera asta nici măcar nu-și mai amintește de sărmanul meu prieten.

Daniel chicoti:

– Cu principii chiar și în Jamaica, Lady Ashbrook.

Apoi se aplecă și mai scoase un document din servieta de piele. Răsfoind contractul de căsătorie al Jeminei cu St. Maur, el arătă cu degetul un capitol la care să se uite Mosey.

– Lui Lady Ashbrook i se cuvin patru mii de lire drept zestre.

Willingham clătină din cap.

– A primit douăzeci de mii. Nu i se mai cuvine nimic.

– Cele douăzeci de mii de lire nu provin de la moșia St. Maur. Ci de la un protector misterios și tuciuriu.

Domnul Mosey se uită la documente.

– O să dispun să se folosească fonduri din conturile St. Maur de la Londra ca să se achite suma. Îmi pare rău pentru omisiune.

Willingham lovi cu pumnul în masă.

– Nu suntem aici ca s-o îmbogățim! Trebuie să-și vândă acțiunile din transportul maritim!

Daniel ridică mâna.

– La momentul potrivit. Mai întâi o să ne asigurăm că s-a luat totul în considerare.

– De acord, spuse Jemina în timp ce își trăgea scaunul mai aproape de Daniel.

Domnul Mosey nu ridică privirea, dar încuviință din cap, furibund, în timp ce lua notițe.

– Și eu sunt de acord, spuse el. Domnule Willingham, în calitate de martor și de prieten al lui Cecil St. Maur, de ce nu te-ai ocupat de asta?

– Ea nu mi-a cerut s-o fac și a spus, pe deasupra, că nu-și dorea nici una dintre afacerile lui St. Maur.

Daniel începu să se joace cu nasturii de os de la vestă.

– Testamentul lui Cecil St. Maur are atâtea dispoziții complicate, menite să-i protejeze văduva! E uluitor. Trebuie să te fi iubit foarte mult.

Chipul Jeminei se făcu alb ca varul. Sărmana de ea nu-și amintea nimic despre el.

– Prea multe hârtii, domnilor. De aceea urăsc avocații.

Își împreună degetele.

– Îi urăsc.

Domnul Mosey își ridică privirea. Încruntarea păru să i se adâncească, dar, în mare parte, Jemina era inofensivă. În mare parte.

Înainte să-și piardă puterea de concentrare și să facă ceva care să redeschidă problema sănătății ei mintale, venise timpul să obțină cele mai dificile răspunsuri la întrebările pe care își dorise atât de mult să le pună. Daniel avea să stăruie în aflarea secretelor privitoare la Hope, iar Jemina se rugă în gând ca abilitatea lui să nu pună în primejdie cea mai mare minune pe care ei doi o aveau în viața lor.

Capitolul 60

JEMINA – ADEVĂR SAU PROVOCARE

Daniel rămase la o aruncătură de băț de nebunul de Willingham. Singurul lucru la care mă mai puteam gândi era cum bărbatul acela, iubirea vieții mele, zăcuse bătut pe acel coridor din casa lui Lady Shrewsbury. Cel răspunzător pentru o astfel de ticăloșie era bruta din fața mea.

Voiam să-mi protejez soțul.

–*Continuă, mare conducător, cu virtutea de partea ta*, am spus eu nu chiar tare, dar nici în șoaptă.

El îmi zâmbi, ochii strălucitori scânteindu-i atunci când recunoscu cuvintele domnișoarei Wheatley.

–Văd că ai studiat, Lady Ashbrook.

El se întoarse.

–Domnule Willingham, cred că ai avut un amestec în escrocarea soției mele, dar și atunci când mi s-a șterpelit ceasul de buzunar.

–Omul e un hoț. Ol' Jancros a vândut, probabil, inelul pe care eu îl aveam de la Cecil.

Willingham zâmbi, dar nu răspunse.

–Dacă se dovedește că tu, Ol' Jancros, spuse Daniel cu accent insular și cu flerul pe care îl avea în sala de judecată, ai ajutat la fraudarea acestui contract, o să plătești despăgubiri.

–Despre ce vorbești?

Daniel aruncă documentul spre Willingham:

–Nu văd nici o clauză care să vizeze minorii. Am găsit moștenitorul. Bunurile lui St. Maur, pe care ți le dorești tu, îi aparțin lui.

–Știu că ăsta e un șiretlic, Ashbrook. Nu există nici un băiat, ci o fată din prima ei căsnicie cu Philip Monroe, o corcitură liberă, cam ca tine. Chiar dacă Cecil a tolerat-o pe mucoasa aia, a făcut asta doar ca s-o determine pe Jemina Monroe să se mărite cu el. Deci, nici un ban. Băiatul, sau pe oricine ai fi găsit tu, nu e un St. Maur și n-o să moștenească nimic.

Mi-am ridicat privirea spre Daniel, poate că am privit chiar prin el, dincolo de vesta lui frumoasă, de mătase, direct în inima lui. Mi-am atins pântecul, ascuns sub lâna rochiei de călătorie. Hope se născuse din mine și se născuse liberă.

Cu o mână așezată pe nasturii fracului, Daniel părea să mai aibă multe de zis.

–Vrei să spui că n-a existat nici un fiu și nici o dispoziție privind copiii între tine și...

El numără pe degete.

–...Monroe. St. Maur, cel de al doilea soț al tău. O, Doamne, contesă, eu sunt cel de-al treilea?

Daniel nu mai zâmbea. Dar nu știam ce să-i spun despre bărbații de care nu-mi aminteam.

„Tu ești preferatul meu."

M-am proptit în mâini, dorindu-mi să ridic din umeri, dar privirea lui Daniel îmi spuse că mă iubea și că împărtășeam un secret, pe Hope a noastră.

Pumnul domnului Mosey se implântă în masă.

– Potrivit documentelor pe care mi le-ai dat, Lord Ashbrook, lista cu pasagerii care au părăsit colonia din Jamaica ne arată că doar doamna Cecil St. Maur și Phoebe Monroe Dunn au supraviețuit naufragiului. Ați avut noroc, Lady Ashbrook.

– Da, noi am avut, spuse Daniel, dar se pare că doamna Dunn – cumnata ta, Jemina, sora domnului Monroe – n-a fost niciodată luată în calcul. Zăpăceala de pe docuri și de la Spitalul Regal Haslar a fost incredibilă.

Ochii lui Willingham se făcură mari, apoi se trase înapoi, încrucișându-și brațele într-o altă haină nepotrivită și lăbărțată.

– Eram la docuri, sperând că domnul St. Maur supraviețuise. N-a fost așa. Apoi au găsit-o pe doamna St. Maur, o smintită care delira. Încă mai e așa. Ar trebui să fie la Bedlam.

Chipul rumen al domnului Mosey se făcu alb ca varul. Flutură un deget prin aer.

– Nu! Nu! Lordul Primar m-a amenințat... m-a avertizat să nu mai scot niciodată un cuvânt pe tema asta. Ultima dată când mi-ai jurat că doamna în cauză era nebună, aproape că am ajuns Newgate. Încetează! Lord Ashbrook, îți dai seama că nu mai fac parte dintre cei care v-au supărat pe tine și pe doamnă.

– Da, domnule Mosey. Soțul meu adoptă un ton disprețuitor. S-a notat.

Bolborosind nedeslușit și simțind că pierdea, Willingham izbi masa și-și ațintи degetul în direcția noastră.

– Era nebună, o țicnită! Cei din familia St. Maur n-au vrut s-o primească înapoi. Le-a adus numai belele din prima zi. Singurul motiv pentru care i-a sucit mințile lui Cecil a fost ca să vină la Londra împreună cu cumnata ei și să-și facă acolo un rost.

Daniel se apropie din nou de Willingham, aplecându-se spre el cu statura-i impunătoare.

– Spui că ai crezut că Jemina St. Maur e o smintită și de aceea ai poruncit ca ea să fie închisă la Bedlam.

– Femeii ăsteia nu i-a plăcut niciodată afacerea noastră. Vorbea întruna despre abolirea sclaviei și libertate. Ai fost o pacoste, i se

adresă el Jeminei. Prostiile tale au prins la Cecil. Apoi el a murit încercând să-ți facă pe plac.

Daniel veni în spatele meu și-și puse mâinile pe umerii mei, ținându-mă locului. El mă cunoștea, știa ce cuvinte aveau să mă stârnească și să declanșeze un răspuns îngrozitor.

Mă mânca palma cu care obișnuiam să lovesc.

– Atunci de ce ai încercat să-i faci curte acestei femei, domnule Willingham? De ce să-i intri în grații și s-o convingi să se mărite cu tine?

Nătărăul izbucni în râs.

– Pentru douăzeci de mii de motive! Și, dacă te uiți la ea, descoperi că nu-i chiar așa de urâtă. Orice bărbat poate să-și ia o mică pacoste pe cap, pentru douăzeci de mii de lire și pentru administrarea acțiunilor lui Cecil. El surâse batjocoritor și îmi aruncă o privire. Nici cumnata ta nu era chiar rea, deși era din neam de negrotei.

Degetele soțului meu se încleștară, iar eu mi-am pus palma pe încheieturile lui încordate.

– Termină-l, iubirea mea, l-am îndemnat pe Daniel.

– Da, Lady Ashbrook. Asta e soția mea virtuoasă, atât de grijulie și de protectoare. Bunurile ei de la St. Maur sunt sub controlul meu. Vinde-ți jumătatea de afacere sau cumpără-mi jumătatea cu șaptezeci de mii de lire.

Ochii lui Willingham se făcură mari cât cepele.

– Nu valorează atât și n-am banii ăștia.

– Îți sugerez să faci rost, altfel acțiunile lui St. Maur o să fie cesionate, vândute pe bucățele.

El sări în sus, dărâmându-și scaunul cu zgomot.

– Nu poți să faci asta! E o afacere care prosperă!

Ținându-mă tare, împletindu-mi degetul mic cu cel al lui Daniel, m-am întors spre avocat.

– Spune-i, domnule Mosey, spune-i acestui prost agresiv ce poate sau nu să facă soțul meu.

– Au dreptate, domnule Willingham. Pot să vândă fiecare navă, chiar și bucăți de navă, dacă vor.

– Ol' Jancros, ai pierdut!

Daniel se aplecă spre mine, cu o atitudine impetuoasă și fiind gata să sară la bătaie.

– Mosey poate să-ți spună cum am vândut toate acțiunile unchiului meu, una câte una. Am învățat s-o fac în douăzeci de mii de feluri diferite și am de gând s-o fac din nou cu acțiunile lui St. Maur. Să mergem, draga mea!

Willingham începu să se agite; venele de pe gât i se învinețiră și i se umflară. El se repezi înainte.

Daniel îl apucă de braț și îl întoarse cu spatele. Mai mult ca sigur că i-l dislocă, dacă judecai după felul în care nemernicul urla ca din gură de șarpe.

Nu era de ajuns. Am făcut un pas înainte și i-am tras o palmă *tare* lui Willingham.

– Asta e pentru Balul Văduvelor!

L-am plesnit din nou.

– Asta e pentru tot ce am uitat! Nici să nu-ți treacă prin gând să mai încerci vreodată să-i faci rău soțului meu, altfel o să-ți scufund fiecare navă în parte!

Daniel îl azvârli pe Willingham pe podea.

– Și chiar așa o să facă! Habar n-ai de ce e în stare. Nici eu, iar asta îmi place la nebunie!

Frecându-și cotul și fața, Willingham se chinui să se ridice la repezeală.

– Sunt nebuni amândoi, domnule Mosey. Oprește-i.

Avocatul făcu o plecăciune și ținu ușa deschisă pentru noi.

– Nu mai e nimic de făcut. Am întocmit contractul original. E de necontestat.

– Precum legătura dintre guaiac și florile lui dulci! Să nu-ți faci impresii greșite, domnule Willingham, ai acumulat o serie de datorii personale. Nu cred că ți-ar plăcea deloc ca vreun binefăcător tuciuriu să ți le ceară și să te închidă la închisoarea datornicilor. Am auzit că King's Bench de pe Borough High Street, care colcăie de șobolani, are celule libere, care așteaptă noi deținuți. Nu te-ar deranja să fii închis până când ești în măsură să plătești, nu?

Acum Willingham pălise, făcându-se mai alb decât varul. Știind că soțul meu îl putea închide într-o clipită, poate că se pregătea să aibă coșmaruri, temându-se de momentul în care urma să nu mai aibă nici un control.

Cu un zâmbet galeș, Daniel mă luă de braț.

– O zi bună, domnule Mosey!

Cu soldații după noi, contele mă conduse la trăsura noastră. Am luat-o repede din loc și am profitat de ocazie ca să-i sar în brațe soțului meu.

– Mulțumesc, am spus printre săruturi. S-a confirmat că Hope e a mea!

– Tehnic vorbind, a fost dintotdeauna, dar confirmarea că s-a născut liberă poate să te mai consoleze un pic.

– Hope e sânge din sângele meu, iar eu și Phoebe Dunn eram cumnate. Negreșit că trebuia să fim prietene bune.

El dădu din cap, dar un nor păru să-i întunece chipul, să-i încețoșeze ochii frumoși.

– Al treilea? Trei, Jemina!

– Măcar știi că te iubesc, Daniel. Nu-mi amintesc deloc de Philip. Încă nu știu dacă l-am iubit pe Cecil. M-am săturat să mai caut. Nimeni, nici o familie nu m-a căutat pe mine. Nu mai am nevoie să caut. Gata cu cine sau ce am fost. Sunt din nou mama lui Hope și soția ta. E de ajuns.

– Ești sigură, Jemina?

– Da, noi suntem de ajuns.

Brațele lui se strânseră în jurul meu, în timp ce el îmi dezmierdă cu blândețe gâtul.

– Pentru că întotdeauna contrariile se atrag. Eu, un avocat chipeș și rezervat, tu, doamna mea superbă și nestatornică. Ei bine, nu chiar contrarii, dar atât de potriviți!

– Și ne e atât de bine împreună! Mi-am întors fața spre a lui. Ar fi trebuit să-l întreb pe Willingham cum îl chema pe bebelușul meu.

– Cu cât știu despre noi mai puțini membri ai familiei St. Maur sau oricine altcineva, cu atât mai bine. Fiica noastră se numește Hope. E minunată. La fel ca mama ei, soția mea.

– Nu-mi amintesc de Phoebe. Mi-aș dori să-mi amintesc. Aș vrea să cinstesc amintirea ei și a lui Philip Monroe.

– Și așa o să facem, crescând-o pe Hope și făcând-o să devină extraordinară.

M-am ghemuit la pieptul soțului meu, suspinele mele înăbușindu-se în lavaliera lui.

– Îmi pare rău, Daniel.

– Îmi închipui că Phoebe m-a condus la tine.

El își sprijini bărbia de fruntea mea. Barba lui era atât de mătăsoasă!

– Odată cu scufundarea *Minervei*, am fost pierdut, pe urmă m-am regăsit în privirile lui Hope, iar apoi, într-ale tale. Am stabilit ca zi de naștere a ei ziua în care am pretins că era a mea. În acea zi s-a născut familia noastră. Tu doar te-ai alăturat grupului puțin mai târziu.

Sărutându-l pe Daniel, încet și ușor, am simțit gustul propriilor mele lacrimi. Erau lacrimi de fericire, cea mai mare fericire. Și eram mulțumită de secretele pe care le împărtășeam cu mult iubitul meu avocat.

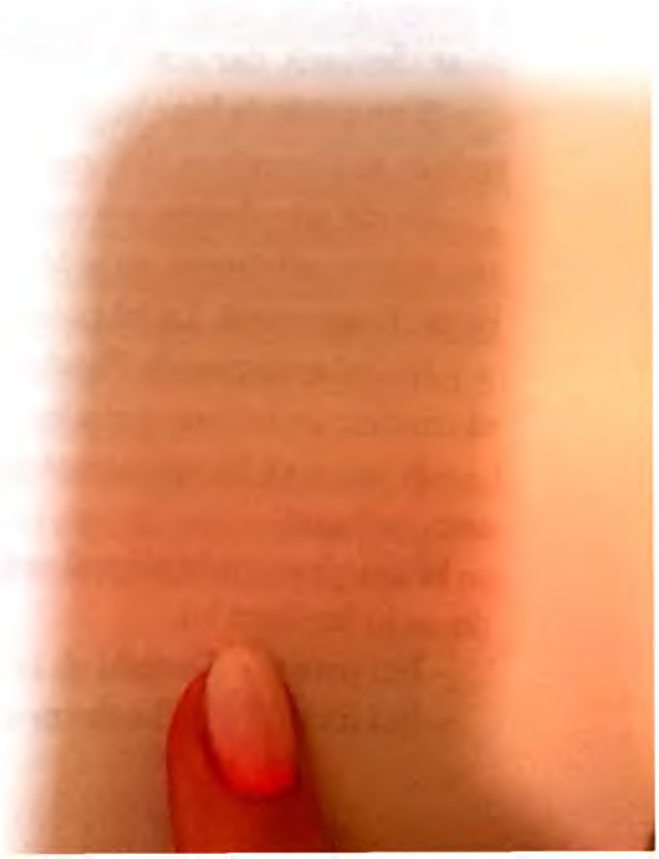

Epilog

18 octombrie 1814
Finchely Hall

Îi țineam capul lui Patience deasupra lavoarului. Venise la Finchely pentru petrecerea lui Hope, dar își petrecuse cele patru ore ale dimineții în biroul lui Daniel.

Max tot alerga, jucăuș, până pe coridor și înapoi, dar n-avea nevoie de oameni cu grețuri.

Patience inspiră adânc de patru ori.

– Îmi pare rău, Jemina. Nu-mi vine să cred. Iar asta e ziua de naștere a fiicei tale!

I-am aranjat cocul care se despletea.

– Nu-ți vine să crezi că aștepți un copil?

– Nu, mai degrabă nu-mi vine să cred că Busick a supravegheat totul mai ceva ca într-o campanie militară. Se pare că propria mea slujnică e, de fapt, ordonanța lui, sau parcă se zice „vivandieră"? Nu știu, dar e vorba de numele dat acelor femei care însoțeau soldații prin taberele pe câmpul de luptă. Ea îl ține la curent pe duce cu starea mea de sănătate și chiar cu perioadele delicate ale lunii. Schimbările o să apară abia atunci când o să pot mânca și altceva decât biscuiți uscați.

Râsul meu răsună zgomotos și prelung.

– Omul te iubește. Știi asta.

– Știu, și eu îl iubesc pe Busick din toată inima. Trebuie să mă conformez la grija lui exagerată și la regulile lui până când se naște puișorul ăsta. Apoi o să pot să primesc civili în casă.

Ea zâmbi, apoi vărsă din nou.

După ce se opri, i-am mai întins un șervețel și am frecat-o ușor pe spate.

– Lionel o să fie atât de încântat să aibă o soră sau un frate!

– Da.

Ea se chinui de zor să tragă aer în piept.

– E adevărat. Îl iubesc pe omul ăsta nebun. E atât de fericit că o să avem încă un copilaș!

– Patience, tu și soldățelul ăsta care e pe drum sunteți binecuvântați să aveți o casă plină de iubire și de tunuri.

Prietena mea se lăsă pe spate și-și înălță capul spre tavan.

– Ne întoarcem la Hamlin Hall la sfârșitul lumii. O să-mi lipsești cumplit.

– Eu și Daniel ne căutăm o moșie. Foarte aproape de Hamlin. O să păstrăm Finchely, dar contele se gândește să părăsim Londra.

– Tu ce zici?

– Sincer vorbind, mi se pare minunat. O să fiu aproape de tine, fără să stau departe de familia mea. Și o să pot, în final, să pictez mai multe acuarele. Poate reușesc să-i găsesc un loc și ăstuia.

Ochii lui Patience se făcură mari.

– Nu-l observasem până acum, Jemina. Unde a găsit Lord Ashbrook tabloul ăsta? Trebuie musai să fac rost de el.

– Nu știu sigur. Cred că zicea de piața din Covent Garden, de primăvara asta.

Ea se șterse la gură.

– Află pentru mine.

– Patience, ai pălit. Pari speriată.

– Tabloul. Trebuie să-l am! Cred că-l cunosc pe artist.

Expresia de pe chipul ei era mai mult decât simplă admirație. Era o explozie de mândrie și de ușurare. Am dat jos tabloul, așteptându-mă să dau de o ușă secretă. Nimic.

Am auzit zgomot de pași traversând coridorul, iar apoi voci ciondănindu-se. Ei bine, mai degrabă vocea lui Lady Shrewsbury, care îl bătea la cap pe soțul meu.

Ajutând-o pe Patience să se lungească pe sofaua lui Daniel, am învelit-o cu o pătură.

– Odihnește-te!

– Doar uită-te la mine cum mă agit! Asta e prima aniversare a fiicei tale de când ai regăsit-o.

Dacă ar fi știut cât de speciale erau acele cuvinte, s-ar fi pierdut cu firea.

– Mă duc să văd ce se întâmplă pe coridor. Apoi, o caut pe doamna Gallick și o rog să-ți aducă niște ceai fierbinte. Bănuiesc că fără prăjitură cu glazură, nu?

Ea își ținea o mână pe rama aurită.

– Tabloul. Atât. Lord Gantry o să vină dintr-un moment în altul ca să mă ducă la Sadlin Court. Te rog să-l întrebi pe Ashbrook dacă poate să-mi dea mie tabloul.

– Da, orice pentru tine.

Odată ajunsă în coridor, am dat de tărăboiul pe care îl făceau Daniel și mătușa lui.

– Nu, dragă Lord Ashbrook! Ea își mângâie pisica pufoasă de Angora. Nu sunt pregătită să mă retrag.

– Teoretic, mătușă, ai putea. Și ai și găsi pe cineva care să se ocupe de Așezământul Speranță pentru Văduve. Dar știu că lucrurile n-ar trebui să se încheie aici, nu încă. Atunci când doamnele tale m-au scăpat din propria mea capcană și m-au azvârlit teafăr în trăsură, am început să apreciez mai mult ceata ta de femei.

Cu o grimasă zâmbitoare, ea își încrucișă brațele.

– Se zvonește prin târg că ți-ai exprimat părerea fără prea multe menajamente chiar de față cu Lordul Primar.

– Da, iar acum vrea ca onorata Curte de Justiție să fie mai sensibilă la femeile ale căror custodie și interese pot fi amenințate de rude care se folosesc de Bedlam ca să le constrângă.

– Excelent, Daniel! Poate că ceva din cele spuse de tine i-a dat de gândit.

– Poate, spuse soțul meu, sau poate că speră că n-o să-i povestesc Prințului Regent de atitudinea lui jalnică.

Eu am mers la Daniel.

– Lordul Primar, omul ăsta oribil, ar trebuie să asculte de cel mai bun avocat, atâta vreme cât îl mai are prin preajmă.

Doamna Gallick trecu pe lângă mine, ducând un teanc de șervete proaspăt apretate.

– Cum se mai simte ducesa, doamnă?

– Jalnic, doamnă Gallick. Îi poți duce un ceainic mare cu ceai?

Ea dădu din cap în semn că da, cu zâmbetul acela atotștiutor pe buze.

– Cum să nu, și ar trebui să iei aminte, doamnă. Niște micuți Thackery ar putea să binecuvânteze Finchely într-o zi.

I-am aruncat o privire cercetătoare lui Daniel, care discuta despre precedente legale cu Lady Shrewsbury, și am zâmbit. Acum mă interesau mai mult noțiunile de drept.

– Mulțumesc, doamnă Gallick.

– Lady Ashbrook, spuse soțul meu, de ce nu te duci s-o aduci pe prințesa petrecerii noastre?

În vocea lui se simțea atât de multă mândrie, încât m-am topit pe dinăuntru, iar inima a prins să-mi bată nebunește.

– Da, iar ducesa e foarte interesată de tabloul tău. E disperată, chiar, zice că recunoaște... artistul.

Patience recunoscuse artistul. Inima îmi bătea de să-mi sară din piept.

– Lady Ashbrook, ai amuțit? Asta înseamnă că i l-ai oferit deja?

– Amintește-ți, milord, de jurămintele noastre de la căsătorie. M-ai înzestrat cu bunurile tale pământești. Te rog, Excelența Sa trebuie să aibă acel tablou!

Acoperind râsetul lui Lady Shrewsbury, el acceptă:

– Da, dacă asta te face fericită. Desigur, draga mea.

Fericită pentru Patience, fericită pentru mine că aveam un soț atât de înțelegător, am urcat, parcă plutind, scările ce duceau la camera copiilor. Prietena mea avea să-mi spună mai târziu care bănuia ea că era numele artistului, astfel că aveam să știu pe cine să caut. Daniel îmi lăsase controlul asupra zestrei mele de douăzeci – deja douăzeci și patru – de mii de lire. Era o sumă care putea ajuta o mulțime de femei.

Hope stătea la masa ei. Glazura de la tortul special trona pe pianul ei galben și roz. O fărâmă de glazură îi înflorea în zâmbet.

O iubeam atât de mult pe fetița asta! Nu mai aveam nevoie de restul amintirilor mele. Hope și Daniel erau totul. Acum și pentru totdeauna.

M-am așezat la masa fetiței mele.

– Ce avem noi aici?

Hope se juca cu căluții ei. Patience îi cususe o păpușă cu o rochie de mătase și de tafta, de un roz liliachiu, sub care se ascundeau pantaloni cafenii.

– Are un secret, mamă. Poate să șadă mai bine pe un cal decât noi două.

Mi-am îmbrățișat copilul, fetița mea scumpă.

Strângându-i mâna, am coborât împreună scările. Picioruşele ei se împleticeau mai puțin. Să alerge după mine, cu Max pe urmele

noastre, ajutase cu siguranță. Sări de pe ultima treaptă și fugi spre tatăl ei.

El se aplecă, iar ea îl luă pe Daniel de după gât. El o învârti în brațe. Fiica mea, fiica noastră era mândria și bucuria lui. Nici în vis nu mi-aș fi închipuit un bărbat mai bun.

Lady Shrewsbury o luă pe Hope în brațe.

– Ești gata pentru răsfățul nostru?

– Da, mătușică.

Fiica mea scoase un chiot de bucurie.

– Ce răsfăț? Lady Shrewsbury, ne-ai adus ceva?

Ochii lui Daniel se făcură mari. Își întinse mâinile, jucându-se, neastâmpărat, cu degetele.

Uram să-l dezamăgesc.

– Dragul meu, după ce Excelența Sa se întoarce la Sandlin Court, eu, Hope și Lady Shrewsbury ne ducem la Gunter ca să ne bucurăm de un deliciu trandafiriu.

Buzele lui Daniel se strâmbară, îmbufnate, ca și cele ale lui Hope.

– Trandafiriu ca de rodie, fără mine?

– Doamne, jocul tău de douăzeci și unu o să înceapă cât de curând în sala de mese. O să fie din nou ca pe vremuri! Gata cu ascunsul prin birou. Camera aceea e mult prea mică, nici nu poți să cânți în ea!

El își arcui o sprânceană și știu că eu, cu siguranță, îl trădasem pe domnul Anthon. Omul nostru bun la toate îmi povestise despre cântecele pe care el și stăpânul lui i le cântau lui Hope, iar eu decisesem că trebuia să le ascult.

Daniel plescăi din limbă, mâna lui apucând-o pe a mea și ținând-o aproape de nasturii lui de argint.

– Vă însoțesc, iubirea mea.

Felul în care spuse „iubirea mea" nu era vreun secret. Era adevărul lui, adevărul nostru.

– Te iubesc.

Vorbisem cu un ușor accent jamaican, iar soțul meu îmi aruncă zâmbetul pe care îl păstra special pentru mine.

Zornăindu-și monedele în buzunar, domnul Anthon făcu un pas în față.

– Lord Ashbrook, aveți, deci, nevoie de trăsură pentru familie?

Daniel ne cuprinse în brațe pe toate.

– Da. O ieșire cu familia mea are întâietate. Doamna Gallick o să-i hrănească pe domni, ținându-i ocupați până când ne întoarcem.

Fericită să simt brațul soțului meu înconjurându-mi mijlocul, nici că puteam să fiu mai de acord.

Mulțumiri

Îți mulțumesc, Tată Ceresc, datorez harului Tău tot ceea ce posed sau fac.

Esi Sogah, îți mulțumesc că m-ai ajutat să-mi lărgesc perspectiva și m-ai încurajat să spun povestea lui Daniel și a Jeminei mai bine decât știam că sunt în stare. Mulțumesc că m-ai ținut în priză.

Agentei mele, Sarah Younger, care îmi e ca o soră, îi sunt recunoscătoare că lucrăm împreună.

Celor care mă inspiră în scrierile mele: Beverly, Brenda, Farrah, Sarah, Julia, Kristan, Alyssa, Maya, Lenora, Sophia, Joanna, Grace, Laurie Alice, Julie, Cathy, Katharine, Carrie, Christina, Georgette, Jane, Linda, Margie, Liz, Lasheera, Alexis, Denny, Rhonda, Kenyatta, Angela, Vanessa, Pat și Kerry și Ann... vă mulțumesc.

Celor care îmi inspiră sufletul: episcopul Dale și dr. Nina, reverendul Courtney, Piper, Eileen, Rhonda și Pat... vă mulțumesc.

Și familiei mele: Frank, Ellen, Sandra, Kala și Emma: vă iubesc atât de mult.

Bună, mamă! Cred că ți-ar fi plăcut cartea mea.

Te voi iubi mereu.

Rețetă

Lui Daniel îi plăceau la nebunie fursecurile („biscuiți", așa cum le spun americanii). Un amestec de culturi, cea irlandeză și cea trinidadiană, creează o bunătate untoasă, dulce și sărată.

Fursecuri cu coacăze și chimen

Ingrediente

- 1/2 cană cu coacăze uscate
- 250 g de unt rece și nesărat, tăiat în 8 bucățele
- 1/4 cană de zahăr
- o cană și două linguri de făină și alte câteva grame pentru hârtia de copt
- 1/8 linguriță (sau un vârf de cuțit) de sare de mare fină
- 1/2 ghimbir cristalizat, tăiat în cubulețe mici
- o lingură de semințe întregi de chimen

Instrucțiuni

1. Înmuiați coacăzele în apă fierbinte sau în coniac încălzit timp de 7–10 minute. Lăsați la scurs pe un prosop de hârtie. Puneți-le deoparte ca să se răcească până când ajung la temperatura camerei.

2. Amestecați cu mixerul, la viteză medie, untul și zahărul până când compoziția ajunge la o textură spumoasă și uniformă. Ar trebui să vă ia aproximativ 2–3 minute.

3. Amestecați toate ingredientele uscate cu coacăzele, ghimbirul și semințele de chimen. Se amestecă bine până când se omogenizează. Ar trebui să dureze aproximativ 3 minute.

Formați o minge din aluat.

4. Puneți aluatul pe o bucată de hârtie de copt peste care ați presărat puțină făină (sau pe o planșetă de lucru dată cu făină) și întindeți într-un strat cu o grosime de 6 până la 2 centimetri. Întindeți cât mai egal.

5. Lăsați la frigider timp de o oră.

6. Preîncălziți cuptorul la 170 de grade.

7. Cu un feliator de pizza, un cuțit ascuțit sau o matriță mare pentru biscuiți, decupați aluatul în forme. Eu fac, de obicei, triunghiuri sau cercuri.

8. Așezați-le pe o foaie de copt și coaceți timp de 12–15 minute sau până când marginile se rumenesc ușor.

9. Lăsați să se răcească pe foaia de copt timp de 5 minute, apoi puneți fursecurile pe un stativ ca să se răcească complet.

10. Le puteți păstra până la o săptămână în cutii etanșe, sau le puteți ține la congelator de-a lungul întregului an.